ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣାଙ୍କ

ଦ୍ୱିଧା ଶୋଷ

(ଛଅ ଗୋଟି ମିଠାମିଠା ହସର ନାଟକ)

ହସଗୋଲା

(ଛଅ ଗୋଟି ମିଠାମିଠା ହସର ନାଟକ)

ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୂରୀର ଡାକ

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର

ତତ୍‌କାଳ ସମାଧାନ

ଭଲ ପାଇବାର ରଙ୍ଗ

କୁମାର କୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା

ଭାଇ ଭାଇ

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ହସଗୋଲା

(ଛଅ ଗୋଟି ମିଠାମିଠା ହସର ନାଟକ)

ନାଟ୍ୟକାର — Playwright
ଶ୍ରୀ ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା — Sj. Dilliswar Moharana

ପ୍ରକାଶିକା — Publisher
ଶ୍ରୀମତୀ ଶୈଳବାଳା ମହାରଣା — Smt. Shailabala Moharana
କ୍ଲାନ୍ତିହରା, ବଳରାମ ବିହାର — Klantihara, Balaram Vihar
ଢେଙ୍କାନାଳ-୭୫୯୦୦୧ — Dhenkanal - 759001
ଫୋନ : ୯୮୬୧୦୩୪୨୮୩ — Ph.9861034283

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ — First Edition
ମହାବିଷୁବ ସଂକ୍ରାନ୍ତି, ୨୦୧୨ — 13th. April, 2012 (Maha Bishuba Sankranti)

ପ୍ରଚ୍ଛଦ — Cover
ଶ୍ରୀ ପ୍ରବୀର ମହାନ୍ତି — Sj. Prabir Mohanty

ମୁଦ୍ରଣ — Printed at :
ଚନ୍ଦ୍ର ଶେଖର ପ୍ରେସ୍ — Chandra Sekhar Press
କୁଞ୍ଜକାନ୍ତ, ଢେଙ୍କାନାଳ, — Kunjakanta, Dhenkanal
ଫୋନ-୦୬୭୬୨-୨୨୪୭୮୧ — Ph.06762-224781

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ — Available at :
ବାବାଜୀ ପାତ୍ର ବୁକ୍ ଷ୍ଟୋର — Babaji Patra Book Store
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବଜାର, ଢେଙ୍କାନାଳ — Laxmi Bazar, Dhenkanal

ମୂଲ୍ୟ : ୧୩୦ ଟଙ୍କା ମାତ୍ର — Price : Rs.130/- only

ଅର୍ପଣ

ଯେଉଁମାନେ ହସବାଣ୍ଟିବାକୁ
ଏକ ସେବା ବୋଲି ମନେ କରନ୍ତି
ଆଉ
ଯେଉଁମାନେ ହସିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି
ସେଇମାନଙ୍କ ହାତରେ
ଏଇ
''ହସ୍‌ଗୋଲା'
ବାଢ଼ି ଦେଲି

କଥା କିଂଚିତ୍

ହସଗୋଲା ସଂକଳନର ନାଟକଗୁଡିକ ତରଳ, ସରଳ ଓ ମିଠା ମିଠା ହସ ଖେଳାଇପାରୁଥିବା ନାଟକ । ଏଥିରେ ନା' ଅଛି କୌଣସି ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର ସମସ୍ୟା, ନା ଅଛି କିଛି ତତ୍ତ୍ୱ ବା ଦର୍ଶନ । ଏ ନାଟକ ଗୁଡିକ ମୋର ଭାରିପ୍ରିୟ । ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ଏ ଗୁଡିକ ଲେଖିଲାବେଳେ ମୁଁ ଯେତିକି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି ନାଟ୍ୟମଂଚନ ବେଳେ ଦର୍ଶକମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଆମୋଦିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଗୁଡିକୁ ଉପଭୋଗ କଲାବେଳେ ଆପଣ ହୁଏତ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସିନପାରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ନାଟକ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟକି ରହିବେ । ନାଟକ ଦେଖି ଘରକୁ ଫେରିଲାବେଳେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ଓଠରେ ସ୍ମିତହାସ୍ୟର ରେଖାଟିଏ ଆଙ୍କିହୋଇ ରହିଥିବବୋଲି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ।

ଏଇ ଅବସରରେ ଏଇ ନାଟକ ଗୁଡିକୁ ଭଲପାଇ ଯେଉଁମାନେ ବିଭିନ୍ନ ମଞ୍ଚରେ ପରିବେଷଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଯେଉଁମାନେ ଏଇ ପ୍ରକାରର ଆହୁରି ବେଶି ନାଟକ ଲେଖି ଦେବିଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଉଛି । ନମସ୍କାର ।

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା
କ୍ଳାନ୍ତିହରା, ବଳରାମ ବିହାର
ଢେଙ୍କାନାଳ
ଫୋନ : ୯୪୩୭୦୮୨୬୦୪

ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ

(ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହାସ୍ୟରସର ନାଟକ)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ସରୋଜ

ଭୁବନାନନ୍ଦ

ବନମାଳୀ

ବାନାବର

ପବନା

ସୁରମଣୀ

ଗାୟତ୍ରୀ

ରେଣୁ

ସୁଭଦ୍ରା

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି - ୧ ଘଣ୍ଟା ୩୦ମିନିଟ୍)

ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ ନାଟକରେ ଭାଗ ନେଇଥିବା କଳାପରିଷଦ ଢେଙ୍କାନାଳର ଶିଳ୍ପୀ

ଚରିତ୍ର	ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ନାମ
ସରୋଜ	ପ୍ରବୀର ମହାନ୍ତି
ଭୁବନାନନ୍ଦ	ମନୋରଞ୍ଜନ ସିଂ
ବନମାଳୀ	ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମାଟି
ବାନାଦର	ଆଲୋକ ଦାସ
ପବନା	ଦିଦିକୃଷ୍ଣ ମଲ୍ଲିକ
ସୁରମଣୀ	ଇନ୍ଦ୍ରମଣୀ ବେହେରା
ଗାୟତ୍ରୀ	ସୋନାଲି ପଟ୍ଟନାୟକ
ରେଣୁ	ଶ୍ରୀପଦ୍ମା ସାହୁ
ସୁଭଦ୍ରା	ବବିତାରାଣୀ ସାହୁ

ନାଟକ ଅନ୍ତରାଳରେ

ସଂଗୀତ	ସେଖ୍ ଅମଜାଦ୍
ମଂଚ ପରିଚାଳନା	ଜୟନ୍ତ ବର୍ମା / ମନୋଜ ପଟନାୟକ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମାଟି

ପ୍ରଥମ ପରିବେଷଣ - ତା.୧୦.୦୧.୨୦୦୮

(କଳାପରିଷଦ ରାଜ୍ୟସ୍ତରୀୟ ନାଟ୍ୟମହୋତ୍ସବ- ୨୦୦୮)

ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିବେଷଣ- ତା.୨୮.୧୦.୨୦୦୯

(୧୧ତମ ଢେଙ୍କାନାଳ ମହୋତ୍ସବ) ସ୍ଥାନ-ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ କଳାମଣ୍ଡପ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ଏ ମଂଗଲ ମହୁରୀର ତାନ

ପ୍ରଥମ ପାଦ

ଗୋଟିଏ ବୈଠକ ଗୃହ । ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କ ସରକାରୀ ବାସଭବନର ଏ ଘରଟି ପ୍ରବେଶ ଗୃହ ମଧ୍ୟ । ଘର ଭିତରେ ଗୋଟେ ସୋଫା ସେଟ୍ ଓ ସେଣ୍ଟର ଟେବୁଲ୍ । ଘରର ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଗୋଟିଏ ଦିବାନ୍ । ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ତନପୁରା ରହିଛି । ଘରକୁ ବାହାରୁ ଆସିବାର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ରହିଛି ଗୋଟିଏ ନୂଆ ସ୍କୁଟି । ଘରର ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ରହିଛି ଦୁଇଟି ଦରଜା । ଗୋଟିଏ ଶୟନ କକ୍ଷକୁ ଅନ୍ୟଟି ରୋଷେଇ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘରକୁ । ଘରର ସାଜସଜ୍ଜା ଉନ୍ନତ ରୁଚିର । ଦୃଶ୍ୟ ଆରମ୍ଭରେ ଦେଖାଯାଇଛି ଘରର ଚାକର ପିଲା ପବନା ନୂଆ ସ୍କୁଟିକୁ ପୋଛା ପୋଛି କରୁଛି । ସ୍ୱଭାବତଃ ସବୁବେଳେ ବକବକ କରିବା ହେଉଛି ତା'ର ଅଭ୍ୟାସ ।

ପବନା   ହଁ ଘର ଝଡ଼ା ଝଡ଼ି ଶେଷ ହେଲା । ହେଲେ ଏଇ ସ୍କୁଟି ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ନ ବୁଝିଲେ ଆମ ଅପା ସିଆଡ଼େ ଖପା ହୋଇଯିବେ । ତାଙ୍କର ବରାଦ୍ ସ୍କୁଟିଟା ସବୁବେଳେ ଆଇନା କାଚ଼ ଭଳି ଚ଼ିକ୍ ଚ଼ିକ୍ କରୁଥିବ । ସାମାନ୍ୟ ଧୂଳୀ ଟିକିଏ ବି ଲାଗିବନି । ଯା' ଉପରେ କାହାର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଯିବ ବୋଲି ଏଥିରେ ଦେଖ ଲେମ୍ବୁ ଲଙ୍କା ବନ୍ଧା ହୋଇଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : (ଭିତରୁ) ମୋ ସ୍କୁଟିକୁ ଭଲଭାବରେ ସଫା କରୁଛୁ ତ ପବନା... । ଦେଖ ବେଶୀ ରଗଡା ରଗଡି କରିବୁନି । ନ ହେଲେ ତା ଦେହରେ ଦାଗ ହୋଇଯିବ ।

ପବନା : ହଁ ଜାଣିଛି ଅପା - ଏ ସ୍କୁଟିଟାରେ ଦାଗ ହୋଇଗଲେ ମୋ ଚ଼ାକିରୀଟା ସିଆଡ଼େ ବାଏଁ ବାଏଁ ଉଡିଯିବ । ଏଇଟା ତୁମ ସ୍କୁଟି ତ ନୁହେଁ ତୁମ ବଏ ଫ୍ରେଣ୍ଡ । (ହଠାତ୍ ସ୍କୁଟରର ହ୍ୟାଣ୍ଡଲକୁ ଦେଖି) ଆରେ ଏଇଟାକୁ ମୁଁ କ'ଣ ଅପାଙ୍କ ବଏ ଫ୍ରେଣ୍ଡ କହୁଛି, ଏଇଟା ତ ଖାଣ୍ଟି ଝିଅଟା ... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : (ପ୍ରବେଶ) କ'ଣ ଝିଅଟା ଝିଅଟା ହେଉଛୁ ପବନା । କାହା ସହିତ କଥା ହେଉଛୁ ।

ପବନା : ଏଠି ତୁମ ସ୍କୁଟି ଛଡ଼ା ଆଉ କାହା ସାଙ୍ଗେ କଥା ହେବି ? ସେଇଟାକୁ ଦେଖି ଭାବୁଥିଲି ସ୍କୁଟିଟା ପୁଅ ନା ଝିଅ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : କ'ଣ ଠିକ୍ କଲୁ ?

ପବନା : ପ୍ରଥମେ ଭାବୁଥିଲି ଏଇଟା ପୁଅ - ତୁମ ସହିତ ସବୁଆଡ଼େ ବୁଲାଚ଼ଲା କରୁଛି - ତୁମେ ଯେଉଁଆଡ଼େ ଚାହୁଁଛ ସେଇଆଡ଼େ ନେଇଯାଉଛି । ହେଲେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଏଇଟା ଖାଣ୍ଟି ଝିଅଟା ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଝିଅଟା ବୋଲି କେମିତି ଚିହ୍ନି ପକେଇଲୁ ?

ପବନା : ଏଇ ଦେଖୁନା ... ତା ତାଳୁରେ କେମିତି ଟିକିଲି ପିନ୍ଧିଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : (ହସି ଟିକିଲଟା ଛଡ଼େଇଆଣି) ଆରେ କାଲି ମୁଁ ସେଇଟା ସେଇଠି ମାରି ଦେଇଥିଲି ।

ପବନା : ଏଇଟା ଆସିବାର ଏକୋଇଶା ଯାଇନି ତୁମେ ଅପା ତାକୁ ଟିକିଲି ପିନ୍ଧେଇ ଦେଲଣି ଆଉ କେତେଦିନ ଗଲେ ଭାବୁଛି ତୁମେ ତାକୁ ଶାଢ଼ି ପିନ୍ଧେଇଦେବ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଉ, ବକ ବକ ବନ୍ଦ କରି ଭଲକରି ସଫାକର । ପଛ ପାଖରେ ଦେଖ କୋଉଠୁ ଗୋବର ଦାଗ ଲାଗିଯାଇଛି । ଟିକିଏ ସର୍ଫ ପାଣି ଆଣି ମାରି ସେଇଟା ଛଡ଼େଇଦେବୁ । ମୁଁ ଯାଉଛି ପିନ୍ଧାପିନ୍ଧି କରି - କଂପ୍ୟୁଟର କ୍ଲାସ୍ ଯିବି ।

(ଗାୟତ୍ରୀ ଭିତରକୁ ଯାଏ)

ପବନା : ସଫା ତ କରୁଛି ଆଉ କେମିତି ସଫା କରିବି ? ମୋ ସଫା ଯଦି ମନକୁ ପାଉନି ଲଣ୍ଡ୍ରିରେ ପକେଇ ଦିଅ ଯେ ସିଏ ସଫା ସୁତୁରା କରି ଇସ୍ତ୍ରୀମାରି ଦେଇଦେବ ।

(ଫୋନ୍ ରିଂ ହେଉଛି)

ପବନା : ତୁ ସେମିତି କ୍ରିଂ କ୍ରିଂ ହେଉଥା, କିଛି ଶୁଣିବିନି । ପ୍ରଥମେ ଅପାଙ୍କ କାମ... ।

ରେଣୁ : (ପ୍ରବେଶ) ହଇରେ ଫୋନଟା ଧରୁନୁ (ଫୋନ୍ ଧରି) ହ୍ୟାଲୋ ହ୍ୟାଲୋ... ହଁ... ହଁ ଧନେଶ୍ଵର ବାବୁଙ୍କ ଘର । କିଏ ପବନାର ମାମୁଁ ? କ'ଣ ହେଇଛି... ତା ମା' ଦେହ ଖରାପ୍ ... ହଉ ଏଇଠି ଅଛି । (ଫୋନରେ ହାତ ଦେଇ) ପବନା ... ଫୋନ୍ ଧର ତୋ ମାମୁଁ ଫୋନ୍ କରିଛନ୍ତି ।

(ପବନା ଫୋନ୍ ଧରିଛି)

ପବନା : (ଫୋନରେ) ହ୍ୟାଲୋ ... ହଁ କହୁଛି । ମୋ ମା'ର କ'ଣ ହେଇଛି ...? କେତେଦିନ

ହେଲା ...? କୋଉ ହସ୍ପିଟାଲକୁ...? ହଁ ହଁ । ନାଁ ନାଁ ମୁଁ ଆଜି ଚାଲିଯିବି । ବଡ଼ଭାଇ ସାଂଗରେ ଯାଇଛି ? ଠିକ୍ ଅଛି । ହଁ ...ହଁ...(ଫୋନ୍ ରଖିଦିଏ)

ରେଣୁ : କ'ଣ ହେଇଛି ତୋ ମାଆର ?

ପବନା : ପାଞ୍ଚ ଦିନ ହେଲା ଜ୍ୱର ହେଉଛି । ଆଜି ବେଶୀ ହେବାରୁ ଆମ ଗାଁ ପାଖ ହସ୍ପିଟାଲକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ରେଣୁ : ଜ୍ୱର ... କି ଜ୍ୱର ହେଇଛି ବୋଲି କହୁଥିଲେ ?

ପବନା : କେଜାଣି ? ମାମୁଁ କହୁଥିଲେ ଯେତେ ଔଷଧ ଦେଲେ ବି ଡାଡି ଓହ୍ଲାଉନି । ମା' ମୁଁ ଆଜି ଗାଁକୁ ଚାଲିଯିବି । ଦିନ ଦି'ଟା ବେଳକୁ ବସରେ ଚାଲିଯିବି ।

ରେଣୁ : ହଁ, ତୋ ମା ଦେହ ଖରାପ୍ ହେଇଛି ତୋତେ ମୁଁ କେମିତି ରଖାଇବି । ତୁ ଆଜି ଚାଲିଯା ।

ପବନା : ମାଆ- ବଡ଼ଭାଇ ପାଖରେ କିଛି ପଇସା ନାହିଁ ବୋଲି ମାମୁଁ କହୁଥିଲେ, ମୋତେ ଆସନ୍ତା ମାସର ଦରମାଟା ଆଗୁଆ ଦେଇଦେବେ ।

ରେଣୁ : ହଁ ଦିଆହେବ ! ତୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା, ମୁଁ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହେଇଯାଉଛି । ତୁ ତୋ କାମ ସାର ।

ପବନା : ବାବୁ ତ ଅଫିସ୍ ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଫେରିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ଅପେକ୍ଷା କରିବି?

ରେଣୁ : ଅପେକ୍ଷା କରିବୁ କାହିଁକି ? ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଫୋନରେ ଜଣାଇ ଦେଉଛି । ଯା- ତୁ ତୋ କାମ ଦାମ ସାରିଦେ ଏବେ ୧୧ଟା ବାଜିଛି । (ଗାୟତ୍ରୀ ଆସିଛି)

ଗାୟତ୍ରୀ : ପବନା – ଗାଡ଼ିଟା ବାହାରକୁ ବାହାର କରିଦେ ।

ରେଣୁ : ଏବେ କରିଦେବ । ସେ ଆଜି ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ଚାଲିଯିବ । ତା ମା' ଦେହ ଖରାପ୍ ବୋଲି ଫୋନ୍ ଆସିଥିଲା । (ପବନା ସ୍କୁଟି ନେଇ ବାହାରକୁ ଯାଏ)

ଗାୟତ୍ରୀ : କ'ଣ ହେଇଛି ତା' ମାର ?

ରେଣୁ : ଜ୍ୱର ହେଇଛି ନାଁ କ'ଣ...? ତୁ କମ୍ପୁଟର କ୍ଲାସ୍ ଯାଇ ସିଧା ଘରକୁ ଆସିବୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ କମ୍ପୁଟର କ୍ଲାସ୍ ଶେଷ କରି ଜୁଲି ପାଖରେ ଟିକିଏ କାମ ସାରି ଆସିବି, ମୁଁ ଯାଉଛି ମମି... ।

(ଗାୟତ୍ରୀ ଚାଲିଯାଏ, ରେଣୁ ଫୋନ୍ ଲଗାଇବାକୁ ବସିଯାଆନ୍ତି, ମଂଚ ଅନ୍ଧାର ହୁଏ ।)

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ବାହାରୁ କଲିଂ ବେଲର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଏ ।
ରେଣୁ ଯାଇ ଦରଜା ଖୋଲନ୍ତି । ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସରୋଜ ।)

ରେଣୁ : ଆଜି ଏତେ ସଅଳ ଅଫିସରୁ ଚାଲି ଆସିଲ ଯେ ?

ସରୋଜ : କହୁଛି (ବାହାରକୁ ଚାହିଁ) ଭୁବନାନନ୍ଦ ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲ ଯେ, ଭିତରକୁ ଆସ ।

ରେଣୁ : କିଏ ?

ସରୋଜ : ମୋର ଜଣେ ପିଲାଦିନର ବନ୍ଧୁ । ଭୁବନାନନ୍ଦ ।

ଭୁବନା : (ପ୍ରବେଶ) ଭାଉଜ ନମସ୍କାର ।

ରେଣୁ : ନମସ୍କାର ।

ସରୋଜ : ଏମିତି ବୋକାଙ୍କ ଭଳି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଛ କ'ଣ । ଆମ ଗାୟତ୍ରୀ ପାଇଁ ବିଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଏଇ ଭଦ୍ରଲୋକ ।

ଭୁବନା : ମୋତେ ଦେଖି କେହି ଭଦ୍ରଲୋକ ବୋଲି କହିବ ଭାଉଜ ? ଲୋକେ ନୁହେଁ ! ଭୂତ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି । ଭୂ...ତ !

ରେଣୁ : ମାନେ ... ?

ଭୁବନା : ମାନେ ଯିଏ ମଶାଣିରେ ରହେ । ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ ଛାତିରେ ଛନକା ପଶିଯାଏ । ଲୋକ ଅତର୍କା ଦୁଇ ତିନିଟା ପୋଖରୀ ପାଣି ଯାଇ - ସିଧା ଉପରକୁ ଟିକେଟ୍ କାଟେ । ମୁଁ ସେଇ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ । ସଂକ୍ଷେପରେ ଭୂ-ତ ଭୂତ । ମୋ ଚେହେରା ଦେଖି ଜାଣିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । (ହାଃ ହାଃ ହାଃ...)
(ଭୁବନା ଗୋଟେ ନାରକୀୟ ହସ ହସିଦିଏ ସମସ୍ତେ ହସିଉଠନ୍ତି)

ସରୋଜ : ଦେଖିଲ , କେମିତିକା ମଉଜିଆ ଲୋକ । ସବୁବେଳେ ଏମିତି ମଜା ମଜା କଥା କହି ପରିବେଶଟା ହାଲୁକା କରିରଖିବ ।

ରେଣୁ : ବସନ୍ତୁ, ଏମିତି ଠିଆ ହୋଇରହିଲେ କାହିଁକି ? ମୁଁ ଯାଇ ଚା' କରିଆଣେ ।

ଭୁବନା : ଅଜବ କଥା । ଭୂତ ଚା' ଖାଇବା କଥା, କିଏ କେବେ ଶୁଣିଛି । ଆପଣ ଭୂତର ନା ପାଣି ବୁଡ଼େଇବା ନା' କଣ । ଭୂତକୁ ଝୁଣା ଧୂଆଁ ଗୁଡ଼ପଣା ଦିଆଯାଏ ପରା- ଏ କଥା ଆପଣ ଶୁଣି ନାହାଁନ୍ତି ?

ରେଣୁ : ତା'ହେଲେ ସର୍ବତ କିମ୍ବା କୋଲ୍ଡ଼ ଡ୍ରିଙ୍କସ୍ ।

ଭୁବନା : ନା'ନା' ସେ କୋଲ୍ଡ଼ ଡ୍ରିଙ୍କସ୍ ସର୍ବତ ଦେଇ ଠକିଦେଲେ ଚଳିବନି । ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଏ ଭୂତର ଏଇଟା ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ୍ । ଯାହା ଚାହିଁବି ସେୟା ଖାଇବାକୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ଏ ଭୂତ ସହଜରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବନି ।

ରେଣୁ : କ'ଣ ଖାଇବେ କୁହନ୍ତୁ । ଘରେ ନ ଥିଲେ ମଗେଇ ଦେବି ।

ଭୁବନା : ମଗେଇକରି ଦେବେ ? ତା ହେଲେ ହୋଇଗଲା । ଆପଣ କୁଆଡ଼େ ନଯାଇ ପ୍ରଥମେ ଏଇଠି ବସନ୍ତୁ ।

ରେଣୁ : ମାନେ ?

ଭୁବନା : ମାନେ ଏଇ ଦଶମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ ସରୋଜ୍ ଅଫିସରେ ବସି ଚା ପିଇ ଆସିଛି । ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ମୋ ଗାଁ ବସଧରି ଫେରିଯିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବା ବାହାନା କରି ଏଠୁ ଖସିଗଲେ ଚଳିବନି । ଆପଣ ଏଇଠି ବସିଲେ ମୋ କାମ ସାରି ମୁଁ ଚାଲିଯିବି ।

ସରୋଜ : ହଁ ରେଣୁ ସେ ଠିକକଥା କହିଛି । ତୁମେ ବସ । ଆଚ୍ଛା ଗାୟତ୍ରୀ ଘରେ ଅଛି ନା ?

ରେଣୁ : ନା, ସେ ତା କମ୍ପୁଟର କ୍ଲାସକୁଯାଇଛି ।

ସରୋଦ୍ : ଫୋନ୍ ଲଗେଇଲ - ଗାୟତ୍ରୀକୁ କୁହ ଏଠିକି ଆସିବ ।

ଭୁବନା : ଥାଉ ସରୋଜ । ଗାୟତ୍ରୀକୁ ଦେଖିବା ଯୋଜନା କଲେ ମୁଁ ମୋ ବସ୍ ଧରି ପାରିବିନି ।

ରେଣୁ : ତୁମେ ଅଫିସ୍ ଜିପ୍ ନେଇ ଆସିଛ ତ ? ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିଲେ ସେ ଯାଇ ତାକୁ ନେଇଆସିବ ।

ଭୁବନା : ନାଁ, ମୋର ରବିବାର ଦିନ ପୁଣି ଆସିବାର ଅଛି । ସେ ଦିନ ତାକୁ ଦେଖିନେବି । ଆପଣମାନେ ରବିବାର ଦିନ ମୋ ଘରକୁ ଗାଡ଼ି ନେଇଯିବେ ସେଇଥିରେ ମୁଁ ଚାଲିଆସିବି । ସୋମବାର ଦିନ ମୋର କଚେରୀରେ ଗୋଟେ ତାରିଖ ଅଛି ।

ରେଣୁ : ୟା' ଭିତରେ ରବିବାର ଦିନ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ହୋଇଯାଇଛି ।

ସରୋଜ୍ : ହଁ । ଭୁବନା ତା ସାଂଗ ପୁଅ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଛି ସେ ଏବେ ଦୁଇ ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ ଗାଁକୁ ଆସିଛି ।

ଭୁବନା : ହଁ ଭାଉଜ ସେ ପିଲାଟି ବ୍ୟାଙ୍କ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆରେ ପି.ଓ. ଅଛି । ଏବେ ତାର ମାଡ୍ରାସ୍ ବଦଳି ହୋଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ କହୁଛି ରବିବାର ଦିନ ଆପଣ ଦୁଇଜଣ

ଆମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତୁ । ସେ ପିଲାକୁ କୌଣସି ବାହାନାରେ ମୁଁ ଘରକୁ ଡକେଇଦେବି । ଯଦି ଆପଣମାନଙ୍କର ମନପାଇବ ତାପରେ ତା ବାପା ପାଖରେ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅର ପ୍ରସ୍ତାବଟା ପକାଇବି ।

ରେଣୁ : ପୁଅକୁ ଆଣି ପ୍ରଥମେ ଗାୟତ୍ରୀକୁ ଦେଖେଇ ଦେଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । ସେ ବ୍ୟାଙ୍କରେ ପି.ଓ. ଅଛି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଦେଖିବାରେ କ'ଣ ଅଛି ।

ଭୁବନା : ଆପଣଙ୍କର ନ ଥାଇପାରେ ଭାଉଜ ମୋର ଅଛି । ସରୋଜ ଯେମିତି ମୋର ବନ୍ଧୁ ସେ ପିଲାର ବାପା ବନମାଳୀ ସେମିତି ବନ୍ଧୁ । ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ପ୍ରସ୍ତାବଟା ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣ ସେ ପିଲାକୁ ଦେଖି ମତାମତ ଦିଅନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତା ପୁଣି ପିଲାଟି ଦିନରୁ ସହର ବଜାରରେ ବଢ଼ିଛି । ସେ ସେଇ ଗାଁ ପରିବେଶ ଭିତରେ ଠିକ୍ ଚଳିପାରିବ କି ନାହିଁ ଦେଖନ୍ତୁ ।

ସରୋଜ୍ : ଭୁବନା ଠିକ୍ କହୁଛି । ସେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରସ୍ତାବଟା ଆଗେଇ ନେବାର ସମସ୍ତ ଭାର ନେଇଛି ଆମେ ଲୁଚାଣିଆ ଯାଇ ଦେଖିଆସିଲେ ଅସୁବିଧା କ'ଣ?

ରେଣୁ : ଆଛା ପୁଅର ବାପା କ'ଣ କରନ୍ତି ?

ଭୁବନା : କରୁଛି ଆଉ କ'ଣ, ପାଲା ଗାଉଛି ।

ରେଣୁ : ମାନେ ?

ଭୁବନା : (ପାଲା ଗାଇବା ଭଳି ବାଁ ହାତକୁ କାନ ପାଖରେ ଲଗେଇ ଡାହାଣ ହାତକୁ ଲମ୍ବାଇ ଗୀତ ଗାଇ, ଗାଇବା ଢଙ୍ଗରେ ସଂଳାପ ବଢ଼ିବ) ଏମିତି ରାତିରେ ଚାମର ହଲେଇ ପାଲା ଗାଉଛି । ଆଉ ଦିନରେ ଆମ ଗାଁ ହାଇସ୍କୁଲରେ ଶିକ୍ଷକତା କରୁଛି । ଭଲ ଗାୟକ ହିସାବରେ ଆମ ଅଂଚଳରେ ନାଁ କରିଛି । ହୋ.. ଓ.. ଓ

ରେଣୁ : ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଯଦି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଆମେ ଯାଇ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ସେ ପୁଅକୁ ଦେଖି ଆସିବା ।

ଭୁବନା : ତା ହେଲେ ଉଠୁଛି । ପୁଣି ଆପଣମାନଙ୍କ ସହିତ ରବିବାର ଦିନ ଦେଖାହେବ । (ସରୋଜକୁ) ଆରେ ତୁ କାହିଁକି ଉଠୁଛୁ ?.... ଉ .....ଉ ।

ସରୋଜ : ତୋତେ ଜିପରେ ନେଇ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଆସିବି ।

ଭୁବନା : ଭୂତ କ'ଣ ଜିପ କାରରେ ଯାଏ । ସେ'ତ ପବନ ସହିତ ସମାନ୍ । ସେ ଯୁଆଡ଼େ ଚାହିଁବ ସିଆଡେ ଉଡ଼ି ଉଠି ଚାଲିଯିବ । ନା' କଣ କହୁଛ ଭାଉଜ । ତୁ ଆସିବାର ଦରକାର ନାହିଁ । ବରଂ ତୋ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହିଦେ- ସେ ମୋତେ ନେଇ ଛାଡିଦେବ .... ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡରେ.... ରେ.....ରେ..... । (ଏଇ ସଂଳାପରେ ପାଲାରେ ଗାଇବା ଭଳି ବନ୍ଦ ହେବ ।

ସରୋଜ : ହଉ ହେଲା ... ଚାଲ ତାକୁ କହିଦେଇ ଆସେ ।

ଭୁବନା : (ରେଣୁକୁ ଚାହିଁ) ନମସ୍କାର ଭାଉଜ ଭୂତ ଚାଲିଲା... । ସୁଉ...ଉ...
(ପବନ ଭଳି ପାଟିରେ ସୁ ସୁ ଆବାଜ କରି ଭୁବନା ଆଗେ ଆଗେ ବାହାରି ଯାଏ । ତା'ପଛେ ପଛେ ସରୋଜ୍ ହସି ହସି ଯାଏ । ରେଣୁ ହସି ହସି ହାତଯୋଡ଼ି ସେମାନଙ୍କ ବାଟକୁ ଚାହିଁ ରୁହନ୍ତି, ପରେ ପରେ ସରୋଜ ଫେରି ଆସନ୍ତି ।)

ରେଣୁ : ସତରେ ତୁମର ଏଇ ଭୂତ ସାଙ୍ଗ ବଡ଼ ମଜାଳିଆ ଲୋକ । ନହେଲେ୍ ଏତିକି କମ ସମୟର ପରିଚୟ ଭିତରେ ପାଲାଗାଇବା – ଭୂତ ଭଳି ସୁ ସୁ ଆବାଜ କରିବା ... ଏ କଥା ସମସ୍ତେ କରିପାରିବେନି ।

ସରୋଜ : ହୁଁ, ଲାଜ, ସଂକୋଚ୍, ଏ ସବୁ ପିଲାଟି ଦିନରୁ ଭୁଲିଯାଇଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ଏମିତି ହୁଏ ଯେ କ୍ଲାସରେ ସାରଙ୍କ ପାଖରୁ ମାଡ଼ ଖାଏ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ହେବ ଗୋଟେ ଗାଲରେ ଥାପଡ଼ ଖାଉଥିବ ଏପଟେ ଆମମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥିବ । ବେଳେବେଳେ ସାରମାନେ ତା ଢଙ୍ଗ ଢାଙ୍ଗ ଦେଖି ହସକୁ ଚାପି ପାରନ୍ତିନି ।

ରେଣୁ : ହେଲେ ବୟସ ଆସି ଏତେ ହେଲାଣି – ଏସବୁ କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ସଂକୋଚ ଲାଗେନି ।

ସରୋଜ : ନା, ବରଂ ଅନ୍ୟକୁ ହସେଇବା କାମକୁ ସେ ଗୋଟେ ପ୍ରକାର ସେବା କରୁଛି ବୋଲି ବିଚାର କରେ ।

ରେଣୁ : ବେଶ୍ ଅଜବ ଲୋକଟିଏ ତୁମର ବନ୍ଧୁ ... ।

ସରୋଜ : ତୁମେ ତାକୁ ଯାହା କହିପାର – ହେଲେ ତା'ର କହିବା କଥା ହେଲା– ଆଜିକାଲିକା ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ହସ ଉଭେଇ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଜୀବନ ଜଂଜାଳର ଘୋଡ଼ା ଦୌଡ଼ରେ ଏତେ ମାତି ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଟିକିଏ ମନଖୋଲି ହସିବାକୁ କାହା ପାଖରେ ଫୁରୁସତ୍ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସମୟ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ସେ ଭେଟୁଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହାସ୍ୟାମୃତ ବାଣ୍ଟିଦେଉଛି ।

ରେଣୁ : ହାସ୍ୟାମୃତ, ସେ ପୁଣି କ'ଣ ?

ସରୋଜ ତା'ର ଯୁକ୍ତି ହେଲା– ସ୍ବର୍ଗର ଅମୃତ ଭଳି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ହସ ହେଉଚି ଏକ ଚମତ୍କାର ଜିନିଷ । ଅମୃତ ଭଳି ହସ ଆମକୁ ଜୀବନୀଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରେ । ତେଣୁ ହସର ଅନ୍ୟନାମ ହାସ୍ୟାମୃତ । ଅନ୍ୟକୁ ହସାଇବା ଏକ ମହତ୍ ସେବା ।
(ଫୋନ୍ ରିଂ ହୁଏ । ରେଣୁ ଫୋନ୍ ଉଠାଇ କଥା ହୁଅନ୍ତି ।)

ରେଣୁ : (ଫୋନରେ) ହାଲୋ, ହଁ କହୁଛି । ଆପଣ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ? ପବନାର ଭାଇ । ଆଚ୍ଛା ପବନା ଆସିବାର କଥା, କାହିଁକି ଆସିଲାନି ? ଆଚ୍ଛା ...! କେବେ ଆସିବ ? ରବିବାର ଦିନ ସକାଳେ ପହଁଚିବ, ଠିକ୍ ଅଛି । ତାକୁ କହିବେ ସେ ଯେମିତି ସେ ଦିନ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ରଖୁଛି ।

(ଫୋନ୍ ରଖିଦିଅନ୍ତି)

ସରୋଜ : କିଏ ? କାହା ସହିତ କଥା ହେଉଥିଲ ?

ରେଣୁ : ପବନାର କେହି ଜଣେ ଭାଇ ବୋଲି କହୁଥିଲା । ପବନାର ମା' ଦେହ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ହେଇନି । ସେ ଏବେ ଆସିପାରିବନି । ରବିବାର ଆଡ଼କୁ ଆସିବ ।

ସରୋଜ : ଚାକର ବାକରଙ୍କ କଥା ସେମିତି । ଥରେ ଫିକର କରି ଛୁଟି ନେଇଗଲେ ଆଉ ଧରାଛୁଆଁ ଦେବେନି ।

ରେଣୁ : ରବିବାର ଦିନ ସିଆଡ଼େ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ କରିଦେଇଛେ । ଯଦି ପବନା ନ ଆସେ ଗାୟତ୍ରୀକୁ କାହାପାଖରେ ଛାଡିଦେଇ ଯିବା ?

ସରୋଜ : ଦେଖିବା କ'ଣ ହେଉଛି । କିଛି ନ ହେଲେ ଗାୟତ୍ରୀ ତା ସାଂଗ ଜୁଲି ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଆମେ ଯେମିତି ହେଲେ ଉପରବେଳା ଚାରିଟା ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ଫେରିଆସିବା । ପଚାଶ କିଲୋମିଟର ବାଟ କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ । ହେଇ ଗାୟତ୍ରୀ ଆସିଲାଣି ।

(ଗାୟତ୍ରୀ ଆସେ)

ଗାୟତ୍ରୀ : ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣିନେଇଛି ଡ୍ୟାଡି । ମୋତେ ଲୁଚେଇ ଲୁଚେଇ କୁଆଡ଼େ ଯିବାର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ହେଉଛି ବୋଧହୁଏ । ସତକୁହ ?

ସରୋଜ : (ହସି) ଆରେ ତୋତେ ଲୁଚେଇ ଆମେ କିଛି କରିପାରିବୁ ? ତୁ କହିଲୁ- ଆମେ କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ଠିକ୍ କରିଛୁ?

ରେଣୁ : ତା'କୁ କାହିଁକି ସେମିତି ବୁଲେଇ ବାଙ୍କେଇ କହୁଛ । ଶୁଣ ତୋ ଡ୍ୟାଡିଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ବଡ ଅସୁସ୍ଥ । ରବିବାର ଦିନ ତାଙ୍କୁ ଯାଇ ଦେଖି ଆସିବୁ ବୋଲି ଆମେ ଠିକ୍ କରିଛୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମୋତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେବେନା ଡ୍ୟାଡି ?

ରେଣୁ : ମା' ତୁ ସେଠି ଯାଇ ଖାଲି ବୋର୍ ହେବୁ । ସେଟା ଗୋଟେ ମଫସଲ । ଏ ବର୍ଷାଦିନଟାରେ ବାଟଘାଟ ଅବସ୍ଥା କେଣଥିବ କହିହେଉନି । ତା'ପରେ ପବନା ରବିବାର ଦିନ ଆସିବ ବୋଲି ଫୋନ୍ କରିଥିଲା । ସଂଧ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ

ଫେରିଆସିବୁ । ତୋତେ ଜୁଲି ଘରେ ଛାଡିଦେଇ ଯିବୁ ବୋଲି ଭାବିଛୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା, ବାବା ନା । ତାଙ୍କ ଘରେ ଦିନସାରା ମୁଁ ରହିପାରିବିନି । ସେଠି ସବୁବେଳେ ଏତେ ଗହଳି ଯେ ଘଣ୍ଟାଏ ରହିଲେ ମଣିଷ ଅଣନିଶ୍ୱାସି ହୋଇଯିବ, ମମି ତୁ ବରଂ ଗୋଟେ କାମ କରିବୁ । ମୋ ପାଇଁ ଦୁଇ ତିନିଟା ନୂଆ ସି.ଡ଼ି. ମଗେଇ ଦେବୁ । ମୁଁ ଜୁଲିକୁ ଏଇଠି ଡକେଇ ଦେବି । ପବନା ଆସିଲେ ଭଲ କଥା । ନ ହେଲେ ଆମେ ପାଖ ହୋଟେଲରୁ ଚାଇନିଜ୍ ଖାନା ନେଇଆସିବୁ । ଆଉ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଫିଲ୍ମ ଦେଖି ଚାଲିବୁ... । ଓ.କେ... ବୋଧହୁଏ । ତୁମମାନଙ୍କର ସବୁ ପ୍ରୋବ୍ଲେମ୍ ସଲ୍ଭଡ୍ । ଟାଂ ଟାଂଣ ....

(ରେଣୁ ଚାଲିଯାଏ । ସମସ୍ତେ ହସିଉଠନ୍ତି)

ତୃତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ଫୋନ୍ ରିଂ ହେଉଛି । ଗାୟତ୍ରୀ ଆସି ଫୋନ୍ ଧରେ)

ଗାୟତ୍ରୀ ହ୍ୟାଲୋ ... ହଁ ଜୁଲି । କ'ଣ ହେଲା ?ଡ୍ୟାଡ଼ି ମମି ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ଘରକୁ ଜିପ୍ ନେଇ ବାହାରି ଗଲେଣି । ଆମ ଚାକର ଟୋକା ବି ନାହିଁ । ତୁ ଚଂଚଳ ଆସିଲେ ସାଂଗ ହୋଇଯିବା - ତୁ ଯାହା ଯାହା ଫିଲ୍ମ କହିବୁ ତାର ସି.ଡ଼ି. ନେଇଆସିବା । ମାନେ...ଘଣ୍ଟାଏ ଡେରିହେବ । ତୋ ନାନୀ ଭିଣୋଇ ଗଲାପରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବୁ । ରହିଲି ।

(ଫୋନ୍ ରିସିଭର ରଖି ଭିତରକୁ ଗଲାବେଳକୁ ବାହାରୁ କଲିଙ୍ଗ ବେଲର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଏ । ଗାୟତ୍ରୀ ଯାଇ ଦରଜା ଖୋଲେ । ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସଂଗୀତ ଗୁରୁ ସୁରମଣି । ହଠାତ୍ ଦେଖିଲେ ପୁଅ କି ଝିଅ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି ହେବ । କଣ୍ଠରେ ତାଙ୍କର ଗୀତର ଆଳାପ । ତା ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ମୁଦ୍ରାର ହାତର ଭଙ୍ଗି । ନିଜକୁ ସବୁବେଳେ ତୃତୀୟ ପୁରୁଷ ମନେକରି କଥା କୁହନ୍ତି ।)

ଗାୟତ୍ରୀ : ସାର୍ ଆପଣ ଆଜି କେମିତି ? ଆପଣ ତ ଆସନ୍ତା କାଲି ଆସିବା କଥା ।

ସୁର : ଏଇ ସୁରମଣୀ କ'ଣ ସେ କଥା ଜାଣିନି ବୋଲି ଭାବୁଛ ବେବି ? ୟା'କୁ ସବୁ ଜଣାଅଛି । ହଠାତ୍ ଆସନ୍ତାକାଲି ନା ଗୋଟେ ଦୂରଦର୍ଶନ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଆସିଯାଇଛି । ସୁରମଣୀ ଆସନ୍ତାକାଲି ତୁମ କ୍ଲାସ୍ ନେଇପାରିବନି ବେବି । ଆଜି ନେଇଯିବାକୁ ଆସିଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆଜି କ୍ଲାସ୍ ନେଇଯିବେ ...? କେତେବେଳେ ...?

ସୁର : ଆଜି ମାନେ ଏବେ କ୍ଲାସଟା ହୋଇଯିବାକୁ ଆସିଯାଇଛି । ତୁମର କିଛି ଆପତ୍ତି ଥିଲେ ସୁରମଣୀ ଫେରିଯିବ ବେବି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନାଇଁ ଯେ ସାର । ମୋର ସେ ପଟେ କିଛି କାମ ରହିଯାଇଛି ।

ସୁର : ଯାଅ ତା ହେଲେ ଚଂଚଳ କାମ ସାରିଦେଇ ଆସ । ଜଲଦି ଆସିବ ସୁରମଣୀର ଉପରବେଳା ରେକର୍ଡିଂ ଅଛି ନା... ତାକୁ ଚଂଚଳ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାଅ ବେବି... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : (ହସିଛି) ।

ସୁର : ଆରେ ତୁମେ ଏ ସୁରମଣୀକୁ ଦେଖି ଏମିତି ହସୁଛ କାହିଁକି ? ଆଜି କ'ଣ ପ୍ରଥମ ଦେଖୁଛ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ନାଇଁ ସାର୍, ପ୍ରଥମେ ଦେଖୁନି ଯେ ଆପଣ ନିଜକୁ ଜଣେ Third Person ଭଳି ଆଜି କାହିଁକି ସୁରମଣୀ ସୁରମଣୀ କହି ସଂବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି ।

ସୁର : ଓଃ ଏଇ କଥାପାଇଁ ତୁମେ ହସୁଛ... । ନିଜକୁ ଏମିତି ସଂବୋଧନ କରିବା ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ସୁରମଣୀର ଗୁରୁଦେବ ତାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣଙ୍କର ପୁଣି ଗୁରୁଦେବ ଅଛନ୍ତି ?

ସୁର : ହଁ ବେବି । ସଂସାରର ମାୟାଜାଲରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାକୁ ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁରୁ ଶରଣ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ସୁରମଣୀ ଏଇ ଗୁଢ଼ ତତ୍ତ୍ୱଟା ବୁଝିଯାଇଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣଙ୍କ ଗୁରୁ ନିଜକୁ ଏମିତି ଭାବରେ ଅପର ମଣିଷ ଭଳି ସଂବୋଧନ କରିବାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସୁର : ହଁ, ତାଙ୍କ ମତରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା । ଆମେ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଶରୀର ମନେ କରି ସଂସାରର ମାୟାଜାଲରେ ଫସିଯାଉଛେ । ପ୍ରକୃତରେ ଏଇ ଶରୀର ବସ୍ତ୍ର ସଦୃଶ । ଆମ ଆତ୍ମା ଏଇ ଶରୀର ରୂପକ ପୋଷାକ ପରିଧାନ କରିଛି । ଏଇ ଜ୍ଞାନ ଅଭାବରୁ ଆମେ ଦୁଃଖ ପାଉଛେ । ଶରୀର ଠାରୁ ନିଜକୁ ପୃଥକ କରି ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବା । ତେଣୁ ପରମପୂଜ୍ୟ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଏକଲକ୍ଷ ଏକ ଶତ ଆଠ ଶ୍ରୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସାକ୍ଷାତ୍ ପରମବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ସ୍ୱାମୀ ପରମାନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମ ବୈଷ୍ଣବ ମହାରାଜ କହିଛନ୍ତି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଠିକ୍ ଅଛି ସାର୍ ବୁଝିଗଲି । ଆପଣ ବସନ୍ତୁ, ମୁଁ କାମ ସାରି ଆସେ ।

ସୁର : ଯାଅ, ବେବି ଯାଅ । ତୁମେ ତୁମ କାମ ସାରି ଆସିଲା ଭିତରେ ସୁରମଣୀ ତାନପୁରାର ସ୍ୱର ମିଳନ କରିଦେଇଥିବ । ତାର ଚଞ୍ଚଳ ଯିବାର ଅଛିନା...ବେବି । (ଗାୟତ୍ରୀ ତାନପୁରା ଆଣି ଧରାଇ ଦେଇଯାଏ । ସୁରମଣୀ ତାନପୁରା ସହିତ ସ୍ୱର ମିଳାଇ ଠିକ୍ ଠାକ୍ କରନ୍ତି । ପରେ ପରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଆସି ଯୋଗଦିଏ ।)

ସୁର : ଆଚ୍ଛା ବେବି ! ଗତଥର ଗୀତର ମୁଖଡ଼ାଟା ଘୋଷି ଦେବାକୁ କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ ମନେ ଅଛି ସାର୍ ।

ସୁରମଣୀ : ସୁରମଣୀ ମୁଖୁଡ଼ାଟା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : (ଗୀତ) ଜୀବନରେ ଥରେ ଆସେ ସେ ଲଗନ, ସେ ଯେ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ । ସେ ଯେ ବିଧିର ବିଧାନ ।

ସୁରମଣୀ : ନାଇଁ... ମୁଖୁଡ଼ାଟା ମନେ ଅଛି ହେଲେ ପଦଗୁଡ଼ା ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ଯାଇଛି । ମନେରଖ... ଏଇ ପ୍ରକାର... ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ, ଜୀବନରେ ଥରେ ଆସେ, ସେ ଲଗନ, ସେ ଯେ ବିଧିର ବିଧାନ ।

ହେଲା ବେବି ... ସୁରମଣୀ ସହିତ ସୁର ମିଳେଇ ଗାଅ । (ପ୍ରଥମେ ଆଳାପ କରି .... ଦୁହେଁ ଗୀତ ଅଭ୍ୟାସ କରନ୍ତି । ଗୀତ ଶେଷ ବେଳକୁ ଫୋନ୍ ରିଂ ହୁଏ । ଗାୟତ୍ରୀ ଫୋନ୍ ଧରେ ।)

ଗାୟତ୍ରୀ : ହାଲୋ ଜୁଲି । କ'ଣ କହିଲୁ - ମୁଁ ତୁମ ଘରକୁ ଯିବି... । ନା ମୁଁ ଘର ଛାଡ଼ି ଯାଇପାରିବିନି । ଯେତେ ଡେରି ହେଉ ପଛେ ତୁ ଆସ । ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବୁ, ରଖୁଛି ।

(ଫୋନ୍ ରଖିଦିଏ ଗାୟତ୍ରୀ)

ସୁର : ସୁରମଣୀକୁ ଆଜି ଚା ମିଳିବନି ବେବି ? ତୁମର ସେ ଟୋକାଟା କାହିଁ ଦେଖାଯାଉନି ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ଘରେ ଆଜି କେହି ନାହାଁନ୍ତି ସାର । ପବନା ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ଯାଇଛି । ଡ୍ୟାଡି, ମମି ତାଙ୍କର ଜଣେ ସାଙ୍ଗଘରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଆପଣ ବସନ୍ତୁ । ମୁଁ ଚା' କରି ଆଣୁଛି ।

ସୁର : (ଘଣ୍ଟା ଦେଖି) ନା' ବେବି । ସୁରମଣୀ ପାଖରେ ସମୟ ନାହିଁ । ତାକୁ ଦୂରଦର୍ଶନ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ବାହାରିବାକୁ ହେବ । ଆସୁଛି ବାଏ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନାଁ ସାର୍ । ଦି' ମିନିଟ୍ ବସିଯାଆନ୍ତେ ... ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କରିଦିଅନ୍ତି ।

ସୁର : ବାସ୍ ବାସ୍ ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ । ସୁରମଣୀ ଚାଲିଲା ... ହଁ ଗୀତଟାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିଦେଇଥିବ... ।

(ସୁରମଣୀ ତାଙ୍କ ଠାଣିରେ ହାତ ହଲେଇ ହଲେଇ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ତାନପୁରା ରଖି ଖଟ ସଜାଡା ସଜଡି କରନ୍ତି । ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ବନମାଳୀ । ତାଙ୍କ ହାତରେ ଦୁଇଟି ବ୍ୟାଗ୍ । ଗୋଟିକରେ କାଙ୍କଡ଼ ଭଣ୍ଡି ଓ ଅନ୍ୟଟିରେ ମାଛ ।)

ବନମାଳୀ : ସରୋଜ୍ ବାବୁ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ...? ସରୋଜ...ସରୋଜ ... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଡ୍ୟାଡି ଘରେ ନାହାଁନ୍ତି ।

ବନମାଳୀ : ଓଃ, ତୁ ତାହେଲେ ସରୋଜ ଝିଅ । ତୋ ନାଁଟି ଗାୟତ୍ରୀ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ, ହେଲେ ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ... ।

ବନମାଳୀ : ହଁ ପରିଚୟଟା ତ ମୁଁ ଦେବି ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ତୁ କହିଲୁ ସରୋଜ୍ କୁଆଡେ ଯାଇଛି । ଆଜି ତ ରବିବାର - ଅଫିସ ବନ୍ଦ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ତାଙ୍କର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଘରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବନମାଳୀ : ବେଶ୍ ତା ହେଲେ ତୋ ମାମୀଙ୍କୁ ଡାକ । ଭାଉଜ...ଭାଉଜ... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ବି ନାହିଁ । ସେ ଡ୍ୟାଡିଙ୍କର ସାଙ୍ଗରେ ଯାଇଛି ।

ବନମାଳୀ : ତା'ମାନେ ରେଣୁବାଳା ମ୍ୟାଡାମ୍ ବି ନାହାଁନ୍ତି । ଏତେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ଟହଲ ମାରିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଡ୍ୟାଡ଼ି ମମି କୋଉ ଏକ ମଫସଲ ଗାଁକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର କେହି ଜଣେ ସାଙ୍ଗର ଦେହ ଖରାପ୍ ଅଛି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଫେରୁ ଫେରୁ ସଂଧ୍ୟା ହୋଇଯାଇପାରେ ।

ବନମାଳୀ : ତା'ମାନେ ଏଇ ଘରେ ତୁ ଏକା ଅଛୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନାଇଁ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଏବେ ଆସିଯିବ । ତା'ପରେ ଆମ ଚାକର ପିଲା ପବନା ବି ଆଜି ଆସିବାର ଅଛି ।

ବନମାଳୀ : ଆସୁ... ହେଲେ ତୋ ଡାଡି ମମିଙ୍କର କାଣ୍ଡଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଦେଖୁଛି । ତୋତେ ଘରଟାରେ ଏକା ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇଯିବାଟା ମୁଁ ପସନ୍ଦ କରିପାରୁନି । ତୋତେ ଏକା ଏକା ଡର ଲାଗୁନି ମା... ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ନିଜ ଘରଟାରେ ଏ ଦିନ ବେଳାରେ କାହାକୁ ଡର ଲାଗିବ ?

ବନମାଳୀ : ନା, ନା ଆଜିକାଲି ଲୋକଗୁଡ଼ାକ ଜଙ୍ଗଲି ଜାନୁଆରଠୁ ଆହୁରି ଭୟଙ୍କର ମା' । ନିଇତି ଖବରକାଗଜରେ କେତେକେତେ ବିଚିତ୍ର ଠକେଇର ବିବରଣୀ ବାହାରୁଛି - ତୁ ପଢୁଥିବୁ ନିଶ୍ଚୟ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେମିତି କିଛି ଭୟ କରିବାର ନାହିଁ ମଉସା । ତା ପରେ ଆମର ଏଇ ଏରିଆଟା ବହୁତ୍ ଭଲ ।

ବନମାଳୀ : ଏରିଆ ଭଲ ହେଲେ କ'ଣ ହେବ - ଆଜିକାଲି ସମୟଟା ପରା ଖରାପ୍ । ତୋ ଡ୍ୟାଡ଼ି ମମି ଆସନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମୋତେ ଦିପଦ ଶୁଣେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଝିଅଟାକୁ ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇ ସେମାନେ କେମିତି ଯାଇଛନ୍ତି । ନିହାତି କେୟାରଲେସ୍... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମୋତେ ସେମାନେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯାଇନାହାଁନ୍ତି ମଉସା । ମୋ ସାଙ୍ଗ ଏବେ ଏଠିକି ଆସିବ । ଡାଡି ମମି ଫେରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବ । ତା'ପରେ ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ପବନା ବି ଆସିବ ।

ବନମାଳୀ : ସେ ପବନା କିଏ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆମର ଚାକର ଟୋକା । ତା ମାଆ ଦେହ ଖରାପ ଥିଲା ତ ଗାଁକୁ ଯାଇଛି, ଆଜି ଆସିବ ବୋଲି ଖବରଦେଇଛି ।

ବନମାଳୀ : ଆଚ୍ଛା ଠିକ୍ ଅଛି । ଏ ବ୍ୟାଗଟା ନେଇ ରଖ ମା' ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଏଇଟା ?

ବନମାଳୀ : କିଛି ନାହିଁ । ଗାଁରୁ କିଛି ଦେଶୀ କାଙ୍କଡ଼ ଆଉ ଦି'ଟା ଇଲିସି ମାଛ ନେଇ ଆସିଛି । ଭାବିଥିଲି ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଏକାଠି ବସି କାଙ୍କଡ଼ ଭଜାକୁ ଇଲିସି ମାଛର ଝୋଳ ଖାଇବୁ ହେଲେ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଗଲା । ଆରେ ଏମିତି ଚାହିଁ ରହିଛୁ କଣ - ନେ ବ୍ୟାଗଟା... । କିଛି ଦିନ ତଳେ ତୋ ଡ୍ୟାଡି ସହିତ ମୋର ଦେଖାହୋଇଥିଲା । ଆମ ଗାଁରେ ଭଲ କାଙ୍କଡ଼ ମିଳେ ତ- ସେଇକଥା ପଚାରୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଏଠି ଗୋଟେ କାମ ପଡ଼ିଲା, ଏ ଗଣ୍ଡାକ ନେଇଆସିଲି । ଭାଗ୍ୟକୁ ଆମ ନଦୀରେ ଆଜି ଭାରି ଇଲିସି ମାଡ଼ ହେଉଛି । ସେଥିରୁ ଦି'ଟା ନେଇଆସିଲି । ଏପଟେ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ତୋ ଡ୍ୟାଡି ମମି କେହିନାହାଁନ୍ତି । ଏ ବ୍ୟାଗଟା ରଖିଲୁ ମା' ।

ମୁଁ ଚାଲିଲି ମା', ତୋ ଡ୍ୟାଡି ଆସିଲେ କହିବୁ ଭୁବନା ନନ୍ଦ ଆସିଥିଲା । ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ । ମୋତେ ସେ ପିଲାବେଳେ ଭୂତ ଭୂତ ବୋଲି ଡାକେ । ବୁଝି ପାରୁନୁ ? ଭୁବନାନନ୍ଦରୁ ଭୁ ଆଉ ତରାଇରୁ ତ ସଂକ୍ଷେପରେ ଭୂତ । ହାଃ ହାଃ... ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

(ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ୍ ତାନପୁରାଟାକୁ ଦେଖି ଅଟକି ଯାଆନ୍ତି)

ମୁଁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ତୁ ଏଇ ଯନ୍ତଟା ଧରି ଗୀତ ଗାଉଥିଲୁ ନା । ଆଜି ତ ସିଆଡ଼େ ଗୁଡ଼େ କାମ ଅଛି ନ ହେଲେ ତୋ ମଧୁର କଣ୍ଠରୁ ଦି ଚାରିଟା ଭଜନ ଶୁଣିଥାନ୍ତି । ଡ୍ୟାଡି ମମି ଆସିଲେ କହିବୁ - ମୁଁ ପରେ କେବେ ଆସିଲେ ଭେଟ ହେବି । ହାଃ...ହାଃ... ।

(ବ୍ୟାଗଟି ଧରାଇ ଦେଇ ବନମାଳୀ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ । ଫୋନ୍ ରିଂ ହୁଏ । ଗାୟତ୍ରୀ ଫୋନ୍ ଧରେ ।)

ଗାୟତ୍ରୀ : ହ୍ୟାଲୋ । ତୁଲି ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାହାରିନୁ । ତୋ ନାନୀ ଭିଣେଇ ଯାଇନାହାନ୍ତି ? ନା, ନା ମୁଁ ତୁମ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବିନି । ହେଲୋ-ହେଲୋ । ହଉ ସେମାନେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଆସ । ଶୁଣ ଆସିବୁ ନିଶ୍ଚୟ । ମୁଁ ଘରେ ଏକା ଅଛି ।

(ଫୋନ୍ ରଖି ଦେଇ ଗାୟତ୍ରୀ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଯାଏ । ପୁଣି ଆସନ୍ତି ବନମାଳୀ)

ବନମାଳୀ : ଯାଉ ଯାଉ ହଠାତ୍ ମାଛ କଥାଟା ମନେପଡିଗଲା ମା' । ସେଇଥିପାଇଁ ଚାଲିଆସିଲି । ସେ ମାଛ ଗୁଡ଼ାକ ରାତିରୁ ମରାଯାଇଛି । ତାକୁ ତୁଂଡ଼ଳ କଟାବଛା ନ କଲେ ଖରାପ୍ ହୋଇଯିବ । ତୋତେ ଏ ସବୁ କାମ ଆସେ? ହଁ ତୁ ପାଠ ପଢୁଆ ଝିଅ, ଏ ସବୁ କାମ ଶିଖିବାକୁ ତୋର ସମୟ କାହିଁ । ବରଂ ଗୋଟେ କାମ କର । ପନିକିଟା ନେଇଆସ- ମୁଁ ମାଛ ପିଟାର କାଡି ଛଡ଼େଇ କାଟି ଦେଇଯିବି । ତୁ ବରଂ କଡ଼େଇରେ ତେଲ ଢାଳି ତାକୁ ଛାଣିଦେବୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା ମଉସା, ଆପଣ ଏ ସବୁ କରିବା ଠିକ୍ ହେବନି । ଏବେ ମୋ ସାଙ୍ଗ ଫୋନ୍ କରିଥିଲା - ସେ ପହଁଚିଯିବ । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ସବୁ ବଛାବଛି କରିଦେବୁ ।

ବନମାଳୀ : ସେ କଥା କହିଲେ ମୁଁ ଶୁଣିବି । ଏତେ ବାଟରୁ ବୋହି ବୋହି ଆଣିଛି ।ତୋ ସାଂଗ କେତେବେଳେ ଆସିବ କେତେବେଳେ ତୁମେ ଯ୍ୟକୁ ବାଛିବ- ତାର ଠିକ ଠିକଣା ନାହିଁ । ତା' ପରେ ତୁମେ ଏ ସବୁ ବାଗରେ କରିପାରିବ କି ନାହିଁ ଜଣାନାହିଁ । ସେତେବେଳକୁ ମାଛର ବାର ବାଜିଯାଇଥିବ । ତୁ ଆସିଲୁ ମୋ ସାଥିରେ ମୁଁ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟରେ ସବୁ ଶେଷ କରିଦେବି ।

(ମାଛ ବ୍ୟାଗଟାକୁ ଧରି ବନମାଳୀ ବେଡରୁମ ଆଡ଼କୁ ଯାଉ ଯାଉ ଗାୟତ୍ରୀ ଅଟକାଏ ।)

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ପଟେ ନୁହେଁ ମଉସା ... ସେଇଟା ବେଡ୍ରୁମ୍ । ଏପାଖକୁ ଆସନ୍ତୁ ରୋଷେଇ ଘର ବାରଣ୍ଡାରେ ବସି ବଛା ବଛି କରିବା ।

ବନମାଳୀ : ଠିକ୍ ଅଛି ।

(ଆଗେ ଆଗେ ବନମାଳୀ ତା ପଛେ ପଛେ ଗାୟତ୍ରୀ ରୋଷେଇ ଘର ଆଡ଼କୁ ଯାଆନ୍ତି । ମଂଚ଼ରୁ ଆଲୋକ କମିଯାଏ । କିଛି ସମୟ ଅନ୍ତରରେ ସେଇ ଦିଗରୁ ପୁଣି ଆସନ୍ତି ବନମାଳୀ ଓ ଗାୟତ୍ରୀ)

ବନମାଳୀ : ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ ମା' ଗାୟତ୍ରୀ । ମଉସା ଝିଅାରୀ ମିଶି ଯେମିତି କଡ଼ାଭାଗରେ ଛାଣି ଦେଇଛେ ଗୋଟେ ସପ୍ତାହ ପରେ ଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଏ ମାଛ ଖରାପ୍ ହେବନି । ମୁଁ ଯାଏ ତେଣେ ତୋ ମାଉସୀକୁ ସେଠି ବସେଇ ଦେଇ ଆସିଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମାଉସୀଙ୍କୁ ଆପଣ ବସେଇ ଦେଇ ଆସିଛନ୍ତି ? ତା'ମାନେ ମାଉସୀ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଛନ୍ତି ?

ବନମାଳୀ : ହଁ ତୋ ମାଉସୀ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ତୋ ମାଉସୀର କ'ଣ ହୋଇଛି କେଜାଣି ସାମାନ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ଥକି ପଡୁଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁଣ୍ଡଟା ବୁଲେଇ ଦେଉଛି । ଅସଲରେ ତାକୁ ମୁଁ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଆଣିଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଆଣି କୋଉଠି ବସେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ?

ବନମାଳୀ : ୱେଟିଂ ରୁମରେ । ସେ ସେଇଠି ଫ୍ୟାନ ତଳେ ଆରାମରେ ବସିଥିବ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : କୋଉ ୱେଟିଂ ରୁମରେ ? ଯାଇ ରେଲୱେ ଷ୍ଟେସନ ୱେଟିଂ ରୁମରେ ।

ବନମାଳୀ : (ହସି) ନାଇମ. ଡାକ୍ତର ରାୟଙ୍କ ୱେଟିଂ ରୁମରେ । ତା'ର ନମ୍ବର ହେଉଛି ୨୬. ପଚିଶ ଜଣଙ୍କ ପରେ ତାର ପାଳି ପଡ଼ିବ । ତାକୁ ସେଠି ବସେଇ ଦେଇ ଏଠିକି ଆସିଛି । ରେଳଷ୍ଟେସନ ୱେଟିଂରୁମକୁ ଯିବି କାହିଁକି ? ବସଫେଲ୍ ହେବାରୁ ମୁଁ ସିଧା ଗାଁରୁ ସ୍କୁଟରଟା ନେଇ ଚାଲିଆସିଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସ୍କୁଟରରେ ମାଉସୀଙ୍କୁ ବସେଇ ନେଇଆସିଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କ ଗାଁଟା ଏଠୁ କେତେଦୂର ହେବ କି ?

ବନମାଳୀ : ଏଇ ପଚାଶ କିଲୋମିଟର ବାଟ ଆଉ କେତେହେବ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଠିକ୍ ଅଛି ଆପଣ ଚଞ୍ଚଳ ଯାଆନ୍ତୁ । ମାଉସୀ ସେଠି ଏକା ବସି ବସି ବୋର ହୋଇଯିବେଣି ।

ବନମାଳୀ : କ'ଣ କରାଯିବ, ସେ ବୋର ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ତା ପାଖରେ ବସିଥାନ୍ତି । ଏ ମାଛଗୁଡ଼ାକ ସବୁ ଖରାପ୍ ହେଇଯାଇ ନ ଥାନ୍ତା । ଆସୁଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରେ କାମ ଶେଷ କରି ମାଉସୀଙ୍କୁ ନେଇ ଏଇଠିକି ଚାଲି ଆସିବେ ମଉସା ।

ବନମାଳୀ : ନା' ନା' ଏଠିକି ଆଉ କାହିଁକି ମିଛଟାରେ ଆସିବି । ସେଠି କାମ ସାରିଲେ ହୋଟେଲରେ ଗଣ୍ଡେ ପକେଇ ଦେଇ ସ୍କୁଟରରେ ଗାଁକୁ ବାହାରିଯିବୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା' ଆପଣ ଆମ ଘରକୁ ଆସି ଏଠି ହୋଟେଲରେ ଖାଇବେ- ଏଇଟା ଠିକ୍ ହେବନି । ତ୍ୟାଡି ଶୁଣିଲେ ବଡ଼ ଖରାପ୍ ଭାବିବେ ।

ବନମାଳୀ : କି, ଏଥିରେ ଖରାପ୍ ଭାବିବାରେ କଣ ଅଛି । ତୁ ଝିଅଟା ଏକାଅଛୁ । ଆମ ପାଇଁ ହଇରାଣ ହୋଇ ରୋଷେଇ କରିବୁ - ମୋର କାହିଁ ପସନ୍ଦ ହେଉନି । ତା'ପରେ ତୋ ରୋଷେଇ ଘରେ ଦେଖିଲି ମୂଳରୁ କିଛି ରାନ୍ଧାରାନ୍ଧି ହୋଇନି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣ ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେନି । ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ ଡାକ୍ତରଙ୍କ କାମ ସାରି ଆସିବେ ।

ବନମାଳୀ : ଆଚ୍ଛା । ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା କହିବି ତୁ ରଖିବୁ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : କୁହନ୍ତୁ ।

ବନମାଳୀ ମୁଁ ଆସିଲାବେଳେ ହୋଟେଲରୁ କିଛି କିଣି ନେଇଆସିବି । ତିନିଜଣ ଯାକ ମିଶି ତାକୁ ଖାଇଦେବା ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ତ ଆହୁରି ଅସୁବିଧା ହେଇଯିବ । ଆପଣ ଗଲେ ପ୍ରଥମେ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରୁ କାମ ସାରିବେ । ଯାଆନ୍ତୁ ... ମୁଁ ସଂଗେ ସଂଗେ ରୋଷେଇ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଉଛି ।

ବନମାଳୀ : ଠିକ୍ ଅଛି ଯାଉଛି । ହେଲେ ବାର ତରକାରୀ ଢେର ଭଜା କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ପାରିବୁ ଯଦି ଭାତଗଣ୍ଡେ ଫୁଟେଇ ଦେ । ସେ ଛଣା ମାଛ ଦେଇ ସବୁ ଚ଼ଳେଇ ଦେବା ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଉ ସେ ସବୁରେ ଆପଣ ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ପୁରାନ୍ତୁନି । ଯାଆନ୍ତୁ ।

ବନମାଳୀ : (କେବଳ ହସିଛି)

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆରେ ଯାଆନ୍ତୁ ନା ମଉସା । ମୋତେ ଦେଖି ହସୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଯାଆନ୍ତୁ । (ବନମାଳୀ ହସି ହସି ଚ଼ାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ଦରଜା ବନ୍ଦ କରି ରୋଷେଇ ଘର ଦିଗରେ ଯାଏ ।)

ଚତୁର୍ଥ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ସୋଫା ଉପରେ ବସି ବନମାଳୀ ଦାନ୍ତ ଖୁଣ୍ଟୁଛନ୍ତି । ଆସିଛନ୍ତି ବନମାଳୀଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଦ୍ରା ।)

ବନମାଳୀ : ଦି' ଜଣ ଯାକର ଖିଆପିଆ ଶେଷ ହେଲାନା । କ'ଣ ଏତେ ସମୟ କରୁଥିଲ?

ସୁଭଦ୍ରା : ତୁମେ ଝଅଟ କରି ଖାଇଦେଇ ଉଠିପଡ଼ିଲ ବୋଲି ହେଇଗଲା । ଝିଅ ପିଲାଟା କେତେ ହଇରାଣ ହୋଇ ରୋଷେଇ କରିଛି । ଦି'ଜଣ ଯାକ ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ମୋ ବାସନ ଉଠେଇବାକୁ ବସିଥିଲା । ମୁଁ ଉଠେଇ ନେଇ ମାଜିଦେଲି ।

ବନମାଳୀ : ଭଲ ଝିଅଟିଏ ନୁହେଁ ? ଏତେ କମ ସମୟ ଭିତରେ ଛ' ଛଟା ଆଇଟମ୍ କରିଦେଇଛି । ପୁଣି କି ସ୍ୱାଦ ... ।

ସୁଭଦ୍ରା : ହଁ ସବୁ ଭଲ କରିଥିଲା ।

ବନମାଳୀ : ଏମ୍.ଏ. ପାସ୍ କରିଛି । ଯେମିତି ରୂପକୁ ସେମିତି ଗୁଣ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପ୍ରତିମାଟିଏ କୁହ । ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ଏମିତି ଝିଅ ଜନ୍ମ ହୁଏ । କ'ଣ କରୁଛି ସେ...?

ସୁଭଦ୍ରା : ସେପଟ ଘରସବୁ ସଜଡ଼ା ସଜଡ଼ି କରୁଛି । ମୋତେ କହୁଥିଲା, "ମାଉସୀ ତୁମ ଦେହ ଖରାପ୍ ଟିକିଏ ଗଡ଼ିପଡ଼ ଭଲ ଲାଗିବ ।"

ବନମାଳୀ : ସେପଟ ରୁମରେ ଟିକିଏ ଗଡ଼ିପଡ଼ିଲନି ?

ସୁଭଦ୍ରା : ହଁ ଗଡିପଡ଼ିଥାନ୍ତି । କ'ଣ ଯେ ତୁମେ କୁହ । ହଁ ଶୁଣ (ଗଳା ଚାପି) ୟା'ପରେ କ'ଣ କରିବା ।

ବନମାଳୀ : (ଚାପା ଗଳାରେ) କରିବା ଆଉ କ'ଣ ... ମୁଁ ଯେମିତି ଯେମିତି କହିଛି ସେମିତି କରିବା ।

ସୁଭଦ୍ରା : ତା'ମାନେ ।

(ବନମାଳୀ ସୁଭଦ୍ରା କାନରେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କ'ଣ କୁହନ୍ତି । ଏଇ ସମୟରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଆସିଛି, ସେମାନଙ୍କ କଥା ଅଟକି ଯାଇଛି ।)

ଆ...ମା...ଆ... । ଏଇଠି ଟିକିଏ ବସିପଡ଼ । ଆମପାଇଁ ଆଜି ନାକେଦମ୍ ହେଲୁଣି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା' ସେମିତି କହିବେନି । ଆପଣମାନେ ମୋ କଥା ରଖି ଏଇଠି ଖାଇଲେ- ସବୁଠୁ ବଡ଼କଥା । ନହେଉ ଡ୍ୟାଡି ମମି ଙ୍କ ପାଖରୁ ଗାଳି ଶୁଣିଥାନ୍ତି ।

ସୁଭଦ୍ରା : ଆମେ ଆସି ଏଠି ତୋ ପାଖରେ ଖାଇନୁ ଯେ ଆମକୁ ତୁ ଗୋଟାପଣେ କିଣିନେଇଛୁ ।

ବନମାଳୀ : ହଇ ହେ ଏପଟେ ଦେଖ ତିନିଟା ବାଜିଲାଣି ଆମକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଯିବେ ତ ନିଶ୍ଚୟ । ଏବେ ଖାଇଛନ୍ତି, ଟିକିଏ ବସିଯାଆନ୍ତୁ, ତା'ପରେ ଯିବେ ।

ବନମାଳୀ : ନା'ରେ ମା । ଯାଙ୍କର ରକ୍ତ ଇତ୍ୟାଦି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଦିଆଯାଇଛି । ସେ ରିପୋର୍ଟ ନେଇ ପୁଣି ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ ଡାକ୍ତର ଯାହା ଔଷଧ ଲେଖିବେ ।

ସୁଭଦ୍ରା : (ଗାୟତ୍ରୀର ଓଠକୁ ଧରି) ଯାଉଛିରେ ମା... ସେଠି କାମ ସାରି ପୁଣି ଗାଁକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି କେବେ ସୁବିଧା କରି ଆସିଲେ ତୋ ବାପା ମାଆଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହେବ ।

(ଗାୟତ୍ରୀ ନମସ୍କାର କରିଛି । ବନମାଳୀ ଓ ସୁଭଦ୍ରା ପ୍ରତିନମସ୍କାର ଜଣାନ୍ତି)

ଗାୟତ୍ରୀ : ଚ଼ାଲନ୍ତୁ ମଉସା...

(ଫୋନ୍ ରିଂ ହୁଏ)

ବନମାଳୀ : ତୋ ଫୋନ୍ ଆସିଲାଣି ମା' । ତୁ ଆସିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

(ବନମାଳୀ ଓ ସୁଭଦ୍ରା ଚ଼ାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ଫୋନ୍ ଉଠାଏ)

ଗାୟତ୍ରୀ : କିଏ ? ଜୁଲି... । ଦେଖ ମୁଁ ତୋ ସହିତ ଆଉ କଥା ହେବିନି କହୁଛି । ମୋତେ ବେଶୀ ଏକ୍ସପ୍ଲାନେସନ୍ ଦେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ସଂଧ୍ୟାବେଳକୁ ଆସି ଏଠି କ'ଣ କରିବୁ ? ଡ୍ୟାଡି ମମି ତ ସେତେବେଳକୁ ଆସି ପହଁଚ଼ି ଯାଇଥିବେ । ଥାଆ, ତୋ ନାନୀ ଭିଣୋଇଙ୍କ ସହିତ ମଜା କରୁଥା' ।

(ଫୋନ୍ ରଖି ଦେଇଛି । ବାହାରୁ ଆସିଛି ବନମାଳୀ...)

ବନମାଳୀ : ବଡ ଅସୁବିଧା ହେଇଗଲା ମା' । ମୋ ସ୍କୁଟରର ପଛ ଚ଼କାଟା ପମ୍ପଚ଼ର ହୋଇଯାଇଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ସ୍କୁଟର ପମ୍ପଚ଼ର ହୋଇଗଲା । କେଉଁଠି ?

ବନମାଳୀ : କେତେବେଳୁ ହେଇଛି କେଜାଣି ? ତୋ ଘର ସାମନାରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ କରି ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଗାଡ଼ି ଆଉ ଗଡୁନି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଷ୍ଟେପିନ୍ ନାହିଁ ମଉସା...?

ବନମାଳୀ : ଷ୍ଟେପିନ୍ ଥିଲେ ତୋ ପାଖକୁ କାହିଁକି ଆସିଥାନ୍ତି । ତୋ ଘରକୁ ସକାଳ ବେଳା ଆସିଲା ବେଳକୁ ସାମନା ଗ୍ୟାରେଜଟା ଖୋଲାଥିଲା । ଏବେ ଯାଇ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ ସେଇଟା ସବୁଦିନ ଦିନ ଦି'ଟା ବେଳେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ପାଞ୍ଚଟା ବେଳେ ଖୋଲେ ।

ବନମାଳୀ : ସ୍କୁଟରଟା ତୁମ ଘର ସାମନାରେ ଅଛି । ଦେଖେ ଗୋଟେ ରିକ୍ସା ମିଳିଗଲେ ତୋ ମାଉସୀକୁ ନେଇ ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ଯିବି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଡାକ୍ତର ରାୟଙ୍କ ଘର ଏଇଠୁ ୩ କି.ମି ଦୂର । ଆପଣ ଗୋଟେ କାମ କରନ୍ତୁ ମଉସା । ଆପଣ ମୋ ସ୍କୁଟିଟା ନେଇ ଚାଲିଯାଆନ୍ତୁ । ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖରେ କାମ ସାରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ଏପଟେ ଗ୍ୟାରେଜ୍ ଖୋଲି ଯାଇଥିବ । ଆପଣ ସ୍କୁଟର ଠିକ୍ କରିଚାଲିଯିବେ ।

ବନମାଳୀ : ତୋ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଯିବି - ତୋର କିଛି କାମ ନାହିଁ ତ ମା' ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା' ଡ୍ୟାଡି ମମି ନ ଆସିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋତେ ଏଠି ଯେମିତି ହେଲେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(ସ୍କୁଟି ଚାବି ଦିଏ, ଆଉ ତା ସହିତ ୨୦୦ ଟଙ୍କାର ନୋଟ୍ ।)

ବନମାଳୀ : ସ୍କୁଟି ଚାବି ସହିତ ଏଇ ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କା କ'ଣ ହେବ ?

ଗାୟତ୍ରୀ ଗତ କାଲିଠାରୁ ଗାଡ଼ି ରିଜର୍ଭରେ ଚାଲିଛି । ଗଲାବେଳେ ବାଟରେ ଦୁଇଶହ ଟଙ୍କାର ତେଲ ପକାଇଦେବେ । ଡାକ୍ତର ରାୟଙ୍କ ଘର ସାମନାରେ Indian Oil filling station.

ବନମାଳୀ : ହେଲା ମୁଁ ପକାଇ ଦେବି । ତୁ ଟଙ୍କା ରଖ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା'ନା' ଆପଣ ମନା କରନ୍ତୁନି । ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଆଜି ତେଲ ପକାଇବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଆପଣ ସେ ଦିଗରେ ଯାଉଛନ୍ତି ତ ତେଲ ପକାଇ ଆସିବେ ।

ବନମାଳୀ : ମୋ ଗାଡ଼ିଟା ତୋ ପାଖରେ ରହିଲା । ତୋ ମାଉସୀ ତେଣେ ରାସ୍ତାରେ ଠିଆ ହୋଇରହିଛି । ତୋ ଗାଡ଼ିଟା ତ ବେଶ୍ ନୂଆ ଲାଗୁଛି ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ସାତ ଦିନ୍ ହେଲା କିଣା ହୋଇଛି । ନମ୍ବର ବି ହୋଇନି । ମୋ ଜନ୍ମଦିନକୁ ଡ୍ୟାଡି କିଣି ଦେଇଥିଲେ ।

ବନମାଳୀ : ଠିକ୍ ଅଛି । ମୁଁ ଗାଡ଼ି ନେଇ ଯାଉଛି । ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ହେବ ଫେରିଆସିବି । ଏଇ ଗଲି ଆଉ ଆସିଲି ।

(ବନମାଳି ଚାଲିଯାଏ । ଗାୟତ୍ରୀର ମୋବାଇଲ୍ ରିଂ ହୁଏ । ସେ କଥାହୁଏ)

ଗାୟତ୍ରୀ : ହାଲୋ ମମି ... ହଁ ହଁ ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁଲି ଘରକୁ ତା ନାନୀ ଭିଣୋଇ ଆସିବାରୁ ସେ ଆସିପାରିନି । ନା' ନା' ତୁ କାହିଁକି ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛୁ । ମୁଁ କେତେବେଳେ ଏକା ନ ଥିଲି । ସକାଳେ ଗୀତ ସାର୍ ଆସିଥିଲେ, ସେ ଗୀତ ଶିଖେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ... ତା ପରେ ଡ୍ୟାଡିଙ୍କ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଧରି ଆସି ପହଁଚିଲେ । ହଁ ସେମାନେ ଚାଲିଯିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ, ତୁମେ ଫେରିବା

ବାଟରେ ଅଛ ତ ଚଞ୍ଚଳ ଆସ । ସେମାନେ ମୋ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ଦି' ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ପହଁଚିବ ତ । ଜଲଦି ଆସ । ରଖୁଛି... (ଫୋନ୍ ରଖିଦିଏ) ।

(ମଂଚରୁ ଆଲୋକ କମି ଆସେ)

ପଞ୍ଚମ ପାଦ

(କଲିଂ ବେଲର ଶବ୍ଦ । ଗାୟତ୍ରୀ ଭିତରୁ ଆଶୀ ଦରଜା ଖୋଲିବାକୁ ବାହାରକୁ ଯାଏ । ରେଣୁ ସରୋଜ ସହିତ ଫେରିଆସେ ।)

ଗାୟତ୍ରୀ : ତୁମେ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ପହଁଚିଗଲ ଯେ, କହୁଥିଲ ଦି' ଘଣ୍ଟା ଲାଗିବ ।

ରେଣୁ : ତୋ ତାତିଙ୍କର କିଏ ସାଙ୍ଗ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଲୁ ତେଣୁ ଯେତେ ଚଞ୍ଚଳ ପାରିଲୁ ଆସିଗଲୁ । କାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମଉସା ମାଉସୀଙ୍କୁ ନେଇ ଡାକ୍ତର ରାଏଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍‌କୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ମାଉସୀଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ୍ ଅଛି ତ ।

ସରୋଜ : ସେମାନେ କୋଉଠୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନାଁ କ'ଣ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ଆପଣଙ୍କର ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି କାଙ୍କଡ଼ ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ତିନି ଚାରି କେଜି କାଙ୍କଡ଼ ଆଉ ଦି'ଟା ବଡ଼ ଇଲିସି ମାଛ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ।

ସରୋଜ : କିଏ ହୋଇପାରେ ମୁଁ ତ ବୁଝିପାରୁନି ।

ରେଣୁ : ତୁମର କୋଉ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ କାଙ୍କଡ଼ ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲ ମନେ ପକାଉନା...?

ସରୋଜ : ବଜାରରେ କାଙ୍କଡ଼ର କ'ଣ ଅଭାବ ହେଇଛି ଯେ ମୁଁ କାହାକୁ କାଙ୍କଡ଼ ଆଣିବାକୁ କହିବି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ତାଙ୍କ ନାଁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ।

ରେଣୁ : କ'ଣ ନାଁ ବୋଲି କହିଲେ । ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ... ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ, ଡ୍ୟାଡି ତାଙ୍କୁ ମଜାରେ ଭୂତ ଭୂତ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି ବୋଲି କହିଲେ ।

ସରୋଜ : ମୁଁ ତାକୁ କାଙ୍କଡ଼ ବରାଦ ଦେଇଥିଲି । ତାଙ୍କ ନାଁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ... ମୁଁ ଭୂତ ଭୁତ ବୋଲି ଡାକେ... । ଅସଂଭବ । ଏ କଥା ହୋଇପାରିବନି । ତାଙ୍କ ନାଁ ତୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭୁଲ୍ ମନେରଖିଛୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା, ମୁଁ ସେଣ୍ଟ ପରସେଣ୍ଟ ଠିକ୍ ମନେରଖିଛି । ତାଙ୍କ ନା ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ । ସେ ମାଛ ଆଉ କାଙ୍କଡ଼ ଆଣିଥିଲେ । ମାଛକୁ ନିଜେ ବାଛିଲେ । ତାପରେ ଆମେ ତାକୁ ରାନ୍ଧିଲୁ । ମଉସା ମାଉସୀ ମିଶି ଖାଇଲୁ । ତାଙ୍କ ସ୍କୁଟର ଖରାପ୍ ହେବାରୁ ମୋ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସ୍କୁଟିରେ ତେଲ ପକାଇବା ପାଇଁ ୨୦୦ ଟଙ୍କା ଦେଇଛି । ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ସେମାନେ ଆସିବେ । ଘର ସାମନାରେ ତାଙ୍କ ସ୍କୁଟର ଅଛି । ସେଇଟାକୁ ଠିକ୍ କରି ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବେ ।

ରେଣୁ : ଗଲା ... ଗଲା... (କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ) ଗଲା । ମୋ ଘରେ କଳାକନା ବୁଲେଇ ଦେଇଗଲା । ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛି ଝିଅଟାକୁ ଏକା ଛାଡିଯିବାନି । ଦେଖିଲ ତ !

ସରୋଜ : ଓଃ, ଚୁପ୍ । ସେମିତି କାହିଁକି ହଉଛ । ଆଲୋ ମା' ସେ କ'ଣ ତା ନାଁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ବୋଲି କହୁଥିଲା । ତୁ confused ହୋଇ କିଛି କହୁନୁ ତ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣ ମୋ କଥାକୁ କାହିଁକି ଅବିଶ୍ୱାସ କରୁଛନ୍ତି ଡାଡି । ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ ପହଁଚିଗଲେ ଆପଣ ଦେଖିବେନି... ?

ସରୋଜ : ସେ ଆଉ ଆସିବନି । ଆମ ଅନୁପସ୍ଥିତିର ସୁଯୋଗ ନେଇ କିଏ ଦୁଇଜଣ ଆସି ତୋତେ ଠକି ନୂଆ ସ୍କୁଟିଟା ନେଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ନା ଡାଡି ସେମାନେ ଚୋର ଡକାୟତ ନୁହଁନ୍ତି । କେବେ ସେ କାମ କରିପାରିବେନି ।

ସରୋଜ : ଆରେ ଆମେ ପରା ମୋ ସାଙ୍ଗ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ତା' ଘରେ ଖିଆପିଆ କରି ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ତାଙ୍କ ଗାଁରୁ ମୋ ଗାଡ଼ିରେ ଫେରିଲୁ । ସେ ଏଇ ସହର ମୁଣ୍ଡରେ ଜଣେ ଓକିଲ ଘରେ ଓହ୍ଲାଇ ଯାଇଛି । ଓକିଲ ପାଖରୁ କାମ ସାରି ଆଉ କିଛି ସମୟ ପରେ ଏଇଠିକି ଆସିବ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମାନେ ... ?

ରେଣୁ : ମାନେ ଯିଏ ଏଠିକି ଆସିଥିଲା ସେ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ନୁହେଁ । ତୋ ସ୍କୁଟିଟା ନେଇ ଯିବାକୁ ପ୍ଲାନ କରି ଆସି - ତା କାମ ହାସଲ କରି

ଡ଼ାଲିଯାଇଛି । ଦିନସାରା ଆମେ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ଘରେ ଥିଲୁ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସ୍କୁଟରଟା ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ।

ସରୋଜ : କେତେ ଅଭିନବ ପ୍ରକାରର ଠକ ଏବେ ବାହାରିଲେଣି । ଯୋଉ ସ୍କୁଟରଟା ଛାଡ଼ିଯାଇଛି ସେଇଟା କୋଉ ଭଙ୍ଗ ଅମଳର ଧଡ଼ଧଡ଼ିଆ ଲାମ୍ବି ସ୍କୁଟର । କବାଡ଼ିବାଲା ବି ତାକୁ ୫ ଶହ ଟଙ୍କାରେ ନବ କି ନାହିଁ ।

ରେଣୁ : ମୋ ଝିଅ ପୁଣି ତାକୁ ନୂଆ ସ୍କୁଟି ସହିତ ତେଲ ପକାଇବାକୁ ୨୦୦ ଟଙ୍କା ଧରାଇ ଦେଇଛି । ହେ ଭଗବାନ- ଯିଏ ଏମିତି କରିଛି ...?

ସରୋଜ : (ରେଣୁକୁ) ତୁମେ ଟିକିଏ ଚୁପ୍ ରହିବ । ଆଚ୍ଛା ଡାକ୍ତର ରାୟଙ୍କ ଫୋନ୍ ନମ୍ବର ଆମ ଘରେ ଅଛି ନା... । ଟେଲିଫୋନ୍ ଡାରେକ୍ଟରେରି ଆଣିଲ ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ମମିଙ୍କୁ ଗତବର୍ଷ ତାଙ୍କୁ ଦେଖେଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପ୍ରେସକ୍ରିପସନରେ ତାଙ୍କ ନମ୍ବରଟା ଥିବ ।

ରେଣୁ : ହଁ ହଁ ଠିକ୍ କଥା ମନେ ପକାଇଛୁ । (ରେଣୁ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି)

ସରୋଜ : ମୁଁ ଯାଇ ଦେଖେ ସେ ସ୍କୁଟରରେ କାଳେ କ'ଣ କାଗଜପତ୍ର ଥିବ । (ସରୋଜ ବାହାରକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ଟେଲିଫୋନ୍ ଡାଇରେକ୍ଟରୀ ଖୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗେ ।)

ରେଣୁ : (ପ୍ରବେଶ) ହେଇ ... ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ ନମ୍ବର । ତୋ ଡାଡି କୁଆଡ଼େ ଗଲେ?

ସରୋଜ : (ପ୍ରବେଶ) ନା ସେ ଗାଡ଼ିର ନମ୍ବର ନାହିଁକି ଡିକି ବି ନାହିଁ । କାଗଜପତ୍ର କୁଆଡ଼େ ମିଳିବ । ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ ନମ୍ବର ମିଳିଲା ।

ରେଣୁ : ହଁ ଏଇଥିରୁ ଦେଖି ଲଗାଅ । (ସରୋଜ ନମ୍ବର ଲଗାନ୍ତି)

ସରୋଜ : ହାଲୋ ମାଡାମ୍ । ଆପଣ ଡାକ୍ତର ରାୟଙ୍କ ଘରୁ କହୁଛନ୍ତି ? ଆଚ୍ଛା, ମୁଁ ଟିକିଏ ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇ ପାରିବିକି, ଜରୁରୀ କାମ ଅଛି । ମୁଁ ସରୋଜ ଦାସ, ନିଜାରତ ଅଫିସର କହୁଛି । ସେ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇଛନ୍ତି । ସାତ ଦିନ ହେଲା ତାଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍ ବନ୍ଦ ଅଛି । ଠିକ୍ ଅଛି ।

ରେଣୁ : ଡାକ୍ତର ରାୟ ... ନାହାଁନ୍ତି ? କାହା ସହିତ କଥା ହେଲ ।

ସରୋଜ : ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଲି । ଡକ୍ଟର ରାୟ ଗୋଟେ ସପ୍ତାହ ହେଲା ତାଙ୍କ ଝିଅ ଘରକୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ରେଣୁ : କ'ଣ କରିବା ତା ହେଲେ... । କିଛି ବୁଝିବାଟ ଦେଖାଯାଉନି ।

ସରୋଜ : ଭାବୁଛି ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନରେ ଖବର ଦେଇଦେବା ଭଲହେବ ।

ରେଣୁ : ହଁ, ହଁ ତୁମେ ମୋ ବାନା ଭାଇନାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଡ଼ାଅ । ଆମେ ତାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ନେବା ।

ସରୋଜ : ତୁମ ବାନା ଭାଇନା ପୋଲିସ୍ ଇନିସ୍‌ପେକ୍ଟର କୋଉ କାମକୁ ନୁହଁନ୍ତି ବୋଲି କହୁଥିଲ । ସେ କ'ଣ କରିପାରବେ ? ଖାଲି ବଡ଼ ପାଟି କରିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ଜାଣନ୍ତିନି ବୋଲି ତୁମେ କହୁଥିଲ ।

ରେଣୁ : ମୁଁ କ'ଣ କହୁଥିଲି, ତାଙ୍କ ଶଳା ପାଖରୁ ଯା' ଶୁଣିଲି କହୁଥିଲି । ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗମାନେ କୁଆଡ଼େ ଡି.ଏସ୍.ପି., ଏସ୍.ପି. ହୋଇଗଲେଣି । ଇଏ ଥରକୁ ଥର ସସ୍‌ପେଣ୍ଡ ହେଉଛନ୍ତି ବୋଲି ତାଙ୍କୁ ଥଟ୍ଟା କରି ଏମିତି କହୁଥିଲି ।

ସରୋଜ : ସେ ଯାହା ହୁଅନ୍ତୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ବିପଦ ପଡ଼ିଛି । ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ରେଣୁ : ସେ ଦିନ ମାର୍କେଟରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ଗାୟତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ମୋବାଇଲ ନମ୍ବର ରଖିଛି ।

ସରୋଜ : ତୋ ବାନା ମାମୁଙ୍କୁ ଲଗାଇଲୁ ମା । ଲଗେଇ ମୋତେ ଦେ' ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ହେଲେ ମୁଁ ଥାନାକୁ ଯାଇ କିଛି କହିପାରିବିନି । ମୋର ପୁରା ବିଶ୍ୱାସ ସେମାନେ କେବେ ଠକ କି ଚୋର ହୋଇ ନଥିବେ ।

ସରୋଜ : ଠିକ୍ ଅଛି । ତେବେ ତୁ ନମ୍ବରଟା ଲଗେଇ ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ଦେ' ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ରିଂ ହେଉଛି ।

ସରୋଜ : (ଫୋନ୍ ନେଇ) ହାଲୋ... ବାନାବର ବାବୁ କହୁଛନ୍ତି ? ନମସ୍କାର । ମୁଁ ସରୋଜ ଦାସ କହୁଛି । ଆପଣଙ୍କ ସଂପର୍କୀୟ ଭଉଣୀ ରେଣୁବାଳାଙ୍କ ହାଲୋ...ହାଲୋ... କଟିଗଲା... । (ପୁଣି ଲଗାଇ) ହାଲୋ... ମୁଁ ସରୋଜ କହୁଛି । ରେଣୁବାଳାର ... ପୁଣି କଟିଗଲା... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆପଣ ଯେଉଁଠି ଠିଆ ହୋଇ କଥା ହେଉଛନ୍ତି ସେଇଠି ଅନେକ ସମୟରେ ସିଗନାଲ୍ ମିଳେନି । ଏ ପଟକୁ ଆସି ଲଗାନ୍ତୁ ।

ରେଣୁ : ସେ ତୁମ ସହିତ ବିଶେଷ ମିଶି ନାହାଁନ୍ତି ତ । ହଠାତ୍ ଜାଣିପାରୁନ ଥିବେ । ଲଗେଇ ମୋତେ ଦିଅ ।

(ସରୋଜ୍ ମଂଚ୍‌ର ପଛଭାଗକୁ ଯାଇ ମୋବାଇଲ୍ ଲଗାଇ ରେଣୁଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି । ଗାୟତ୍ରୀ ବି ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଚାଲିଯାଏ । ସେମାନେ ମଂଚ୍‌ର ପଛଭାଗରେ ଦର୍ଶକଙ୍କ ଆଡକୁ ପଛ କରି ଫୋନରେ କଥା ହୁଅନ୍ତି । ସମାନ୍ ମଂଚ୍‌ରେ ଫୋନ୍‌ରେ କଥା ହୋଇ ହୋଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର୍ ବାନାମ୍ବର ।)

ରେଣୁ : ହାଲୋ... ନମସ୍କାର ଭାଇ । ମୁଁ ରେଣୁ କହୁଛି । ଚିହ୍ନିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ସେ ଦିନ ଆମଘରକୁ ଆସିଥିଲେ...ତଥାପି ଚିହ୍ନିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମ ମାଉସୀଙ୍କର ବଡ଼ ଯାଆର ଝିଅ ରେଣୁ... ।

ବାନା : ମୋ ମାଉସୀଙ୍କର ବଡ଼ ଯାଆ ... କୁଆଡୁ ଆସିବ । ସେ ତ ତାଙ୍କ ଶାଶୁଘରର ଏକମାତ୍ର ବୋହୂ ।

ରେଣୁ : ବଉଦପୁର ମାଉସୀ କଥା କହୁଛି । ଯେଉଁ ରେଣୁ ପିଲାଦିନେ ତାଙ୍କ ଘରେ ରହି ପାଠ ପଢୁଥିଲା । ତୁମେ ଏକାଦଶରେ ପଢୁଥିବା ବେଳେ ମୁଁ ଅଷ୍ଟମରେ ନାଁ ଲେଖାଇଥିଲି ।

ବାନା : ଓଃ... ହୋ ଯାହାକୁ ମୁଁ ସିଙ୍ଘାଣୀ ନାକି ନାକ କାନ୍ଦୁଣୀ କହି ଚିଡ଼ାଉଥିଲି । ସେଇ ରେଣୁ । କେମିତି ତାକୁ ଚିହ୍ନିବି । ଘରେ ଟିକେ ଭଲ ଖିଆପିଆ ତିଆରି କରି ଏ ଭାଇକୁ ଦିନେ ହେଲେ ବି ଡାକିଲାନି... । କି ଭାଇ ଘର ଆଡ଼େ ଦିନେ ବୁଲି ବି ଆସିଲାନି... ।

ରେଣୁ : ଆମେ ଗୋଟେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଛୁ ଭାଇ । ଆପଣ ଟିକିଏ ଆମ କ୍ୱାଟର ଆଡ଼େ ଆସିପାରିବେ । (ସମସ୍ତେ ବାନାମ୍ବରଙ୍କୁ ଦେଖି ନିଅନ୍ତି)

ବାନା : (ଫୋନ୍ କାଟି ଦେଇ) ମାଗଣା ମାଗଣା ପୋଲିସ୍ ଇନ୍‌ସପେକ୍ଟର ବାନାବର ଖଡ଼ଗରାୟ କାହାରିଘରକୁ ଯିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେନି... ।

ରେଣୁ ଆରେ ଆପଣ ଏଇଠି ଅଥଚ୍... ।

ବାନା : ନମସ୍କାର ସରୋଜ ବାବୁ । ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣ ଫୋନ୍ କଲାବେଳକୁ ମୁଁ ଆପଣ କ୍ୱାଟର ସାମନାରେ ପାସ୍ କରୁଥିଲି । ସେଇଥିପାଇଁ କାଟିଦେଲି । ହେଲେ ପୁଣି ରେଣୁ ଲଗାଇଲା - ତା ସହିତ ଟିକିଏ ମଜା କରିବାକୁ ଟିକିଏ ଡ୍ରିଭିଲିଂ କରୁଥିଲି ।

(ରେଣୁ ଓ ଗାୟତ୍ରୀ ପାଦ ଛୁଇଁ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି ।)

ରେଣୁ : ଭଗବାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ଆମ ବିପଦ ବେଳକୁ ତୁମେ ଏଇଠି ପହଁଚି ଯାଇଛ ଭାଇ ।

ବାନା : ବିପଦ, କି ବିପଦ ? ତୋ ବାନାଭାଇ ଥାଉ ଥାଉ ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରକୁ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିବାକୁ ଦେବନି । କିଏ ସେ ବିପଦ ତାକୁ ମୋ ସାମନାକୁ ସଂଗେ ସଂଗେ ଆଣ । ତା ଛାତିରେ ମୁଁ ଦି ଦିଟା ଗୁଳି ନାଦି ଦିଏ ।

ରେଣୁ : ନା ଭାଇ । ବିପଦ ଆସି ଯାହା ସବୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର କଥା, କରିଦେଇ ଚାଲିଗଲାଣି । କିଏ ଦି'ଜଣ ଆମେ ନ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଏ' ଘରକୁ ଆସି

ୟାଙ୍କ ଜଣେ ସାଙ୍ଗର ପରିଚ୍ୟ ଦେଇ ଗାୟତ୍ରୀ ପାଖରୁ ତା ନୂଆ ସ୍କୁଟିଟା ନେଇ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି ।

ସରୋଜ : ଘରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଏକା ଥିଲା । ମୋ ଜଣେ ସାଙ୍ଗର ନାଁ କହି ସାଙ୍ଗରେ କିଛି କାଙ୍କଡ଼ ଆଉ ଇଲିସି ମାଛ ଦେଇ - ୟା'ଠୁ ନୂଆ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ରେଣୁ : ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍ ନାଁ କହିଯାଇଛି । ବୁଝିଲା ବେଳକୁ ଡକ୍ଟର ରାୟଙ୍କ କ୍ଲିନିକ୍ ଗତ ସାତଦିନ ହେଲା ବନ୍ଦ ଅଛି । ତୁମେ କିଛି ହେଲେ କର ।

ବାନା : ଧିରେ ଧିରେ ଧିରେ । ଫୁଟବଲ ଖେଳର ଧାରାବିବରଣୀ ଦେଲାଭଳି ସବୁ କହିଯାଉଛ ଯେ ଏପଟ କାନରେ ପଶି ସେପଟ କାନରେ ବାହାରି ଯାଉଛି । ଆଚ୍ଛା ତୁମେ କହୁଛ ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗର ପରିଚ୍ୟ ଦେଇ ଗାୟତ୍ରୀ ପାଖରୁ ତା ସ୍କୁଟିଟା ନେଇଯାଇଛି । ଗାୟତ୍ରୀ କ'ଣ ତାକୁ ଆଗରୁ ଚିହ୍ନିଥିଲା ।

ସରୋଜ : ସେଇ ତ ଅସୁବିଧା । ମୁଁ ତୁମ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ନେଇ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲି । ଆମେ ମୋ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଘରେ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଏଠିକି ଆସି ସେ ଚୋରଟା ନିଜକୁ ମୋ ବନ୍ଧୁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ନାଁ କହି ସ୍କୁଟି ନେଇଯାଇଛି । ଗାୟତ୍ରୀ ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇବା ପାଇଁ ଗୋଟେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି କହି ଏଠିକି ଆଣିଥିଲା ।

ବାନା : ଆରେ ମା' ଗାୟତ୍ରୀ, ତୁ ଏମିତି ଚୁପଚାପ ହେଇଯାଇଛୁ କାହିଁକି ?

ରେଣୁ : ତାକୁ ବଡ଼ ସକ୍ ହୋଇଯାଇଛି ଭାଇ । ଥାନାକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ ବୋଲି ଏଇ କଥା ଭାବି ସେ ଡରିଯାଇଛି ।

ବାନା : ଠିକ୍ ଅଛି । ତାକୁ କୁଆଡ଼େ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବନାହିଁ । ଥାନା କଥା ମାର ଗୁଲି । ମୋତେ ଖାଲି କହ ସେମାନେ ତୋ ପାଖରୁ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଏଇଠୁ କେତେବେଳେ ବାହାରି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ରେଣୁ : ତିନିଟାରୁ ଚାରିଟା ସମୟ ହେବ । ଏଇଠି ଖିଆପିଆ କରି ବାହାରିଛନ୍ତି ।

ବାନା : ଆଚ୍ଛା ସ୍କୁଟିର ନମ୍ବର କେତେ କହିଲୁ ?

ସରୋଜ : ନୂଆ ଗାଡ଼ିଟା ନମ୍ବର କରିବାକୁ ଦିଆଯାଇଛି । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଳିନି । ଗାଡ଼ିର କାଗଜପତ୍ର ବି ସେ ଗାଡି ଭିତରେ ରହିଯାଇଛି ।

ବାନା : ବାଃ... । ଆଚ୍ଛା ଗାଡ଼ିର ରଙ୍ଗ ?

ରେଣୁ : ସିଲଭର ହ୍ୱାଇଟ୍ ସହିତ ମେରୁନ୍ କଲର ବଡ଼ି ।

ବାନା : ରହ । (ମୋବାଇଲ୍ ଲଗାଇ) ହାଲୋ... ମିଶ୍ରବାବୁ... ହଁ ନମସ୍କାର । ଆପଣ ଗୋଟେ କାମ କର୍ନ୍ତୁ । ମୋ ଭାଣିଜିର ନୂଆ ସ୍କୁଟିଟା ଆଜି ତିନିଟାରୁ ଚାରିଟା

ଭିତରେ କିଏ ଦୁଇ ଜଣ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସାଜି ଠକି ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଭାବୁଛି ସେମାନେ ବେଣୀବାଟ ଯାଇନଥିବେ । ଆପଣ ଦାସ ବାବୁ ଆଉ ନାୟକ ବାବୁଙ୍କୁ ପଠାଇ ସହରର ସମସ୍ତ ରାସ୍ତାକୁ ସିଲ୍ କରାଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଯେତେ ନୂଆ ସ୍କୁଟି ଦେଖିବେ, ତାକୁ ଥାନାକୁ ନେଇଆସନ୍ତୁ । ମୁଁ ସବିଶେଷ ତଥ୍ୟ ନେଇ ଥାନାରେ ପହଁଚୁଛି । ଓକେ । ହଁ ସ୍କୁଟିର ରଂଗ ସିଲଭର ହ୍ୱାଇଟ୍ ସାଙ୍ଗକୁ ମେରୁନ୍ । ନୂଆ ସ୍କୁଟି... । ନମ୍ବର ବି ହୋଇନି ।

ରେଣୁ : ଚୋର ଧରା ପଡ଼ିବ ତ ଭାଇ । ନ ହେଲେ ମୋ ଝିଅ ।

ବାନା : ପ୍ରଥମରେ ଯାହା ପଦକ୍ଷେପ ନେବା କଥା ନେଇଗଲି । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ସେ ଚୋରର ଭାଗ୍ୟ ଖରାପ୍ । ନ ହେଲେ ମୁଁ ତୁମ ଘର ସାମନାରେ ଗଲାବେଳକୁ ତୋ ଫୋନ୍ କାହିଁକି ପାଇଥାନ୍ତି ? ନିଶ୍ଚିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଜି କାଳ ପୂରିଗଲା ବୋଲି ଜାଣ । ଆଚ୍ଛା ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା ବୁଝିପାରୁନି ତୁମେମାନେ ଘରେ ନାହଁ, ଗାୟତ୍ରୀ ଏକାଅଛି - ଏ ସବୁ ଖବର ସେ ଚୋର କାହାଠୁ ପାଇଥାଇପାରେ ।

ସରୋଜ : ପୁଣି ମୋର ଜଣେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁର ପରିଚୟ ଦେଇ ଏଠିକି ଆସିଛି ।

ବାନା : ଆଚ୍ଛା ମା' ଗାୟତ୍ରୀ - ତୋ ଡ୍ୟାଡି ମମି ଗଲାପରେ ଏ ଘରକୁ କିଏ କିଏ ଆଉ ଆସିଛନ୍ତି ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ଆଉ କେହି ଆସିନାହାଁନ୍ତି କେବଳ ଗୀତ ସାର୍ ପ୍ରାୟ ୧୦ ବେଳକୁ ଆସି ଗୀତ ଶିଖେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଠିକ୍ ତାଙ୍କ ପରେ ପରେ ଏମାନେ... ।

ବାନା : ଆଚ୍ଛା ତୋ ଗୀତସାରଙ୍କ ନାଁ ଟା କ'ଣ । ସେ କ'ଣ ଏଇ ସହରର ଲୋକ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ସେ ଏଠି କୋଉଠି ଘରଭଡ଼ା ନେଇ ରହୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନାଁ ସୁରମଣୀ ସାର ।

ବାନା : ଆଚ୍ଛା ଆଚ୍ଛା ସେଇ ଝିଲିପି ବାଳିଆ ଲୋକଟା । ଯାହାକୁ ଅନେକେ ଥଟ୍ଟା କରି ସୁରମଣୀ ଦିଦି ବୋଲି ଡାକନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା ତା ପାଖରୁ ତୁ କେତେ ଦିନ ହେଲା ସଂଗୀତ ଶିକ୍ଷା କରୁଛୁ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ପ୍ରାୟ ବର୍ଷେ ହେବ ।

ବାନା : ସବୁଦିନ ସେ କେତେବେଳେ ଆସନ୍ତି ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ସପ୍ତାହରେ ଦୁଇଦିନ ଆସନ୍ତି । ସୋମ ଓ ମଙ୍ଗଳବାର ସଂଧ୍ୟା ।

ବାନା : ସୋମ ଓ ମଙ୍ଗଳବାର ସଂଧ୍ୟାରେ ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ତ ରବିବାର । ରବିବାର ପୁଣି ସକାଳବେଳା କାହିଁକି ଆସିଲେ ? ତୁ କ'ଣ ଆଜି ଆସିବାକୁ କହିଥିଲୁ ?

ଗାୟତ୍ରୀ : ନାଁ, ତାଙ୍କର ଆସନ୍ତାକାଲି ସୋମବାରରେ ଦୂରଦର୍ଶନରେ ରେକର୍ଡିଂ ଅଛି ବୋଲି ହଠାତ୍ ଆସି ମୋ କ୍ଲାସ୍ ନେଇଗଲେ । ଅଚାନକ ଭାବରେ ... ମୁଁ ଡକାଇନି... ।

ବାନା : ତୁ ଡକାଇନୁ ଅଥଚ ସେ ନିଜ ତରଫରୁ ଆସି ତୋତେ ସଂଗୀତ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କୁ ତଦନ୍ତ ପରିସର ଭିତରକୁ ନେବାକୁ ପଡିବ । କେମିତିକା ଲୋକ ସିଏ ?

ସରୋଜ : ଲୋକ ହିସାବରେ ସେ କେମିତି କହିପାରିବିନି କିନ୍ତୁ ଗୀତସାର ହିସାବରେ ଭଲ ନାଁ କରିଛି ।

ବାନା : ଠିକ୍ ଅଛି । ସମସ୍ତେ ଟିକିଏ ଭିତରକୁ ଆସିଲ - ମୁଁ ସବୁକଥା ଟିକିନିଖି ଭାବରେ ଶୁଣିନିଏ । କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଥାନାକୁ ଡାକି ହେବନି-. ଏଇଠି ସବୁକାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା ।
ହଁ ରେଣୁ ତୋର ସେଇ ଚାକର ଟୋକାକୁ କହିଲୁ ଗୋଟେ ଭଲ କରି ଚା'କରୁ ।

ରେଣୁ : ସେ ତ ନାହିଁ - ମୁଁ ଯାଏ କରିଦେଇ ଆଣୁଛି ।

ବାନା : ନାହିଁ ମାନେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛି ?

ରେଣୁ : ତା' ମା' ଦେହ ଖରାପ୍ କଥା ଫୋନ୍ ଆସିଥିଲା । ତିନି ଚାରି ଦିନ ହେଲା ତାଙ୍କ ଗାଁକୁ ଯଆଇଛି । (ରେଣୁ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି)

ବାନା : ଏ ଟୋକା ଆଗରୁ ଖସି ଯାଇଛି । ଏ କେସ୍ ସହିତ ଏ ଟୋକାର କିଛି କନେକସନ୍ ନାହିଁ ତ?

ସରୋଜ : ନା-ନା ସେ ସେମିତିକା ପିଲା ନୁହେଁ । ତାକୁ ଏଥିରେ ଯୋଡ଼ିବା କ'ଣ ଦରକାର ।

ବାନା : ଆପଣ ସେ ସବୁ କଥା ବୁଝିବେନି ସରୋଜ ବାବୁ । ଆମେ ପୋଲିସ୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଲୋକ ଏ ଦୁନିଆର ଅସଲି ରୂପ ଦେଖିବାର ବହୁତ୍ ସୁଯୋଗ ପାଉଛୁ । ଏ ସବୁ ଘଟଣାରେ ପ୍ରଥମ ନିୟମ ହେଲା, ମାନେ ତଦନ୍ତ କରିବାର ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା, "ନରୋତ୍ତମ ଦାସ କହେ କୌନ ଶାଲା ଭାଲୋ ନଏଁ ।" ଏମିତି ଏକ ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ଭରଷା ରଖି ଆଗେଇ ଯିବା କଥା । ସେଇ ଗୀତ ମାଷ୍ଟର ସୁରମଣୀ ଦିଦି' ଆଉ ତୁମର ଏ ଚାକର ଟୋକା କଥା ଦରକାର ହେଲେ ଆମ ତଦନ୍ତ ପରିସର ଭିତରକୁ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ହେଲେ ସେ ସବୁ ପରକଥା, ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କ ଜିପଟା ଅଛି । ଡ୍ରାଇଭରକୁ କୁହନ୍ତୁ, ସେ ରେଡ଼ିଥାଉ ।ଗାୟତ୍ରୀ ପାଖରୁ ସବୁକଥା ଶୁଣିଲା ପରେ ତାକୁ ବି କାମରେ

ଲଗାଇ ଦେବା । ମାନେ ଆପଣ ଗାୟତ୍ରୀକୁ ସାଂଗରେ ନେଇ ସହରସାରା ଗୋଟେ ଚକ୍କର ଲଗେଇଦେବେ । କୋଉଠି କିଛି ସୁରାକ୍ ପାଇଲେ ପୋଲିସକୁ ଖବର ଦେଇଦେବେ । ଆସନ୍ତୁ ଗାୟତ୍ରୀ ପାଖରୁ ସବୁ କଥା ଶୁଣିନେବା- ଗୋଟେ ଏଫ୍.ଆଇ.ଆର୍. କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା... ।

(ସମସ୍ତେ ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାନ୍ତି)

ଅନ୍ତିମ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ପବନା ଘର ସଫା କରୁଛି)

ପବନା : ନାଇଁ ନାଇଁ ବଢ଼ିଲା ଝିଅ । ପାଠ ଶାଠ ଦି' ଅକ୍ଷର ପଢ଼ିଛି ବୋଲି ତୁମେ ତାକୁ ଏକା ଏକା ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଚାଲିଯିବ । କ'ଣ ହେଲା- ବାଏଁବାଏଁ । ନୂଆ ସ୍କୁଟିଟା ଚାଲିଗଲା । ଆମ ଅପା ବି ଅଜବ ଝିଅ । ଚିହ୍ନା ନାହିଁ... ପରିଚୟ ନାହିଁ- କିଏ ଦି' ଜଣ ମାଛ ଦି'ଟା ଆଣି ଦେଇଦେଲେ ବୋଲି ତାକୁ ତୁମେ ଖାଇବାକୁ ପିଇବାକୁ ଦେଇ ଗାଡ଼ିଟା ଧରାଇ ଦେବ । କୋଉଦିନ ବୁଢିଟା ପାକଳ ହେବ କେଜାଣି... ।

(ବାନାମ୍ବର ଆସନ୍ତି)

ବାନା କିରେ ତୁ ପରା ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲୁ, କେତେବେଳେ ଆସିଲୁ ?

ପବନା : ଜୁହାର ଆଜ୍ଞା, ଏଇ ଅଧଘଣ୍ଟା ହେଲା ପହଁଚିଛି ।

ବାନା : ଠିକ୍ ଅଛି, ତୋ ବାବୁ ବାବୁଆଣିଙ୍କୁ ଡାକ ।

ପବନା : କେହି ନାହାଁନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଜିପରେ ବସି ଚୋର ଖୋଜି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାନା : ସମସ୍ତେ ପଳାଇଛନ୍ତି - ଏଥିରେ କହିବନା ସ୍କୁଟି ଚୋରି ହୋଇଯାଇଛି । ତୋ ପାଖରେ ତାଙ୍କର ମୋବାଇଲ୍ ନମ୍ବର ଅଛି...?

ପବନା : ମୋ ପାଖରେ ନାହିଁ ଯେ, ହେଲେ ଏଇଠି ଗୋଟେ ଖାତାରେ ଲେଖା ହୋଇଥିଲା... ମୁଁ ଦେଖୁଛି ।

ବାନା : ଥାଉ ତୋର ଦେଖିବା ଦରକାର ନାହିଁ, ଯା ତିନିକପ୍ ଭଲ ଚା' କରିଆଣ ।

ପବନା : ଆଜ୍ଞା ଆଣୁଛି । ହେଲେ ତିନିକପ୍ ... କ'ଣ ଏକାବେଳେକେ ତିନି କପ୍ ପିଇବେ ।

ବାନା : ମୋ ଉପରେ ଆମ ଥାନାର ଆଉ ଏମିତିଜଣ ଅଫିସର ଅଛନ୍ତି । ଯା... ।
(ପବନା ଚାଲିଯାଏ, ବାନାମ୍ବର ମୋବାଇଲ୍ ଲଗାଇ କଥା ହୁଅନ୍ତି ।)
ହାଲୋ... ସରୋଜ୍ ବାବୁ... ଆପଣମାନେ କେଉଁଠି ? ଏଁ ଏତେଦୂର ପଳାଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ପଳାଇଆସନ୍ତୁ । ସ୍କୁଟି ସହ ସେ ଧପ୍ପାବାଜ୍ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଧରା ପଡ଼ିଯାଇଛନ୍ତି । ହଁ, ବାନାମ୍ବର ଖଡ଼କରାୟ ବୁଦ୍ଧି ଲଗେଇଛି ମାନେ ସେମାନେ ଯିବେ କୁଆଡ଼େ ? ଆମ ଡ଼ିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ମୋ ଶତ୍ରୁଗୁଡ଼ାକ ସବୁବେଳେ ପ୍ରଚାର ଚଳାଇଛନ୍ତି ଯେ ମୋ ଦ୍ୱାରା କୁଆଡ଼େ ଖଡ଼ା ସିଝିବନି । କଂପ୍ଲେନ୍ ହେବାର ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ଚୋରିମାଲ୍ ସହିତ ଚୋରକୁ ଧରିନେଇଛି । ଏଥର ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁକୁ କେମିତି ଉବତ୍ କରିବି ଦେଖିବେ । ଜଲଦି ଚାଲିଆସ । (ପବନା ଗୋଟେ ଟ୍ରେରେ ଚା' ଧରି ଆସେ)
ମୋତେ ଗୋଟେ କପ୍ ଦେଇ ବାକିତା ଉପରେ ମୋର ଯେଉଁ ଷ୍ଟାଫ୍ ବସିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଦେବୁ । ହଁ, ଦାସବାବୁଙ୍କୁ କହିବୁ, ସେ ଦିଇଟା ଚୋର ଓ ଚୋରଣୀଙ୍କୁ ଏଇଠିକି ପଠାଇଦେବେ ।

ପବନା : ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦି' ଜଣ ଯାକ ଧରାପଡ଼ିଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା ?

ବାନା : ଖବର ପାଇଲା ମାତ୍ରେ ସହରର ସମସ୍ତ ରାସ୍ତା ଘାଟ ସିଲ୍ କରିଦେଲି । ଯିବେ କୁଆଡ଼େ... । ଯା ଯା ଚା' ପୁଣି ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ।
(ପବନା ଚା' ଟ୍ରେ ନେଇ ବାହାରିଯାଏ । ପରେ ପରେ ବାନାବରଙ୍କର ମୋବାଇଲ୍ ରିଂ ହୁଏ ।)

ବାନା : (ମୋବାଇଲରେ) ହାଲୋ... କ'ଣ ହେଲା ? ଗୀତ ମାଷ୍ଟ୍ର ଥାନାକୁ ଆସି ବସିଛି । ଠିକ୍ ଅଛି ତାକୁ ସେଠି ବସାଇ ଥାଅ । ମୁଁ ଏଇଠୁ ଆମ ଗାଡ଼ିଟା ପଠାଇ ଦେଉଛି । ତାକୁ ଏଇଠି ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କ କ୍ୱାଟରକୁ ପଠାଇଦେବ । ତାକୁ କହିବ, ମୁଁ ଏଠି ସେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ବିଷୟରେ କଥା ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଓକେ, ରଖୁଛି ।
(ବାହାରୁ ଆସନ୍ତି ଜଣେ କନେଷ୍ଟବଳ ସହିତ ଭୁବନାନନ୍ଦ ଓ ସୁଭଦ୍ରାଦେବୀ)

ବାନା : (କନେଷ୍ଟବଳକୁ) ତୁମେ ଡ୍ରାଇଭରକୁ କହି ଥାନାକୁ ଯାଅ ତ । ସେଠି ସେ ଗୀତ ମାଷ୍ଟ୍ର ବସିଛି ନେଇଆସିବ ।

ସୀପାହୀ : ସାର୍ ।

ବାନା : ଶୁଣ, ସ୍କୁଟି ଚୋରି ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ତାକୁ ଡକାଯାଇଛି ବୋଲି ସେ ଜାଣିନି ।

ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଛି ଗୋଟେ ସଂଗୀତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ନେଇ ତା ପାଖରେ କାମ ଅଛି । ତେଣୁ ସ୍କୁଟି ଚୋରୀ କଥା କେବେ କହିବନି । ଏଠିକି ଆସିଲେ ମୁଁ ତା' ପାଖରୁ କଥା ଆଦାୟ କରିବି ।

ସିପାହୀ : ସାର୍ । ମୁଁ କେବଳ ଆପଣ ଡକାଇଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ନେଇଆସିବି ।

ବାନା : ହଁ, ତାଙ୍କୁ ଆଣି ସେ ଭିପରେ ବସେଇଥିବ । ମୁଁ କହିଲେ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣିବ ।

ସିପାହୀ : ସାର୍ । (ସିପାହୀ ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ମାରି ଚାଲିଯାଏ)

ବାନା : (ଭୁବନାନନ୍ଦ ଓ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ ଚାହିଁ) ହଁ, ତୁମେ ଦି'ଜଣ ଚାରିଶହବିଶ୍ ଶ୍ରୀମାନ୍ ଶ୍ରୀମତୀ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ସେଠି କାହିଁକି ଠିଆ ହେଇ ରହିଲ । ଏଇଠିକି ମୋ ସାମନାକୁ ଆସ । ଆଜି ତୁମେ ଦି'ଜଣ ବଡ଼ ଚତୁରତାର ସହିତ ଏ ଘରକୁ ଆସି ନୂଆ ସ୍କୁଟିଟା ମାରିନେଲ । ଯାହା ଜଣାପଡୁଛି, ଏ ପ୍ରକାର ବିଚକ୍ଷଣ ଠକାମିରେ ତୁମେମାନେ ଧୁରନ୍ଧର । ଆଚ୍ଛା ଆଜି ତ ଧରା ପଡିଗଲ, ହେଲେ ଯ୍ୟା ପୂର୍ବରୁ କୋଉଠି କୋଉଠି ପଶି କ'ଣ କ'ଣ ଧପାଇ ଆଣିଛ- ଆଉ ତୁମ ଦଳରେ କିଏ କିଏ ସବୁ ଅଛନ୍ତି ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କହିପକାଅ । ହୁଁ ଜଲଦି...ଜଲଦି... (ହଠାତ୍ ଚିତ୍କାର କରି) ଆବେ ତୁମ ଦି'ଜଣଙ୍କ ପାଟିରେ କ'ଣ ବେଙ୍ଗ ପଶିଛି ଯେ ଏମିତି ଚୁପ ହୋଇ ରହିଯାଉଛ । ଜଲଦି କହିବ ନା... ବାନାମ୍ବର ଖଡ୍‌ଗରାୟର ରୂପ ଦେଖିବ ।

ଭୁବନା : ଆପଣ ଦୟାକରି ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡ଼ାକନ୍ତୁ । ମୋ ନା ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ କି ନୁହେଁ ସେ କହନ୍ତୁ ।

ବାନା : ସେମାନଙ୍କୁ ଖବର ଦିଆଯାଇଛି, ସେମାନେ ଆସିବେ । ମୁଁ ତ କହୁଛି, ତୁମେ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ । ତୁମେ ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଧରି ନିଜକୁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ କହି ଏଠିକି ଆସି ସ୍କୁଟିଟା ମାରିନେଇଥିଲ ।

ଭୁବନା : ଆଜ୍ଞା, ଏଇ ଘରକୁ ଆଜି ମୁଁ ଆଦୌ ଆସିନି । ବରଂ ଆଜି ସରୋଜ ବାବୁ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଧରି ଆମ ଗାଁକୁ ମୋ ଘରକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଆମେ ଦିନସାରା ଏକାଠି ଥିଲୁ ।

ବାନା : ତା' ହେଲେ ତୁମେ ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଧରି ଏଠିକି ଆଜି ଆସିନ । ତା'ମାନେ ଏ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ବି ଏଠିକି ଆସିନଥିଲା । କି ଏ ବି ତୁମର ସ୍ତ୍ରୀ ନୁହେଁ ।

ଭୁବନା : ଆଦୌ ନୁହେଁ । ଆପଣ ଏ ଭଦ୍ର ମହିଳାଙ୍କୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ କହି ତାଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ସରୋଜ ବାବୁ ଆସିଲେ ସବୁ ଜାଣିବେ ।

ବାନା : ତା'ମାନେ ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଏଠିକି ଆଜି ଆସିଥିଲା ବୋଲି ତୁମେ ମାନିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁ ।

ଭୁବନା : ନା, ଏଇ ଭଦ୍ରମହିଳା ଜଣକ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ଏ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ । ଏଇଠୁ ସେମାନେ ସ୍କୁଟି ନେଇ ଯାଇଥିଲେ । ରାସ୍ତାରେ ୟା'ଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ମୋତେ ଦେଖିଲେ । ସ୍କୁଟି ଆଉ ୟାଙ୍କୁ ମୋ ପାଖରେ ଛାଡି ଦେଇ ପାଖ ଦୋକାନରୁ ମିଠା ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆପଣ ଆମକୁ ଦେଖିନେଲେ । ମୋ କଥାକୁ ନ ଶୁଣି ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ କହି ଆମକୁ ଏଠିକି ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେତେ କହିଲେ ବି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ।

ବାନା : (ପାଟିକରି) ଚୁପ୍ । ପାଟିବନ୍ଦ । ଏଠିକି ଯିଏ ଆସିଥିଲା... ତା ନାଁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ... । ତୁମେ ଦିଇଟା ଚାରିଶହ ବିଶ୍ ମୋତେ ବନେଇ ଯିବ ବୋଲି ଭାବିଛ । ଏମିତି ପାଣ୍ଡିଦେବି ଯେ... କାଳ କାଳକୁ ମନେ ପକାଉଥିବ । ମୁଁ ଯାହା ଯାହା ପଚାରିବି କେବଳ ହଁ କିମ୍ବା ନାଁରେ ଉତ୍ତର ଦେବ ।

ଭୁବନା : ଆପଣ ସରୋଜ ବାବୁ ଆସିବା ଯାଏ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତୁ । ତା'ପରେ ଯାଇ ମୁଁ ଯାହା ଉତ୍ତର ଦେବି ।

ବାନା : କ'ଣ ତୁମ କଥା ଅନୁସାରେ ବାନାବର ଖଡ଼ଗରାୟ କାମ କରିବ । ଯାହା ଯାହା ପଚାରୁଛି ହଁ କିମ୍ବା ନାଁରେ ଉତ୍ତର ଦେବ । ଅଧିକା ପଦେ କଥା କହିଲେ ବୁଝିବ ସେତେବେଳେ ।

ଭୁବନା : ହଁ ବା ନାଁରେ ମୁଁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବିନି ।

ବାନା : କାହିଁକି ?

ଭୁବନା : କେବଳ ହଁ ବା ନାଁ, ଉତ୍ତର ଦେଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉତ୍ତରର ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଅର୍ଥ ବାହାରିବ । ଯାହା ଫଳରେ ଅସଲ କଥାଟା ଆପଣ ଜାଣିପାରିବେନି ।

ବାନା : ନା' ସେମିତି କେବେ ହେବନି । ଅନେକ ସମୟରେ୍ ଅପରାଧିମାନଙ୍କୁ ଇନ୍‌ଟୋରଗ୍ରେସନ୍ କଲାବେଳେ ଆମେ ଏ ପ୍ରକାର କୌଶଳ କରି ଅସଲ ସତ୍ୟକୁ ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରିପାରିଛୁ ।

ଭୁବନ : ଆପଣ କରିଥାଇପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଯଦି କୌଶଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଢଙ୍ଗରେ ପଚ଼ରାଯାଏ ତେବେ ହଁ ବା ନାଁ ଉତ୍ତରରେ ଆପଣ ହଇରାଣ ହୋଇଯିବେ ।

ବାନା : କେବେ ନୁହେଁ । I don't believe it.

ଭୁବନା : ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଯଦି କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବି ଆପଣ ହଁ ବା

ନାଁରେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ଦେଖିବେ କେମିତି ଅର୍ଥ ହେଉଛି ।

ବାନା : ହୁଁ ମାହାଳିଆ ହେଇଛି । ପଚ୍ଚାରିଲ ଦେଖି । ଦେଖିବି ମୋ କଥାର ତୁମେ କେମିତି ଦୁଇ ଦୁଇଟା ଅର୍ଥ ବାହାର କରିବ ।

ଭୁବନା : କିଛି ଖରାପ୍ ଭାବିବେନି ସାର୍ । ପଚ୍ଚାରୁଛି ?

ବାନା : ହଁ ପଚ୍ଚାର ।

ଭୁବନା : ଆଚ୍ଛା - ଆପଣ ଆଗରୁ ଯେମିତି ଲାଂଚଖାଇ ଚୋରମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିଲେ ଏବେ ସେମିତି କରୁଛନ୍ତି କି ? ଦେଖନ୍ତୁ କେବଳ ହଁ ବା ନାଁରେ ଉତ୍ତର ଦେବେ ।

ବାନା : ନା...ଉହୁଁ ହଁ... ହଁ... ନାଇ ନାଇ... ନା ।

ଭୁବନା : ହଁ ବା ନା , ୟା ଭିତରୁ କେଉଁଟା ଆପଣଙ୍କର ଶେଷ ଉତ୍ତର ?

ବାନା : ଉଁ ...?

ଭୁବନା : ଯଦି ଉତ୍ତର ନା କହିବେ ତେବେ ବୁଝାପଡ଼ିବ ଯେ ଆପଣ ଆଗରୁ ଲାଂଚ ଖାଇ ଚୋରମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଥିଲେ ଏବେ କରୁନାହାଁନ୍ତି ।

ବାନା : ଯଦି ହଁ କହିଥାନ୍ତି ।

ଭୁବନା : ତା ହେଲେ ପ୍ରମାଣିତ ହେବ ଯେ ଆପଣ ଆଗରୁ ଲାଂଚ୍ ଖାଉଥିଲେ, ଏବେ ବି ଖାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ଚୋରମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାନା : ଧେତ୍ ତେରିକି । ତୁମେ ୟାଡୁ ସିଆଡୁ କହି ମୋ ମୁଣ୍ଡଟା ଗୋଳମାଳ କରିଦେଉଛ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଉ ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ହାଜତକୁ ପଠାଇବା କଥା ପଠାଇବି । କାରଣ ତୁମେ ଚୋରିମାଲ୍ ସହିତ ଧରାପଡ଼ିଛ ।

(ସିପାହୀ ଆସେ, ସାଲ୍ୟୁଟ୍ କରେ)

ସିପାହୀ : ନେଇ ଆସିଲି ସାର୍ । ଆମ ଗାଡ଼ିରେ ବସାଇଛି ।

ବାନା : ଠିକ୍ ଅଛି, ତାକୁ ମୋ ପାଖକୁ ପଠାଇଦିଅ । (ଭୁବନାନନ୍ଦ ଓ ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ) ତୁମେ ଦି'ଜଣ ସେପଟ ବାରଣ୍ଡାରେ ଯାଇ ବସ । ତୁମେ ଏଠି ଅଛ ବୋଲି ଗୀତମାଷ୍ଟ୍ର ଯେମିତି ନ ଦେଖେ, ଯାଅ ।

(ଭିତର ଦିଗକୁ ଭୁବନା ଓ ସୁଭଦ୍ରା ଯାଆନ୍ତି । ସିପାହୀ ବାହାର ଦିଗକୁ ଚାଲିଯାଏ । ପରେ ପରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ସୁରମଣୀ । କଣ୍ଠରେ ତାର ଗୋଟେ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ରାଗର ତାନ... ଆ ଆ ଆଃ...)

ସୁର : ପ୍ରଣାମ । (ବାନାବର କିଛି ନ କହି କେବଳ ଚାହିଁ ରହନ୍ତି) ହେ...ହେ...

ସୁରମଣୀ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲା ସାର୍ ।

ବାନା : ତୁମ ଛଡ଼ା ତ ଏଠି ଆଉ କେହିନାହାଁନ୍ତି ପୁଣି କିଏ ପ୍ରଣାମ କଲା...?

ସୁର : ଏଇ(ନିଜକୁ ଦେଖାଇ) ନିଜେ ସୁରମଣୀ ସଶରୀରେ ଆପଣଙ୍କ ସେବାପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ହେଇଯାଇଛି ।

ବାନା : ଆଚ୍ଛା ...ଆଚ୍ଛା... ତୁମେ ହେଉଛ ସୁରମଣୀ । ସଂଗୀତ ଗୁରୁ ସୁରମଣୀ । ବଢ଼ିଆ ହେଲା ହଜିଲା ବଳଦ ଖୋଜିଲା ଠେଇଁ ।

ସୁର : ହେ ହେ ହେ... ସୁରମଣୀକୁ ଖବର ଦିଆଗଲା ମାନେ ଆପଣଙ୍କ କାମ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ଭାବନ୍ତୁ । କେବଳ ସ୍ଥାନ, କାଳ, ସମୟ ,ତାରିଖ କି ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ତାର ସୂଚନା ଦେଇଦେଲେ ହେଲା ।

ବାନା : ଦିଆଯିବ, ସବୁ କିଛି ଦିଆଯିବ । ତେବେ ତୁମ ଦଳରେ କେତେ କଳାକାର କାମ କରନ୍ତି କହିଦେଲେ ଭଲହୁଅନ୍ତା...?

ସୁର : ଆପଣଙ୍କର କି ପ୍ରକାର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କହିଦେଲେ ଦଳ ବିଷୟରେ ସବୁ ଠିକ୍ କରି ଦେଇପାରନ୍ତା ଏ ସୁରମଣୀ... ।

ବାନା : ଦଳ ଭିତରେ ସବୁ ଦକ୍ଷ କଳାକାର ତ ?

ସୁର : କେବଳ ଦକ୍ଷ ନୁହଁନ୍ତି - ସବୁ କୁଶଳୀ ଆଉ ଧୁରନ୍ଧର । ଆମର ଗୋଟେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଦେଖିଦେଲେ ସବୁ ଜାଣିପାରିବେ ।

ବାନା : ଆଜି ଗୋଟେ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ଦେଖି ଦେଇଛି ବୋଲି ଡକାଇଲି । ବଢ଼ିଆ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ।

ସୁର : ସୁରମଣୀ ଦଳର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ପୁଣି ଆଜି... କିଛି ବୁଝିହେଲାନି ସାର୍ ।

ବାନା : କଣ ବୁଝିହେଉନି ମ... ଆଜି ସୁରମଣୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାରେ ନଗଦାନଗଦ ଯେଉଁ ସ୍କୁଟି ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍‌ଟା ହୋଇଛି ସେଇଟା କେମିତି ଭୁଲିଯାଉଛ ।

ସୁର : ସ୍କୁଟି ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ... ସେଇଟା କି ପ୍ରକାର ସଂଗୀତ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ୍ ? ସ୍କୁଟି ନାମରେ କୌଣସି .... ଆପଣ ଭୁଲ୍ କହୁଛନ୍ତି ସାର୍ ।

ବାନା : ରୁହ ତୁମର ଧୁରନ୍ଧର କଳାକାରମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଦେଲେ ସବୁ ଜାଣିପାରିବ ।

(ବାନାମ୍ବର ଭିତରକୁ ଯାଇ ଭୁବନା ଓ ସୁଭଦ୍ରାକୁ ନେଇଆସନ୍ତି ।)

ଏଇ ଦୁଇଜଣ ତୁମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନାରେ ସକାଳ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରିନାହାଁନ୍ତି ?

ସୁର : ନା, ନା, ଏମାନେ ମୋ ଗୋଷ୍ଠୀର କଳାକାର ନୁହଁନ୍ତି । ଆପଣ ଅନ୍ୟକାହାକୁ ଭାବି ମୋତେ ...... ।

ଦାନା : ଚୁପ୍ । ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ଦାନାଦର ଖଡ଼ଗରାୟ ସାମନାରେ ବେଶୀ ବକ୍ ବକ୍ କରିବନି । ଥାନାକୁ ନେଇ ଗୋଟେ ଦିଇଟା ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ ହେଇଗଲେ ସବୁ ବାହାରି ପଡ଼ିବ...ଏମାନଙ୍କୁ ତୁମେ ଚିହ୍ନ କି ନାହିଁ କୁହ ?

ସୁର : (ଭୁବନାକୁ ଚାହିଁ) ଆଜ୍ଞା ଆପଣ ଏଇ ସୁରମଣୀକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ? ଆପଣମାନେ ସବୁ କିଏ, ସୁରମଣୀ ଜାଣିନି... । ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ଏମାନଙ୍କୁ ସୁରମଣି ଜାଣନି କି ଚିହ୍ନିନି ।

ଭୁବନା : ମୁଁ ବି ଏ ଜନ୍ତୁ କିଏ ଜାଣିନି ।

ଦାନା : ଚୁପ୍ । ତୁମ ଡକାୟତମାନଙ୍କ ମୁହିଁ ଇସପାତ । ହାଜତରେ ଭର୍ତ୍ତିକରି ଦି ଦି ଦଣ୍ଡା ପାଇଗଲେ ସବୁକଥା କିଏ କାହାକୁ ଚିହ୍ନିଛି କି'ନାହିଁ ଧରାପଡ଼ିଯିବ ।

(ବାହାରୁ ଆସନ୍ତି ରେଣୁ, ସରୋଜ ଓ ଗାୟତ୍ରୀ)

ଭୁବନା : (ସରୋଜ ପାଖକୁ ଯାଇ) ଭାଇ ସରୋଜ ଏଇ ପୋଲିସ୍ ବାବୁଙ୍କ କବଳରୁ ମୋତେ ବଞ୍ଚା । ମୁଁ କୁଆଡେ ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ଧରି ଆଜି ତୋ ଝିଅର ସ୍କୁଟିଟା ଏଇଠୁ ଠକି ନେଇଛି ।

ଦାନା : ତୁମ ନା ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ - ତୁମେ ସ୍କୁଟି ନେଇନ ତ ତୁମ ଭୂତ ଆସି ନେଇଗଲା... ।

(ବନମାଳୀ ମିଠା ପ୍ୟାକେଟ୍ ସହ ଆସେ)

ବନମାଳୀ : (ପ୍ରବେଶ) ହଁ ଆଜ୍ଞା, ଭୂତ ଆସି ନେଇଗଲା... ।

ଦାନା : ତୁମେ କିଏ ? କ'ଣ ଏ ସବୁ କହିଯାଉଛ ?

ବନମାଳୀ : (ଭୁବନାନନ୍ଦଙ୍କୁ ଦେଖାଇ) ଆଜ୍ଞା ଏ ହେଉଛି ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂତ - ଆଉ ମୁଁ ହେଉଛି ଭୂତର ଛାଇ । ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ଆସି ଏଇଠୁ ସ୍କୁଟି ନେଇଯାଇଥିଲା (ସୁଭଦ୍ରାଙ୍କୁ) ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଦ୍ରା ଦେଈ ।

ଦାନା : ମାନେ ?

ଭୁବନା : ଆଜ୍ଞା ଏଇ ବାବୁ ହେଉଛନ୍ତି ବନମାଳୀ । ଯିଏ ତା ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଆଉ ସ୍କୁଟିକୁ ମୋ ପାଖରେ ଛାଡ଼ି ପାର୍ଶ୍ୱ ଗଳିକୁ ମିଠା ଆଣିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ମୁଁ ହେଉଛି- ଓରିଜିନାଲ୍ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ଏବଂ ଏଇ ବନମାଳୀ ହେଉଛି ଡୁପ୍ଲିକେଟ୍ ଭୁବନାନନ୍ଦ ଓରଫ୍ ଭୂତର ଛାଇ ।

ଦାନା : ସରୋଜ୍ ବାବୁ ଆପଣ ବୁଝନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ କଥା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ କିଛି ପଶୁନି ।

ବନମାଳୀ : ମା' ଗାୟତ୍ରୀ, ମୁଁ ଆଉ ତୋ ମାଉସୀ ଏଠିକି ଆସି ତୋ ରାନ୍ଧଣା ଖାଇ ତୋ ସ୍କୁଟି ମାଗିନେଇ ନଥିଲୁ ? ତୁ ଟିକିଏ ପୋଲିସ୍ ବାବୁଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ଦେ... ।

ଗାୟତ୍ରୀ : ହଁ ମାମୁଁ, ଏଇ ମଉସା ମୋ ସ୍କୁଟି ନେଇଯାଇଥିଲେ । ମୁଁ ମୂଳରୁ କହୁଛି, ଏମାନେ କେବେ ଚୋ଼ର ହୋଇନଥିବେ, ହେଲେ କେହି ମୋ କଥାର ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି ।

ସରୋଜ : (ବନମାଳୀକୁ) ଆପଣଙ୍କ ନାଁ ବନମାଳୀ ବୋଲି କହିଲେ । ଯିଏ ଏଠିକି ଆସିଥିଲା ତା ନାଁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ ପୁଣି ମୋ ସାଙ୍ଗ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇଥିଲେ । କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଆପଣ ?

ଭୁବନା : ମୋ ପାଖରୁ ଶୁଣ ସରୋଜ । ପ୍ରକୃତରେ ମୋର କୌତୁକ ଯୋଗୁଁ ଏ ସବୁ ବିଭ୍ରାଟ ଘଟିଗଲା । ଆଜିକାଲି ଆମେ ଖବରକାଗଜ, ଟି.ଭି ଇତ୍ୟାଦିରୁ ବିଭିନ୍ନ ଠକାମିର କଥା ଶୁଣି ଶୁଣି ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛେ । ତେବେ ଏବେ ବି ସଂସାରରେ କିଛି ଭଲ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଏକଥା ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ସବୁ ପରିଷ୍କାର କରିଦେଉଛି । ସେଥିରୁ ତୁ ସବୁ ବୁଝିଯିବୁ ସରୋଜ । (ବାନାମ୍ବରଙ୍କୁ) ଆପଣ ବି ଶୁଣନ୍ତୁ ସାର୍ । ଏଇ ବନମାଳୀର ପୁଅକୁ ଦେଖାଇବାକୁ କହି ସରୋଜ ଓ ରେଣୁ ଦେବୀଙ୍କୁ ମୁଁ ମୋ ଗାଁକୁ ଡକାଇ ନେଇଥିଲି । ଠିକ୍ ସେମିତି ଗାୟତ୍ରୀକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ - ବନମାଳୀ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବୀକୁ ଏଇଠିକି ପଠାଇଥିଲି । ଗାୟତ୍ରୀ ମନରେ ଅଧିକ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମାଇବା ପାଇଁ ବନମାଳୀ ନିଜକୁ ଭୁବନାନନ୍ଦ ତରାଇ କହି ଏଠିକି ଆସିଥିଲା । ଗାୟତ୍ରୀକୁ ଦେଖି ସାରିବା ପରେ ତା ସ୍କୁଟି ନେଇ ମୁଁ କହିଥିବା ସ୍ଥାନରେ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ଏ ସବୁ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହୋଇଥିଲା । ତେଣେ ସରୋଜ ଆଉ ରେଣୁ ଦେବୀଙ୍କ ସହ ଏକାଗାଡ଼ିରେ ଆମେ ଫେରିବା ବାଟରେ ମୁଁ ଓହ୍ଲେଇଗଲି । ବନମାଳୀ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ପାଖରୁ ଗାୟତ୍ରୀ ବିଷୟରେ ମତାମତ ଜାଣିଲା ପରେ ଏ (ବନମାଳୀ) କିଛି ମିଠା ଆଣିବାକୁ ପାଖ ଦୋକାନକୁ ଗଲା ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ଆପଣ ଆମକୁ ନେଇଆସିଲେ ।

ବାନା : ସବୁକଥା ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କୁ କୁହନ୍ତୁ... । ମୁଁ ଏଥିରେ ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳେଇବା ପାଇଁ ଚା଼ହୁଁନି ।

ସରୋଜ : ତୁ ଆମ ସହିତ ଆସି ଏଇ ବନମାଳୀ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖାକରିବାକୁ ଓହ୍ଲେଇ ଗଲୁ । କିନ୍ତୁ ଓକିଲ ପାଖରେ କାମ ଅଛି କହୁଥିଲୁ ?

ଭୁବନା : ହଁ, ମିଛରେ ଓକିଲ ପାଖରେ କାମ ଅଛି ବୋଲି କହିଥିଲି । ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ

ପୁଅକୁ ଦେଖିଲା ପରେ , ଏ ଦି'ଜଣ ଝିଅକୁ ଦେଖିଲା ପରେ - ଉଭୟଙ୍କର ମତାମତ ଜାଣିବାକୁ ଏ ପ୍ରକାର ପ୍ଲାନ୍ କରିଥିଲି । କାରଣ ଉଭୟ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ବନ୍ଧୁ ।

ବାନା : ତା'ମାନେ ତୁମେ ହେଉଛ ଏ ନାଟକର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ- ଅର୍ଥାତ୍ ଖଳନାୟକ ।

ଭୁବନା : ନା' ବାନାମ୍ବର ବାବୁ ମୁଁ ହେଉଛି ଏ ନାଟକର ସୂତ୍ରଧର । ଖଳନାୟକ ଆଉ ଜଣେ । ଯିଏ ଲୁଚି ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ସେ ହିଁ ଅସଲ ଭିଲିଆନ୍ । ତା' ଯୋଗୁଁ ଏ ସବୁ ବିଭ୍ରାଟ ।

ବାନା : ଖଳନାୟକ ମାନେ ଭିଲିଆନ୍ ଲୁଚି ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । କୋଉଠି ଅଛି ଆପଣ ଡାକିବେ ନାଁ କନେଷ୍ଟବଳକୁ କହିବି ଘୋଷାରି ନେଇଆସିବ ।

ଭୁବନା : ଆପଣ ତାକୁ ଦେଖିଛନ୍ତି- କେମିତି ଜାଣିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ମ । ଗୋଟେ ଗୋଡ଼ ଜଖମ ହୋଇ ସେଇଟା ସେଇଠି ଠିଆ ହୋଇଛି ।

ସରୋଜ : ତୁ କାହା କଥା କହୁଛୁ ଭୁବନା... ବାହାରେ କିଏ ଅଛି ?

ଭୁବନା : ଆରେ ବାହାରେ ଏଇ ବନମାଳୀର ଧଡ଼ଧଡ଼ିଆ ଲାମ୍ବି ସ୍କୁଟରଟା ପଡ଼ି ରହିନି । ସେଇଟା ହେଉଛି ଅସଲ ଖଳନାୟକ । ସେଇଟାର ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ନ ଥିଲେ ଏ ସବୁ ବିଭ୍ରାଟ କ'ଣ ଘଟିଥାନ୍ତା ।

ବାନା : ତା'ମାନେ ଏଇ ଶଳା ଧକଡ଼ା ଲାମ୍ବି ସ୍କୁଟର ଯୋଗୁଁ ମୋ ଦ୍ୱାରା ଖଡ଼ା ସିଝିବନି ବୋଲି ପୁଣି ଥରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଗଲା । ସେଇଟାକୁ ଦି ଗୋଇଠା ନ ଲଗେଇଲେ ... ମୋ ମନ ଶାନ୍ତି ପାଇବନି ।

(ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ)

ଭୁବନା : ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖିତ ହୁଅନ୍ତୁନି ଆଜ୍ଞା । ଆପଣଙ୍କର ଭାଣିଜୀର ପ୍ରସ୍ତାବଟା କିନ୍ତୁ ପକ୍କା ହୋଇଗଲା ।

ସରୋଜ : ମାନେ ?

ଭୁବନା : ତୁ ମନା କରିପାରିବୁନି ସରୋଜ । କାରଣ ବନମାଳୀ ପୁଅକୁ ତୁମେ ପସନ୍ଦ କରିଛ ବୋଲି କହିଛ । ଏପଟେ ବନମାଳୀ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବୀ ତୋ ଝିଅକୁ ବହୁ କରିନେବାକୁ ପୁରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ବୋଲି କହିସାରିଛନ୍ତି ।

ରେଣୁ : ନା, ନା ସେ କଥା କେମିତି ହେବ । ପ୍ରଥମେ ପୁଅ ଆସି ଝିଅକୁ ଦେଖି ତାର ମତାମତ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବନମାଳୀ : ହଁ ସେଇଟା ସବୁଠୁ ଉତ୍ତମ ପ୍ରସ୍ତାବ । କଥାଟା ଫାଇନାଲ୍ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ

ଦେଖା ଦେଖି କାମଟା ହୋଇଯିବା ଭଲ ।

ଭୁବନା : ନା, ନା ସେ ସବୁ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ଗାୟତ୍ରୀ ଯେଉଁଠି କମ୍ପୁଟର ଶିକ୍ଷା କରୁଛି ସେଠିକି ତୋ ପୁଅକୁ ଆଣି ମୁଁ ଦେଖେଇ ଦେଇଛି । ସେ କାମ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବର ପିତା ମାତା କନ୍ୟା ପିତା ମାତା ସାମନା ସାମନି ସ୍ୱୀକାର କରିଗଲେ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାମ ଆଗେଇ ନେବା ।

ସରୋଜ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାମ ମାନେ...?

ଭୁବନା (ମହୁରୀ ବଜାଇବାର ଭଙ୍ଗିକରି) ତୁରୁ ତୁରୁ ତୁରୁ... ।

ବନମାଳୀ
ସରୋଜ ତୁରୁ ତୁରୁ ମାନେ ...?

ଭୁବନା : ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ ... ତଥାପି ବୁଝିପାରୁନ ?

ସୁରମଣୀ ଆଜ୍ଞା ସୁରମଣୀ ବୁଝେଇ ଦେଉଛି । ଶୁଣନ୍ତୁ ... (ଗୀତଗାଇ)

ଜୀବନରେ ଥରେ ଆସେ ସେ ଲଗନ
ସେ ଯେ ବିଧିର ବିଧାନ
ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ...
(ଦୂରରୁ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ସ୍ୱର ଭାସିଆସେ)

ସମାପ୍ତ

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର

(ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହାସ୍ୟରସର ନାଟକ)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

(୧୨)

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ମୀନକେତନ	:	କୋର୍ଟ ଜମାଦାର
ଗୌରାଙ୍ଗ		ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭଦ୍ରଲୋକ
ଫକିର		ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭଦ୍ରଲୋକ
ଦୀନବନ୍ଧୁ		କୋର୍ଟ ପେଷ୍କାର
ବିଭୂତି		ଜଜ୍
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ		ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ
ହରି ବନ୍ଧୁ		ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭଦ୍ରଲୋକ
ବଳିୟାର ସିଂ	:	ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍
ପଦ୍ମା		ଶିକ୍ଷିତା ଯୁବତୀ

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି - ୧ ଘଣ୍ଟା)

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର୍ ନାଟକରେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଭାଗ ନେଇଥିବା କଳାପରିଷଦ, ଢେଙ୍କାନାଳର୍ ଶିଳ୍ପୀଗଣ

ଚରିତ୍ର	ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ନାମ
ମୀନକେତନ	ଅରବିନ୍ଦ ସାହୁ/କଳିଙ୍ଗ ପଟ୍ଟନାୟକ
ଗୌରାଙ୍ଗ	ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମାଟି
ଫକିର	ହିମାଂଶୁ ପଣ୍ଡା/ମନୋରଂଜନ ସିଂହ
ଦୀନବଂଧୁ	ପ୍ରଦୋଷ ମିଶ୍ର/ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ମିଶ୍ର
ବିଭୂତି	ସୁରେଶ ମିଶ୍ର/ଅଶୋକ ଦାସ
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ/ରାମାନନ୍ଦ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ/ ପ୍ରସନ୍ନ ପାଣି
ହରି ବନ୍ଧୁ	ବିନୋଦ ମହାନ୍ତି/ପୂର୍ଣ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର
ବଳିୟାର ସିଂ	ବୈଷ୍ଣବ ଶଙ୍କର ସ୍ୱାଇଁ / ମନୋଜ ରାଉତ / ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ
ପଦ୍ମା	ପ୍ରିତିଶ୍ରୀ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା/ଶ୍ରୀପଦ୍ମା ସାହୁ

ନାଟକ ଅନ୍ତରାଳରେ କାମ କରିଥିବା ଶିଳ୍ପୀ-

ସଂଗୀତ	ପ୍ରଭାତ କୁମାର ମହାନ୍ତି (ପୁଷ୍ଟୁ)
ସେଟ୍	କଳିଙ୍ଗ ପଟ୍ଟନାୟକ
ମଂଚ ପରିଚାଳନା	ଜୟନ୍ତ ବର୍ମା
ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ପରିବେଷଣ ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ

ତା୧୭.୧୧.୯୭ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଟାଉନ୍‌ହଲ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ତା୨୬.୧୧.୯୮ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଟାଉନ୍‌ହଲ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ତା୧୫.୧୦.୨୦୦୦ ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ମଣ୍ଡପ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ତା୧୨.୧୧.୨୦୦୨ ଶଙ୍କର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ, ରଙ୍ଗମହଲ, ଢେଙ୍କାନାଳ

(ପରେ ପରେ ଅନେକ ମଞ୍ଚରେ ଅନେକବାର)

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହକ୍କୁର୍ ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ମୁଖ୍ୟଶାଖା, ଢେଙ୍କାନାଳ କର୍ମଚାରୀ ମଙ୍ଗଳ କମିଟି ଓ ଢେଙ୍କାନାଳ ସମବାୟ ବିଭାଗ କର୍ମଚାରୀ ରିକ୍ରେସନ କ୍ଲବ୍ ଦ୍ୱାର୍ ପରିବେଷଣ ସମୟରେ ଭାଗନେଇଥିବା ଶିଳ୍ପୀମାନେ -

ଷ୍ଟେଟ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ଅଫ୍ ଇଣ୍ଡିଆର କର୍ମଚାରୀ	ଚରିତ୍ର	ସମବାୟ ବିଭାଗ କର୍ମଚାରୀ
ଜବିନ୍ଦ୍ର ସାମଲ	ମିନକେତନ	ପ୍ରତାପ ମଲ୍ଲିକ୍
ପ୍ରସନ୍ନ ପାଣି	ଗୌରାଙ୍ଗ	ଉମେଶ ପ୍ରଧାନ
ସୁରେଶ ମହାନ୍ତି	ଫକିର	ଚିନ୍ତାମଣି ସେନାପତି
କୈଳାସ କର	ଦିନବନ୍ଧୁ	ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ପାଣି
ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବୋଷ/ପ୍ରଦୀପ ଜେନା	ବିଭୁତି	ଆଲୋକ ଦାସ
ପ୍ରକାଶ ମହାପାତ୍ର	ଶ୍ରୀକାନ୍ତ	ଦିବାକର ପ୍ରଧାନ
ପ୍ରଦୀପ ଶତପଥୀ	ହରୀବନ୍ଧୁ	ଦେବରାଜ ମହାନ୍ତି
ନିରଞ୍ଜନ ମିଶ୍ର	ବଳିଆର ସିଂ	ଶରତ ପ୍ରଧାନ
ଯୁଗଳ ନାୟକ	କନେଷ୍ଟବଳ	ନବ ବିଶ୍ୱାଳ
ଦେବଜାନୀ ଶ୍ୱେତସୁଜା	ପଦ୍ମା	ମିସ୍.ଏସ୍.ରାଓ

ଅନ୍ତରାଳେ

ବାବୁଲି ମହାରଣା/ ସନ୍ତୋଷ ନାୟକ	ସଂଗୀତ	ବ୍ରଜବନ୍ଧୁ ରଣସିଂ
ପ୍ରମୋଦ ଶତପଥୀ	ସେଟ୍	କଳିଙ୍ଗ ଚିତ୍ରାଳୟ, ଢେଙ୍କାନାଳ
ଦିପ୍ତି ମଲ୍ଲିକ ଓ ପୂର୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ପତି	ମଞ୍ଚ ପରିଚାଳନା	ସୁଦର୍ଶନ ମାଟି
ସୁରେଶ ମହାନ୍ତି	ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ନନ୍ଦ

ପରିବେଷଣ ସ୍ଥାନ

ନାରୀସେବା ସଦନ, ସମ୍ବଲପୁର

ଗୋପବନ୍ଧୁ ଟାଉନ୍ ହଲ୍, ଢେଙ୍କାନାଳ

ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର

ପ୍ରଥମ ପାଦ

ଗୋଟିଏ ସଜ୍ଜିତ କୋର୍ଟ ହଲ୍ । ଜଜ୍ ବସିବା ପାଇଁ ଡାୟସ ଉପରେ ଚୌକି ଓ ଟେବୁଲ୍, ଡାୟସ ତଳକୁ ପେସ୍କାର ବସିବା ପାଇଁ ଚୌକି ଓ ଟେବୁଲ୍ । ଜଜ୍‌ଙ୍କ ବାଁ ପାଖରେ ଉଇଟ୍‌ନେସ୍ ବକ୍ସ । ସାମନାରେ ହଲର ଡାହାଣ ଓ ବାମ ପାଖରେ ଦର୍ଶକ ବସିବା ପାଇଁ ଲମ୍ବା ବେଞ୍ଚ । କାନ୍ଥରେ ଗାନ୍ଧୀ ଓ ନେହେରୁଙ୍କର ଫଟୋ । ମଞ୍ଚର ଡାହାଣ ପାଖରେ କୋର୍ଟ ହଲର ପ୍ରବେଶଦ୍ୱାର ବାଁ ପାଖରେ ହଲରୁ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ଚାମ୍ବରକୁ ଯିବା ଦ୍ୱାର ।

କୋର୍ଟର ଜମାଦାର ମୀନକେତନ ଗୋଟିଏ କନା ଧରି ଜଜ୍‌ଙ୍କ ଟେବୁଲ ସଫା କରୁଛି । ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ଦେଇ ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ଫକୀର ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି । ପୋଷାକ ଧୋତି ଓ କୁର୍ତ୍ତା । ବୟସ ୫୦ ପାଖାପାଖି । ଫକୀରର ପୋଷାକ ଗୌରାଙ୍ଗ ଭଳି । କିନ୍ତୁ କାନ୍ଧରେ ଗାମୁଛା, ବୟସ ୬୦ ପାଖାପାଖି ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ଚେହେରା ଯୋଗୁଁ ଅତ୍ୟଧିକ ବୁଢ଼ା ଭଳି ଦେଖାଯାଆନ୍ତି । ସେ ଆଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ରୋଗୀ । ସବୁ ସମୟରେ କମାର ଭାତିରୁ ପବନ ବାହାରିଲା ଭଳି ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ପବନ ବାହାରି ଚାଲିଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ କାଶ ହେଉଛି । ସେ ଦୁହେଁ ବଡ଼ ବିନୟ ସହକାରେ ମୀନକେତନକୁ ନମସ୍କାର କରିଛନ୍ତି ।

ମୀନ : କିଓ, ଗୌରାଙ୍ଗ ପଧାନେ, ଏତେ ସକାଳ କୁଆଡ଼େ? ଆଜି ତାରିଖ ଫାରିଖ ଅଛି ନା କ'ଣ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ନାଇଁ ମୀନ ବାବୁ, ତାରିଖ ଫାରିଖ କିଛିନାହିଁ । ଗୋଟେ ବିପଦରେ ପଡ଼ି ପେଷ୍‌କାର ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବାକୁ ଆସିଛି । (ଗୌରାଙ୍ଗ ଗୋଟେ ପତ୍ର ପୁଡ଼ିଆରେ ଦୁଇ ଚାରିଖଣ୍ଡ ପାନ ମୀନକେତନ ହାତକୁ ବଢ଼େଇ ଦିଅନ୍ତି ।)

ମୀନ : (ହସି) ପାନ? ଯେତେବେଳେ ଆସିଲ ପାନ୍ ଖୋଇ ଖୋଇ ତୁମେ ଆମକୁ ଋଣି କରିଦେବ ପଧାନେ । ମୋ ପାନ ଆଣିଚ ତ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଁ ଆଜ୍ଞା, ସାମନା ଦୋକାନରୁ ଆଣିଛି । ଦୋକାନୀ କହିଲା ମୀନକେତନ ବାବୁଙ୍କର କୃଷ୍ଣସଖା ପାନ ଆଉ ପେସ୍କାର ବାବୁଙ୍କର ପାଶୁପତ ପାନ । ସେଇତ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛି ।

ମୀନ : ମୋର କୃଷ୍ଣ ସଖା ପାନ ବୋଲି ସାମନା ଦୋକାନୀ କହିଲା? କିଓ କୃଷ୍ଣସଖା ପାନ ଆଉ ପାଶୁପତ ପାନ ଆଉ ପେସ୍କାର ବାବୁଙ୍କର ପାଶୁପତ ପାନ, ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ତ ପ୍ରଥମେ ବୁଝି ପାରିଲିନି, ଦୋକାନୀ ମୋତେ ବୁଝେଇ ଦେଲା । କୃଷ୍ଣସଖା ପାନ ମନେ ଗୋପାଳ ଆଉ ସୁଦାମ ଧୂଳିଗୁଣ୍ଡି ପାନ । ଗୋପାଳ ହେଲା କୃଷ୍ଣ ଆଉ ତାଙ୍କ ସଖା ସୁଦାମା ।

ମୀନ : ବଗୁଲିଆ ଟିମା ଦୋକାନୀ ଏଇ କଥା କହିଛି ନା । ଆଉ ପେସ୍କାର ବାବୁତ ଶିବଦତ୍ତା ପାନ ଖାଆନ୍ତି, ତା ନାଁ ପାଶୁପତ ପାନ କେମିତି ହେଲା?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା ଶିବ ଠାକୁର ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ତପସ୍ୟାରେ ଖୁସି ହୋଇ ପାଶୁପତ ଅସ୍ତ୍ର ଦତ୍ତ କରିଥିଲେ । ସେଇଠୁ ଆସିଲା ଶିବଦତ୍ତା ମାନେ ପାଶୁପତ ପାନ ।

ମୀନ : (ହସି) ବୁଝିଗଲି, ବୁଝିଗଲି । ଟିମା ଦୋକନୀ ଦେଖୁଛି ବଢ଼ିଆ ବେହଲ କଥା କହିପାରୁଛି । ପେଷ୍‌କାର ବାବୁଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲ ପରା ପଧାନେ, ହେଇ ଦୀନବଂଧୁ ବାବୁ ଆସିଲେଣି ।

(ପେଷ୍‌କାର ବାବୁ କୋର୍ଟ ହଲ୍‌କୁ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି । ନାମ ତାଙ୍କର ଦୀନବନ୍ଧୁ । ବୟସ ପଚାଶ ପାଖାପାଖି, ବାଳ ସବୁ ଝୋଟ ହୋଇଯାଇଛି । ଆଖିରେ ଗୋଲ ଚଷମା । ପାନ ଖାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗୁଁ ପାଟିଟି ଛେଳି ପାଟି ଭଳି ଅନବରତ ଚାଲିଛି । ପେଷକାର ପ୍ରଥମେ ଆସି ଗୋଡ଼ରୁ ଚପଲ ଖୋଲି ପକେଟରୁ ପେନ୍ ନେଇ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗାନ୍ତି ଓ ଥରକୁ ଥର ମନେ ମନେ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ି ଟେବୁଲ କାଚତଳେ ଥିବା ଠାକୁର ଚିତ୍ରକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ଫକୀର ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଅଧିକ ମୁଣ୍ଡ ନୋଇଁ ପେଷ୍‌କାର ବାବୁଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି ।)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା !

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ନମସ୍କାର ନମସ୍କାର । କଚେରୀ ନଫିଟୁଣୁ ହାଜର ହେଇ ଯାଇଛ ପଧାନେ,

କଥା କ'ଣ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : (ହଠାତ୍ ମୁହଁକୁ ଆମ୍ବିଳା କରି) ଗୋଟେ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି ଆଜ୍ଞା । ଖାସ୍ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖା କରି ପରାମର୍ଶ ନେବାକୁ ସଅଳ ପଳେଇ ଆସିଛି ।

(ଗୌରାଙ୍ଗ ଗୋଟେ ପାନ ପୁଡ଼ିଆ, ଗୋଟେ ସିଗାରେଟ୍ ପ୍ୟାକେଟ୍ ଓ ଦିଆସିଲି ପେଷ୍କାରଙ୍କ ଟେବୁଲରେ ରଖି ଦିଅନ୍ତି ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : (ହସି) ନବରଙ୍ଗ ପାଟଣା ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ କେତେ କେତେ ଓକିଲ ହାକିମଙ୍କୁ ପାଣି ପେଇ ଦେଇଛି । ସେ ପୁଣି ମୋଠୁ ବୁଦ୍ଧି ମାଗିବାକୁ ଆସିଛି । ମୋର ତ ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଭଗବାନ ମୁଣ୍ଡରେ ଗାଧା ଚଢ଼କ ପକେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା, ମହା ବିପଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ଟିକିଏ କାନ ଦେଲେ ସବୁକଥା ଖୋଲି କୁହନ୍ତି ।

(ଦୀନବନ୍ଧୁଙ୍କ କାନପାଖକୁ ମୁହଁ ନେଇ ଗୌରାଙ୍ଗ କିଛି କଥା କୁହେ । ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗୌରାଙ୍ଗ ମୁହଁକୁ ବଡ଼ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଆଖିରେ ଚାହାନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗର ଆଖି ଯେମିତି ଲୁହରେ ଓଦା ହୋଇଯାଏ । ସେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ଦୀନବନ୍ଧୁଙ୍କ ହାତକୁ ଧରି ପକାଏ ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁମେ ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କର, ମୁଁ ସାହେବଙ୍କୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ କାଗଜ ପତ୍ର ଗୁଡ଼ାକ ଠିକ୍ କରିଦେଇ ଆସେ । କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଇ ଯାହା ହେଲେ କରିବା ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ମୀନେକେତନ । ତୁ ଜଜ୍ ସାହେବଙ୍କ ଘର ଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲୁ ?

'ମୀନ : ହଁ ସାର୍ । ହାକିମ ବାହାରୁଥିଲେ । ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବେ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଆଚ୍ଛା ତୁ ଗଲୁ ମୋ ପାଇଁ ଚା ଟା ନେଇ ଆସିବୁ । ସାହେବ ପହଞ୍ଚିଗଲେ ଖାଇହେବନି ।

(ମୀନ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ତାକୁ ଗୌରାଙ୍ଗ ଚା' ଆଣିବାକୁ ଟଙ୍କା ଦିଏ । ଦୀନବନ୍ଧୁ କୋର୍ଟ ହଲ ସଂଲଗ୍ନ ଅନ୍ୟ ଏକ କୋଠରୀକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ।)

ଫକୀର : ପେଷକାର ବାବୁଙ୍କ କଥାରୁ ଜଣାଯାଉଛି କାମଟା ହେବ । ନ ହେବ ବା କେମିତି । ମା ସମଲେଇଙ୍କ ପାଖରେ ପରା ଅଖଣ୍ଡ ଦୀପ ଜଳା ହେଇଛି । ଦେଖିବୁ ଆଜି....

(କାଶ ଆରମ୍ଭ ହେଇଛି)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଦେଖ ଫକୀର ଦାଦା ମୁଁ ଯେମିତି ବତେଇଛି ସେମିତି କହିବ । ତୁମ କଥା

ଉପରେ ସବୁ ନିର୍ଭର କରୁଛି ।

ଫକୀର : ତୁ ଦେଖିବୁନି ମୁଁ କେମିତି କହିବି । ମୋ ପାଇଁ ବିଡ଼ି କଠାଟେ ଆଣିବାକୁ କହିଥିଲି, ଆଣିଛୁ ତ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଶ୍ୱାସ ରୋଗ ଯୋଗୁଁ ଘଡ଼ିକି ଘଡ଼ି କାଶ କରୁଛି ଉଠୁଛି । ସେଥିରେ ତୁମେ ବିଡ଼ି ପିଇବ ? କଚେରୀ ଭିତରେ ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ବ୍ୟବହାର ପରା ମନା ।

ଫକୀର : କ'ଣ କରିବି ବିଡ଼ି ନ ଟାଣିଲେ ମୁଣ୍ଡ କାମ କରିବନି । ଯୋଉ କାମ ପାଇଁ ଆସିଛେ ସବୁ ଭଣ୍ଡୁର ହେଇଯିବ । ଦେ, ମୁଁ ଯାଇ ବାହାରେ ଟାଣି ଦେଇ ଆସେ ।(କାଶିଛି)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଓଃ । ଦେଖୁଛି ବିଡ଼ି ନ ଟାଣିଲେ ତୁମ ଜୀବନ ଯେମିତି ଚାଲିଯିବ । ଏଇ ନିଅ (ବିଡ଼ି ଓ ଦିଆସିଲି ଦେଇ) ସେଇ ବାହାରେ ଟାଣି ଦେଇ ଚଞ୍ଚଳ ଅସିବ ।)

ଫକୀର : ତୁ ଦେଖିବୁନି । ସେ ପଟେ ଚଟ୍‌କରି ଟାଣିଦେଇ ଆସି ବାହାର ବାରଣ୍ଡାରେ ବସିଥିବି । ଡାକ ଦେଲେ ଭିତରକୁ ଆସିବି । (କାଶିକାଶି ବାହାରକୁ ଯାଏ ।)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ସାମନା କଳରେ ମୁହଁ ଧୋଇକରି ଆସିଥିବ ଦାଦା, ଯେମିତି ମୁହଁରୁ ବିଡ଼ି ଗନ୍ଧ ନ ବାହାରେ । ହାକିମଙ୍କ ସାମନାରେ ସାକ୍ଷୀ ଦେବାକୁ ହେବ ପରା... ।

(ପାଖ କୋଠରୀକୁ ପେଷକାର ଦୀନବନ୍ଧୁ ବାବୁ ବାହାରି ଆସନ୍ତି ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଏଥର ତୁମକଥା କହିଲ ପଧାନେ । ଜଜ୍ ସାହେବ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଘଟଣାଟା କ'ଣ ଶୁଣିଯାଏ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା କହିଲେ କୁଳ କୁଟୁମ୍ବଙ୍କୁ ଲାଜ, ନ କହିଲେ କୁଳ ଭାସିଯାଉଛି । ଏମିତି ହରଡ଼ ଘଣାରେ ପଡ଼ିଛି ଯେ ଗାଁରେ ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଚାଲିହଉନି ।

(ଗୌରାଙ୍ଗ ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ କାଗଜ ବାହାର କରି ଦୀନବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି, ଦୀନବନ୍ଧୁ ତାକୁ ପଢ଼ନ୍ତି ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଏ କଥା କ'ଣ ସତ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ବାପା ହେଇ ନିଜ ଝିଅ ନାଁରେ କିଏ କ'ଣ ମିଛ କହିପାରେ ଆଜ୍ଞା । ସାତ ଦିନ ହେଲା ପଦ୍ମା ବୋଉ ମୁହଁରେ ଟିକିଏ ପାଣି ବି ଦେଇନି । ତିନି ତିନିଟା ଛୁଆ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ଭେଲେକା ହେଇ ବସିଯାଇଛନ୍ତି ।(ଆଖିରେ ଲୁହ ଜମିଯାଏ)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ମୋ ପାଖରୁ ତୁମେ କି ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହୁଁଛ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : କ'ଣ କଲେ ମୁଁ ମୋ ଝିଅକୁ ଫେରିପାଇବି ମୋତେ ଟିକିଏ ସେଇ ବାଟ ବତେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଆଛା ଏ କାଗଜରେ ଯାହା ଲେଖିଛ ତାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିପାରିବ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ମୋ ଫକୀର ଦାଦା ସବୁକଥା ଆଖିରେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆସିଛି । ସେ ସାକ୍ଷୀ ହେଇ ସବୁ କହିବେ । ତାଙ୍କୁ ଡାକିବି ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଏବେ ଦରକାର ନାହିଁ । ଜଜ୍ ସାହେବ ଆସିବାର ସମୟ ହେଇଗଲାଣି । ସେ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଏ କାଗଜଟା ଦେଇ ସବୁ କଥା କହିବ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ମୁଁ ତ କହିବାକୁ ଆସିଛି କହିବି ହେଲେ ଆପଣ ମୋ ପାଇଁ ଟିକିଏ କୁହାବୋଲା ନ କଲେ ସେ କ'ଣ ମୋ କଥା ଶୁଣିବେ ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ତୁମେ ଟିକିଏ ହାତଗୋଡ଼ ଧରି ନେହୁରା ହେଇ କହିବ, ତା ପରେ ମୁଁ ବାଗେଇ ଦେବିନି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ମୁଁ ତା ହେଲେ ଏଠି ବସି ଯାଉଛି ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ନା- ତୁମେ ଯାଇ ବଙ୍ଗ ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କର, ମୋ ସହିତ କଥା ହୋଇଛ ବୋଲି ହାକିମ ନ ଜାଣିଲେ ଭଲ, ଯାଅ ..

(ଗୌରାଙ୍ଗ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ମୀନକେତନ ଚା ଧରି ପ୍ରବେଶ କରେ ।)

ମୀନ : ଗୌରାଙ୍ଗ ପତଧାନର କ'ଣ ହେଇଛି କି ଆଜ୍ଞା, ସକାଳୁ ସକାଳୁ କଚେରୀ ଆଡ଼େ ଧପାଳିଛି... ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଆରେ ବିଚରା ବଡ଼ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ତା ଯୁବତୀ ଝିଅକୁ କିଏ ଗୋଟେ ବଜ୍ଜାତ ଟୋକା ଉଠେଇ ନେଇଛି ।

ମୀନ : କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା । ହୁଁ ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରେ ଆଜିକାଲିର ଏ ଟୋକାଗୁଡ଼ାକ ଯେମିତି ହେଲେଣି କୋଉ ଝିଅବୋହୂ ଆଉ ମୁଣ୍ଡଟେକି ଚାଲିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

(ବାହାରେ ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ଆସି ରହିବାର ଶବ୍ଦ ଓ ତାପରେ ହର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଦେଇ ଜଜ୍ ସାହେବ ଆସିଗଲେଣି । ଯା' ଗାଡ଼ିରୁ ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ାକ ନେଇ ଆସିବୁ ।

(ମୀନକେତନ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ପରେ ପରେ ଜଜ୍ ବିଭୁତି ଭୂଷଣ ଓ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଫାଇଲ୍ ଧରି ମୀନକେତନ, ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି । ଜଜ୍ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଚୌକିରେ ବସନ୍ତି । ଦୀନବନ୍ଧୁ ଠିଆହେଇ ନମସ୍କାର କରନ୍ତି ।)

ବିଭୂତି : ଆଜି କେତେ ଖଣ୍ଡେ କେସ୍ ଅଛି ଦୀନବନ୍ଧୁ ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଆଜି ତାରିଖକୁ କୌଣସି କେସ୍ ପୋଷ୍ଟିଂ କରାଯାଇନି ସାର୍ । ଏହି ପାଞ୍ଚଟା କେସ୍‌ର ଶୁଣାଣି ଶେଷ ହେଇଯାଇଛି । ଏ ଗୁଡ଼ାକର ଜଜ୍‌ମେଣ୍ଟ୍ ଲେଖିବାକୁହବ ।

ବିଭୂତି : ଠିକ୍ କଥା । ଆଜି ଯେମିତି ହେଲେ ବାକିଆ କାମ ଗୁଡ଼ାକ ଶେଷ କରିବାକୁ ହେବ । ହେଲେ ଏ କାମ ଏଠି କୋର୍ଟ ରୁମ୍‌ରେ କରି ହେବନି ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ତା ହେଲେ ଫାଇଲ୍ ଗୁଡ଼ାକ ଚେମ୍ବରକୁ ନେଇଯାଉଛି ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ହଁ ସେ ଚେମ୍ବର ଭିତରେ ବସି କାମ କଲେ କେହି ଆଉ ଡିଷ୍ଟର୍ବ କରିପାରିବେନି । (ମୀନକେତନ ଫାଇଲ୍ ନେଇ କୋର୍ଟରୁମ୍ ସଲଗ୍ନ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ଚେମ୍ବରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଜଜ୍ ଡାୟାସ୍ ଉପରୁ ଉଠି ନିଜ ଚାମ୍ବରକୁ ଯିବାବେଳେ ଦରଜା ପାଖରେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଆସି ଠିଆ ହୁଏ । ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗୌରାଙ୍ଗଙ୍କୁ ଜଜ୍‌ଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଇଶାରା ଦିଅନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାତଯୋଡ଼ି ବଡ଼ ବିନୟ ଭାବରେ ଠିଆ ହୁଏ ।)

ବିଭୂତି : କ'ଣ ହେଲା ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର ଧର୍ମାବତର । ମା ବାପା । ମୋତେ ରକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ।
(କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହେଇ ଗୋଡ଼ଧରି ନେଇଛି)

ବିଭୂତି : କ'ଣ ହେଇଛି ତୁମର ? ଆରେ ଗୋଡ଼ ଛାଡ଼ । ସେଠି ଠିଆ ହେଇ କୁହ ।
(ଗୌରାଙ୍ଗ ଠିଆ ହେଉଛି)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର ଆମ ଗାଁର ଗୋଟେ ଟୋକା ମୋର ଯୁବତୀ ଝିଅକୁ ଉଠେଇ ନେଇଛି । ସାତ ଦିନ ହେଲା କିଛି ଖୋଜ ଖବର ନାହିଁ ।

ବିଭୂତି ଥାନାରେ ନଜଣାଇ ଏଠିକି କାହିଁକି ଆସିଛ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଥାନାରେ ଯାଇ ଜଣେଇଛି । ହେଲେ ସେମାନେ କିଛି ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି । ଝିଅଟା ମଲା କି ବଂଚିଲା କିଛି ଜାଣିପାରୁନି ହଜୁର । ଥାନାବାଲା କିଛି ଶୁଣୁନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲି ।

ବିଭୂତି : ଥାନାବାଲା ଶୁଣିବେନି କାହିଁକି, ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିବେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆମେ ମଫସଲି ଲୋକ ବୋଲି ଖାତିର କରୁନାହାନ୍ତି ହଜୁର, ଆପଣ ଚାହିଁଲେ ତାରିବେ ଆପଣ ଚାହିଁଲେ ମାରିବେ । ଆପଣ ଗରିବର ବାପା ମାଆ । (ପୁଣି ଗୋଡ଼ଧରିନିଏ ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ବଡ଼ ଗରିବ ଲୋକଟିଏ ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ଆପଣ ୟାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ? ଆରେ ହେ ଉଠି ଠିଆହୁଅ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଏମିତି କେସ୍ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଆସି ଚିହ୍ନ ଜଣା ହେଇଛି । ବିଚରାକୁ ଟିକେ ଦୟା କରନ୍ତୁ । (ଗୌରାଙ୍ଗ ଉଠି ଦରଖାସ୍ତ କାଗଜଟି ଜଜ୍‌ଙ୍କୁ ଦିଏ ।)

ବିଭୂତି : (ପଢ଼ି) ଠିକ୍ ଅଛି, ତୁମେ ଏ କାଗଜରେ ଯାହା ଲେଖିଛି, ତାକୁ ମୁଁ ଗୋଟେ କଂପ୍ଲେନ୍ କେସ୍ ହିସାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବି । କିନ୍ତୁ ଶପଥ ପାଠ କରି ଏ ସବୁ ସତ ବୋଲି କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସାକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଯାହା ଚାହିଁବେ ସବୁ କରିବି ହଜୁର । ହେଲେ ମୋ ଝିଅକୁ ଯେମିତି ମୁଁ ଫେରିପାଏ ।

ବିଭୂତି : ଠିକ୍ ଅଛି ତୁମେ ଯାଇ ସେ କାଠଗଡ଼ାରେ ଠିଆ ହୁଅ । ଆଉ ଯାହା କହିବା କଥା ସେଇ କାଠଗଡ଼ା ଭିତରେ ଠିଆ ହୋଇ କୁହ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଯାଉଛି ହଜୁର ।

(ଗୌରାଙ୍ଗ କାଠଗଡ଼ାକୁ ଯାଇଛି । ମୀନ ଗୀତା ନେଇ ଶପଥ ପାଠ କରାଇଛି ।)

ମୀନ : ଏ ଗୀତା ଉପରେ ହାତ ରଖି କୁହ ଯାହା କହିବି ସତ କହିବି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଯାହା କହିବି ସତ କହିବି । ସତ ଛଡ଼ା ମିଛ କହିବିନି ।

(ମୀନ ଗୀତାଟି ନେଇ ପେଷକାରଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରଖିଦିଏ ।)

ବିଭୂତି : ଆଛା ଗୌରାଙ୍ଗ ପଧାନ ଏଇ କାଗଜରେ ଯାହା ତୁମେ ଲେଖିଛ ସେ ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କୁହ । ମୁଁ ତୁମ ଷ୍ଟେଟ୍‌ମେଣ୍ଟ୍ ରେକର୍ଡ କରିବି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : କହୁଛି ହଜୁର୍ ।

ପେଷ୍‌କାର : ପ୍ରଥମେ ନିଜ ନାଁ, ବାପା ନାଁ, ବୟସ ଇତ୍ୟାଦି କହି ଯାହା ଯାହା ହେଇଛି କହିବ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା ମୋ ନାଁ ଗୌରାଙ୍ଗ ପଧାନ, ପିତା ଅଇଁଠା ପଧାନ, ମୁକାମ-ନବରଙ୍ଗପାଟଣା, ଇଲାକା - ଉପର ଦେଶବିଷ, ବୟସ-୫୧ ବର୍ଷ, ପେଷା-ଚାଷ ଇତ୍ୟାଦି । ହଜୁର ଗତ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ ଆମ ଗାଁ ହରିବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳର ପୁଅ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳ, ମୋ ଝିଅ ପଦ୍ମାକୁ ଉଠେଇ ନେଇଛି । ଘରେ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଖିଆ ପିଆ ଛାଡ଼ି ପାଗଳୀ ଭଳି ବସିରହିଛି । ପାଣି ଟିକିଏ ବି ଛୁଇଁନି ।

(କଣ୍ଠ ତା'ର ରୁଦ୍ଧ ହେଇଯାଇଛି ।)

ବିଭୂତି : ଓଃ ତୁମ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଣି ଛୁଇଁନି, ଏ କଥା କ'ଣ କାଗଜରେ ଲେଖିଛି ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ନାଇଁ ଆଜ୍ଞା ।

ବିଭୂତି : ତା ହେଲେ ସେ ସବୁ କହିବାର କ'ଣ ଦରକାର ଅଛି । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳ ତୁମ ଝିଅକୁ ନେଇଯାଇଛି ବୋଲି ତୁମେ କେମିତି ଜାଣିଲ କୁହ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର, ଗତ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ ଗୋଟେ ଜରୁରୀ କାମ ନେଇ ମୁଁ କଟକ ଯାଇଥିଲି ।

ଦ୍ୱିପହର ଖିଆପିଆ ସାରି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପଡ଼ିଶା ଘରକୁ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଆମେ ଦି ପ୍ରାଣୀ ଘରେ ନ ଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଟୋକା ଆସି ମୋ ଝିଅକୁ ଜବରଦସ୍ତ ଉଠେଇ ନେଲା । ରାତି ୧୦ଟା ବେଳକୁ ମୁଁ କଟକରୁ ଫେରିଲି । ଏ କଥା ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ମୋ ଚେତା ବୁଡ଼ିଗଲା ହଜୁର । ତା' ପରେ ଚେତା ଫେରିବାରୁ ଯାଇ ଥାନାକୁ ଗଲି । (ସକେଇ ହୋଇ କାନ୍ଦନ୍ତି ।)

ବିଭୂତି : ରୁହ । ତୁମ ଝିଅକୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ନେଇଛି ବୋଲି କେମିତି ଜାଣିଲ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ମୋ ଫକୀର ଦାଦା ସାକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ଆଜ୍ଞା । ଫକୀର ଦାଦା ଏଠି ହାକିମଙ୍କ ସାମ୍ନାକୁ ଆସ ।

(ଫକୀର ଉଠି ଠିଆ ହୋଇ କାଶେ ।)

ବିଭୂତି : ସେ ପରେ ଆସିବେ । ତୁମେ ତୁମ ଝିଅର ନାଁ ବୟସ ଆଦି କୁହ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର କୁମାରୀ ପଦ୍ମା ପ୍ରଧାନ । ବୟସ ଷୋଳକ କି ସତର ଖଣ୍ଡେ ହେବ ।

ବିଭୂତି : ଷୋଳ, ସତର, ଅଠର, ଉଣେଇଶି କେତେ ହେବ ଠିକ୍ କରି କୁହ । ଏଇ ବୟସ ଉପରେ ଏ କେସ୍ କେତେ ଦୂର ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ଠିକ୍ କରାଯିବ । ତୁମ ଝିଅ ପଦ୍ମାକୁ ୧୮ ବର୍ଷରୁ ବେଶୀ ନା କମ୍ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ସେ ନା-ବାଳିକା ଝିଅ । ୧୮ ବର୍ଷରୁ କୁଆଡ଼େ ହବ ହଜୁର ।

ବିଭୂତି : ସେ ନା-ବାଳିକା କି ସା-ବାଳିକା ସେ କଥା କୋର୍ଟ ଠିକ୍ କରିବ । ତା' ବୟସ ଠିକ୍ କେତେ ମନେ ପକେଇ କୁହ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ରୁହନ୍ତୁ । ରୁହନ୍ତୁ ହଜୁର । ଟିକିଏ ହିସାବ କରି କହୁଛି । (ଗୌରାଙ୍ଗ ହାତ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ହିସାବ କରିବାକୁ ଲାଗେ ।) ଷୋଳବର୍ଷ ତିନିମାସ ହଜୁର ।

ବିଭୂତି : ଠିକ୍ ଷୋଳବର୍ଷ ତିନି ମାସ ବୋଲି କେମିତି ଜାଣିଲ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଦିଇଟା ପୁଅ ପରେ ଏଇଟି ମୋ ପ୍ରଥମ ଝିଅ ହଜୁର । ବହୁତ ଖୋଜା ଲୋଡ଼ା ପରେ ମିଳିଛି । ମୋ ସାନ ପୁଅଠୁ ପଦ୍ମା ଦେଢ଼ବର୍ଷ ସାନ । ସାନପୁଅକୁ ଆସନ୍ତା ମାଘ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାକୁ ଅଠର ବର୍ଷ ପୁରିବ । ମାଘ ଆଉ ଚାରିମାସ ବାକି ଅଛି, ତେଣୁ... ।

ବିଭୂତି : ଥାଉ । ତୁମ ଝିଅକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଷୋଳବର୍ଷ ତିନିମାସ ବୋଲି ଧରିନେଉଛି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଷୋଳ ଡେଇଁ ସତର ପୁରୁନି ବୋଲି ଲେଖିଦିଅନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ଏ ବିଷୟ ତୁମେ ଥାନାରେ ଜଣାଇଛ ବୋଲି ଲେଖିଛ ? ଥାନାବାଲା କ'ଣ କହିଲେ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ ଏ ଘଟଣା ପରେ ଶନିବାର ଦିନ ଥାନାକୁ ଗଲି । ଗଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲି ଜଣେ ହାବିଲଦାର ଛଡ଼ା ଥାନାରେ କେହି ନାହାନ୍ତି । ସେ ଟୁଲ ଉପରେ ବସି ଘୁମଉ ଥିଲେ । ସମସ୍ତେ କୋଉ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଡିଉଟିରେ ଯାଇଥିଲେ । ବୁଢ଼ା ହାବିଳଦାରକୁ ଯେତେ କହିଲି ଶୁଣିଲାନି । କହିଲା ଆଜି କିଛି ଶୁଣାଯିବନି - ଯାଆ କାଲି ଆସିବୁ । ତା' ପରଦିନ ଗଲି ଆଜ୍ଞା । ଠିକ୍ ସେଇ ଅବସ୍ଥା । ହାବିଳଦାର କହିଲା ଘନଘନ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ, ଷ୍ଟାଫ୍ କମ୍, ଯା ନିଜ ଝିଅକୁ ନିଜେ ଖୋଜି ବାହାର କର । (ପୁଣି ସକେଇ ହେବାକୁ ଲାଗେ ।)

ବିଭୂତି ହଉ, ତୁମେ ଯାଅ ତୁମ ସାକ୍ଷୀକୁ ଡାକ । ହଁ ତୁମ ସାକ୍ଷୀର ନାମ କ'ଣ ? (ଗୌରାଙ୍ଗ ଉଇଟ୍‌ନେସ୍ ବକ୍ସରୁ ବାହାରିଯାଏ ।)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଫକୀର ଦାସ ହଜୁର ।

ମୀନ ଫକୀର ଦାସ ହାଜର ହୋ... (୩ ଥର)

(ଫକୀର ଦାସ କାନ୍ଧରେ ପକେଇଥିବା ଗାମୁଛାକୁ ବେକ ପଛରେ ପକେଇ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ଟେବୁଲ ସାମ୍‌ନାରେ ତଳେ ବସି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରେ ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ସେଠି କାଠଗଡ଼ା ଭିତରକୁ ଯାଅ ।

ଫକୀର ହଜୁର ଯାଉଛି । (ତା'ର ପେଲା ରୋଗ ଅଧିକ ବଢ଼ିଯାଏ । ସେ କାଠଗଡ଼ା ଭିତରକୁ ଯାଏ, ମୀନକେତନ ଗୀତା ଧରି ଶପଥ ପାଠ କରାଏ ।)

ମୀନ : ଏଇ ଗୀତାକୁ ଛୁଇଁ କୁହ ଯାହା କହିବି ସତ କହିବି ।

ଫକୀର : (କାଶିଛି, ପରେ କହିଛି) ଯାହା କହିବି ସତ କଥା କହିବି, ଯାହା ଦେଖିଛି ଏ ଦୁଇ ନୟନେ ସବୁ ପ୍ରକାଶିବି ନିଜ ବଚନେ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଫକୀର ତୁମ ନାଁ ? ଗାଁ ନା ଇତ୍ୟାଦି କୁହ ।

ଫକୀର : ହଜୁର ନାଁ ମୋର ଫକଡ଼ ଦାସ ଓରଫ ଧଇଁଆ ଦାସ କହିଲେ ସମସ୍ତେ ଚିହ୍ନିବେ ।

ଦନୀବନ୍ଧୁ : ଫକଡ଼ ଦାସ... ? ଏଇଟା ତୁମ ନାଁ ?

ଫକୀର : ହଜୁର ମୁଁ ଜନ୍ମ ହେଲା ବେଳକୁ ଏମିତି କେଞ୍ଚେଉଟେ ଭଳି ଆଙ୍କୁଳିଟେ ହେଇଥିଲି । ମୋତେ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ମୋ ବା'କୁ ଆମ ବାହାଳ କିଆରୀଟାକୁ ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଏତେ ଓଷୁଅ ପତ୍ର କରିକରି ମୋ ବାପା ଫକଡ ହେଇଗଲା । ମୋ ବାପାକୁ ବହୁ ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ କରିଥିବାରୁ ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଫକଡ଼ ଫକଡ଼ ବୋଲି

ଡାକିଲେ । ଚାଟଶାଳୀ ଅବଧାନେ ମୋ ନାଁ ଫକିର ବୋଲି ଲେଖିଦେଲେ ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ବୟସ ?

ଫକୀର : ଫକୀର ଦାସ, ପିତା– ଛକଡ଼ି ଦାସ । ଗୌରାଙ୍ଗର ଗାଁ ନବରଙ୍ଗ ପାଟଣାରେ ମୋର ଘର । ଉମର ଷାଠିଏ ଡେଇଁବ ପଛେ ଏ ପାଖକୁ ଆସିବନି । ଲୁଣମରା ଆନ୍ଦୋଳନ ବେଳକୁ ମୋତେ ସାତ ଆଠ ବର୍ଷ ହେଇଥିଲା ।

ବିଭୂତି : ଠିକ୍ ଅଛି । ତୁମେ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନକୁ ଜାଣ ?

ଫକୀର : ଜାଣେ ? ଲଙ୍ଗଳା ବୟସରୁ ଜାଣିଛି ହଜୁର । ତା ଘରକୁ ମୋ ଘର ଲାଗିଛି । ସକାଳ ହେଲା ମାତ୍ରେ ମୁହଁ ଚାହାଁ ଚୁହିଁ । ତା' ସ୍ତ୍ରୀ ତା' ଘରେ ଛୁଙ୍କ ଦେଲେ ମୋ ଘରେ ଛିଙ୍କ ହୁଏ ହଜୁର । (କାଶିଛି)

ବିଭୂତି : ଅର୍ଡର ଅର୍ଡର୍ । ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ ଝିଅ ପଦ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛ ?

ଫକୀର : ବଢ଼ିଆ ଝିଅଟିଏ ହଜୁର । ରୂପ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ଚାଉଳରେ ଗଢ଼ା । ପଙ୍କ ଗାଡ଼ିଆରେ ପଦ୍ମ ଫୁଟିଛି । ହେଲେ.... ଗଉରା କପାଳ ଟିକିଏ ମନ୍ଦ... । ଝିଅଟି ଟିକିଏ ଭେଳିକି... । (କାଶିଛି)

ବିଭୂତି : ଭେଳିକି ମାନେ ?

ଫକୀର : ହଜୁର ମୁଣ୍ଡରେ ବୁଦ୍ଧି ଘରଟା ଶୂନ, ତାକୁ ଠକି ଦେବା ସହଜ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଷ୍ଟୁଳିଆ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ତାକୁ ଉଠେଇ ନେଇ ଯାଇଛି ।

ବିଭୂତି : ମୁଷ୍ଟୁଳିଆ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ?

ଫକୀର : ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳ ହଜୁର, ଆମ ଗାଁର ଦାଦା । ନିଇତି ଦଣ୍ଡ ବଇଠକ ମାରି ବାହାଟା ମାନ ଏଡ଼େ ଏଡ଼େ କରିଛି । ଆମ ଗାଁରେ କ'ଣ ହଜୁର, ଆମ ଅଞ୍ଚଳରେ ତା ଆଗରେ କିଏ ପାଟି ଫିଟେଇଲେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ମୁଥରେ ତା ସାମ୍ନା ଦାନ୍ତ ସବୁ ଝଡ଼େଇ ଦେବ । ଗୌରାଙ୍ଗ ଝିଅ ପଦ୍ମାକୁ ସେ ହିଁ ନେଇଯାଇଛି । ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି କୁଆଡ଼େ ବହୁତ ପଇସା ପାଇବ ।

ବିଭୂତି : ପଇସା ପାଇବ ମାନେ ? ତାକୁ ନେଇ କ'ଣ ବିକିଦେବ ?

ଫକୀର : ଝିଅଟାକୁ ଗୋଟା ହୋଲ ସେଲ୍ ବିକିଦେଲେ କେତେ ପଇସା ମିଳିବ ହଜୁର ? ପାର୍ଟ ପାର୍ଟ କରି ଖୁଚୁରା ବିକିଲେ ଟଙ୍କା ବୋହି ପାରିବନି ।

ବିଭୂତି : ମାନେ ?

ଫକୀର : ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି, ଆଗେ ଆଖି ଦିଇଟାକୁ ଡାଡ଼ି ଡବାରେ ସିଲ୍ କରି ବିକିଦେବ । ତା'ପରେ କଲିଜାଟାକୁ ବିକି ଦବ । ତା ପରେ ତା ଗୁରୁଦାଟା କୁଆଡ଼େ କଲିଜାଠୁ

ଦାମ ବହୁତ, ପୁଣି ଫପ୍‌ସା ଅଛି ।

ବିଭୂତି : ଗୁରୁଦା, ଫପ୍‌ସା ଏ ସବୁ କ'ଣ ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : (ବୁଝେଇ) ଗୁରୁଦା ଆଜ୍ଞା କିଡ଼ିନୀ- ବୃକକ୍ । ଗାଁ ଗହଳିରେ ତାକୁ ଗୁରୁଦା କହନ୍ତି, ଆଇ ଫପ୍‌ସା ହେଉଛି କ'ଣ ତ.... ।

ଫକୀର : ହଜୁର ଆମ ଛାତି ଭିତରେ କମାର ଭାଟି ଭଳିଆ ଯୋଉଟା ଫୁଲେ ପୁଣି ବନ୍ଦ ହେଇଯାଏ । ପଦ୍ମଫୁଲ ଭଳିଆ ରଙ୍ଗ ହଜୁର ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ହୃତ୍‌ପିଣ୍ଡ..... ମାନେ ହାର୍ଟ ହଜୁର ।

ଫକୀର : ହଁ ହଁ ସେଇ ହାର୍ଟଟା ହଜୁର । କଲିକତାରେ କହୁଛନ୍ତି ତା'ର ଗୋଟେ ଚୋରା ମାର୍‌କେଟ୍ ଅଛି । ଝିଅଟାକୁ ନେଇ... ।

(ଫକୀର କଣ୍ଠ ଯେମିତି ଦୁଃଖରେ ରୁଦ୍ଧ ହେଇଯାଇଛି । ଗୌରାଙ୍ଗ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ସକେଇ କାନ୍ଦିଛି ।)

ବିଭୂତି : ଅର୍ଡର । ଅର୍ଡର୍ । ଆଚ୍ଛା ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୌରାଙ୍ଗର ଝିଅକୁ ନେଇଯିବା କଥା ତୁମେ ଦେଖିଛ ?

ଫକୀର : ମୋରି ସାମ୍‌ନାରେ ନେଇଗଲା ହଜୁର । ବଦ୍‌ମାସଟା ଆମ ଗାଁର ଝିଅ ବୋହୂଙ୍କୁ ଗଖେଇ ଦେଉନି । ପୁଅଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତୁ ଠୁକି ଯେ ଯେମିତି ଦଶ ବର୍ଷ ଯାଏ ଘଣା ପେଲୁଥିବ ।

ବିଭୂତି : ସେ କଥା ପରେ ବିଚାର ହବ । ସେ କେମିତି ଆସି ପଦ୍ମାକୁ ନେଇଗଲା କୁହ ।

ଫକୀର : ହଜୁର- ମନ୍ତୁରା ଫୁଲଟେ ଧରିଥିଲା ନା କ'ଣ, ଯେମିତି ସେଟାକୁ ଶୁଙ୍ଘେଇ ଦେଇଛି, ବାସ୍ କଥା ଶେଷ । ଟୋକାଟାକୁ ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଗୁଣି ଗାରେଡ଼ି ସବୁ କଥା ଜଣା ଅଛି । ନବରଙ୍ଗ ପାଟଣା ଗାଁ ନାଁ ପଦାରେ ପକାଉଛି ।

ବିଭୂତି : (ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି) ସେ ସବୁ ବାଜେ ଗପ ଛାଡ଼ି ଯାହା ସବୁ ଦେଖିଛ କୁହ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ ଘରକୁ କେତେବେଳେ ଆସିଥିଲ । ତୁମେ ସେତେବେଳେ କେଉଁଠି ଥିଲ ? କ'ଣ ଦେଖିଛ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କୁହ ।

ଫକୀର : ଆଜ୍ଞା ଗତ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ- ମୁଁ ମୋ ଆମ୍ବ ତୋଟାକୁ ଯାଇଥିଲି । ଗୌରାଙ୍ଗ ଘରପଛକୁ ତା ଖଳାବାଡ଼ି । ତା ପାଖକୁ ଆମ ଗାଁର ଗହିରି ରାସ୍ତା । ରାସ୍ତା ପାଖକୁ ମୋ ଆମ୍ବତୋଟା । ମୁଁ ଆମ୍ବତୋଟାରେ କେତେ କ'ଣ ଆମ୍ବ ଆସିଛି ବୋଲି ଦେଖୁଛି, ଏଇ ସମୟରେ ଗୋଟେ ଧଳା ରଙ୍ଗର କାର୍ ଆସି ଗୌରାଙ୍ଗ ଘର ପଛ ପାଖେ ରହିଲା ।

ବିଭୂତି : ସେତେବେଳେ କେତେ ସମୟ ହେଇଥିଲା ?

ଫକୀର : ଉପରବେଳା ସମୟ ହଜୁର । ସୂର୍ଯ୍ୟ ବେଁ ଖଣ୍ଡେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଖସିଯାଇଥିଲା କୁହନ୍ତୁ ।

ବିଭୂତି : ମାନେ ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ସାର୍ ସେ କହିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହଉଛି, ଅପରାହ୍ନ ଦିଟା ବା ତିନିଟା ସମୟ ହେବ ।

ଫକୀର : ହଁ ହଜୁର ସେୟା ହେବ । ହଠାତ୍ ଗୌରାଙ୍ଗ ଘର ପଛ ରାସ୍ତାରେ କାର ରହିବା ଦେଖି ଘଟଣା କ'ଣ ଜାଣିବାକୁ ଇଛା ହେଲା । ଦେଖିଲି ସେ କାର୍‌ରୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ଆଉ ବାଡ଼ିପାଖ ବାଟ ଦେଇ ଗୌରାଙ୍ଗ ଘରକୁ ଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖିଲି ପଦ୍ମା ଆଉ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଘର ପଛ ଆଡ଼କୁ ଚାଲି ଆସିଲେ ଆଉ କ'ଣ ସବୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ।

ବିଭୂତି : ତୁମେ ସେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିଛ ?

ଫକୀର : ନାଁ ହଜୁର - ମୁଁ ଯେତେ ଦୂରରେ ରହି ଦେଖୁଥିଲି, ସେଇଠି ରହି ଶୁଣି ହେଲାନି । କିନ୍ତୁ ଏତିକି ଜାଣି ହେଉଥିଲା ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଯେତେ ଯାହା କହୁଛି, ପଦ୍ମା ମୁଣ୍ଡ ହଲେଇ ନାହିଁ ନାହିଁ କରୁଛି ।

ବିଭୂତି : ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା ?

ଫକୀର : କିଛି ନାହିଁ ହଜୁର । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କାର ପାଖକୁ ଚାଲି ଆସିଲା, ତା ପଛେ ପଛେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଝିଅ ପଦ୍ମା ଆସି କାର୍‌ରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

ବିଭୂତି : ଟିକିଏ ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ କହୁଥିଲ ଯେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପଦ୍ମାକୁ ମନ୍ତୁରା ଫୁଲ ଶୁଙ୍ଘେଇ ଦେଲା । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ହାତରେ ଫୁଲ ତୁମେ ଦେଖିଛ ?

ଫକୀର : ନାଁ, ଫୁଲ ଦେଖିନି । ହେଲେ ମୋର ପୁରା ବିଶ୍ୱାସ ସେ ଟୋକା ସେୟା କରିଥିବ । ନ ହେଲେ ଝିଅଟା ତା ପଛେ ପଛେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଯାଇ କାର୍ ଭିତରେ କେବେ ବସିନଥାନ୍ତା ।

ବିଭୂତି : ଏ ଘଟଣା ତୁମ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଖିଛନ୍ତି ?

ଫକୀର : କହିପାରିବିନି ହଜୁର । ହେଲେ ଯଦି କେହି ଦେଖିଥିବ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଡରରେ କେହି କହିବେନି । ମୁଁ ଜୀବନକୁ ପାଣି ଛଡେଇ ଦେଇଛି ବୋଲି କହୁଛି ।

ବିଭୂତି : ଆଛା ଏ କଥା ଦେଖିଲା ପରେ ତୁମେ ପ୍ରଥମେ କାହାକୁ ଜଣେଇଲ ?

ଫକୀର : କାହାକୁ ଜଣେଇବି ହଜୁର ? ଭାବିଲି କ'ଣ କାମ ଥିବ ପାଖକୁ ଦି ଜଣଯାକ

କୁଆଡ଼େ ବୁଲିଯାଇଥିବେ, ତା ପରେ ରାତିରେ ଯେତେବେଳେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଆଉ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ଝିଅ ପଦ୍ମାକୁ ଖୋଜି ବୁଲିଲେ ସେତେବେଳେ ଯାଇ କହିଲି । (କାଶିଛି)

(ବିଭୂତି ଫାଇଲ୍‌ରେ ଲେଖି ଚାଲିଛନ୍ତି)

ଫକୀର : କଡ଼ା ହୁକୁମ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ହଜୁର ଯେମିତି ପୁଅକୁ ଅଣ୍ଟାରେ ଦଉଡ଼ି ହାତରେ କଡ଼ି ଲଗେଇ ଧରି ଆଣିବେ ।

ବିଭୂତି : ଦୀନବନ୍ଧୁ ବାବୁ !

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ସାର୍ !

ବିଭୂତି : ମୁଁ ଅର୍ଡର କରିଦେଇଛି । ଥାନାବାଲା ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ ଖୋଜି କୋର୍ଟରେ ହାଜର କରିବେ । ଆପଣ ଅର୍ଡରଟା ଟାଇପ୍ କରି ମୋ ଚାମ୍ବରକୁ ଆଣନ୍ତୁ ।

(ବିଭୂତି ତାଙ୍କ ଚାମ୍ବରକୁ ଚାଲିଯାନ୍ତି । ଦୀନବନ୍ଧୁ ଫାଇଲ୍ ଆଣି ଦେଖନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ଫକୀର ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି ।)

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ହେଇଗଲା ପଧାନେ । ଏଥର ପୋଲିସ୍‌ବାଲା ଯିବେ କୁଆଡ଼େ ? ସେ ଟୋକାକୁ ନିଶ୍ଚେ ଖୋଜି ବାହାର କରିବେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆମ ପାଖରେ ଆଉ କ'ଣ କାମ ଅଛି ଆଜ୍ଞା । ଆମେ ଯିବୁ ନା ରହିବୁ ?

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ଅଧ ଘଣ୍ଟେ ରହିଯାଅ । ମୁଁ ସେପଟୁ ଟାଇପ୍ କରି ଏ ଅର୍ଡରଟା ନେଇଆସେ । ମୀନକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଥାନାରେ ହାତେ ହାତେ ଅର୍ଡର୍‌ଟା ଧରେଇ ଦେବ ଯେ ସୁବିଧା ହେବ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆମେ ତା ହେଲେ ଏଇଠି ବସୁଛୁ ଆଜ୍ଞା ।

ଦୀନବନ୍ଧୁ : ହଁ ବସିଥା ମୁଁ ଆସୁଛି । ମୀନକେତନ ତୁ ଆସିଲୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ।

(ଦୀନବନ୍ଧୁ ଓ ମୀନକେତନ ଚାଲିଯାନ୍ତି ।)

ଫକୀର : (କାଶିବାକୁ ଲାଗିଛି) ଆମେ ଆଉ ଏଠି କାହିଁ ବସିବା ଗୌରାଙ୍ଗ ? ଚାଲ କ'ଣ ଦିଇଟା ଖାଇ ନଦେଲେ ଏ କାଶ ବନ୍ଦ ହେବନି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଏଇ ଘଣ୍ଟାକ ପୂର୍ବରୁ ପରା ହୋଟେଲରୁ ପେଟେ ମାଛ ଭାତ ଖାଇ ଆସିଥିଲେ, ପୁଣି ତୁମକୁ ଭୋକ ହେଲାଣି ?

ଫକୀର : ଶ୍ୱାସ ବେମାରୀ କଥା ତୁ କ'ଣ ବୁଝିବୁ ? ଯେତେ ଖାଇଲେ ବି ପାଟି ବାଟେ ପବନ ହେଇ ବାହାରିଯିବ, ତା ପରେ ସହଜେ ବୁଦ୍ଧି ଖଟେଇ ହାକିମ ସାମ୍‌ନାରେ ସାକ୍ଷୀ ଦେବାକୁ ହେଉଛି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଏଇନା କ'ଣ ମିଳିବ ଯେ ଖାଇବ କହିଲ ? ବରଂ ଗଲାବେଳକୁ ବାଟରେ

ଦେଖିବା ।

ଫକୀର : ବାଟରେ ଚୋପାଟା ମିଳିବ । ହଇରେ ମୋ ନାତିଆ କହୁଥିଲା ଏଇ କଚେରୀ ପାଖରେ କୋଉଁଠି ଜିଲାପି ମିଳେ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : କାମଟା ଆଗ ଶେଷ ହେଇଯାଉ । ଜିଲାପି, ହାଲୁଆ, ମାଲପୁଆ ଯାହା ଚାହିଁବ ଦେବି, ଏଇନା ଚୁପ୍ ହେଇ ବସିଲ ।

ଫକୀର : (କାଶିବାକୁ ଲାଗିଛି) ପେଟ ଖାଲି ହେଲେ ଏମିତି କାଶ ହବ । ସେଥିରେ କ'ଣ ବସିହବ ?

(କାଶି କାଶି ବସିବା ଜାଗାରୁ ତଳେ ଖସି ପଡ଼ିଛି ।)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଓଃ ହୋ .... ତୁମେ ନ ଖାଇଲେ ଦେଖୁଛି କିଛି କାମ କରେଇ ହବନି । ଆସ... ।

ଫକୀର : (ମୁହଁରେ ହସ ବାହାରେ) ଆରେ ବିଗୁଡୁଛୁ କିଆଁ ? ଏମିତି ସାକ୍ଷୀ ଦେଇଛି ଯେ ଦେଖିବୁ ପୋଲିସ୍ ଯଦି କାଲି ତାକୁ ଧରି ନ ଆଣିଛି ମୋତେ କହିବୁ । ଚାଲ, ଆରେ ଜିଲାପି ଦୋକାନଟା ତୁ ଦେଖିଛୁ ନା ନାହିଁ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଓଃ... ଦେଖିଛି... ଦେଖିଛି.... ଦେଖିଛି... ।

ଫକୀର : ଦେଖିଛୁ ଯଦି ଏତେ ରାଗୁଛୁ କହିଁକି । ଚାଲ...

(ଗୌରାଙ୍ଗ ପଛେ ପଛେ ଫକୀର ଚାଲିଯାଏ ।)

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଦ

(କୋର୍ଟ ଭିତରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ଶୁଣାଣି ଚାଲିଛି । ଜଜ୍, ପେଷ୍‌କାର, ପିଅନ ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି, କାଠଗଡ଼ା ଭିତରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ । ତା ପାଖକୁ ଲାଗି କାଠଗଡ଼ା ବାହାରେ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍ ବଳିଆର ସିଂ । ଜଜ୍‌ଙ୍କ ସାମ୍‌ନାରେ ହଲ୍‌ର ବାଁ ଓ ଡାହାଣ ପାଖକୁ ଦର୍ଶକ ବସିବା ବେଞ୍ଚରେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ଫକୀର ଏବଂ ଡାହାଣ ପାଖ ବେଞ୍ଚରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ବାପା ହରିବନ୍ଧୁ ବସିଛନ୍ତି । ହରିବନ୍ଧୁଙ୍କ ବୟସ ୫୦-୫୫ ବର୍ଷ, ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି ଧୋତି ପଞ୍ଜାବୀ । ଦର୍ଶକ ଗ୍ୟାଲେରୀ ଭିତରୁ ସାମାନ୍ୟ କୋଳାହଳ ଶୁଣାଯାଉଛି ।)

ବିଭୂତି : ଅର୍ଡର୍ । ଅର୍ଡର୍ । ତୁମେ ତା ହେଲେ ହେଉଛ ହରିବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳଙ୍କ ପୁଅ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ହଁ ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ପୋଲିସ୍ ତୁମକୁ କାହିଁକି ଆଣି ଏଠି ହାଜର କରେଇଛି ଜାଣିଛ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଜାଣିଛି ସାର୍ । ପଦ୍ମା ପ୍ରଧାନକୁ ମୁଁ ତା' ଘରୁ ଜବରଦସ୍ତ ଉଠେଇ ନେଉଛି ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହେଇଛି ।

ବିଭୂତି : ତୁମେ ଏ ଅଭିଯୋଗକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛ ନା ନାହିଁ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ନା ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ଗତ ଶୁକ୍ରବାର ଦିନ ତୁମେ ଗୋଟେ କାର ନେଇ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ପହଞ୍ଚିଥିଲି ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ପଦ୍ମାର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ୱେ ତାକୁ କାର୍‌ରେ ଜବରଦସ୍ତ ବସେଇ ନେଇ ଯିବା କଥା ସତ ନା ମିଛ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ମିଛ ସାର୍ । ମୁଁ ପଦ୍ମାକୁ କେବେ ଜବରଦସ୍ତ ନେଇ କାର୍‌ରେ ବସେଇନି । ସେ ଇଚ୍ଛା କରି ମୋ ସହିତ ଯାଇଛି । ମୁଁ କାର୍ ନେଇ ପହଞ୍ଚିଲେ ସେ ଯିବ ବୋଲି ମୋତେ କଥା ଦେଇଥିଲା ।

ବିଭୂତି : ତା ହେଲେ ତୁମେ କହୁଛ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଇଚ୍ଛାକରି ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ହଁ ସାର୍, ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ଯୋଜନା କରି ଯାଇଥିଲୁ ।

(ଜଜ୍ ଲେଖିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି, ହରିବନ୍ଧୁ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପୁଅକୁ ଚାହିଁ କୁହେ ।)

ହରିବନ୍ଧୁ : କୁଳାଙ୍ଗାର କୋଉଠିକାର ବଡ଼ ବାହାଦୂରୀ ଦେଖେଇ କହୁଛି ଯୋଜନା କରି ଯାଇଥିଲୁ ।

ବିଭୂତି : ତୁମେ ପଦ୍ମାକୁ ନେଇ କୁଆଡ଼େ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ପୁରୀ, କୋଣାର୍କ, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ଗୋପାଳପୁର ତାରା ତାରେଣୀ, ପଦ୍ମା ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନ ବୁଲିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ତାକୁ ସେଇ ସେଇ ସ୍ଥାନକୁ ନେଇଯାଇଛି ସାର୍ ।

(ଜଜ୍ ପୁଣି ଲେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଦର୍ଶକ ଗ୍ୟାଲେରୀରେ ଫକୀର ଓ ଗୌରାଙ୍ଗ ଧୀର ଗଳାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ।)

ଫକୀର : ମୁଁ କହୁ ନ ଥିଲି - ଏ ଟୋକା ନିଶ୍ଚୟ ତୋ ଝିଅକୁ ଗୁଣି ଗାରେଡ଼ି କରି ଦେଇଛି । ନ ହେଲେ ପଦ୍ମା ଭଳିଆ ଝିଅ... (କାଶ ହେଇଛି)

ବିଭୂତି : ଅର୍ଡର୍ । ଅର୍ଡର୍ । (ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ) ପଦ୍ମାକୁ ନେଇ ତୁମେ ଏବେ ଏତେ ଯାଗା ବୁଲିଲ, ନିଶ୍ଚୟ ବାହାରେ ରାତି କଟେଇଥିବ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ହଁ ସାର୍ । ଏଇଟା ନ୍ୟାଚୁରାଲ୍ ।

ବିଭୂତି : ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ହେଲେ ପଦ୍ମାକୁ ନେଇ କେଉଁଠି ରଖିଛ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ମୁଁ ତାକୁ ରଖିନି ସର୍ । ଆମେ ଗୋପାଳପୁରରୁ ଗତ ସୋମବାର ଦିନ ଫେରିଲୁ । ଫେରିବା ବାଟରେ ପଦ୍ମା ଖୋର୍ଦ୍ଧାରେ ତା ମାଉସୀ ଘରେ ରହିଲା ।

ବିଭୂତି : (ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍‌ଙ୍କୁ) କ'ଣ ବଳିଆର ସିଂ ବାବୁ । ଆପଣ ପଦ୍ମାକୁ ଖୋର୍ଦ୍ଧାରେ ଖୋଜିଛନ୍ତି ?

ବଳିୟାର : ହଁ ସାର୍ । ଏ ବାବୁଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ଆମେ ଯାଇ ଖୋର୍ଦ୍ଧାରେ ଖୋଜିଲୁ । ପଦ୍ମା ସେଇଠି ନ ଥିଲା, ତା ମାଉସୀଙ୍କ ଷ୍ଟେଟ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅନୁସାରେ ସେ ମଙ୍ଗଳବାର ଦିନ ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଛାଡ଼ି ଘରକୁ ଚାଲିଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗାଁରେ ପହଞ୍ଚିନି । ତେଣୁ ଆମେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛୁ ଏ ବାବୁ କୌଶଳ କରି ତାକୁ କୋଉଠି ଲୁଚେଇ ରଖିଛନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : (ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ) ତୁମେ ପଦ୍ମାକୁ ଖୋର୍ଦ୍ଧାରେ ଛାଡ଼ି ଆସିବା ପରେ ତା'ର କିଛି ଖବର ରଖିନ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ନା ସାର୍ । ତେବେ ପଦ୍ମାର ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ କ'ଣ ଗୋଟେ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ଥିଲା । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଥିବ ।

ବଳିୟାର : ଏ ବାବୁଙ୍କ କଥା ଅନୁସାରେ ଆମେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିଛୁ ସାର୍ ହେଲେ କିଛି ସୁରାକ ପାଇନୁ । ୟା ଭିତରେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କଥା ଅଛି ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ଠିକ୍ ଅଛି ଆପଣ ରହନ୍ତୁ । (ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ) ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବାବୁ ତୁମେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଯୁବକ । ଜଣେ ଯୁବତୀ ଝିଅକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ଯାଗା ଘୂରି ବୁଲିବା, ତା ସହିତ ରାତ୍ରୀ ଯାପନ କରିବା ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏକ ଅପରାଧ । ଏକଥା ତୁମକୁ ଜଣାଥିବ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ଜାଣିଛି ସାର୍ । ତେବେ ବାହାଘର ହୋଇସାରିବା ପରେ ଏଇଟା କୌଣସି ଅପରାଧ ନୁହେଁ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣିଛି ।

ବିଭୂତି : ମାନେ ତୁମେ କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ?

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ଘରୁ ଚାଲିଯିବାରେ ପ୍ରଥମ ଦିନ ଆମେ ପୁରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ପରସ୍ପର ଫୁଲମାନ ଦେଇ ବାହା ହେଇଯାଇଛୁ ସାର୍ ।

(ଦର୍ଶକ ଗ୍ୟାଲେରୀରେ ଗୌରାଙ୍ଗ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖିରେ ହରିବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଚାହିଁବାରୁ ହରିବନ୍ଧୁ ତଳକୁ ମୁହଁ କରି ଦିଅନ୍ତି ।)

ବିଭୂତି : ତା ହେଲେ ତୁମେ ପଦ୍ମାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯାଇ ବାହା ହେବାର ନାଟକ କରିଛ । ଏହା ଫଳରେ ତୁମେ ଆଉ ଗୋଟେ ଅପରାଧ କରିଛ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ଦୁଇ ଜଣ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲପାଇ ବିବାହ କରିବା କ'ଣ ଗୋଟେ ଅପରାଧ ସାର୍ ?

ବିଭୂତି : ପଦ୍ମାକୁ ୧୮ ବର୍ଷ ପୂରିଯାଇଥିଲେ ଏଇଟା ହୁଏତ ଅପରାଧ ହେଇ ନଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଏବେ ବି ୧୭ ବର୍ଷ ପୁରିନି । ତେଣୁ ତୁମେ ଜଣେ ନାବାଳିକା କନ୍ୟାକୁ ଭୁଲେଇ ନେଇ ପ୍ରଥମେ ଭୁଲ୍ କରିଛ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ତାକୁ ଫୁଲମାଳ ଦେଇ ବାହା ହେଇଛ ଏବଂ ତା ସହିତ ରାତ୍ରୀଯାପନ କରି ଆହୁରି ଏକ ଭୁଲ୍ କରିଛ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ମିଛ କଥା ସାର୍ । ପଦ୍ମା କେବେ ନାବାଳିକା ହେଇ ପାରେନା । ତା'ର ବୟସ ୧୮ରୁ ବେଶୀ ।

ବିଭୂତି : ବେଶୀ ବା କମ୍ ସେ କଥା ପଦ୍ମା କୋର୍ଟରେ ହାଜର ହେଲାପରେ - ଡାକ୍ତର ପରୀକ୍ଷା କଲାପରେ କହିବେ । ପୋଲିସ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଏ ପଦ୍ମାକୁ ଖୋଜି ପାଇନି । ତୁମେ ବି ତାକୁ କୋଉଠି ରଖିଛ ପ୍ରକାଶ କରୁନ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ମୁଁ ତାକୁ କୋଉଠି ରଖିନି ସାର୍ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଅଛି ।

ବିଭୂତି : ଚୁପ୍ ରୁହ । ବେଶୀ ସଫେଇ ଦେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ବଲିୟାର ସିଂ ବାବୁ ।

ବଲିୟାର : ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ମୁଁ ଅର୍ଡର କରିଦେଉଛି- ପଦ୍ମା କୋର୍ଟରେ ହାଜର ନ ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏ ବାବୁ ହାଜତରେ ରହିବେ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ମୁଁ ହାଜତରେ ରହିବି ସାର୍ ?

ବିଭୂତି : ଇଏସ୍, ପୋଲିସ୍ ପଦ୍ମାକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବ, ଡାକ୍ତରୀ ପରୀକ୍ଷା ହେଇ ରିପୋର୍ଟ ଆସିବ, ତା ପରେ ତୁମ କଥା ବିଚାର କରାଯିବ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : କିନ୍ତୁ ସାର୍ .... ?

ବିଭୂତି ନଥିଙ୍ଗ୍ ଡୁଇଙ୍ଗ୍ । ମିଃ. ବଳିଆର ସିଂ, ଟେକ୍ ହିମ୍ ଟୁ କଷ୍ଟୋଡି । (ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ କାଠଗଡ଼ା ଭିତରୁ ନେଇଆସନ୍ତି । ଦର୍ଶକମାନଙ୍କର କୋଳାହଳ ବଢ଼ିଯାଏ, ହରିବନ୍ଧୁ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ସାମ୍ନାକୁ ଆସି ହାତଯୋଡ଼ି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତି ।)

ହରିବନ୍ଧୁ : ତାକୁ ହାଜତକୁ ପଠାନ୍ତୁନି ହଜୁର । ମୁଁ ତାକୁ ଯାମିନ୍‌ରେ ନେଇଯିବି ।

ବିଭୂତି : ତୁମେ..... ତୁମେ କିଏ ?

ହରିବନ୍ଧୁ : ହଜୁର ମୁଁ ହେଉଛି ହରିବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ । ଏଇ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳର ବାପା ।

ବିଭୂତି : ପୁଅ କିର୍ତ୍ତୀ କରିବ - ବାପା ଆସି ଜାମିନ୍‌ରେ ନେବ ? ନା, ତୁମ କଥା କିଛି ଶୁଣାଯିବନି । ତୁମ ପୁଅକୁ ଛଡ଼ା ଯିବନି ।

ହରିବନ୍ଧୁ ହଜୁର ଆପଣ ଚାହିଁଲେ ସବୁ ହେଇପାରିବ । ଟିକିଏ ଦୟା କରନ୍ତୁ ହଜୁର । ହାଜତକୁ ପଠେଇ ଦେଲେ ବେଇଜ୍ଜତ୍ ହେଇଯିବି ।

ବିଭୂତି : ଇଜ୍ଜତ୍ ପାଇଁ ଯଦି ଏତେ ଡର ତେବେ ପୁଅକୁ ଏ କାଣ୍ଡ କରିବାକୁ ବାରଣ କଲନି ? ଯାଅ, ପଦ୍ମାକୁ ପ୍ରଥମେ ଖୋଜି ବାହାର କର । ତା'ପରେ ଯାହା ବିଚାର କରାଯିବ ।

(ଜଜ୍ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନରୁ ଉଠି ଠିଆ ହେଲେ । କୋର୍ଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । କୋର୍ଟ ହଲର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ଦେଇ ପ୍ରବେଶ କଲା ପଦ୍ମା । ସେ ପୁରା ବଧୂବେଶରେ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ପାଟ ଶାଢ଼ୀ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ଗହଣାରେ ମଣ୍ଡିତା ।)

ପଦ୍ମା : ତାଙ୍କୁ ବିନା ଦୋଷରେ ହାଜତକୁ ପଠାନ୍ତୁନି ସାର୍ । ମୁଁ ଆସି ଯାଇଛି ।

(ପଦ୍ମା ଆସି ଜଜ୍‌ଙ୍କ ସାମ୍‌ନରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ।)

ବିଭୂତି : ତୁମେ ଆସି ଯାଇଛ ? ତୁମେ କିଏ ?

ପଦ୍ମା : ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ । କେଉଁ ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ ?

ପଦ୍ମା : ଗୋଟେ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବରୁ ପଦ୍ମା ପ୍ରଧାନ ଥିଲି ସାର୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ ହେଇଯାଇଛି ।

ବିଭୂତି : (ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଯାଇ) ତା ହେଲେ ତୁମେ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ ଝିଅ ପଦ୍ମା ପ୍ରଧାନ । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳକୁ ବାହାହେଇ ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ ହେଇଯାଇଛ ।

ପଦ୍ମା : ହଁ ସାର୍, ଭାରତୀୟ ପରମ୍ପରା ଅନୁସାରେ ଜଣେ ଝିଅ ବାହା ହେଇଗଲା ପରେ ସ୍ୱାମୀର ସାଙ୍ଗିଆରେ ପରିଚିତ ହୁଏ ।

(ଫକୀର ଅବାକ ହୋଇ ଗୌରାଙ୍ଗ ମୁହଁକୁ ଚାହେଁ ।)

ବିଭୂତି : ଭେରି ଇଣ୍ଟରେଷ୍ଟିଙ୍ଗ୍ । ତୁମର ଯାହା କହିବା କଥା ଉଇଟ୍‌ନେସ୍ ବକ୍ସ ଭିତରକୁ ଯାଇ କୁହ ।

(ପଦ୍ମା ଉଇଟ୍‌ନେସ୍ ବକ୍ସ ଭିତରକୁ ଯାଏ । ମୀନକେତନ ଗୀତା ଛୁଆଇଁ ଶପଥପାଠ କରାଏ ।)

ଦିନବନ୍ଧୁ : ତୁମର ନାଁ, ବୟସ ବାପା ନାଁ ଇତ୍ୟାଦି କୁହ ।

ପଦ୍ମା : ମୋ ନାଁ ପଦ୍ମା ବିଶ୍ୱାଳ, ସ୍ୱାମୀ - ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଶ୍ୱାଳ । ମୋ ପିତାଙ୍କ ନାମ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ । ପିଲାଟି ଦିନୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଓ ମୁଁ ପରସ୍ପର ଭଲ ପାଉଥିଲୁ । ବିବାହ କରିବାକୁ ଶପଥ ମଧ୍ୟ କରିଥିଲୁ । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଅସୀମ କରୁଣାରୁ ଆମେ ଆଜି ଶପଥ ପାଳନ କରିପାରିଛୁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ଥିଲୁ ଏବେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଜୀବନସାଥୀ ।

(ହରିବନ୍ଧୁ ଗୌରାଙ୍ଗଙ୍କୁ ବଡ଼ବଡ଼ ଆଖିକରି ଚାହେଁ । ଗୌରାଙ୍ଗ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରିଦିଏ ।)

ବିଭୂତି : ହିନ୍ଦି ଫିଲ୍‌ମର ହିରୋଇନ୍ ଭଳି, ବଡ଼ ଷ୍ଟାଇଲି ତୁମ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ତ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୋଲିସ ସହିତ ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିପଡ଼ ।

ପଦ୍ମା : ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ କାହିଁକି ସାର୍ ?

ବିଭୂତି : ଡାକ୍ତର ତୁମକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ତୁମ ବୟସ ଉପରେ ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ଦେବ । ତା'ପରେ ଯାଇ ଜଣା ପଡ଼ିବ ତୁମେ ସାବାଳିକା ନା ନାବାଳିକା ।

ପଦ୍ମା : ମୋ ବୟସର ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ମୋ ପାଖରେ ଅଛି ସାର୍ । ଡାକ୍ତର ପାଖକୁ ଯିବା୍ର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୋ ବୟସ ୨୦ ବର୍ଷ ।

ବିଭୂତି : ହ୍ୱାଟ୍ ? ତମ ବୟସର ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ତମେ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ଆସିଛ ?

ପଦ୍ମା : ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଗୋଟେ ଚାକିରି ପାଇଁ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ଦେଇ ସିଧା ଏ କୋର୍ଟକୁ ଆସିଛି । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ମାଟ୍ରିକ ଠାରୁ ବି.ଏ. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ । ଭୋଟର୍ ଆଇ.ଡ଼ି. ବି ଅଛି ସାର୍ । (ପଦ୍ମା ତା ବ୍ୟାଗ୍ରୁ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ଗୁଡ଼ାକ ବାହାର କରି ବିଭୂତିଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ।)

ବିଭୂତି କିନ୍ତୁ ତୁମ ବାପା ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତୁମ ବୟସ ଷୋଳବର୍ଷ ତିନିମାସ । ତେଣୁ ତୁମେ ନାବାଳିକା ।

ପଦ୍ମା : ବାପା ବୁଢ଼ା ଲୋକ ସାର୍ । ହିସାବ ଭୁଲ କରିଥାଇପାରନ୍ତି । ମୋତେ ଷୋଳବର୍ଷ କେବେ ହେବନି । ସରକାରୀ ସ୍କୁଲ ମାନଙ୍କରେ ୫ ବର୍ଷ ପୂରଣ ହେଲେ ଯାଇ ନାମ ଲେଖାଯାଏ । ମୁଁ ଗତ ବର୍ଷ ବି.ଏ. ପାସ କରିଛି । ମୋତେ ୨୦ ବର୍ଷ ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଆପଣ ନିଜେ ହିସାବ କରି ଦେଖନ୍ତୁ ।

(ବିଭୂତି ସାଟିଫିକେଟ ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ବୟସ ହିସାବ କରନ୍ତି, ଦର୍ଶକ ଗ୍ୟାଲେରୀ ଭିତରେ ଫକୀର ଗୌରାଙ୍ଗଙ୍କୁ କହେ ।)

ଫକୀର : ହଁ । ଆପଣା ସୁନା ତ ଭେଣ୍ଡି । ମିଛରେ ମୋତେ ଧରି ଆଣି ଯାହା ସାକ୍ଷୀ କରେଇଲୁ । ଝିଅକୁ ପାଠ ପଢ଼େଇଛୁ ନା ଛେନା ଟା ପଢ଼େଇଛୁ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ମୁଁ କ'ଣ ଆଗରୁ ଏତେ କଥା ଜାଣିଥିଲି ଦାଦା ।

ଫକୀର : (ରାଗି) ଜାଣି ନ ଥିଲୁ - ନାଇଁ କରିଥିଲୁ ।(କାଶ ହେଇଛି)

ବିଭୂତି : ଅର୍ଡର । ଅର୍ଡର । (ପଦ୍ମାକୁ) ୟେସ୍, ଇଉ ଆର୍ କରେକ୍ଟ । ତୁମେ ଠିକ୍ କହିଛ । ତୁମର ବୟସ ୨୦ ବର୍ଷ ୫ ମାସ । ତୁମେ ସାବାଳିକା । ନିଜ ବିଷୟରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ତୁମେ ନେଇପାରିବ ।

ପଦ୍ମା : ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ହେଲେ ଆମେ ଯାହା କରିଛୁ - ଆଇନ୍ ଦୃଷ୍ଟିରେ କୌଣସି ଅପରାଧ କରିନୁ, ଏ କଥା ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ନିଶ୍ଚୟ । ଆଇନ୍ ସାମ୍‌ନାରେ ତୁମେ ମାନେ କିଛି ଭୁଲ କରିନ । ତୁମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହେଉ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି ।

ପଦ୍ମା : ମୁଁ ତା ହେଲେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇପାରିବି ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ସିଓର୍ । ତୁମେମାନେ ଯାଇପାର । ହେଲେ ତୁମ ବାପା ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନଙ୍କୁ ମୋତେ ହାଜତକୁ ପଠାଇବାକୁ ହବ ।

ପଦ୍ମା : କାହିଁକି ସାର୍ । ତାଙ୍କର ଦୋଷ କ'ଣ ?

ବିଭୂତି : ସେ ନିଜ ଝିଅ ବୟସ ବିଷୟରେ ଭୁଲ୍ ତଥ୍ୟ ଦେଇ କୋର୍ଟର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କର ବିଚାର କରି ଦଣ୍ଡ ଦେବି ।

ହରିବନ୍ଧୁ : (ଖୁସି ହୋଇ) ଦିଅନ୍ତୁ ଠୁକି ହଜୁର । ପୁଅକୁ ହାତକଡ଼ି ଲଗେଇ ଛ ମାସ ବନ୍ଦ କରିଦିଅନ୍ତୁ । (ଗୌରାଙ୍ଗ ଜଜ୍ ସାମ୍‌ନାକୁ ଆସି ହାତଯୋଡ଼ି)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆପଣ ଧର୍ମାବତାର ହଜୁର, ଭଲ ମନ୍ଦ ବିଚାର କରିବାକୁ ଭଗବାନ ଆପଣଙ୍କୁ ଏ ଆସନ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୋତେ ଅଭୟ ଦେଲେ କାହିଁକି ମୋ ଝିଅ ବୟସ ନେଇ ମିଛ କହିଛି ସବୁ ଖୋଲି କହିବି ।

ବିଭୂତି : ମାନେ ? ତୁମେ ଜାଣି ଜାଣି ତା ହେଲେ ତୁମ ଝିଅକୁ ନାବାଳିକା ବୋଲି କହିଛ ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଁ ହଜୁର । ଘରେ ମୋର ପାଞ୍ଚ ପ୍ରାଣୀ କୁଟୁମ୍ବକୁ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ଯାଇ ଏକଥା କହିଛି । ଆପଣ କ୍ଷମା ଦେଲେ ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି କହିବି ।

ବିଭୂତି : ତା ମାନେ ଏଥି ଭିତରେ ଆହୁରି କିଛି ରହସ୍ୟ ଅଛି ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଁ ହଜୁର । ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ବାପା (ହରିବନ୍ଧୁକୁ ଦେଖେଇ) ଏଇ ହରିବନ୍ଧୁ ମୋର ପିଲା ଦିନର ସାଙ୍ଗ । ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢ଼ା, ଗାଡ଼ିଆରେ ମାଛଧରା, ଦି ଜଣଙ୍କର ସବୁ ଏକାଠି ହୁଏ । ଏମିତି କି ଆମ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡକାଠିଆ ଦଳରେ ସେ ଗାୟକକୁ ମୁଁ ପାଳିଆ । ହଜୁର ଏକା ବର୍ଷବି ଆମ ଦିଜଣଙ୍କର ବାହାଘର ହେଲା । ହେଲେ ତା ପୁଅ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ପ୍ରଥମେ ଜନ୍ମ ହେଲା । ତା ଦି' ବର୍ଷ ପରେ ମୋ ଝିଅ ପଦ୍ମା । ସେଇ ପିଲାଟି ଦିନୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ସହିତ ପଦ୍ମାକୁ ବାହାଘର କରିବାକୁ ଆମେ ଦି ବନ୍ଧୁ ଶପଥ କରିଥିଲୁ । ଏ କଥା ଗାଁ ସାରା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଆଉ ପଦ୍ମାର ବୟସ ବଢ଼ିବା ସହିତ ସେମାନେ ବି ଜାଣିଲେ । ଫଳରେ ସେମାନଙ୍କର

ମିଳାମିଶା ବଢ଼ି ଚାଲିଲା । ଏ କଥା ଦେଖି ଗାଁ ଭିତରେ ଭୁଟୁଗୁ ଭାଟରେ ଚାଲିଲା । ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଲାନି ହଜୁର । ଶେଷରେ ବାଧ୍ୟ ହେଇ ହରିବନ୍ଧୁ ମାନେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ବାପାକୁ କହିଲି । "ଆରେ ଗାଁ ସାରା ପଦ୍ମା ଆଉ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ବିଷୟରେ ନାନା କଥା ଆଲୋଚନା ଚାଲୁଛି । ପିଲା ଦିଟା ବଢ଼ିଲା ବୟସ, ନିଆଁ ପାଖରେ ଘିଅ - କେତେ ବେଳେ କ'ଣ ହେଇଯିବ, ଦି ଜଣଯାକୁ ବାହା କରିଦେବା ।" ଆଜ୍ଞା ମୋ କଥା ଶୁଣି ହରିବନ୍ଧୁ କହିଲା - "ଧୁତ୍, ତୁ ଟା ଗୋଟେ ଫକଡ଼ । ମୋ ପୁଅକୁ ଯୌତୁକ ହିସାବରେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଦବୁତ ଏ ବାହାଘର ହବ ନ ହେଲେ ନାହିଁ ।" ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଗରିବ ଲୋକ କ'ଣ କରିବି କିଛି ବୁଦ୍ଧି ବାଟ ଦେଖାଗଲାନି । ହରିବନ୍ଧୁ କିନ୍ତୁ ଜିଦି ଲଗେଇଲା - ସେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଧରିବତ ଏ ବାହାଘର ହବ - ନ ହେଲେ ନାହିଁ... ।

ବିଭୂତି : ହୁଁ, ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଲା ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ତା'ପରେ ପଦ୍ମାକୁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ସହିତ ମିଶିବାକୁ ମନା କରି ଦେଲି ହଜୁର । ହେଲେ କଥା ଯାଇ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ କାନରେ ପଡ଼ିଲା । ହରିବନ୍ଧୁର ଯୌତୁକ ଲୋଭ ଶୁଣି ସେ ବଡ଼ ମନଦୁଃଖ କଲା । ବାପାଙ୍କୁ ବୁଝେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ ଫଳ କିଛି ହେଲାନି । ଶେଷରେ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଓ ପଦ୍ମା ମନ୍ଦିରରେ ବାହା ହବା କଥା ସ୍ଥିର କଲେ ।

ବିଭୂତି : ତା ମାନେ ଏ ଦୁଇଜଣ ତୁମ ଜ୍ଞାତସାରରେ ଘରୁ ଚାଲିଯାଇ ବାହା ହେଇଛନ୍ତି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା । କେବଳ ମୋ ଜ୍ଞାତସାରରେ ନୁହଁ । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ କାର୍‌ଟା ବୁଝି ଦେଇଥିଲି । ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ବୋଉ, ଶ୍ରୀକାନ୍ତର ସବୁ ସାଙ୍ଗ, କେବଳ ହରିବନ୍ଧୁ ଛଡ଼ା ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ଏ କଥା ଜାଣନ୍ତି । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ହେଉଛି ଜଣେ ଆଦର୍ଶ ପିଲା ହଜୁର । ସେ ତା ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲା । ତା'ର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ବରକନ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ଯୌତୁକ ସପକ୍ଷରେ ନୁହନ୍ତି ବାପା ମାଙ୍କର ଯୌତୁକ ଦାବି କରିବାକର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ ।

ବିଭୂତି : ରାଇଟ୍ । ସେ ଠିକ୍ କଥା କହିଛି । ପୁଅ ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଯୌତୁକ ନେବାକୁ ଚାହୁଁନି ବାପା ସେଥିପାଇଁ ଜିଦି କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଏ କଥା ଏ ଦେଶର ସମସ୍ତ ଲୋକ ବୁଝିବା ଦରକାର । (ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ ଚାହିଁ) ଥ୍ୟାଙ୍କ୍ସ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ତୁମର ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛି । ଯୌତୁକ ଭଳି

ଏକ ମାରାତ୍ମକ ବ୍ୟାଧିକୁ ତୁମେ ପ୍ରଶୟ ଦେଇନ ସେଥିପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ । ତମଭଳି ଅନ୍ୟମାନେ ଯୌତୁକ ବିଷୟରେ ସ୍ୱର ଉଠାଇଲେ ଆମ ସମାଜରୁ ଏ ବ୍ୟାଧି ଦୂରେଇଯିବ ।

ଶ୍ରୀକାନ୍ତ : ଥ୍ୟାଙ୍କ୍ ୟୁ ସାର୍ ।

ବିଭୂତି : ହେଲେ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା ବୁଝିପାରୁନି । ତୁମ ଜ୍ଞାତସାରରେ ସେମାନେ ଯାଇ ମନ୍ଦିରରେ ଫୁଲମାଳ ଦେଇ ବାହା ହେଲେ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଝିଅକୁ ନାବଳିକା କହି ମୋ କୋର୍ଟରେ କେସ୍ କଲ କାହିଁକି ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଜ୍ଞା, ଏମାନେ ମନ୍ଦିରରେ ବାହା ହେଇ ଫେରିଲା ପରେ ହରିବନ୍ଧୁ ପୁଅବୋହୂଙ୍କୁ ତା' ଘରକୁ ନେବାକୁ ମନା କରିଦେଲା । ମନ୍ଦିର ବାହାଘରକୁ ସେ ମାନେନି ବୋଲି କହି ପଦ୍ମାକୁ ବୋହୂ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କଲାନି । ବରଂ ଶ୍ରୀକାନ୍ତକୁ ଅନ୍ୟଗୋଟେ ଝିଅ ସହିତ ବାହାଦେବାକୁ ମସୁଧା ଚଲାଇଲା ।

ବିଭୂତି .: ଆଇନ୍ ଅନୁଯାୟୀ ମନ୍ଦିରରେ ଫୁଲମାଳ ଦେଇ ବାହା ହେବାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏନି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଁ ହଜୁର, ପିଲା ଦି'ଟା ବାହା ହେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଆଇନ୍ ସାମ୍ନାରେ ହୁଏତ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇ ନ ପାରେ, ଏ କଥା ଚିନ୍ତା କରି ଆପଣଙ୍କ କୋର୍ଟରେ କେସ୍ କଲି । ଭାବିଲି ସରକାରୀ କାଗଜ ପତ୍ରରେ ଏ ଘଟଣା ରହିଗଲେ ହରିବନ୍ଧୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମୋତେ ହଇରାଣ କରିପାରିବନି ।

ବିଭୂତି : ଆଉ ତୁମେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଯୌତୁକରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯିବ, ଏୟା ନା ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଁ ହଜୁର । ଏତେ ଟଙ୍କା ଯଉତୁକ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲେ ମୋତେ ଘରଡିହ ଆଦି ବିକ୍ରି କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା । ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ବିଦା କରିବାକୁ ଯାଇ ମୋର ଅନ୍ୟ ଚାରି ଚାରିଟା ପିଲାଙ୍କୁ ଦାଣ୍ଡରେ ଭିକାରି ସାଜିବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ଝିଅକୁ ନାବାଳିକା କହି କେସ୍ କଲେ ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ବିଚାର ପାଇଁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ଭାବି ଏଭଳି କଥା କଲି । ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଆଉ ପଦ୍ମା ଏମିତି କରିବାକୁ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ବତେଇ ଦେଲେ । ତାଙ୍କରି କଥାରେ ମୁଁ କେସ୍ କଲି ।

ବିଭୂତି : ସେମାନେ ତୁମକୁ ସନା ବତେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଛାଡୁନି । ତୁମେ

କୋର୍ଟର ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବି । (ବିଭୂତି ତାଙ୍କ ଆସନରୁ ଉଠି ଟେବୁଲ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଲେ ।)

ହରିବନ୍ଧୁ : ଦିଅନ୍ତୁ ହଜୁର । ଛ ମାସ ଖଣ୍ଡେ ଜେଲରେ ଚକି ପେଷେଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଟାଉଟର୍, ମାଗଣା ମାଗଣାରେ ମୋ ପୁଅକୁ ଜ୍ୱାଇଁ କରିବାକର ସପନ ଦେଖୁଛି । ଏମିତି ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତୁ ପୁଅ ଅଖା ଧୋଉଥିବ ଗୁଣ ଗାଉଥିବ ।

ବିଭୂତି : ହଁ ତୁମ ସମୁଦୀ ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରଧାନ କୋର୍ଟରେ ମିଛ କହିବା ଅପରାଧରେ ୬ ମାସ ଚକି ପେଷିବେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : (ବିଭୂତିର ଗୋଡ଼ତଳେ ହାତଯୋଡ଼ି) ପିଲା ଦି'ଟା ସୁଖରେ ଘର ସଂସାର କରନ୍ତୁ ଏଇଟା ମୋର କାମନା । ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ଦଣ୍ଡଦେବେ ସବୁ ମାନିଯିବି ହଜୁର ।

ହରିବନ୍ଧୁ : ମିଛରେ ମୋତେ ବଦନାମ କରିଛୁ । ଏଥର ପାଉଥା ପୁଅ....।

ବିଭୁତି : ହଁ ସେ ତ ଦଣ୍ଡ ପାଇ - ଛ ମାସ ଚକି ପେଷିବ । ଆଉ ତୁମେ ହରିବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ - ଯୌତୁକ ଦାବି କରିବା ଅପରାଧରେ ଏକ ବର୍ଷ ଘଣା ପେଲିବ ।

ହରିବନ୍ଧୁ : (ବିଭୂତିଙ୍କ ଗୋଡ଼ ତଳେ ହାତ ଯୋଡ଼ି) ହଜୁର ।

ବିଭୂତି : ହଜୁର ହଜୁର କିଛି ଶୁଣାଯିବନି । ତୁମ ଦି ସମୁଦିଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଇଟ୍ ଇଜ୍ ମାଇଁ ଅର୍ଡର୍ ।

(ହରିବନ୍ଧୁ ଓ ଗୌରାଙ୍ଗ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ଗୋଡ଼ତଳେ ବସି ପରସ୍ପରକୁ ଇଂଗିତ କରି ଦୋଷାରୋପ କରିଥାନ୍ତି ।)

ଗୌରାଙ୍ଗ : ହଜୁର ଯାହା ଦଣ୍ଡ ଦେବେ ଦିଅନ୍ତୁ । ହେଲେ ହରିବନ୍ଧୁ ଯୋଉ ଜେଲ୍‌ରେ ରହିବ ମୋତେ ସେ ଜେଲ୍‌ରେ ରଖେଇବେନି । ଏକା ପାଇଲେ ସେ ମୋତେ କଂଚା ଖାଇଯିବ । (ଅନ୍ୟମାନେ ହସି ଉଠନ୍ତି ।)

ବିଭୂତି : ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଆଉ ପଦ୍ମାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଫଳରେ ତୁମେ ଦି ସମୁଦି, ଆଡ଼ମ୍ବରପୂର୍ଣ୍ଣ ବାହାଘରର ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଉ ଯୌତୁକ ଖର୍ଚ୍ଚରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଇଛ । ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ତୁମ ବୁଢ଼ା ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ କ୍ଷମା ଦିଆଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ସର୍ତ୍ତ । ତୁମେମାନେ ନିଜର ମନମାଳିନ୍ୟକୁ ଭୁଲି, ଖୋଲାମନରେ ବରକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଘରକୁ ନେବ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯୌତୁକ ନେଇ କୌଣସି ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରିବନି ବୋଲି ପ୍ରତିଶୃତି ଦେବ ।

ହରିବନ୍ଧୁ : ହଜୁର । (ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ଚାହାନ୍ତି । ଗୌରାଙ୍ଗ ହରିବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦାନ୍ତ ଦେଖାଏ ।)

ବିଭୂତି : ସେମିତି ଚାହିଁ ରହିଛ କ'ଣ ? ମୁଁ ଯାହା କହିଲି ସେୟା କର ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆସ ଭାଇ ହରିବନ୍ଧୁ ମୋ କୋଳକୁ ଆସ ।

(ଗୌରାଙ୍ଗ ହରିବନ୍ଧୁ ପାଖକୁ ଆଗେଇଯାଏ । ହରିବନ୍ଧୁ ଦୂରେଇଯାଏ ।)

ହରିବନ୍ଧୁ : ନାଇଁ, ତୋତେ କୋଳ କରିବି । ମୋ କୁଳଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋହୂଟାକୁ ଆଣି କାଠଗଡ଼ାରେ ଠିଆ କରେଇ ଦେଲୁ ଟାଉଟର ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : କିଏ ଠିଆ କରେଇଲା ? ତୁ ନା ମୁଁ ? ତୁ ତାକୁ ବୋହୂ କରିବାକୁ ମନା କରିବାରୁ ସିନା ଏତେ କଥା ।

ହରିବନ୍ଧୁ : ଚାଲ୍ ଚାଲ ଗାଁକୁ ଚାଲ - ସେଇଠି ଜାଣିବୁ କିଏ ତାକୁ କାଠଗଡ଼ାରେ ଠିଆ କରାଇଲା ?

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଗଲେ କ'ଣ କରିବୁ ?

ହରିବନ୍ଧୁ : କ'ଣ କରିବି ? ଦେଖିବୁ ତତେ ଯଦି ନାକରେ ପାଣି ନପେଇଛି ମୁଁ ବି ସପନା ବିଶ୍ୱାଳ ପୁଅ....... ।

(ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ହରିବନ୍ଧୁ - ପରସ୍ପର ଝଗଡ଼ା କରିକରି କୋର୍ଟର ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଆସନ୍ତି । ସଂପୃକ୍ତ ସଂଳାପ ଇଂପ୍ରୋଭିସେସନ୍ କରାଯାଇ ଝଗଡ଼ାକୁ ଏକ ଚରମ ସୀମାକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏ ଅବସ୍ଥାରେ କୋର୍ଟ ପେଷ୍କାର ପାଟିକରି ଅଟକାଇ ଦେବେ ।)

ଦିନବନ୍ଧୁ : (ଚିତ୍କାର କରି) ବାସ - ବାସ । ବହୁତ ହେଇଗଲା । ଏଇଟା କୋର୍ଟନା ତୁମ ଗାଁ ଶୁକୁଆ ହାଟ । ଯାଅ ବରକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରି ଘରକୁ ନିଅ । ହଁ ଶ୍ରୀକାନ୍ତ - ପଦ୍ମା ... ।

(ଶ୍ରୀକାନ୍ତ - ପଦ୍ମା ଆସି ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ହରିବନ୍ଧୁ ପାଦ ତଳେ ମୁଣ୍ଡଇଗାନ୍ତି ।)

ଫକୀର : ଓହୋଃ.... ପ୍ରଥମେ ହଜୁରଙ୍କ ପାଖରେ- ତା ପରେ ସେଇଠି । (ଶ୍ରୀକାନ୍ତ- ପଦ୍ମାକୁ ନେଇ ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ହିରବନ୍ଧୁ ଜଜ୍ ପାଖକୁ ଯାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଜଜ୍‌ଙ୍କ ପାଦ ଛୁଇଁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରନ୍ତି ।

ବିଭୂତି : ତୁମମାନଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ସରସ ସୁନ୍ଦର ସୌଭାଗ୍ୟମୟ ହେଉ ।

ହରିବନ୍ଧୁ : (ଗୌରାଙ୍ଗକୁ) ଚାଲ ଚାଲ... ତୋତେ ପଚାରୁଛି ।

ଗୌରାଙ୍ଗ : ଆଉ ପଚାରିବାକୁ ବାଟ ଅଛି ଯେ ପଚାରିବୁ । ଏ ବାହାଘର ନେଇ ଯଦି କିଛି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଝାମଲା କରୁ ସେତେବେଳେ ଦେଖିବୁ । ହଜୁର ଆପଣ ସବୁକଥା ତ ଜାଣିଲେ । ଆପଣଙ୍କ ସରକାରୀ କାଗଜରେ ସବୁ ଲେଖିଲେ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏଥିରେ ଯଦି ହରିବନ୍ଧୁ କିଛି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ପୂରାଏ ତେବେ ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର ।

ଫକୀର : ହଁ ଉପରେ ଜଗନ୍ନାଥ - ଆଉ ଏଠି ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଭୁବନରେ ଅପାଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର ।

ଗୌରାଙ୍ଗ
ଶ୍ରୀକାନ୍ତ
ଫକିର
ପଦ୍ମା

: (କୋରସ) ହଁ ଆପଣ ସାକ୍ଷୀ ରହିଲେ ହଜୁର ।

(ସମସ୍ତେ ହସିଉଠନ୍ତି । ସାହାନାଇର ମଧୁର ମୂର୍ଚ୍ଛନାରେ ପରିବେଶ ପୂରିଯାଏ । ଫକିର ତା ବ୍ୟାଗରୁ ଜିଲାପି ବାହାର କରି ଖାଇବାରେ ଲାଗେ ।)

ସମାପ୍ତ

ତତ୍କାଳ ସମାଧାନ

(ନାରୀ ଚରିତ୍ର ବିହିନ ହାସ୍ୟରସର ନାଟିକା)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ବର ମହାରଣା

ତତ୍କାଳ ସମାଧାନ

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ବ୍ରଜବିହାରୀ,

ମୁକୁନ୍ଦରାଜ,

ପବନା,

ମି. ହରକ୍ଲୁଏସ,

ଗଣେଶ୍ୱର,

ବିନବିହାରୀ

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି -୧ ଘଣ୍ଟା)

ତତ୍‌କାଳ ସମାଧାନ

ପ୍ରଥମ ପାଦ

(ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନର ଅଫିସ ଗୃହ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ଅନ୍ୟଦିଗରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ରାସ୍ତା ।

ଅଫିସ ଗୃହ କାଛରେ ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲିମ ଖ୍ରିଷ୍ଟାନ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ବିବାହ ସମୟର ଫଟୋଗ୍ରାଫ ସହିତ ଦୁଇଟି ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କାରି ବୋର୍ଡରେ ବଡ ବଡ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖାଯାଇଛି - "ବୈକୁଣ୍ଠ ସମାନ ଅଟେ ଆହା ସେଇଘର । ପତି ପତ୍ନୀ ସ୍ନେହ ଯହିଁଥାଏ ନିରନ୍ତର ।" ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଫଳକରେ "Marriages are settled in the heaven, but performed on the earth" ଆସବାବ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ V.I.P. Chair ଓ ଟେବୁଲ । ଯେଉଁଠି ଅଫିସର ମୁଖ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ବସନ୍ତି । ଟେବୁଲ ସାମନାରେ ଦୁଇଟି ଚୌକି, ବାହାରର ଲୋକ ବସିବା ପାଇଁ । ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ନିକଟରେ ଗୋଟିଏ ଟୁଲ, ଯଉଠି ଅଫିସ ପିଅନ ପବନାର ବସିବାର ଯାଗା ।

ସମୟ ଅପରାହ୍ନ । ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କର ସହକାରୀ ତଳେବସି ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ବାବୁ ଗୋଟିଏ ତୂଳିନେଇ ଗୋଟିଏ Sighnboard ଲେଖୁଛନ୍ତି । ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ପବନା କାଛକୁ ଆଉଜି ଘୁମେଇ ପଡିଛି । ମୁଣ୍ଡରେ ପିନ୍ଧିଥିବା ପିଅନ ଟୋପିଟି ମୁହଁ ଉପରକୁ ଖସି ଆସିଛି ।)

ମୁକୁନ୍ଦ — ପବନା... ପବନା... ଆରେ ହେ ପବନା ।

ପବନା — (ଆଖି ଖୋଲି ପୁଣି ଶୋଇ ପଡେ)

ମୁକୁନ୍ଦ — ପବନା.... ପଦନା (ଚିତ୍କାର କରି) ।

ପବନା — (ନିଦରୁ ଉଠି) ଆଜ୍ଞା ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଅଫିସ ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ତୋତେ ନିଦ ଲାଗିଯାଇଛି ।

ପବନା : (ହସି) ନାଇଁମ ସାର ଆଖିଟା ଖାଲି ଟିକିଏ ମାଡି ପଡିଥିଲା ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସାର କାଲି କଣ କହିଯାଇଥିଲେ ମନେ ନାହିଁ ।

ପବନା ଆପଣଙ୍କୁ କଣ କହିଯାଇଥିବେ ମୁଁ କେମିତି ମନେ ରଖିବି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ମୋତେ ଯାହା କହିଯାଇଥିଲେ ମୁଁ ମନେରଖି ସେ କଥା କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ତୋତେ ଯାହା କହିଯାଇଥିଲେ ସେ କଥା ମୁଁ ପଚାରୁଛି ।

ପବନା କଣଟା କହିଯାଇଥିଲେ ମନେ ପଡୁନି ସାର, କଣ ଗୋଟେ କରିବାକୁ କହିଯାଇଥିଲେ........... ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସେ ଅଫିସରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଯେମିତି ଏଇ ବୋର୍ଡଟି ଟଙ୍ଗା ସରିଥିବ, ସେଇକଥା କହିଯାଇଥିଲେ ।

ପବନା ହଁ ଅଫିସଟା ନୂଆଘରେ ଖୋଲିଛି । ଲୋକଙ୍କ ସୁବିଧା ପାଇଁ ସାମନା ଛକରେ ଏଇଟା ମରାହବ । ଲେଖି ସାରିଲେଣି ଯଦି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଦେଖିଲୁ କେମିତି ହେଇଛି ।

ପବନା ବାଃ, ଏଇ ବୋର୍ଡଟା ସେଇଠି ଲାଗିଗଲେ ନା ଆମ ପ୍ରଜାପ୍ରତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବାସଦନର ଯଉ ନାଁ ଅଛି କଷ୍ଟମର ପୁରା ଖୁଦି ହୋଇଯିବେ । (ବୋର୍ଡକୁ ପଢ଼ି) "ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବାସଦନକୁ ରସ୍ତା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ବୈବାହିକ ସମସ୍ୟାର ତତ୍କାଳ ସମାଧାନ କରାଯାଏ ।" ବଢ଼ିଆ ହେଉଛି ସାର । ଯାଉଛି ଟାଙ୍ଗିଦେବି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଜଲଦି – ସାର ଆସିବାର ଟାଇମ୍ ହେଇଗଲାଣି । ଆସିଲେ ପୁଣି ପ୍ରେସକୁ ଯିବୁ । ଆମର ବୁଲେଟିନ୍ ଗୁଡାକୁ ନେଇ ଆସିବୁ ।

ପବନା ଏଇ କାମଟା ସାରି ଦେଇ ଆସେ ।

(ପବନା ଚାଲିଯାଏ, ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ଗୋଟିଏ ଫାଇଲ ଦେଖିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ । ବାହାରୁ ଆସିଲେ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି । ନାମ ତାଙ୍କର ମି. ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ)

ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ୍ ଆଜ୍ଞା, ଏଇଟା ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ ନା?

ମୁକନ୍ଦ ହଁ ଆଜ୍ଞା, ପି.ଜି.ଏସ୍. ଏସ୍. ର ବ୍ରାଞ୍ଚ ଅଫିସ ନମ୍ବର Four ।

ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ୍ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବାସଦନ ହେଲା P.G.S.S କିନ୍ତୁ ନମ୍ବର Four ବ୍ରାଞ୍ଚ ଅଫିସମାନେ । ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ପ୍ରଥମେ ତ କାଜି ବଜାରରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଘରେ ଜଣକିଆ ଅଫିସ କରୁଥିଲେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେ ସବୁ ଦୁଇବର୍ଷ ତଳକଥା ଆଜ୍ଞା । ଦୁଇ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଆମ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ କଷ୍ଟମର ସର୍ଭିସ ପାଇଁ ଚାରିଗୋଟି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବ୍ରାଞ୍ଚ ଖୋଲିଛି ।

ହର — ଚାରୋଟି ବ୍ରାଞ୍ଚରେ କଣ କଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେବା Sir, ଆମ ସେବାସଦନର ମଟୋ ହେଲା ସେବା । Service to man kind is service to God. ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାଞ୍ଚର ଆମର ଅଲଗା ଅଲଗା ସେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ।

ହର — How ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, ନମ୍ବର ୱାନ- ମାନେ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନର ପ୍ରଥମ ଚାରଟି ଅକ୍ଷର "ପ୍ରଜାପତି" ସେଇ ବ୍ରାଞ୍ଚଟି ବାଦାମବାଡି ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡ ପାଖରେ ଚାଲିଛି । ତାର କାମ ହେଲା Marriage News ବୁଲେଟିନ ଛପେଇବା । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ତାର କପି, ଏପଟେ ବିବାହଯୋଗ୍ୟ ପାତ୍ରଙ୍କର ଫଟୋ, ବୟସ, ରୁଚି, ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ଇତ୍ୟାଦି ଆଉ ଏପଟେ ପାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ସେମିତି ଫଟୋ ସହ ସବୁ Information ଦିଆଯାଇଛି । ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କା ଦାଖଲ କଲେ ଅନ୍ତତଃ ୫୦ପାତ୍ର ପାତ୍ରୀଙ୍କର ଠିକଣା ପାଇପାରିବେ । ଉଭୟ ପକ୍ଷ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବେ । ପୁଅଝିଅ ଖୋଜା ଝନଝଟ୍‌ରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ ।

ହର — ଠିକ୍ ଅଛି ଦୁଇ ନମ୍ବର ବ୍ରାଞ୍ଚର କାମଟା ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଏକ ନମ୍ବର ପ୍ରଜାପତି ଗଲା ଆଜ୍ଞା, ତାପରେ Number Two ହେଲା ଘଟସୂତ୍ର- ବ୍ରାଞ୍ଚଟା ଆମର ଚୌଧୁରୀ ବଜାର ଉପରେ ।

ହର — ହଁ ସେଇଠି ସେଟା ଥାଇପାରେ? ହେଲେ ତାର କାମଟା କଣ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ଘଟସୂତ୍ର ମାନେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଆଜ୍ଞା । ଉପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ର ସହିତ ଉପଯୁକ୍ତ ପାତ୍ରୀଙ୍କର ମିଳନ । ମାନେ ଯେଉଁଟା କୁହନ୍ତୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କାମ , Mediator କାମ ।

ହର — ହୁଁ ବ୍ରାଇଡଗ୍ରୁମ ସହିତ ବ୍ରାଇଡ୍‌ର ମିଳେଇ ଦବାତ । Engagement ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଖାଲି ମିଳେଇ ଦେବା ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା । ପୁରା ହାତ ଗଣ୍ଠି ପଡିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହୁଏ ।

ହର — ବୁଝିଗଲି ବୁଝିଗଲି । ତେବେ ତୃତୀୟ ବ୍ରାଞ୍ଚର କାମ ?

ମୁକୁନ୍ଦ : ତୃତୀୟ ବ୍ରାଞ୍ଚ ହେଲା ଆଜ୍ଞା, ସେବା ଅର୍ଥାତ ପ୍ରଜାପତି ଗଲା ଏକ ନଂବର, ଘଟସୂତ୍ର ଗଲା ଦୁଇ ନଂବର ତାପରେ ଆସିଲା ସେବା । ଏଇ ଧରନ୍ତୁ ବାହାଘର ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କର ଯାହା ଯାହା ଦରକାର, ଯଥା କୁଣବନ୍ଧୁ, ବ୍ରାହ୍ମଣଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି- ବାଣ, ବ୍ୟାଣ୍ଡପାଟି ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ସବୁକଥା order ମୁତାବକ ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ହୁଏ ।

ହର : ବାଃ, Very good । ଝିଅ ପୁଅ ଖୋଜାଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଏଇ ତିନୋଟି ବ୍ରାଞ୍ଚରେ ହେଇଗଲା । ତେବେ ଚାରି ନମ୍ବର ବ୍ରାଞ୍ଚ ପାଇଁ କଣ କାମ ରହିଲା ।ପୁଣି ସେଇଟା କଉଠି ?

ମୁକୁନ୍ଦ : ଏଇଠି ସାର ଆପଣ ଚାରି ନଂବର ବ୍ରାଞ୍ଚ ଅଫିସରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ଦୁଇଦିନ ତଳେ ଏଇ ବ୍ରାଞ୍ଚଟି ଖୋଲିଛି ।

ହର : ଓଃ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ ମାନେ ଏଇ ବ୍ରାଞ୍ଚଟା ସଦନ ।

ମୁକୁନ୍ଦ : Yes Sir. ସଦନ... (ଦୁହେଁ ହସିଉଠିଛନ୍ତି)

ହର : ଯାର କାମ ?

ମୁକୁନ୍ଦ : ଯାର କାମ ବଡ ଗୁରୁତର ଆଜ୍ଞା।

ହର : ଗୁରୁତର କାମ ମାନେ Serious ?

ମୁକୁନ୍ଦ : ହଁ ଆଜ୍ଞା, ବାହାଘର ଇତ୍ୟାଦିରେ ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟାର ତତ୍କାଳ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଏଇ ବ୍ରାଞ୍ଚ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବଧ । ଏଇ ଧରନ୍ତୁ ବରପକ୍ଷ କନ୍ୟାପକ୍ଷ ଉଭୟେ ରାଜି ହଠାତ୍ ବିଭ୍ରାଟ ଦେଖାଗଲା, ଏଇ ଧରନ୍ତୁ ପୁଅ ଝିଅ ଉଭୟେ ରାଜି କିନ୍ତୁ ପୁଅର ପରିବାର ଝିଅର ପରିବାର ରାଜି ନୁହଁନ୍ତି । ଏମିତି ଅନେକ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ସୂତ୍ର ବାହାର କରିବା ସବୁ ଏଇଠି ହେବ । ତାପରେ ଆମର କାମ ହେଲା ଯୌତୁକ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ନିରୁତ୍ସାହିତ କରିବା । ଏଇ ଧରନ୍ତୁ ପୁତ୍ର ପକ୍ଷ ୫୦ହଜାର ଦାବି କରୁଛି, କନ୍ୟାପକ୍ଷ ଦେବାକୁ ଅକ୍ଷମ ସେଇ ଯାଗାରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କରି ଗୋଟାଏ Settlement କରାଇ ଦେବା ହେଉଛି ଆମର କାମ । ଏଇ ସବୁ ବିଷୟରେ ଗତ ସପ୍ତାହ ହେଲା ଆମର Advertisement ମୁଖ୍ୟ ଖବର କାଗଜରେ ଦିଆଯାଇଛି ପଢ଼ିଥିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।

ହର : ସେଇଟା ତ ପଢ଼ି ଚାଲି ଆସିଲି । ତେବେ ଏଠି ଏତେ ପ୍ରକାର ସେବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ଅଛି ସେକଥା ଜାଣି ନଥିଲି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା, ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ଗୋଟେ ପ୍ରକାର ଗବେଷଣା କରି ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟକ ସମସ୍ୟାର ଗୋଟାଏ List କରିଛୁ । ଏବଂ ତାର ତୁରନ୍ତ ସମାଧାନ ପାଇଁ କଣ କଣ କରାଯିବ ତାର ବି ଗୋଟେ Reference କରୁଛୁ ।

ହର — କରିଥିବେ କରିଥିବେ । ମୁଁ ବିଲିଭ କରୁଛି । ତେବେ ମୋର ଗୋଟେ ସମସ୍ୟା ନେଇ ମୁଁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲି ! By the by Who is ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଆମର M.D. ଆଜ୍ଞା, ମ୍ୟାନେଜିଂ ଡାଇରେକ୍ଟର । ତାଙ୍କୁ କେମିତି ଚିହ୍ନିଲେ ।

ହର — ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଆପଣଙ୍କର ବିଜ୍ଞାପନ ପଢ଼ି ଗୋଟେ ବିଷୟରେ ବୁଝିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲି । ସେ ଏଇ ଠିକଣାରେ ମିଟ୍ କରିବାକୁ ଲେଖିଥିଲେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଆସିଯିବେ ଆଜ୍ଞା, ତାଙ୍କର ଆସିବାର ସମୟ ହୋଇଗଲାଣି । ଆପଣ ବସନ୍ତୁ । ଯଦି କିଛି ନଭାବନ୍ତି ସମସ୍ୟାଟା ମୋତେ କୁହନ୍ତୁ ।

ହର — ଆପଣଙ୍କର ପରିଚୟଟାମାନେ ଆପଣଙ୍କର ନାଁ ଟା କଣ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ଚମ୍ପେତ ସିଂ । ମି. ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରଙ୍କର ...... ପାଟନର । ମାନେ ମି. ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଆଉ ଏଇ ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜଙ୍କର କାମ ପାଇଁ ଏଇ ବିଜିନେସ ଦୁଇବର୍ଷ ଭିତରେ ଏତେବାଟ ଆସିପାରିଛି ଆଜ୍ଞା । ସମସ୍ୟାଟି ଆପଣ ମୋତେ କହିପାରନ୍ତି ।

ହର — ଆପଣଙ୍କୁ କହିବି ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ସାର ବିନା ସଂକୋଚରେ କହିପାରନ୍ତି । ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଗୋପନୀୟତା ରକ୍ଷାକରି ସମସ୍ୟାଟାର ସମୀକ୍ଷା କରିବି । ପରେ ପରେ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଆସିଗଲେ ସମାଧାନର ସୁତ୍ର ବାହାର କରିବେ । (ଗୋଟିଏ ଖାତା ଖୋଲି) କୁହନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ନାଁ ଟା ।

ହର — ମୋ ନାଁ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ଆଜ୍ଞା, ଆପଣଙ୍କର ନାଁ । ଆମର ସଦନର ନିୟମ ଅନୁଶାରେ ଆପଣଙ୍କର ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଡାଟା ଏଇଥିରେ ପୁରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନାଁଟା କୁହନ୍ତୁ ।

ହର — ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ୍ ମ୍ୟାଖୁଡ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — (ଲେଖି) ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ୍ ମ୍ୟାଖୁଡ ??

ହର : ହିଁ .....ହରକ୍ଲ୍ୟାସ୍ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଗିଲିଜିୟନ ?

ହର ହିନ୍ଦୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ତେବେ ନାଁ ଟା ହରକ୍ଲ୍ୟାସ୍, ଓଡିଆ ନୁହନ୍ତି ବୋଧ ହୁଏ ।

ହର ଖାଣ୍ଟି ଓଡିଆ ହିନ୍ଦୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ନାଁ ଟା ହେଲେ... ??

ହର (ହସି) ପ୍ରକୃତ ନାଁଟି ହରକାଳୀ ମହାଖୁଡ । ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ସାହେବଙ୍କ ପାଖରେ କାମ କରୁଥିଲି । ସେ ମୋ ନାଁ ହରକାଳୀରୁ ହରକ୍ଲ୍ୟାସ୍ ଆଉ ମହାଖୁଡକୁ ମ୍ୟାଖୁଡ କରି ଦେଲେ । ସେଇ ଦିନୁଁ ରହିଯାଇଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଆଛା ଆଛା ।

(ଦୁହେଁ ହସି ଉଠିଛନ୍ତି ବାହାରୁ ପବନା ଆସିଛି)

ପବନା MD ଆସିଗଲେ ଆଜ୍ଞା ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସାର ତ ଆସିଗଲେଣି । ସବୁ ଠିକ୍ ଠାକ୍ ହେଇଯିବ ।

(ପ୍ରବେଶ କଲେ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର)

ମୁକୁନ୍ଦ ନମସ୍କାର ସାର ଏଇ ବାବୁ ଆପଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ମି: ହରକ୍ଲ୍ୟାସ୍ ।

ବ୍ରଜ ମି: ମ୍ୟାଖୁଡ, ଖୁବ ଭଲ ବସନ୍ତୁ । ଆପଣ ଚାଲି ଆସିଲେ ଭଲ ହେଲା । Problem ଟା ଶୁଣିଲଣି ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ?

ମୁକୁନ୍ଦ ନା ସାର। ଆପଣଙ୍କ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥିଲୁ ।

ବ୍ରଜ ଆପଣଙ୍କ ଚିଠି ଅନୁସାରେ ଆପଣଙ୍କ କନ୍ୟାପାଇଁ ବରପାତ୍ର ମିଳୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ହର Not exactly that sir, ବରପାତ୍ର ମିଳିଯାଇଛି । ବରପିତା ରାଜି ମୋର କନ୍ୟା ମଧ୍ୟ ପୁଅକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ପୁଅ ଝିଅକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଏଗାର ନମ୍ବର ଖ ସାର୍ ।

ହର ଏଗାର ନଂ ଖ ମାନେ ?

ବ୍ରଜ ଏଗାର ନଂ ଖ ମାନେ – ଆମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମସ୍ୟାର ଗୋଟାଏ ତାଲିକା କରାଯାଇ ତାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ ସମାଧାନର ସୂତ୍ର ବାହାର କରାଯାଇଛି ।

ଆପଣଙ୍କର ସମସ୍ୟା ନଂବର ହେଉଛି ଏଗାର ନଂ ଖ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସମାଧାନର ସୂତ୍ର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମିଳିଯାଇ ପାରିବ । ଫିସଟା ୨୫୦୦ ଟଙ୍କା ସାର ।

ବ୍ରଜ — ହଁ ମ୍ୟାଖୁଡ ବାବୁ ପ୍ରଥମେ ଫିସଟା ଦାଖଲ କରିଦିଅନ୍ତୁ ।

ହର — ଏଇ ସାମାନ୍ୟ ସମସ୍ୟାପାଇଁ ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶହ ଟଙ୍କା ?

ବ୍ରଜ — ଏଇଟାକୁ ଆପଣ ସାମାନ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମ୍ୟାଖୁଡ ବାବୁ । ଏହା ଏକ ଗୁରୁତର ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା ।

ମକୁନ୍ଦ — ହଁ ଏକ ଗଭୀର ସିରିଅସ ସମସ୍ୟାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ ।

ବ୍ରଜ — Yes ଏଇଥିପାଇଁ ଆପଣ ସାମାନ୍ୟ ୨୫୦୦ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନୁହଁନ୍ତି । ଜାଣନ୍ତି ଏ ସାମାନ୍ୟ କଥାଟି ଆପଣଙ୍କୁ କେତେ ଗୁରୁତର ବିପଦକୁ ଟାଣିନେଇପାରେ ।

ମକୁନ୍ଦ — ତାହା ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କର ପଚିଶ ଶହ ଟଙ୍କା ବଦଳରେ ଦୁଇଲକ୍ଷ ପଚାଶ ହଜାର ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇଯାଇପାରେ ।

ହର — ମାନେ ?

ବ୍ରଜ — ମାନେ ପୁଅ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନି ବୋଲି ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲେ ଅନ୍ୟ ବରପକ୍ଷ ଅନ୍ୟକଥା ଚିନ୍ତାକରି ପାରନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ଆପଣ ଝିଅର ଯେ ବିଶେଷ ଦୋଷ ଅଛି । କିମ୍ବା ଏମିତି କିଛି କେଁ ଅଛି........... ।

ବ୍ରଜ — କିମ୍ବା ଝିଅ ଦେହରେ ଏମିତି ଏକ ଗୁପ୍ତ ବେମାର ଅଛି ଯାହାପାଇଁ .... ।

ହର — ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ ଦୟାକରି ବନ୍ଦ କରନ୍ତୁ.......... ।

ପବନା — (ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସରେ ପାଣିଧରି) ଆଜ୍ଞା ପାଣି ।

ହର — ପାଣି ???

ପବନା — ମୋ Duty ଆଜ୍ଞା । ଆପଣଙ୍କର Blood Pressur ବଢ଼ିଯିବାକୁ ଆମେ ଦେବୁନି । ସେଇଥି ପାଇଁ ...... ନିଅନ୍ତୁ ପିଅନ୍ତୁ । ଲବଙ୍ଗ ଚୋବାନ୍ତୁ ।

(ହର ଢକ ଢକ କରି ପାଣି ପିଆଲେ ପବନା ତାଙ୍କ ପାଟିରେ ସୁଯୋଗ ଦେଖି ଲବଙ୍ଗଟି ଗଳେଇ ଦେଲା)

ହର — ମୁଁ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି କିନ୍ତୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଯଦି ନହୁଏ ।

ବ୍ରଜ — ଜରୁର ହେବ ।

ମକୁନ୍ଦ		ଅଲବତ ହେବ ।

ବ୍ରଜ		ବ୍ରଜ ସୁନ୍ଦର ଯେଉଁ କାମରେ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରେ.......... ।

ମୁକୁନ୍ଦ		ଆଉ ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ଯଉକାମ ହାତକୁ ନିଏ........... ।

ବ୍ରଜ ମୁକୁନ୍ଦ		କେବେ ଫେଲ ହୁଏନା ।

ହର		ଯଦି ଫେଲ୍ ହୋଇଗଲା ମୋର ଦୁଇ ହଜାର ପାଞ୍ଚ ଶହ ଟଙ୍କା ପାଣିରେ ପଡିଗଲା ଜାଣ ।

ବ୍ରଜ		ଆଉ ଯଦି ସମାଧାନ ହୋଇଯାଏ ।

ମୁକୁନ୍ଦ		କିଏ କହିବ ଆପଣ ଅଢେଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା କ୍ଷତିରୁ ବଞ୍ଚିଯାଇପାରିବେ ।

ବ୍ରଜ		ଝିଅଟି ତାର ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ ପାତ୍ର ପାଇପାରିବ ।

ମୁକୁନ୍ଦ		ଆପଣ ଆପଣଙ୍କର ଇଚ୍ଛାମୁତାବକ ବନ୍ଧୁ ପାଇ ପାରିବେ ।

ବ୍ରଜ		ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ.......... ।

ମୁକୁନ୍ଦ		ଗଭୀର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ........... ।

ବ୍ରଜ		ତର ତର ହବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ		ଥଣ୍ଡା ମନରେ ଧୀରେ ସୁସ୍ଥେ......... ।

ହର		(କିଛିସମୟ ନିରବରେ ବସି) ଠିକ୍ ଅଛି ମୁଁ ଟଙ୍କା ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ		ତେବେ ବାହାର କରନ୍ତୁ ।

ବ୍ରଜ		ରସିଦ୍‌ଟି ନେଇଯାଆନ୍ତୁ (ଟଙ୍କାବାହାର କରି ଦେଲେ) ।

ପବନା		ସାର ଲବଙ୍ଗଟିଏ ବି ପାଟିରେ ପକାନ୍ତୁ ।

ହର		ଲବଙ୍ଗ ??

ପବନା		ସେବା ଆଜ୍ଞା, ପାଣି ପିଇ ଲବଙ୍ଗ ଖାଇଲେ ମୁଣ୍ଡ ଥଣ୍ଡା ରହିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କୌମସି Tention ରହିବନି ।

(ହର ଲବଙ୍ଗ ନେଇ ପାଟିରେ ପକାଇଲେ)

ବ୍ରଜ		ଦେଖନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର ସମସ୍ୟା ହେଲା, ଆପଣଙ୍କର କନ୍ୟାପାତ୍ରୀକୁ ପୁତ୍ରର ବାପାମାଆ ସମସ୍ତେ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପାତ୍ର ମାନେ ପୁଅ ପସନ୍ଦ କରୁନି । ସମସ୍ୟା ନଂବର ୧୧ -ଖ ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ତାର ସଂଭାବ୍ୟ କାରଣ ଗୁଡିକ ବାହାର କର ।

ମୁକୁନ୍ଦ (ଗୋଟେ ମୋଟା ଖାତା ଧରି) ୧୧ ନମ୍ବର (ଖ) ସମସ୍ୟାର ସମ୍ଭାବ୍ୟ କାରଣ ଗୁଡିକ ହେଲା

ଏକ ପୁଅ ଓ ଝିଅ ଭିତରେ ମିଳାମିଶା କରି ପରସ୍ପରକୁ ଭଲଭାବେ ଜାଣିବାର ସୁଯୋଗ ଦିଆଯାଇନାହିଁ ।

ହର ଯଥେଷ୍ଟ ଦିଆଯାଇଛି । ଦୁହେଁ ପିଲାଦିନରୁ ସାଙ୍ଗ ।

ବ୍ରଜ ଏଇଟା କଟିଗଲା । ବାଶ୍ ଦୁଇ ପଢନ୍ତୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଦୁଇରେ ହେଲା- ଝିଅ ବିଷୟରେ ପୁଅ ଏମିତି କିଛି ଜାଣିଛି ଅଥଚ ପୁଅର ବାପାମାଆ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ।

ହର ସବୁକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । ପୁଅର ଘର ଆଉ ମୋ ଘର ଗୋଟିଏ ପ୍ଲଟରେ । ଆମେ ତାଙ୍କ କଥା - ସେ ଆମ କଥା, ସବୁ ଜାଣିଛୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁଅ ଓ ଝିଅ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ ବନ୍ଧୁତା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଝିଅ ଯଦି କିଛି ପୁଅର ରୁଚି ବିରୁଦ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟକରୁଥାଏ ତେବେ ପୁଅ ରାଜି ହେଇ ନଥାଇପାରେ ।

ହର ଭୁଲ୍ । ମୋ ଝିଅ ସବୁକଥା ପୁଅର ରୁଚି ଅନୁଯାୟୀ କରେ । ପୁଅର Test ଅନୁସାରେ କଥା କହିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସିନେମା ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ ।

ବ୍ରଜ ବାବା ଏତିକି କହିଦେଲେ ହେବ । ମନେପକାନ୍ତୁ ଅନ୍ୟକିଛି ଥାଇପାରେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଗଭୀର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ । କାରଣ ଆପଣଙ୍କର ମନେ ପକାଇବା ଭୁଲ ଘଟଣା ଉପରେ ଆମ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ବି ଭୁଲ ଭାଇ ହେଇଯାଇପାରେ ।

ବ୍ରଜ ଅବଶ୍ୟ ତାର ସମ୍ଭାବନାଟା ଶତକଡା Ninety nine point nine ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ମନେ ପକାନ୍ତୁ ।

ବ୍ରଜ ସବୁକଥା ଧିରେ ସୁସ୍ଥେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି କରନ୍ତୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଝିଅ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଭୁଲ କରୁଛି ପୁଅ ଯଉଟାକୁ ପସନ୍ଦ କରୁନି । ସେମିତି କିଛି ମନେ ପକାନ୍ତୁ ।

ପବନା ପାଣି?

ହର ଦରକାର ନାହିଁ ।

ପବନା	ଲବଙ୍ଗ ?
ହର	ଦରକାର ନାହିଁ
ପବନା	ପଙ୍ଖା ?
ହର	ପଙ୍ଖା ??
ପବନା	ଥଣ୍ଡା ମୁଣ୍ଡରେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପାଣି, ଲବଙ୍ଗ ଆଉ ପଙ୍ଖା ଦରକାର, ପାଣି ଲବଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି ପଂଖା କରୁଛି । (ପଙ୍ଖା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା)
ହର	ହଁ ମନେ ପଡିଲା ।
ବ୍ରଜ	ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପଡିବ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ନପଡି ଯିବ କୁଆଡେ ... ।
ପବନା	ପାଣି ଲବଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଇଛି ପଙ୍ଖା ଚାଲିଛି ଏତେ ଥଣ୍ଡା ଯେ କଥାଟା ଯଉଠି ଥାଉନା କାହିଁକି ଗଡାମାରି ବାହାରି ପଡିବ ।
ହର	ହଁ ମୋ ଝିଅ ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବେଶୀ ମୋଟା ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ମୋଟା ନୁହେଁ ମୋଟୀ ।
ହର	ହଁ ମୋଟୀ ସେଇଥି ପାଇଁ ପୁଅଡାକୁ ସବୁବେଳେ ଡାଏଟିଂ କରିବାକୁ କୁହେ ।
ବ୍ରଜ	ଅଥଚ ଝିଅ ଖାଇବାର ଲୋଭକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରେନା ।
ହର	Right, hundred percent right ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ତାହେଲେ ପ୍ରଥମ କାମ ହେଲା ଝିଅର ଓଜନ କମେଇବା ।
ବ୍ରଜ	ଦ୍ୱିତୀୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ପୁଅ ମନରେ ପ୍ରତ୍ୟୟ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଯେ ଝିଅ ପୁଅ ପସନ୍ଦ ଅନୁସାରେ କାମ କରିଚାଲିଛି ।
ହର	କିନ୍ତୁ ଝିଅ ମୋର ଖାଇବାଟା କମ କରି ପାରୁନି ।
ବ୍ରଜ	Yes, ସମସ୍ୟା ଅସାଧାରଣ ମାନେ ଖୁବ ଜଟିଳ- ଅଥଚ ସମାଧାନ ଖୋଜି ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	କନ୍ୟାର ଦୈନିକ ଖାଦ୍ୟର ବିନ୍ଦୁମାତ୍ର କମିବନି ଅଥଚ ଦିନକୁ ଦିନ ଓଜନ କମେଇବାକୁ ହବ ।
ବ୍ରଜ	ମିଳିଯିବ !!
ମୁକୁନ୍ଦ	ସୂତ୍ର ମିଳିଯିବ ସାର ।

ହର — ମାନେ.... ?

ବ୍ରଜ — ଅର୍ଥାତ ଆପଣଙ୍କର ଝିଅ ଯେତେ ପରିମାଣରେ ଖାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିଛନ୍ତି ସେଇଟା ଅବ୍ୟାହତ ରହିବ ଅଥଚ... ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଅଥଚ ଏମିତି ସମାଧାନ କରାଯିବ ଯେ ସେ Slim and smart ହେବାକୁ ଲାଗିବେ ।

ହର — Oh my God ସତରେ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ ।

ବ୍ରଜ — ସମାଧାନ ସୁତ୍ର ୧୫୯ର (ଡ) ବିଭାଗଟା ଦେଖ ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — (ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଖାତା ଦେଖି) ୧୫୯(ଡ଼) ସମାଧାନ ସୁତ୍ର Health is wealth by Dr. H.K. Hanga ଙ୍କର ବହି ୯୮୨ ପୃଷ୍ଠାର ତୃତୀୟ ପାରାଗ୍ରାଫ ଦେଖିବାକୁ କହିଛି ସାର ।

ହର — ତୃତୀୟ ପାରାଗ୍ରାଫ ମାନେ ।

ବ୍ରଜ — ସମସ୍ୟା ଗୁଡିକର ଯେମିତି List କରାଯାଇଛି ଆଉ ତାର କାରଣ ଗୁଡିକ ବାହାର କରାଯାଇଛି, ସେମିତି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କେଉଁ କେଉଁ ଜିନିଷର ସାହାଯ୍ୟ ନେଲେ ହେଇ ପାରିବ ତାହାର ବି ଗୋଟାଏ List କରାଯାଇଛି । ଆପଣଙ୍କର ଝିଅର ସମସ୍ୟା ଓଜନ କମେଇବା । ତାର ସମାଧାନ health is wealth ବହିରେ ମିଳିବାରିବ ବୋଲି ଆମର Reference registar କହୁଛି । ମୁକୁନ୍ଦ ବାବୁ ସେଇ ବହିଟା ଅଛିନା ??

ମୁକୁନ୍ଦ — ଅଛି ସାର ନେଇ ଆସୁଛି ।

(ବହି ଆଣି ତର ତର ହୋଇ ପୃଷ୍ଠା ଆଡେଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦରଙ୍କୁ ଧରେଇ ଦେଲେ)

(ବହିଟି ପଢିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ହରକୃଷ୍ଣ ବାବୁ- ସଂଭାଳି ନପାରି ବହିକୁ ଚୁଙ୍କିବାକୁ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ତାକୁ ବସାଇଦେଲେ)

ମୁକୁନ୍ଦ — ଧର୍ଯ୍ୟଧରନ୍ତୁ - ସାରଙ୍କ Disturb କରନ୍ତୁନି ।

ପବନା — ଯଦି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଆଉ ପାଣି ପିଅନ୍ତୁ ।

ବ୍ରଜ — ମିଳିଗଲା ।

ହର — ମିଳିଗଲା?

ବ୍ରଜ — ଓଜନ କମାଇବାର ସୂତ୍ର ମିଳିଗଲା ।

ହର	କଣ ମିଳିଗଲା ସାର ।
ବୁଢ	ଘୋଡା ।
ହର	ଘୋଡା ?
ମୁକୁନ୍ଦ	ହଁ ଘୋଡା ।
ହର	ଘୋ...... ଡା !!!!
ପବନା	(ଘୋଡା ଭଳି ହସି) ଘୋଡା .... ।
ହର	ଘୋଡା ମାନେ କିଛି ବୁଝି ହେଉନି ଆଜ୍ଞା ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ଘୋଡାମାନେ ବୁଝିପାରୁନାହାଁନ୍ତି. Horse ।
ପବନା	ଅଶ୍ୱ.... ।
ହର	ହର୍ସ, ଅଶ୍ୱ ସବୁ ବୁଝୁଛି ହେଲେ ମୋ ଝିଅର ଓଜନ କମେଇବାକୁ ଘୋଡା କଣ କରିବ ।
ବୁଢ	ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଅନ୍ତତଃ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଆପଣ ଝିଅକୁ ଘୋଡା ଚଢି ବୁଲିବାକୁ ହବ ।
ବର	ବୁଲିଲେ କଣ ହେବ ।
ବୁଢ	(ବହିଟି ଦେଖାଇ) ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ Dr. Hugu କଣ ଲେଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ରୋଗୀର ଓଜନ ନେଇ ନିଅନ୍ତୁ ! ପରେ ଏକମାସ ଦୈନିକ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଘୋଡା ଚଢିବା ଅଭ୍ୟାସ କରନ୍ତୁ । ଗୋଟିଏ ମାସ ଭିତରେ ୧୦ ପାଉଣ୍ଡରୁ ୧୫ପାଉଣ୍ଡ ନିଶ୍ଚୟ କମିବ, ବହୁ ପରିକ୍ଷୀତ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	Sure sucess ।
ପବନା	ପରୀକ୍ଷା ପାର୍ଥିନୀୟ ସାର ।
ହର	ହେଲେ ଗୋଡା ପାଇବି କଉଠୁ ।
ବୁଢ	ମିଳିଯିବ, ଖୋଜିଲେ ଅନେକ ମିଳିଯିବ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	କିଣିଦେବେ ନହେଲେ ଭଡାସୂତ୍ରରେ ନେଇ ଆସିବେ । ନପାରିଲେ କିଛି commission ଦେଲେ ଆମେ ଯୋଗେଇ ଦେବୁ ।
ହର	କିନ୍ତୁ ମୋ ଝିଅର ଓଜନ କମିବ ତ ?
ବୁଢ	ସେକଥା ଆଉ ଭାବିବାକୁ ଅଛି । Dr. Hugu ଲେଖିଛନ୍ତି । ବିଦେଶୀ ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କ କଥା ବେଦର ଗାର. ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସବୁବେଳେ pure କଥା ଲେଖନ୍ତି. ସେ କ'ଣ Indian ହୋଇଛନ୍ତି? ପୁଣି ବହୁ ପରିକ୍ଷୀତ । Dr. Hugu PHD, London, FRCS ନ୍ୟୁଅର୍କ ।

ହର — ଠିକ୍ ଅଛି (ମୁକୁନ୍ଦକୁ) ଘୋଡାଟା ଆପଣ ଯୋଗେଇ ଦେବେତ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — କାଲି ସକାଳେ ଅପାକ୍ଷା କରିଥିବେ ନେଇ ପହଞ୍ଚେଇ ଦେବି ।

ହର — Sure ?

ମକୁନ୍ଦ — Oh hundred percent sure.

ହର — ତାହାଲେ ଆସୁଛି (ହରକ୍ଲୁବସ ଚାଲିଗଲେ) ପୁଣି ଫେରିଛନ୍ତି ।

ହର — (ଫେରିଆସି) ଆଚ୍ଛା ଘୋଡାର ଦାମ୍ ।

ବ୍ରଜ — ଦାମ ?ଏକାବେଳେ କିଣିଦେବ ନା କଣ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ଝିଅଟା ଦିନକୁ ଦିନକୁ ମୋଟା ହୋଇ ଯାଉଛି ଯେତେବେଳେ ଔଷଧଟା ପାଖରେ ରଖିବା ଭଲ ।

ହର — ମୋର ଆଉ ଦୁଇଟା ପୁଅ ଅଛନ୍ତି. ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବି ସେୟା ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ତେବେ ଇଏ ଗୋଟିଏ ବଂଶଗତ ଖାନଦାନ ରୋଗ ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ଘୋଡାରେ ଚଳିବନି- କିଣି ଦିଅନ୍ତୁ, ଗୋଟାଏ ଦୁର୍ଜନ କିଣିଦିଅନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ।

ବ୍ରଜ — ନାଇଁ. କଷ୍ଟମର କୁ ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ କରିବାକୁ କେତେବେଳେ ଉପଦେଶ ଦେବନି ମୁକୁନ୍ଦ ରାଉ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ସାର କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ବେଶୀ ସେବା...Less expense more service ଆମ ମୋଟୋ ଟା ଭୁଲିଯାଇଥିଲା ସାର୍ । ସାରଙ୍କର ଏକ ଝିଅ ଦୁଇ ପୁଅ ମୋଟା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସର୍ବ ମୋଟ ୩ଜଣ ୩ଟା ଘୋଡା ଅନ୍ତତଃ କିଣିବାକୁ ପଡିବ ସାର ।

ବର — ଦୁଇଜଣ ପୁଅ ଭିତରୁ ଗୋଟାଏ ହେଉଚି, ମାନେ ବୟସ ୮ବର୍ଷ ଛୋଟ ତାକୁ କଣ ଘୋଡା ଚଢିବାକୁ ପଡିବ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଓଃ ଛୋଟ ଅଥଚ ମୋଟା ।

ବ୍ରଜ — ୯ ବର୍ଷ ଦରକାର ନହୋଇ ପାରେ କିନ୍ତୁ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷକୁ ଦରକାର ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ମିଳିଗଲା Sir ମିଳିଗଲା ।

ବ୍ରଜ — କଣ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ଆଇଡିଆ ।

ହର : କଣ ଆଇଡିଆ , ଆହାହା. First class ।

ହର What first class ?
First Class ଘୋଡା?

ମୁକୁନ୍ଦ No sir, first class ଘୋଡା ଆଇଡିଆ ।

ହର ମାନେ ?

ମୁକୁନ୍ଦ ଆପଣଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ କମ ହେବ ଅଥଚ ଓଜନ କମାଇବା ପାଇଁ ଦୁଇଜଣ ମୋଟା ପୁଅ ଜଣେ ମୋଟା ଝିଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଗୋଟେ ଘୋଡା ପୁଣି କମ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ।

ହର How ?

ମୁକୁନ୍ଦ ଆପଣ ୩ଟା ଘୋଡା କିଣିବା ଦରକାର ନାହିଁ ୨ଟା କିଣିବେ ଅଥଚ ତିନିଟାର ସର୍ଭିସ ପାଇପାରିବେ ।

ହର But how ?

ମୁକୁନ୍ଦ ଦୁଇଟାର ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ ତିନିଟା ମୁଁ ଯୋଗେଇ ଦେବି ।

ହର What non sense କଥା କିଛି ପରିଷ୍କାର ବୁଝା ପଡୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଆପଣଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଘୋଡା couple କିଣିବାକୁ ହେବ । ମାନେ ସ୍ୱାମୀସ୍ତ୍ରୀ ଘୋଡା ଯୋଡି । ବଡ ପୁଅ ଆଉ ଝିଅ ୧ ବର୍ଷ ଚଢିବେ । ସାନପୁଅ ପାଇଁ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଭିତରେ ଗୋଟେ ଛୋଟିଆ ଘୋଡା ଜନ୍ମ ହୋଇ ଯାଇଥିବା ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ ।

ହର ଦିଟା ଘୋଡା କିଣିବା ନିହାତି ଦରକାର ?

ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋଟାଏ ବଂଶଗତ ଖାନଦାନୀ ରୋଗର ମୂଳଉତ୍ପାଟନ ହେବ, ତା ଆଗରେ ଦିଟା ଘୋଡା ମୂଲ୍ୟ କଣ ବେଶୀ ହୋଇଗଲା । ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ ୫୦ହଜାର ଗଣି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ହର ଓଃ ରୁହନ୍ତୁ ଏତେ ତର ତର ହୁଅନ୍ତୁ ନି - ଏତେଗୁଡାଏ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବି ମୋତେ ଭାବିବାକୁ ସମୟ ଦିଅନ୍ତୁ ।

ପବନା ପାଣି - ପବନ ଲବଙ୍ଗ ଯାହା କହିବେ ସବୁ ଯୋଗୋଇ ଦେବି ସାର୍ । ଧୀର ସ୍ଥିର ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ସାର ।

ହର ନା’ ମୁଁ ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିପାରିବିନି ମୋ Acountରେ ମୋଟେ ଆଠ ହଜାର ଟଙ୍କା ଅଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଚଳିଯିବ, ଚଳେଇ ନେବା ସାର୍ ଦିଟା ଛୋଟ ଘୋଡାରେ ଚଳାଇ ନେବା । ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ - ଜଲଦି, ଜଲଦି ।

ଦ୍ରୁଜ — Shut up

ମୁକୁନ୍ଦ — କଣ ହେଲା ସାର - ?

ଦ୍ରୁଜ — ତୁମେ କଷ୍ଟମର କୁ ଶୋଷଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ କରାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛ । ଦୁଇଟା ଘୋଡାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଗୋଟାଏ ହେଲେ ଚଳିଯିବ ସାର । ତେବେ ୧୫ହଜାର ଟଙ୍କା ଦିଅନ୍ତୁ କାଲି ଆସି ଘୋଡାଟା ଅଡେଇ ନିଅନ୍ତୁ ।

ଦ୍ରୁଜ — No !

ମୁକୁନ୍ଦ — No? What No ସାର ଅଡେଇ ଅଡେଇ ନେବେନି ଠିକ୍ ଅଛି- ଘୋଡାରେ ଚଢ଼ି ଚାଲିଯାଆନ୍ତୁ ।

ଦ୍ରୁଜ — ଓଃ No never ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଘୋଡାଟା ହରକ୍ଲ୍ୟୁସ୍ ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚେଇ ଦେବାସାର ।

ଦ୍ରୁଜ — No !

ମୁକୁନ୍ଦ — କିଛି ବୁଝି ହେଲାନି ସାର ।

ଦ୍ରୁଜ — ଘୋଡା କିଣାବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । Customer ଅଯଥା ଖର୍ଚ୍ଚାନ୍ତ କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇମାସ ପାଇଁ ଘୋଡା ଭଡାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଦିଆଗଲା ସାର ।

ହର — ଦିଆଗଲା ମାନେ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ଟଙ୍କା ଘରର ଠିକଣା ଦିଅନ୍ତୁ, କାଲି ସକାଳେ ଘୋଡା ଭଡାରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯିବ ।

ହର — ନାଁ ଘୋଡା ନ ଦେଖିଲା ଯାଏ ମୁଁ ଟଙ୍କା ନେବିନି । ତେବେ ଦୁଇ ମାସକୁ କେତେ ଭଡା ଲାଗିବ ସେଇଟା ବି ମୁଁ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଦୁଇମାସକୁ ଧରନ୍ତୁ ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ହଜାରେ ! ଆଉ ଘୋଡା ଯଦି ଦେଖିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ଦେଖନ୍ତୁ ସେଇ ଦୂରକୁ ଚାହଁନ୍ତୁ ସେଇ ପଡିଆରେ ଚରୁଛି ।

ହର — ସେଇଟା ମୋତେ ଦି ମାସ ଯାଏ ମିଳିଯିବ ତ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ, ସେ ଘୋଡା ମାଲିକ ସହିତ ଆମ Office ତରଫରୁ ଆମେ Agrement କରିଦେଇଛୁ । ଯେତେବେଳେ ଘୋଡା ଦରକାର ସେ ଯୋଗାଇ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।

ହର : ମିଛ କଥା । ଆପଣ କେମିତି ଜାଣିଲେ ଯେ ମୁଁ ଆଜି ଆସିବି ମୋ ଝିଅ ପାଇଁ ଘୋଡା ଦରକାର ହେବ । ମିଛ କଥା, ଆପଣ ମୋତେ ଭୁଡେଇ ଦଉଛନ୍ତି ।

ବୁଜ No । ଆମର ବାହାଘର ପାଇଁ କୁସ ବଟୁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବତ୍ସାୟନଙ୍କ କାମସୂତ୍ର ବହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗାଇ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି । ତେଣୁ Order ମୁତାବକ ବାହାଘର ପାଇଁ ସବୁ ଜିନିଷ ଉତାରେ ଯୋଗାଇ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ହଁ, ସାର । ବର କନ୍ୟାଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟତା ଅନୁସାରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଯାନବାହାନ ଏମିତିକି ଗଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ହର ଗଧ ? ବାହାଘରରେ ତ ଗଧର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଆପଣଙ୍କର ନାହିଁ । ଏସବୁ କ୍ଷମତା ଅନୁସାରେ- ଅତି ଧନୀ ବର Aeroplane ଚଢି ଆସିବ ତାଠୁ ଯିଏ କମ ହେଲିକାପ୍ଟର, ତାଠୁ ଯିଏ କମ୍ କାର- ତାଠୁ ଯିଏ କମ ଘୋଡା, ତାଠୁ ଯିଏ କମ୍ - ଗଧ, ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ପଇସା ଅନୁସାରେ କାମ - ସେବା ଯୋଗାଇବା ଆମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ହର ତେବେ ଠିକ୍ ଅଛି କାଲି ଘୋଡା ଧରି ଆସନ୍ତୁ ଏଇ ମୋର ଠିକଣା ଏଇ Form ରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ।

ବୁଜ ଆପଣ ଆସିପାରନ୍ତି । ଘୋଡା କାଲି ମିଳିଯିବ ... Ok ।

(ହର ଚାଲିଗଲେ)

ବୁଜ, ମୁକୁନ୍ଦ ନମସ୍କାର । Result କଣ ହେଲା ଜରୁର ଜଣାଇବେ ।

ପବନା କାମଟା ହୋଇଗଲେ ପରେ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦୁଇ କିଲୋ ମିଠା ଆଣିଥିବେ ସାର । ନମସ୍କାର ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଚମତ୍କାର ସମାଧାନ କରିଦେଲେ ସାର ।

ବୁଜ ଆଉ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ବହିଟି ଆଣି ଦେଖେଇ ଦେଲ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସେଇଟା Dictionary ସାର ।

ବୁଜ ସେକଥା ମୁଁ ଜାଣିନି । ତେବେ ଏତେ ତତ୍ପର ଦେଖେଇବାରେ କଣ ଅଛି । ସେ ସନ୍ଦେହ କରିବନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ କିଏ ସନ୍ଦେହ କରିବ କିଏ ସନ୍ଦେହ ନକରିବ କଷ୍ଟମର ସାଇକୋଲୋଜି ମୁଁ କଣ study କରିନି ସାର ।

ପବନା — ଜଣେ ବୁଢ଼ାବାବୁ ଆମ ଅଫିସର Sign ବୋଡ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ସାର ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଦେଖିଲୁ ଦେଖିଲୁ ୟାଡେ ଆସୁଛନ୍ତି, ନା ନାହିଁ ।

ପବନା — (ଦେଖି) ଆମ ଅଫିସ ଆଡକୁ ମୁହେଁଇଲେଣି ଆଜ୍ଞା ।

ବ୍ରଜ — ପାଟିତୁଣ୍ଡ ନକରି କିଛି କାମରେ ଲାଗିଯାଅ । ବାହାରୁ କେହି ଆସିଲେ ଯେମିତି ଆମେ ଖୁବ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ ବୋଲି ଦେଖାଯାଉଥିବା । ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଉଛି । (ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ)

ପବନା — ଆସନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ଆସନ୍ତୁ । Sir ଅଛନ୍ତି ?

ଗଣେଶ୍ୱର — ଏଇଟା ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ .....?

ପବନା — ଆଜ୍ଞା ହଁ ଏଇଠି ବସନ୍ତୁ । ଆପଣଙ୍କର କଣ ବୁଝିବାର ଅଛି କହନ୍ତୁ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ସାର ??

ମୁକୁନ୍ଦ — ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ଚମ୍ପେତି ସିଂ । Managing Partner of ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ Sir। କୁହନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କର କ'ଣ ସେବା କରାଯାଇପାରେ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଦେଖନ୍ତୁ ଖବରକାଗଜରେ ତ ଖୁବ୍ ବଡ ବଡ Advertisement ଦେଇ ସବୁଲେଖିଛନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ ଆପଣମାନେ ସମସ୍ତ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ନିଶ୍ଚୟ । ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଆଉ ମୁକୁନ୍ଦରାଜଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବନି ସେମିତି କେବେ ଘଟିନି ସାର ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ସେ ପୁଣି କିଏ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ଭିତରେ ଅଚନ୍ତି ଏବେ ଆସିଯିବେ ଆଜ୍ଞା, ସେ ହେଉଚନ୍ତି ଏଇ ଅନୁଷ୍ଠାନର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା, କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ, ବୈବାହିକ ସମସ୍ୟା ବିଶାରଦ । ବେଳେବେଳେ foriegn university କୁ ଏ ବିଷୟ ଉପରେ ଭାଷଣ ଦେବାକୁ ଯାଆନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ବୈବାହିକ ସମସ୍ୟା ବିଶାରଦ ମାନେ ? ଏଇ ସମସ୍ୟା ଉପରେ କଣ University ମାନଙ୍କରେ Degree ଦିଆଗଲାଣି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେମିତି ନୁହେଁ ସାର । ତେବେ ବ୍ରଜ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କର ଏଇ Marrige ଇତ୍ୟାଦି ବ୍ୟାପାରରେ ଦୀର୍ଘ ୨୦ ବର୍ଷର ଅଭିଜ୍ଞତା ରହିଛି ।

ଗଣେଶ୍ୱର : କିଓ କାହାକୁ କଣ କହିବାକୁ ଯାଉଛ । କହିଲେ ମୋ ବାହାଘର ୩୦ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ମୁଁ ବି ବିଷାରଦ ହୋଇଗଲିଣି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଭୁଲ ସାର । ଆପଣ ମୋତେ ଭୁଲ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ବିବାହ କରି ୩୦ ବର୍ଷ କଟେଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆପଣ ଜଣେ ମାତ୍ର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ମାତ୍ର । କିନ୍ତୁ ଆମର ସାର ଗତ ୨୦ବର୍ଷ ଭିତରେ ଅନ୍ତତଃ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ବାରଗୋଟି ବିବାହ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗତ କୋଡିଏ ବର୍ଷ ହେଲା ବଂଗ, ବିହାର ଓଡିଶା ଭିତରେ ଅନ୍ତତଃ ୨୦ହଜାର ବାହାଘର କରେଇଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର ମାନେ.. ?

ମୁକୁନ୍ଦ ମାନେ ଆଉ କଣ । ବାହାଘର ନେଇ ଏମିତି କୌଣସି ସମସ୍ୟା ନାହିଁ ଯାହାକୁ ସେ ସମ୍ମୁଖିନ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ତା ପରେ ଜ୍ୟୋତିଷ, ବିଦ୍ୟାରେ ପ୍ରଖର ଜ୍ଞାନ ଯୋଗୁ କଉ କାମଟା ହେବ କଉଟା ନହେବ ସେ ମୁହଁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କହିଦେଇ ପାରନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଆଛା- ତାଙ୍କୁ ଡାକୁ ନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ? ମୋର ତାଙ୍କ ସହତି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ଅଛି । ମୋ ସମସ୍ୟାଟା ଭିନ୍ନ ଧରଣରତ, ସେଇଟା ସେ ସମାଧାନ କରିପାରବେ କି ନାହିଁ ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଟିକିଏ ଶୁଣିବି ।

(ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ଆସିଗଲେ)

ମୁକୁନ୍ଦ ହେଇ ସାର ଆସିଗଲେ । ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାଟା କୁହନ୍ତୁ ଏଥର ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଦେଖନ୍ତୁ ବ୍ରଜ ସୁନ୍ଦର ବାବୁ । ଆପଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏଇ ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ବାବୁ ବହୁତ କଥା କହିଲେଣି । ମୋ ସମସ୍ୟାଟା କିନ୍ତୁ ଟିକିଏ ଭିନ୍ନ ଧରଣର ତେଣୁ ତାକୁ ଗୋପନ ଭାବରେ ସମାଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବ୍ରଜ ସେ ସବୁ ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଗୋପନୀୟତା ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆମ୍ଭେମାନେ ଶପଥ ନେଇଛୁ ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଦେଖନ୍ତୁ ମୋ ଝିଅ ବାହାଘରକୁ ମୁଁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଗୁଡେ ଯୌତୁକ ଦେଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ପୁଅ ବାହାଘରରେ ।

ବ୍ରଜ ସେ ସବୁ ଭରଣା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ତେବେ ଆମ୍ଭେ ନିଶ୍ଚୟ ଗୋଟାଏ ଭଲ ଯୌତୁକ ଦେଲାବାଲା କନ୍ୟାଘର ଯୁଟେଇ ଦବା ।

ଗଣେଶ୍ୱର — କନ୍ୟା ଠିକ୍ ହୋଇସାରିଛି । କେବଳ ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇ ବାହାଘର ହେବା କଥା ।

ବ୍ରଜ — ତେବେ ସମସ୍ୟାଟା ... ?

ଗଣେଶ୍ୱର — ମୁଁ ଚାହୁଁଛି ପୁଅ ବାହାଘରରେ ଗାଡି, ଫ୍ରିଜ୍, ଟିଭି, ଇତ୍ୟାଦି ଗୋଟେ ଲମ୍ବା List demand କରିବି । କିନ୍ତୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଏଥିରେ ନାରାଜ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଓଃ ସେ ଯୌତୁକ ଚାହୁଁନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଖୁବ୍ ଭଲ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଛେନା ଗୁଡ ! ସ୍ତ୍ରୀ ଆମର ଜଣେ ନାରୀନେତ୍ରୀ । ନିଜ ଝିଅ ବେଳକୁ ଏଇଟା ଦିଅ ସେଇଟା ଦିଅ କହି ମୋତେ ଖୋଳ କରିଦେଲା । ଏବେବେଳକୁ କିଛି Demand କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଉଛି ।

ବ୍ରଜ — ପୁଅର ମତାମତ .... !

ଗଣେଶ୍ୱର — ସେଟା ବି ତା ମା ପଟର । ତାହାରି ଯୋଗୁଁ ତ ମୋତେ ସେଇ ଘରେ ସମ୍ବନ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସେ ଝିଅଟାକୁ ବାହାହେବାକୁ ଯଦି ଧରି ବସିଛି ବୋଲି ଏତେ କଥା ।

ବ୍ରଜ — ତାହେଲେ ଆପଣ କଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — କଥାଟା କଣ କି । ଝିଅର ବାପ ଲୋକଟା ମୋଟେ ସୁବିଧାର ଲୋକ ନୁହେଁ । ତିନି ତିନିଟା ଝିଅ ବାହାକଲାଣି ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଠକି ଦେଇଛି । ବିଶେଷ କିଛି ଦେଇନି !

ମୁକୁନ୍ଦ — ଗରିବ ଲୋକ ବୋଧହୁଏ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଗରିବ ? ହୁଁ, ହାଇସ୍କୁଲରେ ମାଷ୍ଟର ଥିଲା । ଏକାବେଳକେ ୧୦ପିଲାଙ୍କୁ ଟିଉସନ କରୁଥିଲା । କେତେଟଙ୍କା ରଖିଥିବ ଏଥିରୁ ବୁଝନ୍ତୁ ।

ବ୍ରଜ — ତେବେ ଆପଣ କଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । କୌଣସି ଉପାୟରେ ସେଇ ଯାଗାରୁ ପୁଅକୁ ଭଙ୍ଗେଇ ଆଣିବା... ଅନ୍ୟ ଯାଗାରେ ସମ୍ବନ୍ଧ କଲେ ମନମୁତାବକ ଯୌତୁକ ମିଳିବ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ନା, ସେ ଝିଅଟାକୁ ମୁଁ ଜାଣେ, ବେଶ ଭଦ୍ର ଆଉ ଭଲ । ତାକୁହିଁ ବୋହୂ କରିବି । ଅସଲ କଥା ହେଲା । ପୁଅର ସେଇଠି ବାହାଘର ହେବ । ମା କହିବା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ମୁହଁ ଖୋଲି କିଛି Demand କରିବିନି ଅଥଚ ଝିଅର ବାପ ଯେମିତି ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କାର ଜିନିଷ ଦେଇଦେବ ।

ବ୍ରଜ — ଆଚ୍ଛା କନ୍ୟାପିତା କଣ କିଛି ଦେବେ ନାହିଁ ବୋଲି ମନା କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ବର	ନାଁ ତେବେ ପୁଅର ଯୋଗ୍ୟତା ଅନୁସାରେ ଦେବ ବୋଲି ମଧ୍ୟସ୍ଥି ପାଖରେ କହୁଛନ୍ତି ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ବୁଝିଗଲି ଆଜ୍ଞା ଆପଣ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କନ୍ୟାପିତା ଯେମିତି କଣ କଣ ଦେବ ସେକଥା ଆପଣ ଜାଣିପାରିବେ ।
ବ୍ରଜ	ନାଁ, ସାର ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିଛି Demand କରିବେନି ଅଥଚ କନ୍ୟାଘର ସାରଙ୍କ ଚାହିଁବା ମୁତାବକ ଯୌତୁକ ଦେଇ ଦେବେ ।
ଗଣେଶ୍ବର	ହଁ, ଠିକ୍ ସେୟା ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ହେଇଯିବ ସାର ।
ଗଣେଶ୍ବର	ସତରେ ହେଇଯିବ ? ଧରାପଡିବିନିତ ।
ବ୍ରଜ	ସବୁ ହେଇଯିବ । ଏଇତ ସାମାନ୍ୟ ସମସ୍ୟା ।
ଗଣେଶ୍ବର	ତାହେଲେ କୁହନ୍ତୁ । ମୋତେ କଣ କରିବାକୁ ପଡିବ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ପ୍ରଥମେ ଫିସ୍‌ଟା ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡିବ ।
ଗଣେଶ୍ବର	ଫିସ୍, କେତେ ପଡିବ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ଦେଖନ୍ତୁ ଯୌତୁକ ହିସାବରେ ଆମେ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା କଗାଇଦେବୁ । ତା ଅନୁସାରେ ଫିସ୍‌ଟା ଧରନ୍ତୁ Ten Percent
ଗଣେଶ୍ବର	ମାନେ ପଚାଶ ହଜାର, ଏତେ ଗୁଡେ ଟଙ୍କା ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ତେବେ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ 20 percent concession କରିବେବୁ ।
ଗଣେଶ୍ବର	ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେଇ ଯଦି Successful ନହୁଏ ।
ବ୍ରଜ	ନ ହେବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନି ସ୍ତାର ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଦନ ଇତିହାସରେ ଏସବୁ ଘଟିନି ।
ବ୍ରଜ	ଘଟିବାର ସଂଭାବନା ବହୁତ କମ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ତା ଛଡା ଲାଭ ଛଡା ଏଥିରେ କ୍ଷତି ନାହିଁ ।
ବ୍ରଜ	ହୁଏତ ଆପଣ ଯେତିକି ଯୌତୁକ ଭାବିଛନ୍ତି ତାଠାରୁ ଅଧିକ ମିଳିଯାଇ ପାରେ ।
ମୁକୁନ୍ଦ	ପାଞ୍ଚ ଲକ୍ଷର ଫିସ୍ ଦାଖଲ କରି ଆପଣ ଆଠ ଲକ୍ଷ କି ଦଶ ଲକ୍ଷ ପାଇପାରନ୍ତି ।
ଗଣେଶ୍ବର	ଆଁ .... ।

ବ୍ରଜ — ଆପଣଙ୍କ କଥା ରହିବ । ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସହକାରେ ବିବାହ ହେବ । ବିନା Demand ରେ କନ୍ୟାପକ୍ଷ ଆପଣଙ୍କୁ ଆଶାଠାରୁ ଅଧିକ ଧନଦେବେ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — କିନ୍ତୁ କେମିତି । ମୁଁ ତ ବୁଝିପାରୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ବ୍ରଜ ସୁନ୍ଦର ବାବୁଙ୍କର ଉନ୍ନତ ମଗଜ ।

ବ୍ରଜ — ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ବାବୁଙ୍କର କୌଶଳପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ ।

ମୁକୁନ୍ଦ, ବ୍ରଜ — Hundred percent success.

ଗଣେଶ୍ୱର — ଆଁ ।

ପବନା — ପାଣି .... (ଗ୍ଲାସ ନେଇ)

ଗଣେଶ୍ୱର — ପାଣି, ଠିକ୍ କଥା ମୋର ପାଣି ଦରକାର ଥିଲା । (ପାଣିପିଇ) ଓଠଟା ବହୁତ ଶୁଖିଯାଉଥିଲା । ଓହୋ.

ପବନା — ଏଠିକି ଯିଏ ଆସନ୍ତି ତାଙ୍କର ଦରକାର ହୁଏ ସାର । ଲବଙ୍ଗ ନିଅନ୍ତୁ ସାର ଓ ଆଉ ସୁଖିବନି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ବାଃ ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟବସ୍ଥା .. ।

ପବନା — ସେବା ସାର । ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଲା ସେବା ... ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଫିସ୍ ଦେବାକୁ ରାଜି ଅଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ କହନ୍ତୁ ସମାଧାନଟା ଆପଣ କଣ କରିବେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେଇଟା Professional trick ଆଜ୍ଞା ସେଇଟା କହିଦେଲେ ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଗଲା ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ତା ମାନେ ମୁଁ ଟଙ୍କା ଦେବିନି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ — ନାଁ ତେବେ ଆମର ପଲିସି ଟା ଆମେ ଭାଙ୍ଗିପାରିବୁନି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଦେଖନ୍ତୁ 50% ଟଙ୍କା Advance ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେବାକୁ ପଡିବ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ହେଲା ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦିଆଯିବ ।

ବ୍ରଜ — କିନ୍ତୁ fifty percent ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଠିକ୍ ଅଛି । ଦେଖନ୍ତୁ ମୁଁ ହଉଛି ଓକିଲ ଗଣେଶ୍ୱର ଦାସ । ନାଁଟା ଶୁଣିଥିବେ । ଯଦି ଠକାମିରେ ପଡେ Court କୁ ଟାଣି ନେବି କହୁଛି । ଆଉ କାମଟା କେମିତି ହବ କୁହନ୍ତୁ ।

ବୃଜ : ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କର ପୁଅ ବର୍ତ୍ତମାନ କଉଠି ?

ଗଣେଶ୍ୱର ତାକୁ ଏଥିରେ ପୁରାନ୍ତୁନି । କହିଛି ପରା ସେ ତା ମା ଦଳରେ । ଯୌତୁକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ।

ବୃଜ ସେ କଥା ମୁଁ ବୁଝୁଛି । ସେ କଣ କରନ୍ତି କଉଠି କାମ କରନ୍ତି ଆମର ଜାଣିବା ଦରକାର ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଦିଲ୍ଲୀରେ ଗୋଟେ Private Company କାମ କରୁଛି । ଏଇ ବର୍ଷେ ହେଲା MCA Pass କରି ଚାକିରୀ କରୁଛି ।

ବୃଜ ତାହେଲେ ହୋଇଗଲା । ଆଛା ବାହାଘର ଅନ୍ତତଃ କେବେକୁ ଠିକ୍ କରୁଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଏଇ ମାସେ ଦୁଇମାସ ଭିତରେ । ତେବେ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଘୁଞ୍ଚାଯାଇପାରେ ।

ବୃଜ ଟଙ୍କାଟା ଦାଖଲ କରନ୍ତୁ ।

ଗଣେଶ୍ୱର କେମିତି କଣ ହେବ କହୁନାହାଁନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସେଇତାକ ଦାମ ତ ପାଞ୍ଚହଜାର ଆଜ୍ଞା, ବୁଦ୍ଧିର ଖେଳ ଆପଣ ଲକ୍ଷପତି ହେବେ ।

ଗଣେଶ୍ୱର ଆପଣ ବୁଦ୍ଧି ଖେଳ କରି ମୋତେ ଲକ୍ଷପତି କରାଇ ଦେବେ ନିଜେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ନହୋଇ ଏ ଅଫିସ ଖୋଲୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଏ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ବୈଚିତ୍ର ଆଜ୍ଞା.. ଛାଗ ଦୁଗ୍ଧ ନ୍ୟାୟ ।

ଗଣେଶ୍ୱର ମାନେ ?

ବୃଜ ମାନେ ଛେଳି କ୍ଷୀର ଖାଇଲେ କୌଣସି ରୋଗ ବ୍ୟାଧି ହେବନି ! ତା ବୋଲି ଛେଳି ପେଟରେ ତ ତାର କ୍ଷୀର ଅଛି ସେ କୁଣି ରୋଗ ବ୍ୟାଧିରେ ପଡି ମରିଛୁ କେମିତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ସେମିତି ଏଇ ଛାଗ ଦୁଗ୍ଧ ନ୍ୟାୟରେ ଆମେ ଲକ୍ଷପତି ହୋଇ ପାରୁନୁ ସାର ।

ଗଣେଶ୍ୱର ମୋ ପାଖରେ କିନ୍ତୁ ଏତେ ଟଙ୍କା ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଟଙ୍କା ହେଲେ ଆସିବେ । ଆମେ ଅଫିସ ୨୪ଘଣ୍ଟାଭିତରୁ ୧୮ଘଣ୍ଟା ଖୋଲା ରହିଛି ।

ବୃଜ ପାଖରେ କେତେ ଅଛି ?

ଗଣେଶ୍ୱର ପାଞ୍ଚ ଭିତରେ ଅଛି ।

ବୃଜ ହଉ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ ବାକିଟା ପରେ ଦେଇଯିବେ ।

(ଗଣେଶ୍ୱର ଟଙ୍କା ଦେଲେ - ମୁକୁନ୍ଦ ଭିତରକୁ ନେଇ ଚାଲିଗଲେ)

ଗଣେଶ୍ୱର — କଣ କରିବାକୁ ହେବ କହୁନାହାଁନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ — ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କରିବାକୁ ପଡିବନି । ଦେଖନ୍ତୁ ଏଇ ପେପର News ଟା ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଦେଖି ଦେଖି News ଟା କଣ ।

ବ୍ରଜ — (ପେପର ପଢ଼ି)ଆଇ.ଏ.ଏସ୍.ର ଫଳାଫଳ ପ୍ରକାଶ । ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ । ଆଜି ଏଠାରୁ ଖବର ନେବାରେ ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ଏ ବର୍ଷ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. ଆଲାଏଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି ପରୀକ୍ଷାରେ ୨୬୧ ଜଣ ଯୁବକ କୃତିତ୍ୱର ସହ ଉତ୍ତିର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ସହ ନାମ ଆସନ୍ତା ୮ ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଏହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଲାଭ ।

ବ୍ରଜ — ଆପଣଙ୍କର ଭାବି ସମୁଦି ପରା ଯୋଗ୍ୟତା ଅନୁଶାରେ ଯୌତୁକ ଦେବେ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ହଁ ସେଇଥିପାଇଁ ତ ଏତେ କଥା । ସେ ଯଦି ମୂଳରୁ କହି ଦିଅନ୍ତା ଯେ କଣ କଣ ଦେବ ମୁଁ କାହିଁକି ହଇରାଣ ହେଉଥାନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ — ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନଠୁ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ IAS ପାଇଛି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଆଁ....... ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ମିଛ କଥାଟା ପ୍ରଚାର କରିବି । ନିକଟରେ ନାଁ ଗୁଡାକ ପ୍ରକାଶ ପାଇଗଲେ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯିବ ।

ବ୍ରଜ — ନାଁ ଗୁଡାକ ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କର ପୁଅର ନାଁ ଥିବ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ସେତ ସେ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇନି ଥିବ କେମିତି ।

ବ୍ରଜ — ସେଇତକ ବୁଦ୍ଧି ଆମର । ପେପରରେ କେମିତି ବାହାରିବ ଆମରି କାମ । ଯାହା Information ଦରକାର ମୁକୁନ୍ଦ ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତୁ । ଏଇ IAS କଥାଟା ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତୁ । ତା ପରେ ଅନ୍ୟ ତିନି ଚାରି ଯାଗାରୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିବା କଥା ଭାବି ସମୁଦିକୁ କୁହନ୍ତୁ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — କିନ୍ତୁ ଧରାପଡିଗଲେ ।

ବ୍ରଜ — Chance ନାହିଁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ : କାମଟା କେମିତି ହବ ଆମର ଦାୟିତ୍ୱ । ବାକି ଟଙ୍କାଟା ଆମେ ଯେମିତି ଚମ୍ପଲ ପାଇ ଯାଉ ।

ଗଣେଶ୍ୱର କାମଟା ଦେଇଯିବତ ।

ବ୍ରଜ ସବୁ ହୋଇଯିବ । ପୁଅ ସେଇଠି ବାହାହବ, ଆପଣ କିଛି Demand କରିବେନି । କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ହାସଲ କରିବେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁଅ ଯାହାକୁ ପସନ୍ଦ କରିଛି ସେଠି ବାହା ହୋଇ ଖୁସ୍, ଆପଣଙ୍କର ସମାଜସେବି ସ୍ତ୍ରୀ- ଆପଣ ଯୌତୁକ ଦାବି କରୁନାହାଁନ୍ତି ବୋଲି - ଖୁସି, ଆପଣ ପଦାରେ ପଡିବେନି ଅଥଚ ଗାଡି, ଫ୍ରିଜ୍, ୱାସିଂମେସିନ, କଲର ଟିଭି, Godrej ଆଲମିରା ସବୁ ଆସି ଘରେ ଥୁଆ ହୋଇଯିବ ।

ବ୍ରଜ ଆପଣ କାଦୁଅରେ ପଶିଯିବେ ଅଥଚ ଗୋଡରେ ବିନ୍ଦୁଏ କାଦୁଆ ଲଗାଇବାକୁ ଆମେ ନେବୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଥଣ୍ଡା ଜଳରେ ବୁଡ ମାରିବେ ଅଥଚ ସର୍ଦ୍ଦିକାଶ, ଛିଙ୍କ କିଛି ହବନି ।

ଗଣେଶ୍ୱର ସାପ ମରିବ ଅଥଚ ବାଡି ଭାଙ୍ଗିବନି । ମୋ ଘରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଭରିଯିବତ ?

ବ୍ରଜ, ମୁକୁନ୍ଦ ହଁ । (ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠନ୍ତି)

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ଅନ୍ୟ ଦିନର ଘଟଣା)

ମୁକୁନ୍ଦ — ସାର ସେ ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ଆଇ.ଏ.ଏସ୍. କଥା ପେପରରେ ବାହାରିଗଲା ପରେ କନ୍ୟାପକ୍ଷ ସବୁକଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ — ସବୁ କଥାରେ ମାନେ ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ମାନେ ପୁଅ ଘର ଯାହା ଯାହା ଚାହୁଁଚନ୍ତି ସେ ଗାଡି, ରଙ୍ଗିନ୍ ଟିଭି, ଫ୍ରିଜ୍, ୱାସିଙ୍ଗ ମେସିନ୍, AC, ୱାଟର ଫିଲଟର ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ସେ ସବୁ କିଣା କିଣି ପାଇଁ ଝିଅଘର ପରା ତାଙ୍କର ଜମି ବିକ୍ରୀକରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେଣି ।

ବ୍ରଜ — ସତେ ? ଆପଣ ଏ ସବୁ ଖବର କାହାଠୁ ପାଇଲେ । କଣ ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା?ବାକିଟଙ୍କା ନେଇ ଆସିଲନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଚାରି ଚାରିଥର ଯାଇ ଫେରିଲିଣି, ଆଜ୍ଞା, ଘରେ ଥାଇବି ମନା କରିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ୟା ଭିତରେ ପଅର ଦିନ ହେଉଛି ନିର୍ବନ୍ଧ ଆସନ୍ତା ସପ୍ତାହରେ ବାହାଘର ।

ବ୍ରଜ — ସେ ସବୁ ସତ,ଯେ ହେଲେ ଆପଣ ଏ ଖବର କେଉଁଠୁ ସଂଗ୍ରହ କଲେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — କନ୍ୟାର ମାମୁଁଙ୍କ ସହିତ ମୋ ଆଗରୁ ପରିଚୟ ଅଛି ତାଙ୍କୁ ପଚାରି ସବୁ ବୁଝିଗଲି । ଆପଣଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଯୋଗୁଁ ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଯିବେ ଆଜ୍ଞା ହେଲେ ସେ କନ୍ୟା ଘର ଜମିବାଡି ବିକ୍ରିକରି ଦାଣ୍ଡର ଭିକାରୀ ହୋଇଯିବେ ।

ବ୍ରଜ — ହଁ, ଜଣକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟପତି କରିବାକୁ ଯାଇ ଆଉ ଜଣକୁ ଭିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁ ମଧ୍ୟ ଆମକଥା ଭୁଲିଗଲେ । ବାକିୟା ଟଙ୍କା ପଠାଇବା କଥା ଭୁଲିଗଲେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ମୁଁ ଯେତେଥର ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲି କେବେ ଦେଖା ଦେଲେନି ଆଜ୍ଞା, ଓକିଲ ଲୋକତ.. ଆମ ସହିତ ଚାଲାକି ଖେଳିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ — ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୁତ୍ର ସେବା ସଦନ ସହିତ ଚାଲାକିମାନେ ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ସହିତ ଚାଲାକି ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ଆଜ୍ଞା ଆମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ହେବାକୁ ଯାଇ ଆମକୁ ପୁଣି ଚାରିଶବିଶ୍ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଏମିତି ବାଟ କରନ୍ତୁ ଯେମିତି ବୁଢ଼ା ଠିକ୍ ବୁଦ୍ଧି ଶିଖିବ ।

ବ୍ରଜ   ହୁଁ, ମୋତେ ସେଇକଥା ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡିବ । କୌଣସି ଉପାୟରେ ଏ ବୃଦ୍ଧ ଟାଉଟର କବଳରୁ ଝିଅଘରକୁ ବଞ୍ଚେଇବାକୁ ପଡିବ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ନହେଲେ ଝିଅଘର ଦାଣ୍ଡର ଭିକାରି ହେଇଯିବେ ଆଜ୍ଞା ।

ବ୍ରଜ   ମୁକୁଳ ରାଜ ?

ମୁକୁନ୍ଦ   ସାର ।

ବ୍ରଜ   ବୁଦ୍ଧି ଯୁଟିଯାଇଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ   କୁହନ୍ତୁ ସାର । ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କାମରେ ଲଗେଇ ଦେବି ।

ବ୍ରଜ   ଝିଅର ବାପାଙ୍କୁ ଯାଇ ଖବର ଦିଅ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ଏଇ IAS ପାଇବା କଥା ମିଛ ବୋଲି କହି ଦେଲେ ଅହିଁରି ତ ମାର ?

ବ୍ରଜ   No, ତାହେଲେ ସବୁ ବିଭ୍ରାଟ ହୋଇଯିବ, ଆମ କାମଟି ମଧ୍ୟ ସେପରିକି, Business ଡାଉନ୍ ହୋଇଯିବ । ତମେ ବରଂ ଗୋଟେ କାମ କର, ଝିଅର ମାମୁଁ ସହିତ ତୁମର ପରିଚୟ ଅଛି ବୋଲି କହୁଛ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ଆଜ୍ଞା ହଁ ସେ ତ ସେ ବାହାଘର କଥା ସବୁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଝିଅର ବାପା ବନମାଳୀ ବାବୁ ତାଙ୍କ ହାତରେ ସବୁ ବାହାଘର ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଉଚନ୍ତି ।

ବ୍ରଜ   ଯାଅ । ତାଙ୍କୁ ଏଠିକି ଧରିଆଣ । ତାଙ୍କୁ କୁହ ଆମର ସାହାଯ୍ୟ ନେଲେ ସେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚରୁ ବଞ୍ଚିଯିବେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   କାଲି ତାକି ଆଣୁଛି ଆଜ୍ଞା, କାଲି First hourରେ ଧରି ଆଣିବି ।

ପବନା   ସେଇ ବାବୁ ଆସିଲେଣି ଆଜ୍ଞା

ମୁକୁନ୍ଦ   କେଉଁ ବାବୁ?

ପବନା   ଘୋଡା (ହଁ ହଁ ହସି) ।

ମୁକୁନ୍ଦ   Hurclus ମ୍ୟାଖ୍ଗୁଡ

(ହରକ୍ଲୁଏସ ବାବୁଙ୍କର ପ୍ରବେଶ)

ଆସନ୍ତୁ ଆସନ୍ତୁ ହରକ୍ଲୁଏସ ବାବୁ ଆସନ୍ତୁ ।

ହର   ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ସତରେ ମୁଁ କେମିତି କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବି ବୁଝିପାରୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଝିଅର ଓଜନ କମିଲା ତା ହେଲେ ! କମିବନି, Dr. Hanga ଲେଖିଛନ୍ତି ବହୁ ପରିକ୍ଷୀତ । ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କ କନ୍ୟା ତା ହେଲେ ଗୋଟାଏ ମାସ ଘୋଡା ଦୌଡାଇ Result ପାଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ପବନା — ନହେଲେ ଏତେ ଖୁସି କାହିଁକି ହୁଅନ୍ତେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଗୋଟେ ମାସ ଘୋଡା ଦୌଡରେ କେତେ ଓଜନ କମିଲା ?

ହର — ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ ।

ବ୍ରଜ — ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ ? ମୁଁ ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ କହିଥିଲିନା, ଆପଣଙ୍କର କନ୍ୟା ତାହେଲେ ଟିକିଏ slim ହୋଇ ଯାଇଥିବେ ।

ହର — କାହିଁକି ?

ବ୍ରଜ — ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ ଓଜନ କମିଚି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।

ହର — ହଁ ଗୋଟେ ମାସ ଘୋଡା ଦୌଡରେ ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ ଓଜନ କମିଛି ସତ କିନ୍ତୁ ମୋ ଝିଅର ନୁହେଁ !

ମୁକୁନ୍ଦ — ଝିଅର ନୁହେଁ ମାନେ ।

ହର — ଘୋଡାର । ଘୋଡାର ଓଜନ ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ କମିଛି ।

ବ୍ରଜ — ନା ଆପଣ ମିଛ କହୁଛନ୍ତି । ଆପୁ ଆନ୍ତୁ [illegible] କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲେ ଯେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଧନ୍ୟବାଦ ବି ଜଣାଇଲେ ।

ହର — ମୋ ଝିଅର ଓଜନ କମୁକି ନକମୁ ପୁଅ କିନ୍ତୁ ମୋ ଝିଅକୁ ପସନ୍ଦ କରିଛି ଆଉ ଗତକାଲି ନିର୍ବନ୍ଧ ବି ସରିଯାଇଛି ।

ବ୍ରଜ — କେମିତି ?

ହର — ଘୋଡା ଦୌଡ ଭିତରେ ଦିନେ ଝିଅ ମୋର ଘୋଡାରୁ ପଡିଯାଇ ଯଖମ ହୋଇଗଲା । ତାକୁ କିଛି ଦିନ Bedରେ ରହିବାକୁ ପଡିଲା । ଅନେକ କଷ୍ଟ ପାଇଲା । ପୁଅ ଝିଅର ଏସବୁ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି କହିଲା - ଡାର୍ଲିଂ ତୁମେ ମୋ କଥା ଅନୁଶାରେ ଓଜନ କମେଇବାକୁ ଘୋଡା ଦୌଡ କରିଲ । ମୋର ଯୋଗୁ ପଡି ଯଖମ ହୋଇ Bed ridden ହେଲ । ଆଉ ତୁମ ପ୍ରେମର ପରୀକ୍ଷା ଦରକାର ନାହିଁ ତୁମେ ହେଉଛ ପ୍ରକୃତରେ ମୋର ଜୀବନସାଥି ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ । ବାଶ୍ Engagement ହୋଇଗଲା ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ମୁଁ କହୁନି ହରକ୍ଯୁଏସ ବାବୁ, ଆମର ଏଠିକି ଆସି କୌଣସି ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ ହୋଇ ରହିନି ।

ପବନା — ତା ମାନେ ଘୋଡା ତାର କାମ ଦେଖେଇଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଚୁପ୍ । ଘୋଡା ତା କାମ ଦେଖାଇନି ବରଂ ଆମ MD.ଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତାର କାମ ଦେଖେଇଛି ।

ହର — ସେ ଯାହା ହେଉ ଏଇ ନିଅନ୍ତୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର । ଝିଅର ମୋର ବାହାଘର fixed ହୋଇଯାଇଛି ଆସିବେ ନିଶ୍ଚୟ ତାରିଖ ହେଉଛି ଆସନ୍ତା ୧୧ ବୁଧବାର ରାତ୍ର ୯ଘଣ୍ଟା । ଆସିବେ ନିଶ୍ଚୟ ।

ବ୍ରଜ, ମୁକୁନ୍ଦ — ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ।

ହର — ତେବେ ଆଉ ଗୋଟେ କଥା, ପୁଅ କଥା କଣ କରିବା ସେ ଦିନକୁ ଦିନ ମୋଟା ହେଇ ଚାଲିଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେଇ ଘୋଡା ଚଢାନ୍ତୁ – ସେ ବି କେଉଦିନ ଖସିଗଡି Bed Ridden ହୋଇଗଲେ ଝିଅ ଭଳି Slim ହେଇଯିବ ।

ହର — ନାଁ ଝିଅଟା ଖାଲି ଘୋଡା ଉପରେ ଚଢୁଥିଲା ଯେ ପଡିଗଲା । ପୁଅ କିନ୍ତୁ ଜିନ୍ ଫିନ୍ ଚଢେଇ ବଡ ମଝବୁତ୍ ଭାବରେ ବସୁଛି । ଘୋଡା ପଡି ଯାଇ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଉଛି ପଛେ ତାର କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନି । ଆପଣଙ୍କ Formula ଠିକ୍ କାମ କରୁନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — କାମ କରିବ ସାର । Fees ଦାଖଲ କରନ୍ତୁ ।

ହର — ମାନେ କହୁଛି ଦିନକୁ ଦିନ ପୁଅ ବଦଳରେ ଘୋଡାର ଓଜନ କମୁଛି । ଏମତି ଠକାମି କାମ ବତାଇବାକୁ ପୁଣି Fees ଦେବି ।

ବ୍ରଜ — ଦେଖନ୍ତୁ ମାଖୁଡୁ ବାବୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁନି । ଆପଣ ଆମର ଜଣେ ସହୃଦ Costomer ତେଣୁ Credit ରେ ଆମେ ପୁଅର ଓଜନ କମାଇବାର ବୁଦ୍ଧିଟା ବତେଇ ଦେଉଛୁ । ସେଇ Dr. Hanga ଙ୍କ ଲିଖିତ health is wealth ବହିରେ ଅଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — କାଢି ଦେଉଛି ସାର । (ବହି ବଢେଇ)

ବ୍ରଜ — ଘୋଡା ଆପଣଙ୍କ ପୁଅର ଓଜନ ବୋହି ନପାରି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଅର ଓଜନ କମାଇବାକୁ ହେଲେ ତା ଉପରେ ଘୋଡା ଚଢିବାକୁ ପଡିବ ।

ହର — ଘୋଡା ପୁଅ ଉପରେ ଚଢିବ।

ବ୍ରଜ — ଓଃ ଆପଣ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି। ଘୋଡା ଆପଣଙ୍କ ପୁଅକୁ ବୋହି ବାଟଚାଲୁଥିଲା ଏବେ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ଘୋଡାକୁ ବୋହି ବାଟ ଚାଲିବେ।

ହର — ମାନେ?

ବ୍ରଜ — ମାନେ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ନିଜର ଓଜନ କମାଇବା ପାଇଁ କାନ୍ଧରେ ଘୋଡା ଓଜନର ଭାର ନେଇ ଚାଲିବ। ଦେଖିବେ ଗୋଟେ ମାସ ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଓଜନଟା ପାଣି ଭଳି ବୋହିଯିବ।

ହର — ସେ କଣ ସେମିତି କରିବାକୁ ରାଜି ହେବ? ଆଉ କିଛି ଅନ୍ୟ ବାଟ କୁହନ୍ତୁ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସାର କହିବେ - ଠିକ୍ ବାଟ କହିଦେବେ ତେବେ ପ୍ରଥମେ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅର ବାହାଘର ହେଇଯାଉ ତା ପରେ ପୁଅକୁ ଧରି ଏଠିକି ଚାଲି ଆସିବେ । ସାର ଆମର ତାକୁ ଦେଖି ତା ଓଜନ କମାଇବାର ସୂତ୍ରଟା ବାହାର କରିଦେବେ ।

ହର — ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣମାନେ କିନ୍ତୁ ଝିଅ ବାହାଘର Recepetionକୁ ଆସିବେ ।

ପବନା — ମୋତେ କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନ ଡବଲ ମିଠା ଖୁଆଇବେ ସାର ।

ହର — ଡବଲ ନୁହେଁ ଛବଲେ ମିଠା ଖୁଆଇବି ।

ପବନା — ଛବଲେ ମିଠା ମାନେ ?

ହର — ଛବଲ ପେଟି ଦେଖିନାହାଁନ୍ତି ସେଇଥିଲେ ଛବଲେ ମିଠା ଖୁଆଇବି। ଆସିବେ କିନ୍ତୁ । (ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ)

ସମସ୍ତେ — ନିଶ୍ଚୟ ସାର ନିଶ୍ଚୟ ।

ତୃତୀୟ ପାଦ

(ସେଇଘର । ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ଓ ମୁକୁନ୍ଦରାଜ ଅଛନ୍ତି ବ୍ୟସ୍ତଭାବରେ ପଦଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି ମି. ବନବିହାରୀ)

ବନବିହାରୀ — ଆପଣମାନେ କଣ କହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ମୁଁ ଲଟେରି ପାଇଯିବି ପୁଣି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ?

ମୁକୁନ୍ଦ — ହଁ ସାର, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ବହୁଦିନର ପରିଚିତ । ମୁଁ ମିଛ କହିବି?

ବନ — ନା ସବୁ ସତ ଗୁଡାକ କହିଦେଉଛ । କି ଓ ଲଟେରି, ମିରାକିଲ୍, ହଟଚମକ ଏ ସବୁରେ ମୋର ମୂଳରୁ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ସେସବୁ ପାଇଁ ଟିକେଟ କିଣିବା ମୋର ଜୀବନରେ ହେଇନି । ମୁଁ କେମିତି ଲଟେରି ପାଇଯିବି ।

ବ୍ରଜ — ପାଇଯିବେ ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ ଧର୍ଯ୍ୟଧରି ବସିଲେ କେମିତି ପାଇବାକୁ ହେବ ଆମେ କହିଦେବୁ । ଦୟାକରି ବସନ୍ତୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ବସନ୍ତୁ ବନବିହାରୀ ବାବୁ । ଶାନ୍ତ ମନରେ ଆମର ବ୍ରଜସୁନ୍ଦର ବାବୁ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ଶୁଣନ୍ତୁ ।

ବନ — ବସୁଛି । ଦେଖନ୍ତୁ ମୋତେ ଏଠିକି ଡାକିଆଣି ଯାହା ସମୟ ନେଲେଣି ନେଲେଣି ଯାହା କହିବା କଥା ଚଞ୍ଚଳ କହନ୍ତୁ । ମୋ ଭାଣିଯୀର କାଲି ନିର୍ବନ୍ଧ । ନିର୍ବନ୍ଧ ଦିନ ପୁଅର ବାପା ଚାହିଁଛନ୍ତି । ସବୁ ଯୌତୁକ ଜିନିଷ ଯେମିତି ପ୍ୟାକ ହୋଇଯାଏ । ସେ ସେକଥା ଦେଖିବେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଏକଥା ଆପଣମାନେ କଣ ପୁଅର ବାପାଙ୍କ ଶୁଣିଛନ୍ତି ନା ଆଉ କା ପାଖରୁ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ସେ କେବେ କହି ନଥିଲେ ।

ବନ — ନା ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁ ଆମରକୁ କେବେ Direct କହିନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କାହା ଜରୀଆରେ ଏ ଖବର ଆସିଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ପ୍ୟାକ୍ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବ୍ରଜ — ସେ କଥା ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କରିବାକୁ ପଡିବନି ଆମେ କରିବୁ ।

ବନ — ମାନେ ?

ବ୍ରଜ — ଆପଣଙ୍କର ଭାଣିଜୀର ଏଇ ସହରରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁଙ୍କ ପୁଅ ସହିତ ଆସନ୍ତା କାଲି ନିର୍ବନ୍ଧ ହେବ । ଯୌତୁକ ଜିନିଷ ନିର୍ବନ୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ୟାକ୍ ହୋଇ ଧୁଆ ହୋଇଥିବ । ଆମେ ପ୍ୟାକ କରିବୁ ।

ବ୍ରଜ — ମାନେ ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝି ପାରୁନି ।

ବ୍ରଜ — ଆମେ Supply କରିବୁ ଆପଣ ଆମକୁ order ଦେବେ ।

ବନ	କଣ ଢବରଦଛି । ମୁଁ ସିଆଡେ ବିଭିନ୍ନ ଦୋକାନ ବୁଲି ଜିନିଷ ସବୁ ଠିକ୍ କରିସାରିଲିଣି ।

ବୃଜ	ସେ ସବୁ ଜିନିଷ କିଛି ଦବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କର ଭାଣିଜୀ ଉଚ୍ଚ ଶିକ୍ଷିତା, ତା ପରେ College ରେ ଅଧ୍ୟାପିକା ମାସକୁ ଟ ୩୦,୦୦୦ଙ୍କା ଦରମା ପୁଣି ଯୌତୁକ କାହିଁକି ?

ବନ	ପୁଅ ଯେ IAS । ତାକୁ ଜ୍ୱାଇଁ କରିବାକୁ ଲୋକେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଧରି ବୁଲୁଛନ୍ତି ।

ବୃଜ	ମିଛ । ଏକଥା କେବଳ ଆପଣ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଥିବେ । ସବୁ ମିଛ ।

ବନ	କଣ ମିଛ?

ବୃଜ	ସବୁ ମିଛ, ନକଲି IAS ।

ବନ	ମାନେ ?

ମୁକୁନ୍ଦ	ମାନେ କିଛି ନୁହେଁ ଆଜ୍ଞା ଗଣେଶ୍ୱର ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁଅକୁ IAS ପାଇଛନ୍ତି ବୋଲି ପ୍ରଚାର କରିଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କର ଭିଣୋଇଙ୍କ ଠାରୁ ମାନ ଝଡେଇବା ପାଇଁ । ପ୍ରକୃତ ସେ କେବେ ତାଙ୍କ ପୁଅ IAS ପାଇଛି ବୋଲି କହିନଥିବେ ।

ବନ	ନାନା ମୁଁ ନିଜେ ପେପରରେ ଦେଖିଛି । ଶ୍ରୀମାନ ଭୈରବ ଗୌରବ ଦାସ ନାଁ ବି ମୁଁ ନିଜେ ପଢିଛି । ସେ କେବେ କହିନାହାଁନ୍ତି ।

ବୃଜ	ଭୈରବ ଗୌରବ ଦାସ ବାହାରିଛି ସତ ହେଲେ ସେ IAS ପାଇ ନଥାଇ ପାରନ୍ତି ।

ବନ	ଆପଣମାନେ ଏସବୁ କେମିତି ଜାଣିଲେ ?

ବୃଜ	ସେ ସବୁ ଖବର ଆମେ ସଂଗ୍ରହ କରିଛୁ । ଆଜ୍ଞା ଆପଣଙ୍କର ଭାଣିଜିଙ୍କର ଗଣେଶ୍ୱରବାବୁ ପୁଅଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ଅଛି, ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଦେଲେ ଜାଣିବେନି ।

ବନ	ସେ ତ ଦିଲ୍ଲୀରେ କାଲି ଆସି ଏଠି ପହଞ୍ଚିବ । କିନ୍ତୁ ଏ ଠକାମି କଥା ମୋ ଭିଣୋଇ ଶୁଣିଲେ ତାଙ୍କ Blood pressure ବଢିଯିବ । IAS କଥା ଶୁଣି ସେ ପାଞ୍ଚମାଣ ଜମିବିକ୍ରୀ କରିବାକୁ ଠିକ୍ କରିଛନ୍ତି, କାଲି ଟଙ୍କା ମିଳିବ, ଟିଭି, ଫ୍ରିଜ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି କିଣାଯିବ ।

ବୃଜ	ସେଇଥିପାଇଁ କହୁଥିଲି ଆପଣ ଠକେଇ ପାଇଯିବେ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ଜିନିଷ କିଛି କିଣିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।

ବନ : କେମିତି ?

ବ୍ରଜ ଆପଣଙ୍କ ପୁଅଘର କିଛି ମୌଖିକ Demand କରିନାହାନ୍ତି ବରଂ IAS ର ଚାଲ ଦେଖେଇ ପ୍ରକାରନ୍ତରେ ନିର୍ବନ୍ଧ ଦିନ ଜିନିଷ ଦେଖିବେ ବୋଲି ଖବର ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଠକିଛନ୍ତି, ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ଠକି ଦେବେ ।

ବନ କିନ୍ତୁ କେମିତି ଠକି ଦେବି ।

ବ୍ରଜ ଦେଖନ୍ତୁ ପୁଅ, ପୁଅର ମା ସମସ୍ତେ ଯୌତୁକ ବିରୁଦ୍ଧରେ । କେବଳ ଗଣେଶ୍ୱର ବାବୁ ବୁଢାଲୋକ ଯୌତୁକ ପାଇଁ ଅଣ୍ଟାଭିଡି ବସିଛନ୍ତି । ମୁହଁରେ କହିବାର ସାହସ ନାହିଁ ଅଥଚ ଠକାମିରେ ନେବାକୁ ଆଶା ।

ମୁକୁନ୍ଦ ଏମିତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମିଆଁ ବିବି ରାଜି କିନ୍ତୁ ବୁଢାବାପା ଗୋଳମାଳ କରୁଛି । ତେଣୁ ତାକୁ ପାନେ ଦେବାକୁ ହେଲେ ଆପଣ ଆମ କଥା ଅନୁସାରେ କାମ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବ୍ରଜ ହଁ, ସେ ଯେମିତି ଠକିଛନ୍ତି ଆପଣ ସେମିତି ନିର୍ବନ୍ଧ ଦିନ, ଟିଭି, ଫ୍ରିଜ୍, ଗ୍ୟାସଚୁଲ୍ଲା, ୱାସିଙ୍ଗ ମେସିନ ସବୁଥିର ଖାଲି ପ୍ୟାକିଂ ଖୋଳ ଗୁଡାକ ଆଣି ଘରେ ସଜେଇ ଦେବେ । ବୁଢାତ ଆଉ ଭିତରେ କଣ ଅଛି ଦେଖିବନି । ବାହାରୁ ବାହାରୁ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର କାଗଜ ଖୋଳ ଦେଖି ବାୟା ।

ବନ କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି ସେ IAS ପାଇଯାଇଥାଏ ?

ମୁକୁନ୍ଦ ସେକଥା ଆମକୁ ଛାଡନ୍ତୁ । ଠିକ୍ ବାହାଘର ଦିନ ହାତ ଗଣ୍ଠି ପଡିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିବେ ଖବର କାଗଜରେ ସଂଶୋଧନ ଫର୍ଦ୍ଦ ବାହାରି ପଡିଥିବ । ଯଦି ପୁଅ ସତରେ IAS ପାଇଥିବ ତେବେ ବାହାଘର ପରେ ସବୁ କିଣା କିଣି କରି ଦେଇଦେବେ ।

ବ୍ରଜ ଏବେ ଖାଲି ଢବଲ ରହିବ । ତା ଭିତରେ ଅସଲ ଜିନିଷ ନଥିବ ।

ବନ ସତକଥା ଆପଣ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ଭିଣୋଇ ମହାଶୟଙ୍କର ଚାରୋଟି କନ୍ୟା । ଗୋଟିଏ ବାହାଘରେ ପାଞ୍ଚମାଣ ଜମି ବିକିଦେଲେ ଆଉ ଚାରୋଟି ପାଇଁ କିଛି ରହିବନି । ସତରେ ଆପଣ ମୋ ଭିଣୋଇକୁ ରକ୍ଷା କରିଦେଇଛନ୍ତି ।

ମୁକୁନ୍ଦ ମୁଁ କହୁନଥିଲି ବନବିହାରୀବାବୁ ଆପଣ ଲଟେରି ପାଇଯିବେ ।

ବନ ଆପଣମାନେ ଯେମିତି ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ସେକଥା ମୁଁ ବୁଝୁଛି । କେମିତି ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇବି ଜାଣିପାରୁନି ।

ବ୍ରଜ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣେଇବା ଦରକାର ନାହିଁ ସାର, ଆମେ ହେଲୁ ଲଟେରି ଟିକଟ ଏଜେଣ୍ଟ । ଏଇ ବିକା ବିକି ଭିତରୁ କାହାର ଯଦି ଉଠିଯାଏ ତା ପ୍ରାଇଜ ଟଙ୍କାରୁ ୧୦% ରେ ଭାଗ ପାଇଥାଉ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ସେ କଥା ବିଚାର କରି ଅନ୍ତତଃ ଆମ କମିସନଟା ।

ବନ   (ହସି) ଦିଆଯିବ ଦିଆଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଗୁଡେ ନୁହେଁ । ବାହାଘରଟା ସରିଯାଉ ଆପଣମାନେ ପ୍ରଥମେ ଭୋଜିଭାତ ଖାଇ ମୁହଁ ମିଠା କରନ୍ତୁ କମିସନଟା ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବି । ବିଶ୍ୱାସ ରଖନ୍ତୁ ।

ବୃଦ୍ଧ   ବିରାଟ ଅଫିସ ଆଜ୍ଞା ଦୁନିଆ ଷ୍ଟାପ୍, ପଛରେ ଯାହାଦେବେ ଦେବେ, ଏବେ Advanceଟା ।

ବନା   ଆଚ୍ଛା ଆଚ୍ଛା ମୋ ପାଖରେତ ବିଶେଷ କିଛି ନାହିଁ ଏଇ ଦୁଇହଜାରେ ଟଙ୍କା ରଖିଥାନ୍ତୁ.... ।

(ଟଙ୍କା ଦେବା ଅବସ୍ଥାରେ ପଶିଆସିଲେ ଗଣେଶ୍ୱର)

ଗଣେଶ୍ୱର   ଥାଉ ବନବିହାରୀ ଥାଉ । ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନର ଏଇ ଟାଉଟର ଦିଇଟାଙ୍କୁ ଗୋଟେ ବି ପଇସା ଦିଅନ୍ତୁନି ।

ବନ   କାହିଁକି, ଦେବିନି କାହିଁକି, ମୋତେ ଯାହା ସବୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏଇ ଟଙ୍କା କିଛି ନୁହେଁ ।

ଗଣେଶ୍ୱର   ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ନା ଟାଉଟରି କରିଛନ୍ତି । ତୁମକଥା ଏଇ ପାଖରେ ରହି ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣିଛି । ଏଇମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୋ ପୁଅ IAS ପାଇଛି ବୋଲି ପେପରରେ ବାହାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏଇମାନେ ପୁଣି ତୁମଠୁ ଟଙ୍କା ପାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ କାଗଜ ଖୋଳ ଧରାଇବା ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଇ ମାନଙ୍କୁ ଆମେ ପୋଲିସ୍‌ରେ ଦେବା ।

ବୃଦ୍ଧ   ଆମକୁ ପୋଲିସରେ ଦେବେ? ଆମର ଦୋଷ କଣ ଆଜ୍ଞା, ଆପଣ ପୁଅ ସେ ଝିଅଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଶିକ୍ଷିତ ପୁଣି ଚାକିରି କରି ରୋଜଗାର କରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ବୁଢା ଲୋକ ଉପରକୁ ଟିକେଟ କାଟିବାକୁ ସମୟ ଆସିଲାଣି ଯୌତୁକ ପାଇଁ କାହିଁକି ଲୋଭ ବଳି ପଡୁଛି ଆପଣଙ୍କର । ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ପୋଲିସରେ ଦେବୁ ।

ମୁକୁନ୍ଦ   ହଁ ଆମର ସଦନର ମଟୋ ହେଲା ସବୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିବା । ଆମେ ସେଇଟା କରିଛୁ । ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ସେଇଠି ହିଁ ବାହାହେବ ।

ବୃଦ୍ଧ   ହଁ ଆମର ପୁରା ବିଶ୍ୱାସ ଯେ କିଏ କାହାକୁ ବିବାହ କରିବ ଭଗବାନ ଆଗରୁ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ମଣିଷ କେବଳ ଏଇଠି ନିମିତ୍ତ ମାତ୍ର ଅନୁଷ୍ଠାନ କରୁଛନ୍ତି । ହେଲେ ଏଥିରେ ଯୌତୁକ, ଟଙ୍କା, ଜାତି, ଆଭିଜାତ୍ୟ, ଏସବୁ ଯେତେ ବାଜେ କଥା ଆପଣ ବୁଢାମାନେ ପୁରାଇ ଗୋଳମାଳ କରୁଛନ୍ତି । ଆମର ମଟୋ ଆମେ ରକ୍ଷା କରିଛୁ । ଆପଣମାନଙ୍କର ସମସ୍ୟା ସମାଧାନ

ହୋଇଛି । ବରଂ ଆପଣମାନେ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନର ଜୟଗାନ କରିବା କଥା । କାରଣ ଏଇ ସଦନ ଯୋଗୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଭୁଲ ବୁଝି ପାରିଛନ୍ତି ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ଏତେବ ଲୋକ ବସ୍ତରେ ମୁଁ [illegible] ପାଉଥିଲି । ଲୋଭରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଅ ସମ୍ପତ୍ତି [illegible] ହେଉଥିଲି । ମୋତେ ଏମାନେ ରକ୍ଷାକରି ଦେଲେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ଏମାନେ ନୁହେଁ ସାର । ଭୁଜ ସୁନ୍ଦର କୁହନ୍ତି କି ଏଥି ମୁକୁନ୍ଦ ରାଜ ନୁହଁନ୍ତି ବରଂ କୁହନ୍ତୁ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ମାନେ ?

ଭୁଜ — ସମୟ ହେଉଛି ବଳବାନ । କାରଣ ସେ ସମୟ ହେଉଛି ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ୟନାମ । ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ସେ ସତଉପାୟରେ ସବୁ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିଥାଏ । ଆମେ କିନ୍ତୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟହରା ହୋଇ କୌଣସି ଉପାୟରେ ସମସ୍ୟାର ତତ୍କାଳ ସମାଧାନ ପାଇଁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠୁ । ସେଇଥିପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ସବୁକିଛି ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ଗଣେଶ୍ୱର — ସେ ସବୁଠିକ ଯେ ସମୟ ସବୁ କରିଦେଲା । ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ ଏଥିରେ କିଛି ତ ଭୂମିକା ରହିଲାନି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ରହିଲା ଆଜ୍ଞା ଆମର ମୋଟୋ ହେଲା ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ଯୋହାଇଲା ଭଳି କାମ କରିବୁ ଏବଂ ସମୟ ଗଡାଇ ତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବୁ ।

ଭୁଜ — ବାସ ସେ ସମୟ ଆସିଗଲେ ସବୁ ଆପେ ଆପେ ଠିକ୍ ହେଇଯିବ । ଏଇ ଦେଖୁନାହାଁନ୍ତି ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ, ସ୍ତ୍ରୀ, କନ୍ୟା, କନ୍ୟାପିତା ଯାହା ଚାହିଁଥିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶା ପୂରଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଶେଷରେ ଆପଣ ବି ଆପଣଙ୍କ ମନକୁ ବୁଝେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଇଟା ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବାସଦନ ଯୋଗୁଁ ସଂଭବ ହେଇଛି । ଅର୍ଥାତ ସତ୍ୟର ବିଜୟ ହେଉଛି ।

ମୁକୁନ୍ଦ — ସେଇଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବାସଦନର ଜୟଗାନ କରନ୍ତୁ । ପ୍ରଜାପତି ଘଟସୂତ୍ର ସେବା ସଦନ କି ... । (୩ଥର)

ପବନା — ଜିନ୍ଦାବାଦ ଜିନ୍ଦାବାଦ ।(୩ଥର)

(ସମସ୍ତେ ପବନା କଥା ଶୁଣି ହସିଉଠନ୍ତି ଏବଂ ତା ସହିତ ମିଶି ଜିନ୍ଦାବାଦ କରନ୍ତି) ।

– ସମାପ୍ତ –

ଭଲ ପାଇବାର ରଙ୍ଗ

(ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହାସ୍ୟରସର ନାଟକ)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

(୧୧୬?)

ଭଲ ପାଇବାର ରଙ୍ଗ

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ଶୁଭେନ୍ଦୁ

ପରମା

ଭବାନୀ

ବାଳ ବଳରାମ

ନିଧି ମଉସା

ବନ୍ୟା ଦେବୀ

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି -୧ ଘଣ୍ଟା ୩୦ମିନିଟ୍)

ଭଲ ପାଇବାର ରଂଗ ନାଟକରେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଭାଗ ନେଇଥିବା କଳାପରିଷଦ, ଢେଙ୍କାନାଳର ଶିଳ୍ପୀଗଣ

ଚରିତ୍ର		ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ନାମ
ଶୁଭେନ୍ଦୁ	-	ପ୍ରବୀର ମହାନ୍ତି / ପ୍ରସନ୍ନ କୁମାର ପାଣି
ପରମା	-	କଳିଙ୍ଗ ପଟନାୟକ / ସୁରେଶ ମହାନ୍ତି
ଭବାନୀ	-	ମନୋରଂଜନ ସିଂ / ସୁରେଶ ମିଶ୍ର
ବାଳ ବଳରାମ	-	ଅଶୋକ ଦାଶ / ଶଶି ପାଣି / କିଶୋର ରାଉତ
ନିଧି ମଉସା	-	ବିନୋଦ ମହାନ୍ତି / ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମାଟି
ବନ୍ୟା ଦେବୀ	-	ଶ୍ରୀପଦ୍ମା ସାହୁ / ବବିତାରାଣୀ ସାହୁ

ନାଟକ ଅନ୍ତରାଳରେ କାମ କରିଥିବା ଶିଳ୍ପୀ-

ସଂଗୀତ	-	ପୁଷ୍କ ମହାନ୍ତି / ବ୍ରଜବଂଧୁ ରଣସିଂ
ମଂଚ ସହଯୋଗୀ	-	ଜୟନ୍ତ ବର୍ମା / ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବତା
ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା	-	ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ଭଲ ପାଇବାର ରଙ୍ଗ

ପ୍ରଥମ ପାଦ

(ଗୋଟିଏ ଡ୍ରଇଂରୁମ୍ । ମଞ୍ଚର ପଶ୍ଚାତ୍ ଭାଗରୁ ଏଇ ଘରକୁ ପ୍ରବେଶ ଦ୍ୱାର । ଘରଟିର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଦୁଇଟି ଦ୍ୱାର । ଗୋଟିଏ ରୋଷେଇ ଘରକୁ, ଅନ୍ୟଟି ଶୋଇବା ଘରକୁ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଘରକୁ ।

ଘରେ ଧାମିଧା ଦାମିକା ଆସବାବ ପଡ଼ିଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ସବୁ ଯେମିତି ଅସଜଡ଼ା, କୌଣସିଥିରେ ସଂଗତ ନାହିଁ । କାନ୍ଥରେ ଗୋଟିଏ ପେଣ୍ଟିଂ । କିନ୍ତୁ ତା' ଉପରେ ଗୋଟିଏ ମଇଳା ଗେଞ୍ଜି ଟଙ୍ଗାଯାଇଛି । ଘରର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଫୁଲଦାନି ତା ଭିତରେ ଫୁଲଝାଡୁ । କାନ୍ଥରେ କାଚ୍ ବନ୍ଧେଇ ଗୋଟିଏ ସମ୍ମାନ ପତ୍ର କିନ୍ତୁ ତା' ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାଗ୍ ଝୁଲା ହୋଇଛି ।

ଏ ଘରଟିରେ ଯେଉଁ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଭଡ଼ାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜୀବନପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା କମି ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କେମିତି କେଜାଣି ସେ ବୀତସ୍ପୃହ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସମୟ ସକାଳ, ସେ ସୋଫା ଉପରେ ପଡ଼ିରହି କାଗଜ ପଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଖବର କାଗଜ ଆଢୁଆଳରୁ ତାଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖାଯାଉନି କିନ୍ତୁ ସିଗାରେଟ୍ ଧୂଆଁ ଦେଖାଯାଉଛି । ଆସ୍‌ଟ୍ରେରେ ଅଧାଜଳା ସିଗାରେଟ୍ ଭର୍ତ୍ତି । ସେ ଜଣେ କବି/ଲେଖକ ତଥା ସ୍ଥାନୀୟ କଲେଜର ଅଧ୍ୟାପକ । ବୟସ ୩୫ ବର୍ଷ । ଟ୍ରାଞ୍ଜିଷ୍ଟରରୁ ସକାଳର ମାଙ୍ଗଳିକ ସଂଗୀତ ଭାସି ଆସୁଛି ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପରମା, ପରମା ... ।

ପରମା : (ଭିତରୁ) ସାର୍ !

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚା' ହେଲା ?

ପରମା : (ପ୍ରବେଶ) କ୍ଷୀର ନାହିଁ ଆଜ୍ଞା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମାନେ ?

ପରମା : ନାଲି ଚା' କରିଦେଉଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଲି ଚା' କାହିଁକି, କାଲି ତ କ୍ଷୀର ଥିଲା ?

ପରମା : ସେ କ୍ଷୀର ବାଲା ମୋତେ ଭଲ କ୍ଷୀର ଦେଉନି । କ୍ଷୀର ଛିଣ୍ଡି ଯାଉଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କ୍ଷୀର ଛିଣ୍ଡି ଯାଉଛି, ଦୋଷଟା ଗଉଡ଼ ଉପରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ମୁଁ ସେ ନାଲି ଚା' ଖାଇବିନି ।

ପରମା : ତା' ହେଲେ ସାମନା ଦୋକାନରୁ ଇସ୍‌ପେସିଆଲ୍ ଚା' ନେଇ ଆସୁଛି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ହରିଭାଇନା ଲୁଣ, ତେଜପତ୍ର ଆଉ ଅଦା ଦେଇ ଫାଷ୍ଟକିଲାସ୍ ଚା' କରିଥିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା' ଦରକାର ନାହିଁ । ଭଲରେ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇ ପାରିବି ବୋଲି ନୂଆ ଘର ଭଡ଼ାନେଲି । ତୋତେ ଆଣି ପାଖରେ ରଖିଲି । ହେଲେ ତୋର କୋଉଦିନ ତରକାରୀ ଲୁଣିଆ ହୋଇଯାଉଛି ତ କ୍ଷୀର ଛିଣ୍ଡି ଯାଉଛି । କେତେବେଳେ ହଳଦୀ ବେଶୀ ତ କେତେବେଳେ ସବୁ ପୋଡ଼ି ଅଙ୍ଗାର । ଏ ସବୁ କ'ଣ ଚାଲିଛି ....?

ପରମା : ନିଆଁ ପାଣି କଥା ସାର, ମୋ ହାତରେ କ'ଣ ଅଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚୋପ୍ । ବେଶୀ କୁହାଳିଆ ହୋଇଯାଇଛି । ୧୦ଟା ସୁଦ୍ଧା ରୋଷେଇ ଶେଷ କର । ୧୧ଟାରେ ମୋର କ୍ଲାସ୍ ଅଛି ।

ପରମା : ଦଶଟା ସୁଦ୍ଧା ତ ହୋଇପାରିବନି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏବେ ସାତଟା ବି ହୋଇନି । ତିନିଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ହୋଇପାରିବନି ?

ପରମା : ଷ୍ଟୋଭରେ କିରୋସିନ ନାହିଁ । ଆଠଟା ପରେ ସେ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍ ଦୋକାନ ଯାଇ ଖୋଲିବ । ତା'ପରେ କିରୋସିନି ମିଳିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଗରୁ ଆଣି ରଖିଲୁନି କାହିଁକି ?

ପରମା : କାଲି କିରୋସିନ ଆଣିବାକୁ ବାହାରିଲା ବେଳେ ପରା ଆପଣ ମିଶ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଘରୁ ବହି ଆଣିବାକୁ ପଠେଇଲେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଉ ହେଲା ମୋର ଦୋଷ, ନନା ଦୋକାନରୁ କାଠ ଆଣି ରୋଷେଇ ଆରମ୍ଭ କର... ।

ପରମା : କାଠ ଆଣି ଚୁଲି ଲଗାଇବି । ହେଲେ ଧୂଆଁ ହେଲେ ପାଟି କରିବେନି କହିଦଉଚି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଯାଉଛୁ ନା ଦେଖିବୁ ଏଇନା ... । (ପରମା ଚାଲିଯାଉଥିଲା) ପରମା, ଆରେ କାଲି ଧୋବା ପାଖରୁ ଲୁଗା ଆଣିଲୁ ?

ପରମା : ବରଷା ପାଗରେ ଲୁଗା ଶୁଖି ପାରୁନି. କହିଲା ରବିବାର ଦିନ ଆଣିଦେବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପ୍ୟାଣ୍ଟ ସାର୍ଟ ସବୁ ମଇଳା, ଆଜି କ'ଣ ପିନ୍ଧି କଲେଜ୍ ଯିବି ?

ପରମା : ମୋ ସଫା ଆପଣଙ୍କ ମନକୁ ପାଉନି ବୋଲି ଧୋବାଘରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ମୋର ଦୋଷ କଣ ? ଦିଅନ୍ତୁ ଏଇନା ସଫା କରିଦେଉଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଇଡ଼ିଅଟ୍, ଏଇନା ସଫାହେବ-ଶୁଖିବ, ଇସ୍ତ୍ରୀହେବ, ପିନ୍ଧି ଦଶଟା ବେଳକୁ ଯାଇପାରିବି ?

ପରମା : ସିଲ୍କ ପଞ୍ଜାବି ଟା ଆଗରୁ ସଫା ହୋଇଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଇସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଛି ?

ପରମା : ରୋଷେଇ ବସେଇ ଦେଇ ଇସ୍ତ୍ରୀ କରିଦେବିନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଗରୁ ଶୋଇଥିଲୁ ଷ୍ଟୁପିଡ୍ । ଯା' ଯାହା କରିବା କଥା ଜଲଦି କର । (ପରମା ଚାଲିଗଲା, ପ୍ରବେଶ କଲେ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ସାଙ୍ଗ ଭବାନୀ ବାବୁ)

ଭବାନୀ : ଆଜି ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବଙ୍କର ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେ, ଆମର କବିଚନ୍ଦ୍ର ଶୁଭେନ୍ଦୁ ମୋହନଙ୍କର ମୁଖ ଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବେଶୀ ବକ୍ ବକ୍ ନ କରି ସେଇଠି ବସ୍ । ଏ ଘରଟାରେ ରହିବା ଦିନୁ, ମାନେ ମାସେ ହେଲା ମୋର ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠିବା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲାଣି ।

ଭବାନୀ : ତୋର ବଦଭ୍ୟାସ ଗୁଡ଼ାକ ଧିରେ ଧିରେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ବସିଲୁଣି ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ୍ ବହୁତ୍ ଧନ୍ୟବାଦ । ହେଲେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ କାହିଁକି ହେଉଥିଲା?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତୋରି ଯୋଗୁଁ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ।

ଭବାନୀ : ମୋ ଯୋଗୁଁ - ଆବେ ସେଠି ଲଜିଂରେ ରହି ହୋଟେଲରେ ଖାଉଥିଲୁ । ମାସକୁ ମାସ ମେଞ୍ଚେ ମେଞ୍ଚେ ଟଙ୍କା ଗଣୁଥିଲୁ । କେତେ ଖୋଜା ଖୋଜି କରି ଏ ଘର ଆଉ ଚାକର ପିଲାଟା ଯୋଗାଡ଼ କରିଦେଇଛି । ମୋର ବଦନାମ କରୁଛୁ । କୁମ୍ଭୀପାକ ନର୍କ ଛଡ଼ା ତୋର ଅନ୍ୟଗତି ନାହିଁ ଦେଖୁଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଥାଉ, ସକାଳୁ ସକାଳୁ କୁଆଡ଼େ ଆସିଥିଲୁ ?

ଭବାନୀ : କାଲି ଗାଁକୁ ଯାଇଥିଲି ତୋ ପାଇଁ ଖବର ନେଇ ଆସିଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବୋଉ ଦେହ ଭଲ ଅଛି ତ ?

ଭବାନୀ : ତୋ' ବୋଉ, ଭାଇ, ଭାଉଜ ସମସ୍ତେ ଭଲ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୋ ନାଁରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଭିଯୋଗ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କାହିଁକି ମୁଁ ତ ମାସକୁ ମାସ ଟଙ୍କା ପଠାଇ ଦେଉଛି ।

ଭବାନୀ : ଆବେ ଟଙ୍କା କଥା କିଏ କହୁଛି । ତୋର ବାହାଘର ନେଇ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟସ୍ତ । ତୋ ଭାଇ ଭାଉଜ ଯେଉଁଠି ସ୍ଥିର କରୁଛନ୍ତି ତୁ କୁଆଡ଼େ ମୋଟରୁ ଝିଅ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉନୁ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତୁ ତୁ ତୋର -ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଝିଅ ପସନ୍ଦ କରି କହ, ସେମାନେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ ବାହାହେବିନି ବୋଲି ମନା କରିଦେଇଛି । ସେମାନେ କାହିଁକି ଏତେ ଝିଅ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେ ?

ଭବାନୀ : ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲୁ ସେ ଅନ୍ୟ ଯାଗାରେ ବାହା ହୋଇଗଲା । ତା ବୋଲି ତାକୁ ଝୁରି ଝୁରି ତୁ ବାହା ହେବୁନି କାହିଁକି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ କଥା ତୋତେ ଅନେକଥର କହିଛି ।

ଭବାନୀ : କ'ଣତୋର ଏମିତି ହୋଇଯାଇଛି ? ତୁ ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷିତ, ସରକାରୀ କଲେଜରେ ଅଧ୍ୟାପକ, ପୁଣି ସୁନାମଧନ୍ୟ କବି । କାହିଁକି ତୁ ବାହା ହେବୁନି କହ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ତୁମେମାନେ ବାହାଘରଟା କ'ଣ ଭାବୁଛ ? ଗୋଟେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରିକ୍ ସୁଇଚ୍ । ଛୁଇଁଦେଲେ ହେଇଯିବ । ଏଥିରେ ଗୋଟେ ପୁଅ, ଗୋଟେ ଝିଅର ଇମୋସନ୍ ରହିଛି । ଦି ଦି'ଟା ପରିବାରର ମାନସିକ ନିଷ୍ପତ୍ତି ରହିଛି ।

ଭବାନୀ : ରହିଲେ କ'ଣ ହେଲା, ତୁ ଆଜି ହଁ କରିଦେ, କାଲି ଡର୍ଜନେ ଝିଅ ଆଣି ଠିଆ କରେଇ ଦେବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା' ଏଇ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ବୟସ, ଏ ପାଚ଼ିଲା ବାଳ ଆଉ ବର୍ଦ୍ଧିତ ତ଼ର୍ବି ନେଇ ମୁଁ ଲୋକହସା ହେବାକୁ ଚାହୁଁନି ।

ଭବାନୀ : ଓଃ ବୁଝିଲି । ଏଇଥି ପାଇଁ ତୁ କୌଣସି ଝିଅ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉନୁ । ତୋ ମନରେ ଗୋଟେ ଭୟ ରହିଯାଇଛି ଯେ, ଝିଅ କାଳେ ତୋତେ ରିଜେକ୍ଟ କରିଦେବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଁ, ସେ କଥା ନାହିଁ ଯେ, ମୁଁ ବାହାହେବା କଥାଟା ମୋତେ ଚ଼ିନ୍ତା କରୁନି ।

ଭବାନୀ : ମୁଁ କିନ୍ତୁ କାଲି ତୋ ଭାଇ ଭାଉଜଙ୍କ ସାମନାରେ ପ୍ରମିସ୍ କରି ଆସିଛି । ଆସନ୍ତା ତିଥିରେ, ତୋ ବାହାର ହେବ ହିଁ ହେବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସତେ ?

ଭବାନୀ : ଆଉ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଏତେବେଳକୁ ତୋ ପିଲାର ଏକୋଇଶା ଭୋଜି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କ'ଣ ଢବରଦସ୍ତ ?

ଭବାନୀ : ହଁ, ଝିଅ ଠିକ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ପସନ୍ଦ ବି ହୋଇଛି : ଆସନ୍ତା ରବିବାର ଦିନ ତୋତେ, ତାକୁ ଦେଖି ମତାମତ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତୁମେମାନେ ଯଦି ପସନ୍ଦ କରିଛ, ମୋତେ କହିବାରେ କ'ଣ ଅଛି ?

ଭବାନୀ : ଅଛି ! ତୁ ନ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ, ଝିଅ ଅନ୍ତତଃ ତୋତେ ଥରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ । ଶିକ୍ଷିତା ଝିଅ । ତା ଇଚ୍ଛାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ ଏମ୍ବାର୍‌ସ୍‌ମେଣ୍ଟ କଥା ମୋତେ କହନି । ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

(ଉଠି ଚାଲିଯାଉଥିଲା)

ଭବାନୀ : ଯାଉଛୁ କୁଆଡ଼େ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାଥ୍ ରୁମ୍, କଲେଜ୍ ସମୟ ହୋଇଗଲା ।

ଭବାନୀ : ତା ହେଲେ ରବିବାର ଦିନ ଝିଅ ଦେଖି ଯାଉଛୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା ।

ଭବାନୀ : ତା ମାନେ ତୁ ଝିଅ ଦେଖିବୁନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା ।

ଭବାନୀ : ବାହା ହେବୁନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା ।

ଭବାନୀ : ଘର ସଂସାର କରିବୁନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା-ନା-ନା !

(ପରମା ପଶିଆସିଲା, ହାତରେ ତାର ଗୋଟିଏ ସିଲ୍କ ପଞ୍ଜାବି)

ପରମା : ଆଜ୍ଞା, ଲାଗିଗଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆରେ କ'ଣ ଲାଗିଗଲା ?

ପରମା : ମଝିରୁ ଲାଗିଗଲା ଆଜ୍ଞା, କୋଉ କାମରେ ଆସିବନି । ହେଇ ଦେଖୁ ନାହାନ୍ତି । (ପରମା ହାତରେ ଧରିଥିବା ପଞ୍ଜାବିଟା ଖୋଲି ଦେଖେଇ ଦେଇଛି । ପଞ୍ଜାବିଟା ଇସ୍ତ୍ରୀ କରୁ କରୁ ପାନପତ୍ର ଆକାରରେ ମଝିରୁ ପୋଡ଼ିଯାଇଛି । ତାକୁ ଦେଖି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଛି । ଚିରା ପଞ୍ଜାବୀ ଭିତରେ ମୁହଁକୁ ଗଳାଇ ପରମା ଚାହିଁଛି ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : You ପରମାନନ୍ଦ ।

(ଗୋଟିଏ ଦିଗକୁ ପରମା ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ଭବାନୀ ଦୌଡ଼ି ପଳେଇ ଯାଆନ୍ତି । ପରମା ହାତରୁ ପଞ୍ଜାବି ନେଇ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ରାଗରେ ଚିରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଦୃଶ୍ୟଟି ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ମିଳେଇଯାଏ ।)

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର, ଅନ୍ୟ ଦିନ, ଅନ୍ତରାଳରୁ ଘରମାଲିକ ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀଙ୍କ ପାଟି ଶୁଣାଯାଉଛି । ସେ ଜଣେ ରିଟାୟଡ୍ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର । ବାଘୁଆ ନିଶ ସହିତ ତାଙ୍କର ଚେ଼ହେରା ଆଉ କଣ୍ଠ ଯେ କୌଣସି ଲୋକ ମନରେ ଭୟ ସଂଚାର କରିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ବେଶ୍ ଭଦ୍ର ଆଉ ଅମାୟିକ । ପୋଲିସ୍ ଚାକିରୀର ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗୁଁ ସବୁବେଳେ ଧମକ ଦେଲାଭଳି କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ।)

ବାଳ : (ଅନ୍ତରାଳରୁ) ଆରେ ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ରିଟାୟଡ୍ କରିଗଲା ବୋଲି କ'ଣ ବାଘରୁ ବିରାଡ଼ି ପାଲଟିଗଲା । ଜଲଦି ଏ ଦଶ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଏ ସବୁ ସଫାକର । ଏ ସବୁ ସଫା ହେବ ମୁଁ ଯିବି । (ଘର ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି କାହାକୁ ନଦେଖି)ଆରେ ଏ ଘରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ନା କ'ଣ ?

ପରମା : (ପ୍ରବେଶ) ଆଜ୍ଞା !

ବାଳ : ଆଜ୍ଞା କ'ଣ, ତୋ ବାବୁଙ୍କୁ ଡାକ୍ ।

ପରମା : ବାବୁ ଗାଧୁଆ ଘରେ । ଆପଣ ବସନ୍ତୁ ।

ବାଳ : ନାଇଁ, ବସିବାକୁ ମୋର ସମୟ ନାହିଁ । ତୋ ବାବୁଆଣୀକୁ ଡାକ ।

ପରମା : ବାବୁଆଣୀ ! ବାବୁଆଣୀ ଏଠି କେଉଁଠୁ ଆସିବେ ?

ବାଳ : କ'ଣ ? ତୋ ବାବୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବୁଆଣୀକୁ ଆଣିନାହାଁନ୍ତି । ଗୋଟେ ମାସ ହୋଇଗଲାଣି ଘର ଭଡ଼ା ନେଲେଣି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ପ୍ରବେଶ) ନମସ୍କାର ଆଜ୍ଞା ।

ବାଳ : (ନମସ୍କାର) ଆଚ୍ଛା ଶୁଭେନ୍ଦୁବାବୁ । ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ଭବାନୀବାବୁ ଘର ବୁଝିଲାବେଳୁ ମୁଁ ସଫାସଫା କହିଦେଇଛି ବିନା ଫାମିଲିରେ ଏଠି କେହି ରହିପାରିବେନି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଭବାନୀ କାହିଁ ଏ କଥା ମୋତେ କହିନି ।

ବାଳ : କହି ନାହାଁନ୍ତି ଯଦି ମୋଠୁ ଶୁଣିଯାଆନ୍ତୁ । ରିଟାୟାର୍ଡ ପୋଲିସ ଅଫିସର ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀର ପ୍ରିନ୍‌ସପୁଲ୍ ଇଜ୍ ପ୍ରିନ୍‌ସପୁଲ୍ । ଏ ଘରେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ପରିବାର ସହ ରହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିନ୍ତୁ ଯାହାର ପରିବାର ନାହିଁ, ସେ କ'ଣ କରିବ ?

ବାଳ : ଘର ଛାଡିଦେବ । ମାଇଁ ପ୍ରିନ୍‌ସପିଲ ଇଜ୍ ପ୍ରିନ୍‌ସପିଲ୍ । ଉପରେ ମୋର ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚଟା ଅବିବାହିତ ଝିଅ । ବିନା ଫ୍ୟାମିଲିରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଏଠି ରଖେଇ କାହାକୁ ଜଗି ପାରିବିନି । ଭବାନୀ ବାବୁ କହୁଥିଲେ ପନ୍ଦର ଦିନ ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନେଇଆସିବେ ବୋଲି, ଅସୁବିଧା କ'ଣ ହେଲା ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ ସିନା ଆଣି ରଖିବି ! ମୋର ତ କେହି ସ୍ତ୍ରୀ ନାହାଁନ୍ତି ।

ବାଳ What ? ଭବାନୀ ବାବୁ ତା ହେଲେ ମୋତେ ଠକିଛି । ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ରିଟାୟାର୍ଡ୍ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ପାଖରେ ଚିଟିଂ ବାଜି ? (ହଠାତ୍ ଭବାନୀ ପଶିଆସିଛି)

ଭବାନୀ Good Morning ସାର୍ । ଆପଣଙ୍କୁ ପୁଣି ଚିଟିଂବାଜି ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ୟାନିକି B.B.C. ପାଖରେ କିଏ କେବେ ଠକି ପାରିବ - Impossible, who is that fool ?

ବାଳ : ତୁମେ ! you have cheated me । ବିବାହିତ କହି ତୁମେ ମୋ ଘରେ ଜଣେ ବାଚେଲରକୁ ରଖେଇ ଦେଇଛ ।

ଭବାନୀ : (ହସି) ଆପଣଙ୍କୁ ଏ କଥା କିଏ କହିଲା ?

ବାଳ : ତୁମର ବନ୍ଧୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁବାବୁ ନିଜେ ସ୍ୱୀକାରକଲେ ଯେ ତାଙ୍କର କେହି ସ୍ତ୍ରୀ ନାହିଁ ।

ଭବାନୀ : ହଇରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ, ତୁ ବାପା ହେବାକୁ ବସିଲୁଣି, ଏ କଥା କହି ପାରିଲୁ? ହେ ଭଗବାନ, ଆଉ ଆପଣ ବି ତା' କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଗଲେ ।

ବାଳ : ମାନେ ?

ଭବାନୀ : ମନ ମାଳିନ୍ୟ ଆଉ କ'ଣ ? ଯୌତୁକ ଫୌତୁକ ଉପରେ ଶ୍ୱଶୁର ଘର ସହିତ କ'ଣ ଟିକିଏ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଇଥି ପାଇଁ ୟାଁ' ସ୍ତ୍ରୀ, ତା' ବାପ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ବାଳ : ତା' ବୋଲି କହିବେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ।

ଭବାନୀ : କୁହନ୍ତୁ, ଆପଣ କୁହନ୍ତୁ ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ । ଆପଣ ଦୀର୍ଘ ପୋଲିସ୍ ଚାକିରୀ ଭିତରେ କେତେ କ'ଣ ସମସ୍ୟାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିବେ ଆଉ ସମାଧାନ ବି କରିଥିବେ । ସାମାନ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ବାହାହେଲା ସ୍ତ୍ରୀକୁ କିଏ ଏମିତି କୁହେ ?

ବାଳ : No, No, It is very bad । ଯୌତୁକ ଫୌତୁକ ଉପରେ ଯୋର ଦେଇ ସ୍ୱାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ସମ୍ପର୍କଟା ଖରାପ୍ କଲେ family life ବରବାଦ ହୋଇଯିବ ।

ଭବାନୀ : ନା' ଆପଣ ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବେନି ବଳରାମ ବାବୁ । ମୁଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ସେମିତି କିଛି ସର୍ବନାଶ କରିବାକୁ ଦେବିନି । କାଲି ଯାଉଛି ଭାଉଜଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ସୁଝେଇ ନେଇ ଆସିବି ।

ବାଳ : ଭାଉଜ ?

ଭବାନୀ : ଶୁଭେନ୍ଦୁର ସ୍ତ୍ରୀ ମୋର ଭାଉଜ ହେବନି ? ଶୁଭେନ୍ଦୁର ଏକୋଇଶା ଦିନ ମୋର ଜନ୍ମ । ତା' ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଭାଉଜ ଡାକିବିନି ? ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଡାକି ଆଣିବାକୁ ମୋତେ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି । ୟାଁ'କୁ ଦେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି କେମିତି ବଦ୍‌ରାଗି, ଯୌତୁକ ଫୌତୁକ ନେଇ ଶ୍ୱଶୁର ଘରେ ଯାଇ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରିଦେବ ।

ବାଳ : ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଡାକି ଆଣନ୍ତୁ । ମୁଁ ଏବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନେଇ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ପୁରୀ ଚାଲିଯାଉଛି । ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏଠି ଦେଖିବି ।

ଭବାନୀ : ଖାଲି ସ୍ତ୍ରୀ କାହିଁକି ଆପଣଙ୍କର ନାତି ଟୋକାକୁ ବି ଦେଇଖବେ ।

ବାଳ : ଘର ନେଲା ବେଳକୁ କହୁଥିଲେ ମୋତେ ଆଠ ମାସ ହେଲା ବାହାଘର ହେଇଛି । ନାତି ଟୋକା କେମିତି ଆସିଗଲା ?

ଭବାନୀ : ନା' ଆସିନି ଯେ, ଆସିବ ବୋଲି ନୋଟିସ୍ ଦେଇ ଦେଇଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଭବାନୀ ଏ ସବୁ କ'ଣ ଚାଲିଛି ? (ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବଡବଡ ଆଖି ଦେଖାଇ ଭବାନୀକୁ ଚାହିଁଛି)

ଭବାନୀ : ମାନେ କ'ଣ କି ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ବାବୁ, ଭାଉଜ ବର୍ତ୍ତମାନ advance

stage ରେ । ନାତି ହବ କି ନାତୁଣୀ ହେବ କିଛି ଜଣାପଡୁନି । ସେଇଥିପାଇଁ ମୋତେ ଡାକିକି ଦେଉଛି ।

ବାଳ : ଆଛା ଆଛା । ମୁଁ କିନ୍ତୁ କହି ଦେଉଛି ପୁରୀରୁ ଫେରି ମୁଁ ଯେମିତି ଦେଖେ ଯେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ଏଠି ଅଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀର principle is principle.

ଭବାନୀ Right । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଭଳିଆ ଭାଉଜଙ୍କୁ ପାଖରେ ଆଣି ନ ରଖିଲେ ଆପଣ କ'ଣ, ମୁଁ ଏ stupid ଟାକୁ ଟେକି ନେଇ ବାହାରେ ଫୋପାଡି ଦେଇଆସିବି । ଗୃହଲକ୍ଷ୍ମୀ ସହିତ ପୁଣି ଝଗଡ଼ା ।

ବାଳ : ମୁଁ ତା ହେଲେ ଆସୁଛି । (ଯାଉ ଯାଉ ଫେରିଆସି) ଆଛା ଅଧ୍ୟାପକ ବାବୁ ଘର ସାମନାରେ ମ୍ୟୁନିସିପାଲଟି ବାଲା ପାଇଯାକର ମଇଳା ପକାଉଛନ୍ତି, ଆପଣ କିଛି କହୁନାହାଁନ୍ତି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ ତ ମାସେ ହେଲା ଆସିଛି । ଭାବିଲି କାଳେ ଆଗରୁ ଏମିତି ଚାଲିଥିବ ।

ବାଳ : ଚାଲିଥିବ କ'ଣ ? ମୁଁ ଆଜି ସବୁ ସଫା କରିବାକୁ କହୁଛି । ପୁଣି ସେମିତି ହେଲେ ମୋତେ ମୋ ଘରୁ ଡାକି ଆଣିବେ । ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ରିଟାୟାର୍ଡ୍ କଲା ବୋଲି ତାର ପ୍ରତାପ କ'ଣ କମିଗଲା । ସାରା ମ୍ୟୁନିସିପାଲଟିକୁ ପାଟିକରି କମ୍ପେଇ ଦେବି । ବୁଝିଲେ । ଆସୁଛି ।

(ଚାଲିଗଲେ । ଭବାନୀ ତାଙ୍କ ଯିବା ପଥକୁ ଚାହିଁ ତ୍ରାହିରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲା)

ଭବାନୀ : ଓହୋ.... ରକ୍ଷା ପାଇଗଲା ମଣିଷ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ବିବାହିତ ବୋଲି କେମିତି କହି ଦେଇନ୍ଥ ?

ଭବାନୀ : ଆରେ ସେ କଥା କହିନଥଲେ, ଏ ଘର ମିଳିଥାନ୍ତା ? ତେଣେ ତାଙ୍କୁ କହି ଦେଇଛି କିନ୍ତୁ ତୋତେ କହିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁତ ସତକଥା କହି ଦେଇଥିଲି । ତୁ ଆସି ରକ୍ଷା କରିଦେଲୁ । ନ ହେଲେ ସବୁ ଯାଇଥାନ୍ତା ।

ଭବାନୀ : ଆରେ ମୁଁ ସେପଟ ଦୋକାନରେ ସଉଦା କିଣୁଛି-ବୁଢ଼ା ମ୍ୟୁନିସପାଲଟି ମେହେନ୍ତର ସହିତ ପାଟି କରିବାର ଶୁଣିଲି । ମୁଁ ଠିକ୍ ଅନୁମାନ କରିଦେଲି ଯେ ସେ ତୋ ପାଖକୁ ଆସିବ । ତୁ କାଳେ ନିଜକୁ ଅବିବାହିତ ବୋଲି କହିଦେବୁ, ସେଥିପାଇଁ ଧାଇଁ ଆସିଲି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଚ୍ଛା, ବୁଢ଼ା ବିନା ଫାମିଲି ଲୋକଙ୍କୁ କାହିଁକି ଘର ଦେବାକୁ ମନା କରୁଛି?

ଭବାନୀ : ଯାହା ଶୁଣିଛି ୟା' ପୂର୍ବରୁ ଏଇଠି କିଏ ଜଣେ ଭଡ଼ାରେ ରହିଥିଲା-ବୁଢ଼ାର ଗୋଟେ ଝିଅକୁ ପ୍ରେମ କରି କୋର୍ଟରେ ମ୍ୟାରେଜ୍ କରିଦେଲା । ସେଇ ଦିନଠୁ ବୁଢ଼ା ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଛି । (ବାଳ ବଳରାମ ପଶି ଆସିଲେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ପୁଣି ଫେରିଲେ ମଉସା ?

ବାଳ : ସେ ମଇଳା ସବୁ ସଫା ହୋଇଗଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଭଲହେଲା । ମୁଁ ଏଥର ଦେଖିବି, ସେମାନେ ଯେମିତି ମଇଳା ପକେଇବେନି ।

ବାଳ : ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଚ୍ଛା ତୁମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଉଥରେ ପଚାରିବାକୁ ଆସିଛି, ଏ ବାହାଘର କଥା ନେଇ ମୋତେ ଠକୁନତ ?

ଭବାନୀ : ଆପଣଙ୍କର ସେ ବାଘୁଆ ନିଶ ଆଉ ତିକ୍ଷ୍ଣ ଆଖି ଥରେଯିଏ ଦେଖିଛି, ତା ତ୍ରଉଦ ପୁରୁଷରେ କେବେ ଠକିବାର ସାହସ କରିପାରିବ ? ତା'ପରେ ଆପଣ ଜଣେ ଦୁର୍ଦାନ୍ତ ରିଟାୟାର୍ଡ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର୍ ବାଳବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ୟାନିକ୍ ବି.ବି.ସି. । ଆପଣଙ୍କ କାମ ବି ବ୍ରିଟିସ୍ ବ୍ରଡକାଷ୍ଟିଂ ସେଣ୍ଟର୍ ଭଳି । ଆପଣଙ୍କ ଚେଲା ଚେମୁଣ୍ଡା ସବୁଆଡ଼େ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛନ୍ତି । ଆମ କଥାର ସତ୍ୟତା ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ କେତେ ସମୟ ଲାଗିବ ?

ବାଳ ନାଇଁ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲାଣିତ, ସେଇଥିପାଇଁ ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ।

ଭବାନୀ : କିଛି ସନ୍ଦେହ କରିବାର ନାହିଁ । ଆପଣ ପୁରୀରୁ ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ କରି ଆସନ୍ତୁ ଭାଉଜଙ୍କ ହାତରେ ବଢିଆ ଖାନା ତିଆରି କରେଇ ମୁଁ ନିଜେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆସିବି ।

ବାଳ : ସେ ସବୁର କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ ଖାଲି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖିଦେଲେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଆସୁଛି ।

(ବାଳ ବଳରାମ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତାମାନେ ମୋତେ ଏ ଘର ଛାଡ଼ି ପୁଣି ସେଇ ହୋଟେଲରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ଭବାନୀ : କାହିଁକି, ଏଇ ପନ୍ଦର ଦିନ ଭିତରେ ବାହା ହୋଇଗଲେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପୁଣି ସେଇ ବାହାଘର ? ଏ ବୟସରେ ଏ ଚନ୍ଦାମୁଣ୍ଡ, ପାଚିଲା ବାଳ ନେଇ ଖାଲି ଲୋକହସା ହେବାକଥା ... ।

ଭବାନୀ : ହଉ ସେ କଥା ପରେ ବୁଝାଯିବ । ମୋତେ ତେଣେ ଖିଆପିଆ କରି ଅଫିସ୍

ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବୁଢା ଆସି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଖୋଜିବା ପୂର୍ବରୁ ଘରଟା ଛାଡ଼ିଦେବି ବୋଲି ଭାବୁଛି ।

ଭବାନୀ : ଆରେ ଏବେ ଅନ୍ତତଃ କିଛିଦିନ ଆରାମରେ ରହ । ପରେ ଦେଖାଯିବ କ'ଣ ହେଉଛି । ନଈ ନ ଦେଖୁଣୁ ଲଙ୍ଗଳା କାହିଁକି ? ମୁଁ ଚାଲିଲି - ଅଫିସ୍ ଟାଇମ୍ ହେଇଗଲାଣି । (ଭବାନୀ ଚାଲିଗଲା)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପରମା ।

ପରମା : (ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ହାତଦୁଇଟା ପଛକୁ କରି ଗୋଟେ ଛୋଟ ସଣ୍ଣୁଆସି ଧରିଛି ।) ମୋତେ ଡାକିଲେ ଆଜ୍ଞା ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ, ଖାଇବାକୁ ହେଲା ?

ପରମା : ସବୁ ହେଇଯାଇଛି । ଖାଲି ଡାଲିଟା... ଆପଣ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ କରନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଡାଲିଟା କ'ଣ ହେଲା ?

ପରମା : କିଛି ହେଇନି ଯେ ... କେବଳ ଆପଣ ଚଳେଇ ନେଳେ ହେଲା... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତା'ମାନେ ଡାଲି କରିନୁ ?

ପରମା : କରିଛି, ହେଲେ ସେ ଚଣ୍ଡାଳଟା- ଥିଲା ଥିଲା ଡାଲି ଉପରେ ଡାଇଭ୍ ମାରିଲା ତ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଡାଇଭ୍ ମାରିଲା... ?

ପରମା : ଆଜ୍ଞା । ଛାତ ତଳେ ତଳେ ବୁଲୁଥିଲା - ଯେମିତି ଡାଲିର ଛୁଙ୍କ ଦେଇଦେଇଛି- ବାସ୍ନାଟା ତାକୁ ଭଲଲାଗିଲା ନା କ'ଣ - ଡାଲି ଚାଖିବାକୁ ତଳକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା । ପୁଅ ପାନେ ପାଇଛି ଯେ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆରେ କିଏ ପାନେ ପାଇଛି ସିଧା ସିଧା କହ ?

ପରମା : ଏଇ ଜନ୍ତୁଟା ଆଜ୍ଞା... । (ପରମା ସଣ୍ଣୁଆସିରେ ଧରିଥିବା ମଲା ଝିଟିପିଟିକୁ ଦେଖାଏ ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଛାକ୍... । (ଶୁଭେନ୍ଦୁ ରାଗି ଚାଲିଯାଏ । ପରମା ମୁହଁକୁ ବିକୃତ କରି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାଟକୁ ଚାହିଁରହେ ।)

ତୃତୀୟ ପାଦ

(ସମୟ ସନ୍ଧ୍ୟା - ଝଡ଼ ଓ ବର୍ଷାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଉଅଛି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ବସି କ'ଣ ଲେଖାଲେଖି କରୁଛି । ପରମା ଘର ସାରା କ'ଣ ଗୋଟେ ଖୋଜୁଛି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପରମା, କ'ଣ ଖୋଜୁଛୁ ?

ପରମା : କ୍ୟାଣ୍ଡେଲ୍ ଖୋଜୁଛି । ଦେଖୁନାହାଁନ୍ତି ବାହାରେ କେମିତି ବର୍ଷା ! ଲାଇନ୍ କେତେବେଳେ କଟିଯାଇପାରେ । ଏଇଠି ରଖି ଦେଇଥିଲି ମିଳୁନି ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ରୋଷେଇ କେତେ ଦୂର ଗଲା ?

ପରମା : ଚାଲିଛି ଆଜ୍ଞା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କ'ଣ କ'ଣ ରାନ୍ଧିବୁ ?

ପରମା : ଭାତ, ଡାଲମା, ଆଉ ଯାହା କହିବେ ଭଜାଭଜି କରିଦେବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଯାହା କରିବା କଥା ଜଲଦି କର । ଦେଖୁଛୁ ତ କେମିତି ଲଗାଣ ବର୍ଷା ଲାଗିରହିଛି । ଜଲଦି ଖାଇ ଜଲଦି ଶୋଇପଡ଼ିବା ।

(ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ସହ ବିଜୁଳୀ ଝଲସି ଉଠିଲା)

ପରମା : ଏଇ କ୍ୟାଣ୍ଡେଲ୍ ମିଳିଗଲା ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ଯାଏ ରୋଷେଇ ସାରିଦିଏ ।

(ପରମା ଚାଲିଗଲା । ପୁଣି ଗୋଟେ ଘଡ଼ଘଡ଼ି ଶବ୍ଦରେ ଦରଜା ଖୋଲିଗଲା । ବାହାରୁ ପଶି ଆସିଲେ ଜଣେ ଯୁବତୀ, ହାତରେ ଗୋଟିଏ ସୁଟକେସ୍ । ବର୍ଷାରେ ସେ ଭିଜି ଯାଇଛନ୍ତି ।)

ବନ୍ୟା : ନମସ୍କାର ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନମସ୍କାର, ଆପଣ ?

ବନ୍ୟା : ଆପଣ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ନା ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ, ହେଲେ ଆପଣ କିଏ ?

ବନ୍ୟା : ମୋତେ ଆପଣ ଚିହ୍ନି ପାରିବେନି । ମୁଁ ଝରଣାର ସାଙ୍ଗ । ବାହାରେ ଭିଷଣ ଝଡ଼, କୌଣସି ଉପାୟରେ ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ଆସି ଏଠି ପହଁଚିଗଲି । ଝରଣା କେଉଁଠି?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ କାହା କଥା କହୁଛନ୍ତି ?

ବନ୍ୟା : ଝରଣା ମହାନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ବୋଧହୁଏ, ଭୁଲ୍ ଘରେ ପହଁଚ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବନ୍ୟା : ବାଃ, ଆପଣ ବଡ ମଜାଲୋକ ଦେଖୁଛି । ମୁଁ ପୁଣି ଭୁଲ୍ ଘରେ ପହଁଚ଼ିଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ମୋତେ ଚ଼ିହ୍ନନ୍ତି ? ମୁଁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ ।

ବନ୍ୟା : ଜାଣେ, ବାହାଘରଟା ଆଟେଣ୍ଡ କରିପାରିଲିନି ବୋଲି, କ'ଣ ଚ଼ିହ୍ନି ପାରିବେନି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ? ଆପଣଙ୍କର ବାହାଘରର ସମସ୍ତ ଫଟୋ ଝରଣା ମୋ ପାଖକୁ ପଠେଇ ଦେଇଥିଲା । ମୁଁ ଠିକ୍ ଚ଼ିହ୍ନି ନେଇଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତଥାପି ଆପଣ ଭୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି ମିସ୍ ... ।

ବନ୍ୟା : ମୋ ବିଷୟରେ ଝରଣା ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି କହିନି ବୋଧହୁଏ । ସେ ମୋ ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗ । ମୋତେ ସେ "ବିନି" ବୋଲି ଡାକେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ତଥାପି ଭୁଲ୍ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଭୁଲ୍ ଘରେ ପହଁଚ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ବନ୍ୟା : ବାହାଘର ପରେ ବରଂ ଆପଣ ଏ ଘରକୁ ନୂଆ ଆସି ରହିଛନ୍ତି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ୟା'ପୂର୍ବରୁ ଏଇ ଘରେ ଝରଣା ସାଙ୍ଗରେ ଅନେକ ବାର ରହିଛି । ଘରଟା କେମିତି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯିବ । କୁଆଡ଼େ ଯାଇଛି ସେ, କ'ଣ ରୋଷେଇ ଘରେ? ଝରଣା ଝରଣା (ଭିତରକୁ ଚ଼ାଲି ଯାଉଥିଲା)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଜ୍ଞା ... ଶୁଣନ୍ତୁ ... ଶୁଣନ୍ତୁ ... ।

ବନ୍ୟା : ଶୁଣିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ବର୍ଷାରେ ଭିଜି ଯାଇଛିତ, ଗୋଟେ କପ୍ ଚ଼ା' ନିହାତି ଦରକାର । (ପୁଣି ଭିତରକୁ ଯାଉଥିଲେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା ଆପଣ ସିଆଡ଼େ ଯାଇପାରିବେନି । ସେଇଟା ରୋଷେଇ ଘର ।

ବନ୍ୟା : (ହସି) ଜାଣେ, ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ ।ଏପଟେ ରଷେଇ ଘର, ସେପଟେ ବେଡ୍ ରୁମ୍, ତା ପାଖକୁ ଗାଧୁଆ ଘର, ପାଇଖାନା, ରୋଷେଇ ଘର ପଛ ପାଖରେ ଛୋଟ ଏକ ଦୁଆର । ଦୁଆରେ ଛୋଟ ଏକ ତୁଳସୀ ଚ଼ଉରା ପାଖରେ ଗୋଟେ ଅମୃତଭଣ୍ଡା ଗଛ, ଯଉଟା ମୁଁ ଗାଁରୁ ଆଣି ଝରଣାକୁ ଦେଇଥିଲି । ମୁଁ ଯାଏ ଝରଣାକୁ ଦେଖାକରି ଆସେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କାହାକୁ ଦେଖା କରି ଆସିବେ ?

ବନ୍ୟା : (ହସି) ଆପଣଙ୍କର ସହଧର୍ମିଣୀଙ୍କୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏଠି ମୋର କୌଣସି ସହଧର୍ମିଣୀ ବା ସହକର୍ମିଣୀ ନାହାଁନ୍ତି ।

ବନ୍ୟା : କୁଆଡ଼େ ବାହାରକୁ ଯାଇଛି ତା ହେଲେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା, ଏ ଘରେ ମୁଁ ଏକା, ଅବିବାହିତ । I mean I am not married at all ।

ବନ୍ୟା : (ହସି) ଦେଖନ୍ତୁ ବେଶୀ ରସିକତା କରନ୍ତୁନି । ଝରଣା ଯଦି ଘରେ ନାହିଁ ସଫା ସଫା କହିଦିଅନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଝରଣା, ଝରଣା, ଝରଣା । ବାରମ୍ବାର କହୁଛି ମୁଁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ, ଇଂରାଜୀ ଅଧ୍ୟାପକ, ଅବିବାହିତ । କୌଣସି ଝରଣା ସହିତ ମୋର ଦେଖା ହୋଇନି, ବିବାହ ହୋଇନି କି ବିଚ୍ଛେଦ ବି ଘଟିନି । ଝରଣା କିଏ ମୁଁ ଆଦୌ ଜାଣିନି ।

ବନ୍ୟା : ତା' ମାନେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ଗୋଟେ ଶୁଷ୍କ ମରୁଭୂମୀରେ ଆସି ଝରଣା ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ବେକାର, ଏଠି ଯାହା କଲେ ବି ଝରଣା ମିଳିବେନି ।

ବନ୍ୟା : ଏଇଟା ତା ହେଲେ ଝରଣା ଘର ନୁହେଁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଦୌ ନୁହେଁ ।

ବନ୍ୟା : କିନ୍ତୁ ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ ସେ ଏ ଘରେ ରହୁଥିଲା ? ମୁଁ ଅନେକ ଥର ଆସିଛି । ଗତ ଛ' ମାସ ହେଲା ଚିଠିପତ୍ର ନାହିଁ । ତା' ବାହାଘରର କାର୍ଡ ଯାହା ପାଇଛି ଆଉ ଫଟୋ ମଧ୍ୟ । ସେଇଥିପାଇଁ ଭାବିଲି ସେ ତା'ର ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ଏଇଠି ରହୁଛି । ଆଚ୍ଛା ଆପଣଙ୍କ ନାଁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ ବୋଲି କହିଲେ ଯେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ମୋ ନାଁ ସେୟା, ବାହାରେ ନେମ୍ ପ୍ଲେଟ୍ ଲାଗିଛି ।

ବନ୍ୟା : ଦେଖନ୍ତୁ କି ଯୋଗାଯୋଗ, ଝରଣାର ସ୍ୱାମୀ ନାଁ ବି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସତେ ନା କ'ଣ ?

ବନ୍ୟା : ଦେଖିବେ ତାର ଚିଠି ଦେଖିବେ, ମୋ ଆଟାଚିରେ ଅଛି ।
(ଆଟାଚି ଖୋଲିବାକୁ ଯିବା)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଥାଉ, ସେ ସବୁର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଆପଣ ମିଛ କାହିଁକି କହିବେ । ମୁଁ ଏଇ ଘରେ ମାସେ ହେଲା ଭଡ଼ାରେ ରହୁଛି ।

ବନ୍ୟା : ମୋର ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ଆପଣଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିଥିବାରୁ ମୋତେ କ୍ଷମା ଦେବେ । ନମସ୍କାର । ମୁଁ ଆସୁଛି । (ସୁଟକେସ୍ ଧରି ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିନ୍ତୁ ଏଇ ବର୍ଷା ପାଗରେ ଯିବେ କେଉଁଠିକି ? ପୁଣି ଏତେ ରାତି ହେଲାଣି?

ବନ୍ୟା : ପାଖରେ ଲଜ୍ ଫଜ୍ ନାହିଁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ପାଖରେ ତ ମିଳିବନି । ଯାହା ମିଳିବ ରେଳ ଷ୍ଟେସନ ପାଖରେ । ଏଠୁ ଚାରି ପାଞ୍ଚ କିଲୋମିଟର ଦୂର ।

ବନ୍ୟା : ସେଇଠିକି ଚାଲିଯିବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କେମିତି ଯିବେ । ଏଇ ଝଡ଼ ବର୍ଷାରେ ଆଦୌ ନିରାପଦ ନୁହେଁ ।

ବନ୍ୟା : ଆଉ କଣ କରିବି । ମୋର ଏଇଠି ଝରଣା ଛଡ଼ା ଯେ କେହି ନାହିଁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ମୋ ପୂର୍ବରୁ ଏଠି କେହି ଜଣେ ମହିଳା ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ନାଁ ଝରଣା ହୋଇଥିବ । ଆଚ୍ଛା କଣ କରିବେ, ଆପଣଙ୍କର ବହୁତ୍ ଅସୁବିଧା ହେଲା ।

ବନ୍ୟା : ଆଜି ଶୁକ୍ରବାର, ମୋ ପାଇଁ ଶୁଭଦିନ । ଆଜି କାହିଁକି ଅସୁବିଧା ହେଲା ଜାଣିପାରୁନି । ଆଚ୍ଛା ଟର୍ଚ୍ଚ ଅଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଟର୍ଚ୍ଚ ?

ବନ୍ୟା : ଷ୍ଟେସନ ପାଖରେ ଲଜ୍ ନା, ଟର୍ଚ୍ଚ ଥିଲେ ଯାଇ ହୁଅନ୍ତା । ଛତା ବି ରଖିନି । ଟିକିଏ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବେ? ନ ହେଲେ ଛତା ବା ଟର୍ଚ୍ଚ ଗୋଟେ ଯୋଗାଡ଼ କରିଦେଲେ ଏକା ଏକା ପଳେଇ ଯାଇପାରିବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଦେଖନ୍ତୁ , ଗୋଟେ କଥା କହିବି ।

ବନ୍ୟା : କୁହନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏତେ ରାତିରେ କୁଆଡ଼େ ହଇରାଣ ହୋଇ ଯିବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଏଇଠି ରହିଯାଆନ୍ତୁ ।

ବନ୍ୟା : ଏଠି ଜଣେ ଅବିବାହିତ ପୁରୁଷ ପାଖରେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ଏଇଠି ରହିବେ । ମୋର ସାଙ୍ଗ ଘର ଏଇ ପାଖରେ ମୁଁ ତା ଘରେ ଯାଇ ଶୋଇଯିବି ।

ବନ୍ୟା : ଏଇ ବର୍ଷା ପାଗରେ ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ କାହିଁକି ଅସୁବିଧା ଭୋଗିବେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଗୋଟିଏ ରାତି କଥା ତ ମୁଁ ଚଳେଇ ନେବି ।

ବନ୍ୟା : ମୋତେ କିନ୍ତୁ ଏକା ଏକା ଭୟ ଲାଗିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ରମା ଅଛି , ମୋ ଚାକର ପିଲା ।

ବନ୍ୟା : ନା-ନା, ଆପଣଗଲେ ଚଳିବନି, ବରଂ ଆପଣ ରୁହନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ଘର ଛଡ଼ା ଶୋଇବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଘର ମାତ୍ର ।

ବନ୍ୟା : ସେଥିରେ କ'ଣ ଅଛି । ଆପଣ ସେ ଘରେ ଶୋଇଯିବେ । ମୁଁ ଏଇଠି ରାତିସାରା ବସି ବସି କଟେଇ ଦେବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବସି ବସି କଟେଇ ଦେବେ କାହିଁକି ?

ବନ୍ୟା : ମୋତେ ନିଦ ହବନି । କାରଣ ବର୍ଷାରେ ଭିଜିଛି ପୁଣି ଅଲଗା ଯାଗା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଁ, ଆପଣ ଭିତରେ ଶୋଇଯିବେ, ମୁଁବରଂ ଏଇଠି ସୋଫା ଉପରେ ଆଡ଼ଜଷ୍ଟ କରିନେବି ।

ବନ୍ୟା : ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ ଏତେଟା ଅସୁବିଧା ଭୋଗିବେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା, ଅସୁବିଧା କ'ଣ? ଏମିତି ବିପଦରେ କ'ଣ କେହି ସାହାଯ୍ୟ କରେନି । ଆପଣ ଟିକେ ବଦଳା ବଦଳି କରି ଫ୍ରେସ୍ ହୁଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ଖାଇବା କଥାଟା ବୁଝେଁ । (ବନ୍ୟା ଆଣିଥିବା ଆଟାଚିଟି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଉଠାଇଲା ବେଳକୁ ବନ୍ୟା ବି ହାତ ବଢ଼ାଇ ଦିଏ । ଫଳରେ ଉଭୟଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ବାଜେ, ଦୁହେଁ ହସିଉଠନ୍ତି । ପରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆଟାଚି ନେଇ ବେଡ୍‌ରୁମକୁ ଯାଏ, ତା ପଛେ ପଛେ ବନ୍ୟା ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ଭିତରୋ ପରମା, ପରମା (ବାଃ ନିଦରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଛୁ ଟି) ପରମା । (ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପ୍ରବେଶ କରେ । ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ପରମା ଆସି ପହଁଚେ) ଭାତ ବସେଇ ଦେଇ ଶୋଇ ଯାଇଥିଲୁ ଟି ।

ପରମା : ମୁଣ୍ଡଟା ଭିଷଣ ବିନ୍ଧୁଛି ଆଜ୍ଞା, ଚ଼ାହିଁ ହଉନି । ଆଜି କିଛି କରିହବନି । ଭାତରେ ଦି'ଟା ଆଳୁ ପକେଇ ଦେଇଛି । ଭାତ ଆଳୁ ଭରତା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା-ଭାତ, ଆଳୁ ଭରତାରେ ଚ଼ଳିବନି । ଗେଷ୍ଟ ଅଛନ୍ତି । ବଜାରକୁ ଯା' କିଛି ହେଲେ ନେଇଆସିବୁ ।

ବନ୍ୟା : (ପ୍ରବେଶ) ବଜାରକୁ ଯିବାଦରକାର ନାହିଁ । ପରମା କ'ଣ ଅଛି କହିଲୁ ? ଚ଼ାଲ ମୁଁ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।
(ଭିତରକୁ ଯାଉଥିଲେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ କିଛି କରିବା ଦରକାର ନାହଁ । ପରମା ଦେହ ଖରାପ ତ ବଜାରରୁ ମୁଁ ଯାଇ ସବୁ ନେଇ ଆସୁଛି ।

ବନ୍ୟା : ଘରେ ଜଣେ ଝିଅ ଥାଉ ଥାଉ ବଜାରରୁ ମଗେଇ ଖାଇବେ, ଏଇଟା କ'ଣ

ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯିବ । (ଚାଲି ଯାଉ ଯାଉ) ପରମା ତୁ ଆସିଲୁ ଭିତରକୁ ।
(ବନ୍ୟା ଭିତରକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି)

ପରମା : ଇଏ କିଏ ବାବୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଉଁ ... (ଅନ୍ୟ ମନସ୍କ)

ପରମା : (ଆଖି ମଳି ମଳି) ମୁଁ ଶୋଇଛି ନା ଚେଇଁଚି ବାବୁ । ମୋ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଆପଣଙ୍କ ହାତ ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇଲେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କାହିଁକି ?

ପରମା : ମୁଁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁନି ତ ବାବୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚୋପ୍ ଇଡ଼ିଅଟ୍ ... ।
(ପରମା ଚାଲିଯାଏ । ମଞ୍ଚରୁ ଆଲୋକ କମିଯାଏ ଓ ପରେ ପରେ ଜଳିଉଠେ)

ବନ୍ୟା : (ଚା' କପ୍ ଧରି ପ୍ରବେଶ) ଚା' ନିଅନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଯା' ଭିତରେ ଆପଣ ଚା' କରି ଦେଲେଣି ?

ବନ୍ୟା : ବର୍ଷା ପାଗରେ ଚା' ଭଲ ଲାଗେନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ, ଆପଣ ?

ବନ୍ୟା : ଅଛି, ମୁଁ ଖାଇନେବି । ଦେଖିଲି ଘରେ ସବୁ ପରିବା ଅଛି । ଆପଣ ଯଦି ତରତର ନ ହୁଅନ୍ତି ମୁଁ ସବୁ ରୋଷେଇ ସାରିଦେବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିନ୍ତୁ ଆପଣ ... ।

ବନ୍ୟା : ଆପଣ ମୋତେ ଅସମୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ କିଛିଟା କରିପାରିଲେ ମୋତେ ଖୁସି ଲାଗିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଯାହା କରିବା କଥା ଶିଘ୍ର କରନ୍ତୁ । ଯେମିତି ବର୍ଷା ଲାଗିଛି ଲାଇନ୍ କଥା କହି ହଉନି ।

ବନ୍ୟା : ତି' ଚାରିଟା ଆଇଟମ୍ କରିବାକୁ ମୋତେ ଅଧ ଘଣ୍ଟେ ସମୟ ଲାଗିବ ।
(ବନ୍ୟା ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଚା' ପିଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେଇ ଦିଗକୁ ଚାହିଁ ରହେ । ଗୋଟିଏ ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଝଲକ ସହିତ ସତେ ଯେମିତି ସବୁ କିଛି ଅନ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ।)

ଚତୁର୍ଥ ପାଦ

(ସମୟ ସକାଳ – ବନ୍ୟା ସକାଳୁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଅସଜଡ଼ା ଘରକୁ ସଜାଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ତା କଣ୍ଠରୁ ଗୋଟିଏ ଗୀତ ଶୁଣାଯାଉଛି ।)

ବନ୍ୟା, ମୁଁ ଯେ ବନ୍ୟା
ମାନେନା ବାଧା ମାନେନା
ଅଲିଅଳ ମୁଁ ଯେ ଅମାନିଆ ଅତି
ଉଷସି ଧରାର, ରୂପସୀ କନ୍ୟା ...
ବନ୍ୟା ... ମୁଁ ଯେ ବନ୍ୟା... ।୦ ।

ବରଷାର ସଂଗୀତରେ ଯେବେନାଚେ ବନ ଭୂଇଁ
ମାତୁଆଲ ହୋଇ ଧାଏଁ ଏ କୂଳ ସେ କୂଳ ଛୁଇଁ
ଯାହାକୁ ଚାହେଁ ମୁଁ ନେଇଯାଏ ସାଥେ
ଉଷସି ଧରାର ରୂପସୀ କନ୍ୟା
ବନ୍ୟା... ମୁଁ ଯେ ବନ୍ୟା... ।୧ ।

ମମତାର ମଧୁସ୍ୱରେ ମନ ମୋର ଯାଏ ହଜି
ଭଲ ପାଇବାର ରଂଗେ ମୁଁ ଯେ ଯାଏ ନିତି ଭିଜି
ସାଗରେ ମିଶିବା ପାଇଁ ଧାଇଁଥାଏ ମୁଁ ଯେ
ଉଷସି ଧରାର ରୂପସୀ କନ୍ୟା
ବନ୍ୟା ... ମୁଁ ଯେ ବନ୍ୟା... ।୨ ।

(ଏଇ ଗୀତ ଭିତରେ ବନ୍ୟା ଫୁଲଦାନୀରୁ ଝାଡୁ ବାହାର କରି ଫୁଲ ସଜାଇବା, କାଛରେ ପେଣ୍ଟିଂ ଉପରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ମଇଳା ଗଞ୍ଜି, ପରିବା ବ୍ୟାଗ୍ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ବାହାର କରିଦେବା ଇତ୍ୟାଦି କରିବେ । ଅସଜଡ଼ା ଘରଟି ନୂଆ ରୂପରେ ଦେଖାଯିବ ।)

ପଞ୍ଚମ ପାଦ

(ସେଇ ସକାଳର କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖାଯାଏ ଘରଟି ବେଶ୍ ସଜ୍ଜିତ ହୋଇଛି । ସକାଳର ପାଗ ପରିଷ୍କାର୍ । ମେଘ ଆଉ ନାହିଁ, କହିଲେ ଚଳେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ କ'ଣ ଗୋଟେ ବହି ଧରି ପଢୁଛନ୍ତି । ହାତରେ ଟ୍ରେ ଧରି ପଶି ଆସିଲା ପରମା ।)

ପରମା : ଚା' ନିଅନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଚା' କରି ସାରିଲୁଣି ... ? ବାଃ ପୁଣି ଟ୍ରେରେ ସଜ୍ଜା ହୋଇ ଆସିଛି ।

ପରମା : ସେଇ ବାବୁଆଣି ପରା ଏମିତି ଟ୍ରେରେ ଚା' ଆଣିବାକୁ କହିଲେ । ରାତି ଚାରିଟାରୁ ଉଠେଇ ମୋତେ ନାକେଦମ୍ କରିଦେଲେଣି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚାରିଟାରୁ ଉଠି ଦି' ଜଣ ଯାକ କ'ଣ କରୁଥିଲ ?

ପରମା : ଏଇ ଘରଦ୍ୱାର ଦେଖି କିଛି ଜାଣିପାରୁନାହାଁନ୍ତି ? ସବୁ କେମିତି ସଜ୍ଜା ହୋଇ ଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଭାତ, ଡାଲି, ତରକାରୀ, ଖଟା, ଆଳୁ ଚଟଣୀ, କଲରା ଭଜା ସବୁ ରୋଷେଇ ଶେଷ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏତେ ଜଲଦି ରୋଷେଇ କରିବା କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା ?

ପରମା : ସେ ପରା ଚାଲିଯିବେ, ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ରୋଷେଇ ସାରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବନ୍ୟା : (ଭିତରୁ) ପରମା ।

ପରମା : ଯାଉଛି ବାବୁଆଣି ମା' । କପ୍‌ଟା ନେଇଯାଉଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : "ବାବୁଆଣି ମା" ଆରେ ଭିକାରୀଙ୍କ ଭଳି ଡାକୁଛୁ କ'ଣ ?

ପରମା : କ'ଣ ଡାକିବି କହି ଦେଉନାହାଁନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଖାଲି ମା' ଡାକୁନୁ ... ।

ପରମା : ସେମିତି ଖାଲିଟାରେ ମା' ଡାକିବାକୁ ଅଡୁଆ ଲାଗିବ । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇଥିଲେ ସିନା ମା' ଡାକନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ସତ କଥା, ଗୋଟେ ଅଜଣା ଝିଅକୁ ଏମିତି ମା' ଡାକିବା ଠିକ୍ ହବନି ।

ପରମା : ଦିଦି, କି ଅପା, ଚଳିବ ବାବୁ ? ମାଉସୀ ତ ଡାକି ହବନି ? ନାନୀ ଡାକିବି?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା, ତୁ ବରଂ ମ୍ୟାଡାମ୍ ଡାକ ।

ପରମା : ମ୍ୟାଡାମ୍-ମ୍ୟାଡାମ୍ ବଢ଼ିଆ ଶୁଭୁଛି । ହେଲେ ମ୍ୟାଡାମ୍ ଅର୍ଥ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଅର୍ଥ, ସ୍ତ୍ରୀ, ଅପା, ନାନୀ, ମାଉସୀ ଯାହାକୁ କିଛି ଡାକିହବନି ତାକୁ ମ୍ୟାଡାମ୍ ଡକାହୁଏ ।

ପରମା : ଓଃ ବୁଝିଗଲି ଯେମିତି କାହାର ନାଁ ମନେ ନ ପଡିଲେ ଅମୁକ, ଢିଙ୍କି, ମହାକାଳି କୁହାଯାଏ ସେମିତି, ମ୍ୟାଡାମ୍ ଠିକ୍ ହେବ । ପରଦେଶୀ ଚଢ଼େଇ କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ିଆସି ବସିଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯିବେ । ମ୍ୟାଡାମ୍ ଡାକଟା ଠିକ୍ ଖାପ ଖାଇବ । ମ୍ୟାଡାମ୍..... ମ୍ୟାଡାମ୍... (ପରମା ମ୍ୟାଡାମ ଶବ୍ଦକୁ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ୱରରେ ଡାକିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରେ ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚୋପ୍, ସେମିତି କ'ଣ କହୁଛୁ ?

ପରମା : (ପ୍ରବେଶ) ପରମା ମୁଁ କପ୍, ଟ୍ରେ ନେଇଯାଉଛି । ତୁ ଗଲୁ ଗୋଟେ ରିକ୍ସା ଡ଼ାକିଆଣିବୁ ।

ପରମା : ହଉ ମା ! (ଜିଭ କାମୁଡ଼ି) ମ୍ୟାଡାମ୍ ।

(ପରମା ମୁହଁରୁ ମ୍ୟାଡାମ୍ ଡାକ ଶୁଣି ବନ୍ୟା ଦେବୀ ପରମାକୁ ଚ଼ାହିଁ ହସିଦେଲେ)

ବନ୍ୟା : ଯା' ଜଲଦି – ମୋ ମୁହଁକୁ ଚ଼ାହିଁ ରହିଛୁ କ'ଣ ?

(ପରମା ଚ଼ାଲିଗଲା)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏମିତି ସକାଳୁ ସକାଳୁ କେଉଁଠିକି ଯିବେ ?

ବନ୍ୟା : ଆପଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ବୋଲି କାଲି ରାତିରେ ମୋତେ ବାହାର କରି ନ ଦେଇ ଆଶ୍ରୟ ଦେଲେ । ତା'ବୋଲି ଏଇଠି ରହି ଅନ୍ନ ଧ୍ୱଂସ କରି ଚ଼ାଲିଥିବି ନା' କ'ଣ ! କାଲି ମୋର ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ, କାଲି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲଜିଂରେ ରହିଯିବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କାଲି ତ ରବିବାର, ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ କେମିତି ହେଲା ?

ବନ୍ୟା : ହେଇଛି । ମୁଁ ଯୋଉଁ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ପାଇଁ ଆସିଛି ସେ ଗୁଡ଼ାକ ଏମିତି ଛୁଟି ଦିନମାନଙ୍କରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଠିକ୍ ଅଛି । ତେବେ ସକାଳୁ ଏଥିପାଇଁ ରୋଷେଇ ସାରିଦେବାର କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା । ପରମା କରିଥାଆନ୍ତା ।

ବନ୍ୟା : ନାଁ, ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଥାଉ ଥାଉ ପୁରୁଷ ପିଲା ରୋଷେଇ କରିବା ଠିକ୍

ନୁହେଁ । ତା'ପରେ ଖୁବ୍ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠିବା ମୋ୍ର ପିଲା ଦିନର ଅଭ୍ୟାସ । ସେଇଥିପାଇଁ ଦି'ଟା ଫୁଟେଇ ଦେଲି । ପରମାକୁ କହିଛି ଆପଣ କଲେଜ୍ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଗରମ କରି ଦେବ । ଅବଶ୍ୟ ମୋ ରାନ୍ଧିବାଟା ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ନ ଲାଗିପାରେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା, ନା ସେମିତି କହିବେନି । ବରଂ ବହୁତ୍ ଦିନ ପରେ କାଲି ରାତିରେ ମୋ ବୋଉ ରାନ୍ଧଣା ଖାଇବା ଭଳି ଲାଗିଲା । ଆପଣ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ନ ହେଲେ, ଏ ପରମାକୁ ଟିକିଏ ଶିଖେଇ ଦେଇଥାନ୍ତେ ।

ବନ୍ୟା : ଯେତେ ଯାହା ଶିଖାଇଲେ ବି ପୁଅମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏସବୁ ହବନି । ଏଇ କାମଟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଝିଅମାନଙ୍କର । ଖାଲି ତେଲ ମସଲା ଢାଳିଦେଲେ ଭଲ ରୋଷେଇ ହୋଇଯାଏନି । ସେଥିପାଇଁ ପରିଷ୍କାର ପରିଚ୍ଛନ୍ନତା ସହିତ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦରକାର । ହୋଟେଲ୍ ଖାଇବା ସେଇଥିପାଇଁ ଭଲ ଲାଗେନି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ସବୁ ସତ ।

ବନ୍ୟା : ତା'ପରେ ଘରେ ଜଣେ ଝିଅପିଲା ନ ରହିଲେ ଘର ଦ୍ୱାର ସବୁ ଯେମିତି ଅଯତ୍ନ ଅସଜଡ଼ା ହୋଇପଡ଼ିରହେ । ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ, ସକାଳେ ଦେଖିଲି, ଏଇଠି ସୁନ୍ଦର ଦାମିକା ଫୁଲଦାନି କିନ୍ତୁ ତା ଭିତରେ ଫୁଲ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଝାଡୁ ରହିଛି । ଏଠି ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର ପେଣ୍ଟିଂ ଉପରେ ପରମାର ମଇଳା ଗଞ୍ଜି ଟଣା ହୋଇଥିଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ବିଷୟରେ ପରମାକୁ ମୁଁ ଅନେକ ସମୟରେ ତାଗିଦ୍ କରିଛି । ହେଲେ ସେ ଗୋଟେ ଇଡ଼ିଅଟ୍ କିଛି ଶୁଣିବନି ।

ବନ୍ୟା : ତାକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଆପଣ ଖସି ଯାଇପାରିବେନି । କାଲିଠୁ ଆସି ମୁଁ ଜାଣିପାରିଛି ଆପଣଙ୍କର ସବୁଦୋଷ । ଜଣାଯାଉଛି ଆପଣ ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିତଶ୍ରଦ୍ଧ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଜୀବନକୁ ଭଲ ପାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତା' ପାଖରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ଦୂରେଇ ନେଉଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏ ସବୁ କଥା ଆପଣ କେମିତି ଜାଣିପାରିଲେ ?

ବନ୍ୟା : ବାଃ, ଝିଅମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖି ଏ ସବୁ ଜାଣିବାର ଶକ୍ତି ଭଗବାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ପରମାଠୁ ଜାଣିଲି ଆପଣ ବାହା ହୋଇ ନାହାଁନ୍ତି । କ'ଣ ଜୀବନସାରା ବାହା ହେବେନି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏମିତି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମୁଁ ତ ଦେଇପାରିବିନି । ତେବେ ଏତିକି ଜାଣନ୍ତୁ ଯେ ମୁଁ କୌଣସି ଝିଅକୁ ଏ ବୟସରେ ବାହାହୋଇ ଅପମାନିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନି ।

ବନ୍ୟା : ଆପଣଙ୍କର ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ କବି ଆଉ ଜଣେ ଅଧ୍ୟାପକ ହିସାବରେ ନାଁ ଅଛି । ଅନେକ ଝିଅ ତ ଆପଣଙ୍କର ହାତଧରି ସଂସାର କରିବାକୁ ଗର୍ବ କରିବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ମୋତେ ଟିକିଏ ଏଲିଭେଟେଡ୍ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏଇ କଥା ବୁଝିବାକୁ ଆପଣଙ୍କ ଛଡ଼ା ଏ ଦୁନିଆଁରେ ଅନ୍ୟ କେହି ଝିଅ ଥାଇପାରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନି ।

ବନ୍ୟା : ଅଛନ୍ତି । ମୋର ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଅଛି, ଆପଣ କହିଲେ ତା' ସହିତ ପ୍ରସ୍ତାବ ପକାଇପାରେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା' ନା' ଆପଣ ଯେମିତି ଭାବରେ ମୋତେ ବୁଝିଛନ୍ତି, ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ସେମିତି ଭାବରେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ତା'ର କିଛି ମାନେ ନାହିଁ । ତା' ପରେ ମୋର ଏଇ ଚେହେରା ... ।

ବନ୍ୟା : ଆପଣଙ୍କ ଚେହେରା ଆପଣଙ୍କୁ ଖରାପ୍ ଲାଗୁଥାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗକୁ ବୁଝାଇଦେବି-ଯେ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ରହି କଣେଇ କରି ଚାହିଁଲେ- ଆପଣ ଯେ କୌଣସି ଫିଲ୍ମ ଷ୍ଟାର୍ ସହିତ ଟକ୍କର ଦେଇପାରିବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ହସି ହସି) ଆପଣ ମୋତେ ଥଟ୍ଟା କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେଣି ।

ବନ୍ୟା : ନା, ଯାହା ସତ ସେ'ୟା କହୁଛି । ପରେ ସୁବିଧା ଦେଖି ମୋ ସାଙ୍ଗକୁ ଏଠିକି ନେଇଆସିବି... । ସେତେବେଳେ କହିବେ ... ।

(ପରମା ଆସିଲା)

ପରମା : ମ୍ୟାଡାମ୍, ସେ ଛକରେ ରିକ୍‌ସା ନାହିଁ । ପାଖ ଦୋକାନୀକୁ କହି ଦେଇଛି ରିକ୍‌ସା ଆସିଲେ ପଠାଇଦେବ ।

ବନ୍ୟା : (ହସି) ଠିକ୍ ଅଛି ।

ପରମା : ଆଜ୍ଞା, ସେ ବୁଢ଼ାବାବୁ ଆମ ଘର ଆଡ଼କୁ ଆସିବେ ବୋଧହୁଏ । ଆପଣ ଉଠିଲେଣି କି ନାହିଁ ପଚାରୁଥିଲେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିଏ ?

ପରମା : ଘର ମାଲିକ ଆଜ୍ଞା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମାରିଦେଲା । ମଣିଷ କି ବିପଦରେ ପଡ଼ିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ କରିବି? ପରମା ବାହାରକୁ ଯାଇ ଦେଖୁଥା ବୁଢ଼ା କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ।
(ପରମା ବାହାରକୁ ଚାଲିଗଲା)

ବନ୍ୟା : କ'ଣ ହେଲା ହଠାତ୍ ବିପଦ ପଡ଼ିଲା କେଉଁଠୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ ସେ କଥା ବୁଝିପାରିବେନି । ଆପଣ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେଣି ଆପଣଙ୍କୁ କହି ଲାଭ କ'ଣ ?

ବନ୍ୟା : ଠିକ୍ ଅଛି, ମୋତେ କହିଲେ ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ, ତେବେ ନ କୁହନ୍ତୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମିଛରେ ବିବାହିତ କରି ମୋ ସାଙ୍ଗ ଏଇଠି ରଖେଇଦେଇଛି । ନ ହେଲେ ଏ ଘର ମିଳିନଥାନ୍ତା । ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଘରବାଲା ବୁଢ଼ା ଆସି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖିବାକୁ କହିଥିଲା । ଯଦି ପଳାଇ ଆସେ ତେବେ ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ।

ବନ୍ୟା : ଅସୁବିଧା ହେଲା, ସ୍ତ୍ରୀ ଆସିପାରିଲାନି, ଏ କଥା ଆପଣ କହି ପାରିବେନି?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ ଅଲଗା ପ୍ରକାରର ଲୋକ୍ । ପ୍ରକୃତରେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଠକୁଛୁ ବୋଲି ସେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏଇ ସପ୍ତାହରେ ନେଇ ଆସିବୁ ବୋଲି ଆମେ ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲୁ ।

ବନ୍ୟା : କ'ଣ କରିବେ ତା'ହେଲେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କରିବି ଆଉ କ'ଣ ! ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁଡା ତ ଦୋକାନରେ ସୋକେସରେ ବିକ୍ରୀ ହେଉନି ଯେ ଧରି ଆଣିବି । ବେଡ଼ିଂପତ୍ର ବାନ୍ଧି ବାହାରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣ ଯିବେ ପରା ... ଜଲ୍‌ଦି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ।

ବନ୍ୟା : କାହିଁକି ... ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଓଃ ଆପଣ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପୋଲିସ୍ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟ ଲୋକ । ନାଁ ତାଙ୍କର ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ମାନେ ସଂକ୍ଷେପରେ ବି.ବି.ସି. କାମ ବି ସେମିତି ବ୍ରିଟିଶ୍ ବ୍ରଡକାଷ୍ଟିଂ ରେଡ଼ିଓ ଭଳି । ମୋ ଘରେ ଏମିତି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆପଣଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ ଅବିବାହିତା ଝିଅକୁ ଦେଖିଲେ ସେ ସେଣ୍ଟର ରହିବଟି ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସାରା ପୃଥିବୀବାସୀଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଦବନି?

ପରମା : (ପ୍ରବେଶ) ସେ ବୁଢ଼ାବାବୁ ଆମ ଘର ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମରିଗଲା, ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଉଛି । ତୁ କହିଦେବୁ ମୁଁ କାଲିଠୁ ବାହାରକୁ ଯାଇଛି ।

ପରମା : ଆପଣ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ମୁଁ କହିଦେଇଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଓଃ, ତେବେ କହିଦେବୁ ଭୀଷଣ ଦେହ ଖରାପ୍ । ଶେଯରୁ ଉଠିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାସ୍ ମୁଁ ଯାଉଛି ଘୋଡ଼ାଘୋଡ଼ି ହୋଇ ଶୋଇପଡ଼ିବି । ଆଉ ଆପଣ ବି ଯାଆନ୍ତୁ, ବାଥ୍‌ରୁମରେ ରହିଯିବେ ।

(ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା । ବନ୍ୟା ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ପରମା ରୋଷେଇ ଘର ଦିଗକୁ ଚାଲିଗଲା)

ବାଜ : (ଭିତରୁ) କ'ଣ ଅଧ୍ୟାପକ ବାବୁ ଉଠିଲେଣି ନା ?

(ବାଜ ବଳରାମ ବାବୁ ପଶି ଆସିଲେ, ବନ୍ୟା ମୁଣ୍ଡରେ ଓଢ଼ଣା ଟାଣି ପାଦଛୁଇଁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲା)

ବାଜ : ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ଭବ ମା! ଉଠ ଉଠ । ତୁ ତା ହେଲେ ଆସିଗଲୁଣି । ଭଲ, ବହୁତ୍ ଭଲ ।

ବନ୍ୟା : କାଲି ରାତିରେ ଆସି ପହଁଚିଲି, ମଉସା ।

ବାଜ : ତା ହେଲେ ଅଧ୍ୟାପକ ବାବୁ ନିଜେ ଯାଇ ଧରି ଆଣିଲେ ? ଭଲକଥା । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଟିକିଏ ରାଗ ରୁଷା ହୋଇଥିଲା ନା ?

ବନ୍ୟା : ରାଗ, ରୁଷା, ନା'ତ । ଏକଥା ଆପଣଙ୍କୁ କିଏ କହିଲା ?

ବାଜ : ମୋତେ ଲୁଚେଇଲେ ଚଳିବ ମା, ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣିଛି । ହଁ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଭିତରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ସେମିତି ହୋଇଥାଏ । ତୋ ମାଉସୀ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ଆସିଲା, ଆମ ଭିତରେ ବି ଚାଲିଥିଲା । ହେଲେ ଏ ସବୁ ବେଶୀ ସମୟ ରହିବନି ମା' । ଘରକୁ ଗୋଟେ ଦି'ଟା ଜୁନା ଜୁନି ଆସିଗଲେ ସବୁ ଚାଲିଯିବ ।

ବନ୍ୟା : ଆପଣ ବସନ୍ତୁ ମଉସା, ମୁଁ ଚା' ନେଇ ଆସୁଛି ।

ବାଜ : ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ଏବେ ତ ଚା' ଖାଇ ଆସୁଛି । ବାବୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଠି ନାହାଁନ୍ତି ବୋଧହୁଏ ।

ବନ୍ୟା : କେତେବେଳୁ ଉଠିଲେଣି ... ହେଇ ଆସିଲେଣି ।

(ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆସନ୍ତି । ବନ୍ୟା ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଏ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନମସ୍କାର ମଉସା - ବସନ୍ତୁ ।

ବାଜ : ଯାହାହେଉ ଆପଣ ମୋତେ ଠକି ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ଦିନ ଆପଣ ଓ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ଭବାନୀ ବାବୁଙ୍କ ହାବଭାବ ଦେଖି ମୋର ପୁରା ସନ୍ଦେହ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଜି ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହେଲା ତ ?

ବାଳ : (ହସି) ମା'ଙ୍କୁ ମୋର ସ୍ୱ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଲା ପରେ ଆଉ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ । ହଁ, ଦେଖନ୍ତୁ ମା' ମୋର **Advance Stage** ରେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ, ପ୍ରଥମ ପିଲା- ସାବଧାନ ରହିବେ ।

(ବନ୍ୟା ଚା' ଧରି ଆସି ଶୁଣୁଛି ଏବଂ ଓଢ଼ଣା ଆଢୁଆଳରେ ହସୁଛି)

ରେଗୁଲାର ମେଡ଼ିସିନ୍ ସହିତ ମେଡ଼ିକାଲ୍ ଚେ଼କଅପ୍ କରେଇ ନେଉଥିବେ । (ବନ୍ୟା ଚା' ଦେଇଛି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ହଁ ଏ ସବୁ କାମରେ ନେଗଲେଟ୍ କରିବାର ଅଛି । ଆଜି ନେଇ ସବୁ ଚେ଼କ୍ ଅପ୍ କରାଇ ଦେବି ।

ବନ୍ୟା : ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଆଜି ଚାଲିଯିବି ।

ବାଳ : କାଲି ଆସୁ ଆସୁ ଆଜି ଚାଲିଯିବୁ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମାନେ ମୁଁ ସିଧା ତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରୁ ଏଠିକି ନେଇଆସିଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ମୋ ବୋଉ କାଳେ ଖରାପ୍ ଭାବିବ ସେଥିପାଇଁ ଆମ ଗାଁକୁ ଯାଇ ଦେଖି ଆସିବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଯେତେ କହୁଛି, ଦି' ଚାରି ଦିନ ରହିଗଲା ପରେ ଯିବ, କିଛି ଶୁଣୁନାହାଁନ୍ତି ।

ବାଳ : ଏ ସମୟରେ ଗାଡ଼ି ମଟରରେ ଏତେ ଯିବା ଆସିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ମା' । ବୋଉ ଯଦି ଖରାପ୍ ଭାବିବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଚିଠି ଦେଇ ଜଣାଇଦେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ, ସେକଥା ମୁଁ ବି କହୁଛି, କିନ୍ତୁ ୟାଙ୍କର ଏକା ଜିଦି । ବୋଉପାଖକୁ ଯିବେ ।

ବନ୍ୟା : ଇଏ ଯାଇ ଆମ ଘରେ ଏତେ ତରତର କରି ଧରି ଆସିଲେ ଯେ, ମୋ ବୋଉ ମିଠା ହାଣ୍ଡିଟେ ବି ଦେଇପାରିଲାନି । ଏଠୁ କିଛି ମିଠା ଇତ୍ୟାଦି କିଣି ଶାଶୁଘରେ ଦେଇ ନ ଆସିଲେ ୟାଙ୍କ ବୋଉ ଖରାପ୍ ଭାବିବେ ।

ବାଳ : ହଁ ହଁ ଏ ସବୁ ପରମ୍ପରା ଆମ ସମାଜରେ ଅଛି । ବିଶେଷତଃ ମଫସଲରେ ଏ ସବୁ ଜିନିଷ ନ ଦେଲେ ସେମାନେ ଅପମାନିତ ଫିଲ୍ କରିବେ । ତେବେ ମା' ଆଜି ତୁ ଯିବାଟା ହବନି । ତୁ ଆସି ପ୍ରଥମ କରି ମୋ ଘରେ ପାଦ ଦେଇଛୁ । ଆଜି ରାତିରେ ତୁମ ଦି' ଜଣଙ୍କୁ ମୋ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରହିଲା ।

ବନ୍ୟା : ନାଇଁ ଆପଣ କାହିଁକି ଆମ ପାଇଁ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବେ ବରଂ ମୁଁ ଗାଁରୁ ଆସିଲେ ପରେ କୋଉ ଦିନ... ।

ବାଳ : ନାଇଁ ନାଇଁ ସେ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିବନି । ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ତୁମ ଦି' ଜଣଙ୍କୁ ଦେଖି ବହୁତ୍ ଖୁସି ହେବ । ଆଜି ନିଶ୍ଚୟ ଖାଇବେ । ପୁଣି ଆସିଲେ ପୁଣି ଖାଇବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ବାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କ'ଣ ଆଉ କରାଯିବ ।

(ବନ୍ୟା ଆଖି ଢ଼ବ ଢ଼ବ କରି ଓଢ଼ଣା ଆଢୁଆଳରେ ଚାହେଁ)

ଦେଖିଲେ ମଉସା, ମୁଁ ରାଜି ହେଇଗଲି ବୋଲି କେମିତି ବଡ ବଡ ଆଖି କରି ତରେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ବାଳ : (ହସି) ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଆସି ଧରି ନେଇଯିବ । ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ବନ୍ୟା : ମଉସା ... ।

ବାଳ : ନାଇଁ ନାଇଁ ତୋ କଥା କିଛି ଶୁଣାଯିବନି ମା' । ତାପରେ କାଲି ଆସିବୁ ଆଜି ପୁଣି ଧକଡ଼ ଚକଡ୼୍ ହୋଇଯିବୁ । ଏ ସବୁ ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।
ତୁମେମାନେ ନୂଆ ବାହା ହୋଇଛ- ତା ପରେ ପ୍ରଥମ ପିଲା, ଆଜି ଯେମିତି ହେଲେ ରହିବାକୁ ହବ । ମୋ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(ଚାଲିଗଲେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପୁଣି ଏକ ନୂଆ ଝାମେଲା - ଆପଣ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ।

ବନ୍ୟା : ମୁଁ ସୃଷ୍ଟି କଲି ମାନେ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କରିନାହାଁନ୍ତି ? ମୁଁ ମୋର ଧରାପଡ଼ି ମରିଥାଆନ୍ତି । ଆପଣ ମୋର ମିଛ ସ୍ତ୍ରୀ ସାଜି ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଅଭିନୟ କଲେ । ଏବେ ଲଡିଂକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଆଉ ଗୋଟେ ମିଛ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇବି କେଉଁଠୁ ?

ବନ୍ୟା : (ହସି) ବରଂ ଆପଣ ଚାଲନ୍ତୁ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟେ ଲଜିଂ ବୁଝିଦେବେ । ସେଠି ମୋ ବ୍ୟାଗ ଇତ୍ୟାଦି ରଖିଦେଇ ଆସିବା । ରାତିରେ ମଉସାଙ୍କ ଘରେ ଖାଇଦେଇ ମୋତେ ସେଠି ପୁଣି ଛାଡ଼ିଦେବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମଣିଷ ଗୋଟେ ମିଛ ପାଇଁ କେମିତି ଅବସ୍ଥା ଭୋଗୁଛି ଦେଖିଲେ । ଷ୍ଟୁପିଡ୍ ଭବାନୀ ଏତେବେଳକୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲା । ମିଛରେ ମୁଁ ବାହାହୋଇଛି କହି ଏତେ ବେଳକୁ ଦେଖାନାହିଁ ।

(ବାହାରୁ ନିଧି ମଉସାଙ୍କର କଣ୍ଠ ଶୁଣାଗଲା)

ନିଧି : (ଅନ୍ତରାଳରୁ) ଶୁଭେନ୍ଦୁ, ବାବା ଘରେ ଅଛୁନା ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ଚମକି ପଡ଼ି) ଇଏ ଆଉ ଗୋଟେ ଗ୍ରହ ଆସି ଜୁଟିଲାଣି । ଆରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି

କ'ଣ ? ଆମ ଗାଁର ନିଧି ମଉସା ଆସିଗଲେଣି । ଯା'ନ୍ତୁ ଦୟା କରି ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଆଗ ବିଦା କରେ... ହେ ଭଗବାନ...।

(ନିଧି ମଉସା ଆସିଲେ । ବେଶ୍ ବୟସ୍କ । ମାମଲତକାରିଆ ଢ଼େଙ୍ଗା ଆଖିରେ ଚଷମା । ଚ଼ଷମା ତଳୁ ଯେମିତି ଅନ୍ୟର ଛାତି ଭିତରର କଥା ପଢ଼ି ନେଇପାରିବେ । କାନ୍ଧରେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାଗ୍ ଓ ଛତା)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନିଧି ମଉସା ! ଆପଣ ? ଆପଣ ଏତେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ କେମିତି ?

ନିଧି : ଆଜି ପରା କଚେ଼ରୀରେ ତାରିଖ ଅଛି । ରାତି ୫ଟାରୁ ଆସି ପହଁଚି଼ଲିଣି । ତୋ ବୋଉ ତ ଠିକଣାଟା ଦେଇପାରିଲାନି, ପଚା଼ରି ପଚା଼ରି ପହଁଚୁ଼ଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏଇ ଘରଟାରେ ଏବେ ମାସେ ହେଲା ରହିଛି । ଏଟା ପାଇଲେ କେମିତି ?

ନିଧି : (ହସି) ଆରେ ଲୋକ ଚେ଼ଷ୍ଟାକଲେ ପରା ଯାଇ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ପହଁଚି଼ ପାରୁଛି ଏଇଟା ପାରିବନି । ବସଷ୍ଟାଣ୍ଡରୁ ଓହ୍ଲାଇ ତୁମ କଲେଜକୁ ଗଲି । ସେଠି ଚୌକିଦାର କହିଲା ତୁ ଏଇ ସାଇରେ ରହୁଛୁ । ସେଇ ସାମନା ଜଳଖିଆ ଦୋକାନରେ ପଚା଼ରୁ ପଚା଼ରୁ ତୋ ଘର ମାଲିକ ମିଳିଗଲା ବାସ୍... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଉ ଭଲହେଲା । ଖିଆପିଆ କରି କଚେ଼ରୀ ଯିବେ ତ ?

ନିଧି : ହଁ, କଚେ଼ରୀରେ ଆଜି ସାକ୍ଷୀ ନିଆଯିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କାମ ସାରି ଆଜି ଗାଁ କୁ ଚା଼ଲିଯିବେ । ପାଞ୍ଚଟା ବେଳକୁ ଲାଷ୍ଟ ବସଟାରେ ଆରାମରେ ଚା଼ଲିଯିବେ ।

ନିଧି : ହଁ କଚେ଼ରୀ କାମ ଶେଷ ହୋଇଗଲେ ଚା଼ଲିଯିବି । ଆରେ ତୋ ବୋଉ କହୁଥିଲା, ତୁ କୁଆଡ଼େ ବାହାହେବାକୁ ରାଜି ହଉନୁ, କି ଯେଉଁଠି ଝିଅ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉନୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବୋଉ ସବୁବେଳେ ସେମିତି କହୁଛି । ତା' ଦେହ ଭଲ ଅଛି ତ ?

ନିଧି : ନାଇଁ ତୁ ଯଦି କୋଉଠି ଝିଅଟିଏ ଠିକ୍ କରିଛୁ କହ ? ସେଇଠି କରିଦେବା । ଆଜି କାଲି ତ ଜାତି ଗୋତ୍ର କହି ଦେଖୁନାହାଁନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୋ ବୋଉ ଦେହ କେମିତି ଅଛି ପଚା଼ରୁଛି ପରା ?

ନିଧି : ଓହୋ, ତୋ' ବୋଉ ଦେହ ଖରାପ୍ ଥିଲେ ମୁଁ କହିନଥାନ୍ତି । ତୋ' ବୋଉ ତୋ ବାହାଘର ପାଇଁ ବହୁତ୍ ମନଦୁଃଖ କରୁଛି । ସଫା ସଫା ତୋ ମନରେ ଯଦି କିଛି ଅଛି କହ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଉ ଏଥର ସବୁ କଥା ବୋଉକୁ ଚିଠି ଲେଖି ଜଣାଇଦେବି ।

ନିଧି : ହଁ ସେଇଆ ଠିକ୍ ହେବ । ବୁଢ଼ୀଟା ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ପରସା ଚିକିଏ ଚାଖିବାକୁ ଚାହିଁ ବସିଛି ।ତା'କୁ ଆଉ ଦୁଃଖ ଦେବୁନି । ବୁଝିଲୁ... । ଏଇ ଘରଟା ବହୁତ୍ ଭଲ ହୋଇଛି । ସେପଟେ ଘର ଅଛି ନା... ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ବେଡ୍ ରୁମ୍, ରୋଷେଇ ଘର, ଗାଧୁଆ ଓ ପାଇଖାନା ସବୁ ଅଛି ।

ନିଧି : ଚାଲିଲୁ ଦେଖିବା କେମିତି ହୋଇଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଇଁ - ସେ ପଟକୁ ଯାଆନ୍ତୁନି ମଉସା, ସବୁ ଜିନିଷ ମଇଳା କୋତରା ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଆପଣଙ୍କ ଲୁଗାପଟା ମଇଳା ହୋଇଯିବ ।

ନିଧି : ମଇଳା କୋତରା କରି ପକେଇଛୁ କାହିଁକି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଘର ବଦଳା ବଦଳିରେ ସବୁ ସଫା ସୁତୁରା କରିବାକୁ ସମୟ ପାଇନି । ଆପଣ ଏଇଠି ସୋଫା ଉପରେ ବସନ୍ତୁ (ଧରିଆଣି ବସେଇଦେଇ) ଭିତରକୁ ଗଲେ ଆପଣଙ୍କ ଧୋତି ପଞ୍ଜାବି ସବୁ ମଇଳା ହୋଇଯିବ ।

ନିଧି : ହଉ । ଆମେ କୋଉଲାଟ ସାହେବ ଟା ଯେ ମଇଳା ପିନ୍ଧିଲେ କେହି ଚିହ୍ନି ପାରିବେନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଇଁ କଚେରୀ ଯିବେ । ସେଠି ଓକିଲ ଜର୍ଜ ଏମାନେ ଦେଖିଲେ କ'ଣ କହିବେ?

ନିଧି : କିଛି କହିବେନି, ଓକିଲ ଜର୍ଜ ପେଷ୍କାର ମୁକ୍ତିଆର ଗତ ୨୦ ବର୍ଷ ହେଲା ଏ ନିଧି ମଉସାକୁ ଦେଖି ଆସୁଛନ୍ତି । କ'ଣ ଏଥର ନୂଆ ଦେଖିବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆଛା ମଉସା ଆପଣ ଘରୁ ଖାଇକରି ଆସି ନ ଥିବେ, ଚାଲନ୍ତୁ ହୋଟେଲରେ ଖିଆପିଆ କରି ଆସିବା । ମୁଁ ସ୍କୁଟରରେ ସିଆଡୁ ଆପଣଙ୍କୁ କଚେରୀ ପାଖରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବି ।

ନିଧି : ଏତେ ତରତର କାହିଁକି ? ମୋ ଓକିଲ ଚିଠି ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ମୋ କେସ୍ ଗୋଟେ କିମ୍ବା ଦି'ଟା ବେଳେ ଯାଇ ପଡ଼ିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ କଲେଜ୍ ଯିବି ତ, ସେଇଥିପାଇଁ କହୁଛି । ଆପଣଙ୍କ କଥାଟା ସାରି ଦେଇ ଆସିଥାନ୍ତି ।

ନିଧି : ତେବେ ହୋଟେଲରେ ଖାଇବା କାହିଁକି ? ତୁ ପରା ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ଗୋଟେ ପିଲା ରଖିଛୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ରଖିଛି । ବରଂ ଗୋଟେ ଗଧଟେ ରଖିଥିଲେ ମୋର ଉପକାର ହୋଇଥାନ୍ତା

ଏତେ ବାଢେ ରାନ୍ଧୁଛି ଯେ ଆପଣ ପାଟିରେ ଦେଇ ପାରିବେନି ।

ନିଧି : ସେଇଥିପାଇଁ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ହୋଟେଲରେ ଖୁଆଇବୁ । ମୋର କିଛି ଡରତର ନାହିଁ ତୁ କଲେଜ୍ ଯିବା କଥା ଯା' । ମୁଁ ଟିକେ ଘରଟା ଦେଖିଆସେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଦେଖୁନାହାଁନ୍ତି କିଏ ମନା କରୁଛି । ମୁଁ ଟିକିଏ ଭିତରଟା ସଜାସଜି କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଆପଣ ଦେଖିଥାନ୍ତେ ।

ନିଧି : କଥା କ'ଣ କି ପାହାନ୍ତା ପାହାନ୍ତାରୁ ବସରେ ବସିପଡ଼ିଲି । ସେଥିପାଇଁ ପେଟଟା ଟିକିଏ କାଟି କାଟି ଦେଉଛି । (ନିଧି ରୋଷେଇ ଘର ଦିଗକୁ ଯାଉଯାଉ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ତାଙ୍କୁ ଧରି ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌ଆଡ଼କୁ ଟାଣେ ।)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତା' ହେଲେ ଆସନ୍ତୁ ଏପଟେ ମୋ ବେଡରୁମରେ ପୋଛାଟା ବଦଳି ଦେବେ । ସେପଟେ ମୁଁ ପାଇଖାନାରେ ପାଣି ଅଛି କି ନାହିଁ ଦେଖେ ।
(ବେଡରୁମ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିଲା । ଫେରିଆସି ରୋଷେଇ ଘର ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଦରଜା ପାଖରେ, "ତୁମେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଅ" ବୋଲି ବନ୍ୟାକୁ ଇସାରା ଦେଉଥାନ୍ତି ।)

ନିଧି : (ଅନ୍ତରାଳରୁ) ଶୁଭେନ୍ଦୁ !

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମରିଗଲା ମଣିଷ, କ'ଣ ମଉସା ।
(ନିଧି ମଉସା ପଶିଆସନ୍ତି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ରୋଷେଇ ଘର ଆଡ଼କୁ ଥିବା ଦରଜା ସ୍କ୍ରିନକୁ ସଜାଡ଼ିବାର ଅଭିନୟ କରନ୍ତି ।)

ନିଧି : (ପ୍ରବେଶ) କ'ଣ ହେଉଛି ଶୁଭେନ୍ଦୁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଇଁ ଏଇ ସ୍କ୍ରିନଟା କେତେ ମଇଳା ହେଇଛି । ପୁଣି ସିଲେଇ ଫିଟି ଗଲାଣି ତ ।

ନିଧି : ସେପଟେ ମୋତେ ଯୋଉ ପୋଛାଟା ଦେଇଛୁ ସେଇଟା ଧଳା, ତା ଅପେକ୍ଷା ମୋ ବ୍ୟାଗରେ ମୋର ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଗାମୁଛା ଅଛି ମୁଁ ସେପଟେ ବଦଳା ବଦଳୀ କରି କାମ ସାରିଦେବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଠିକ୍ ଅଛି । ପରମା, ଆରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ କହ ପାଇଖାନାରେ ପାଣି ଦେଇଦେଉ ।

ନିଧି : ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ! ସେ ପୁଣି କିଏ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ବାସନ, ଲୁଗାପଟା ସଫା କରିବାକୁ ଗୋଟେ ଝିଅଟେ ଅଛି ।

ନିଧି : ତା'ମାନେ ତି'ତି'ଟା ଲୋକ ଏଠି କାମ କରୁଛନ୍ତି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପାର୍ଟ ଟାଇମ୍, ପାର୍ଟ ଟାଇମ୍, ସେ ପରମାଟା ଗୋଟେ ଗଧ । ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟା

ଠି' ଠି' ଘଣ୍ଟା ଆସୁଛି ବୋଲି ଚ଼ଳିଯାଉଛି କୁହନ୍ତୁ ।

(ବନ୍ୟା ଚ଼ା' ଧରି ପ୍ରବେଶ)

ଏଇ ତ ଏଇ ଝିଅଟା ଏଇନା ଆସିଛି ୧୦ଟା ବେଳକୁ ଚ଼ାଲିଯିବ, ପୁଣି ଯାଇ କାଲି ସକାଳେ । ହେଇ (ବନ୍ୟାକୁ) ମୋ ନିଧି ମଉସା ଗାଁରୁ ଆସିଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପାଦ ଛୁଇଁ ନମସ୍କାର କର । (ବନ୍ୟା ଚ଼ା' ରଖି ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଛି)

ବିଚ଼ାରୀ ବଡ଼ ଗରିବ ମଉସା, ଏମିତି ଚ଼ାରି ପାଞ୍ଚଟା ଘରେ କାମ କରି ଚ଼ଳିଯାଉଛି ।

ବନ୍ୟା : କ'ଣ କରିବି ଆଜ୍ଞା, ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚ ପିଲା, ଗିରସ୍ତ ଦିନରାତି ମଦଖାଇ ପଡ଼ିଥିବ । ପାଞ୍ଚ ଘରେ କାମ ନ କଲେ ଚୁଲି ଜଳୁନି ।

ନିଧି : ଓହୋ ... ଏମିତି କଥା ତା' ହେଲେ ମୁଁ ପୁରା ଘାବରେଇ ଯାଇଥିଲି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କଉକଥା, ଘାବରେଇ ଯାଇଥିଲେ କାହିଁକି ?

ନିଧି : କହିବି, କହିବି ... ତୁ ଯାଇ ମା' କାମଦାମ କର ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହେଇ ଝିଅ । ମଉସା ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି ପରା । ଶୁଣାଯାଉନି ।

ବନ୍ୟା : ନାଇଁ ଚ଼ା' କପଟା ନେଇ ଯାଇଥା'ନ୍ତି ଯେ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଓଃ, ସେଇଟା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନନେଲେ ଚ଼ଳିବନି । ଭିତରକୁ ଯା... । (ବନ୍ୟା, ଶୁଭେନ୍ଦୁଙ୍କର କୃତ୍ରିମ କ୍ରୋଧରେ ହସକୁ ଚ଼ାପିରଖି ଚ଼ାଲିଯାଆନ୍ତି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ କ'ଣ କହୁଥିଲ ମଉସା ?

ନିଧି : କଥା କ'ଣ କି, ତୋ ଠିକଣା ସେ ଦୋକାନୀକୁ ପଚ଼ାରିଲା ବେଳକୁ ତୋ ଘର ମାଲିକ ଦେଖାହୋଇଥିଲେ । ସେ କହିଲେ ତୁ ତୋ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ଏଇଠି ଅଛୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ଯୋରରେ ହସି) ଓ ହୋ-ହୋ ଏଇଠି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଅଜା ଅଜା ଡାକନ୍ତି କାରଣ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଥଟ୍ଟା କରନ୍ତି । ମଜାରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କହି ଦେଇଥିବେ ।

ନିଧି : କହିଲେ କୁଆଡ଼େ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ କାଲି ତା ବାପଘରୁ ଡାକି ଆଣିଛୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏତେ ବାଜେ ଲୋକଟା, ବୁଢ଼ାଟିଏ ହେଲାଣି କାଣ୍ଡଜ୍ଞାନ ହେଲାନି । ଏ ଘରକୁ ଆଜି ଆସିବ ତ ଯଦି ଧକ୍‌କା ମାରି ବାହାର କରି ନ ଦେଇଛି । ଚ଼ାଲିଲେ ଦେଖି ତାକୁ ଆପଣଙ୍କ ସାମନାରେ ପଚ଼ାରିବି ... । (ନିଧି ମଉସାଙ୍କ ହାତ ଧରି ଟାଣିଛି)

ନିଧି : ଆରେ ମୋର ପରା ପାଇଖାନା ଯିବା କଥା ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ପରମା... ଆରେ ସେ ଝିଅ ପାଇଖାନାରେ ପାଣିଦେଲା?

ନିଧି : ତାକୁ ଏମିତି ଝିଅ ଝିଅ ଡାକୁଛୁ କାହିଁକି? ତା'ର କ'ଣ ନାଁ ନାହିଁ ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଅଛି । ନାଁ ନ ଥାଇ କେବେ କିଏ ମଣିଷ ହେଲାଣି ?

ନିଧି : ତେବେ ନାଁ ଧରି ଡାକୁନୁ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନାଇଁ, ତା'ର ଚାରି ଛଅଟା ନାଁ ଅଛି ତ, ହଠାତ୍ ସବୁ ଗୁଡ଼ାକ ମନେ ରହୁନି ।

ନିଧି : ଚାରି ଛଅଟା ନାଁ ? ଏତେ ଗୁଡ଼େ ନାଁ କାହିଁକି ଦେଇଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଫେସନ୍ ଆଉ କ'ଣ ।

ନିଧି : ହଁ ଦେଖିଲେ ମନେ ହଉଛି ବଡ଼ ଫେସନବାଲି ହୋଇଥିବ । ଚାଲି-ଚଳନ ପୋଷାକପତ୍ର ଦେଖିଲେ ବାସନ ମାଜି ଚଳୁଛି ବୋଲି କେହି କହିବେନି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସହରି ଝିଅ ତ , ପୋଷାକ ପତ୍ରରେ କିଛି ଜାଣି ପାରିବେନି ।
(ବନ୍ୟା ଆସିଲା)

ବନ୍ୟା : ପାଇଖାନାରେ ପାଣି ଦେଇ ଦେଇଛି ।

ନିଧି : ଠିକ୍ ଅଛି ।
(ନିଧି ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଗଲେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚାଲନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖେଇ ଦେଇ ଆସେ ।
(ଶୁଭେନ୍ଦୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ଆସିଲେ)

ବନ୍ୟା : (ହସି) ମଉସା ପାଇଖାନା ଗଲେ ନା ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କେମିତି ଏ ଗ୍ରହ ବିଦା ହେବେ ସେ କଥା ଭାବୁଛି ।

ବନ୍ୟା : ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ ବଡ଼ ହଇରାଣ ହେଲେ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ମୁଁ ଯୋଉଆଡ଼େ ଯିବି ସେମିତି ସୃଷ୍ଟି ହେବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ସେ ଯାହାହେଉ ନିଧି ମଉସାଙ୍କୁ ଖିଆପିଆ ଦେଇ ବିଦା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବନ୍ୟା : ସବୁ ତ ରନ୍ଧା ହୋଇଛି ଆପଣ ଦି'ଜଣ ଖାଇଦିଅନ୍ତୁ, ମୁଁ ବଢ଼ାବଢ଼ି କରୁଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ-ମାନେ ଚାରିଜଣଙ୍କୁ ପାଇବ ତ ?

ବନ୍ୟା : ଆପଣ ପ୍ରଥମେ ଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ, ପରମାକୁ ବି ହେଇଯିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଆପଣ, ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ, ଚାକରାଣୀ କେତେ କ'ଣ ଭୂମିକାରେ ଅଭିନୟ କରି ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେଣି, ଆପଣ ଖାଇବେନି ?

(ନିଧି ମଉସାଙ୍କ ଗଳା ସଫା କରିବା ଶୁଣାଗଲା)

ଯା ଯା, ନିଧି ମଉସା ଆସିଲେଣି ବଢ଼ାବଢ଼ି କର ।

(ବନ୍ୟା ଚାଲିଗଲା । ପଶି ଆସିଲେ ନିଧି, ବନ୍ୟାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସନ୍ଦେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁଙ୍କୁ କହିଲେ)

ନିଧି : ଏ ଝିଅକୁ ଦେଖିଲେ ମୋତେ କେମିତି ସନ୍ଦେହ ସନ୍ଦେହ ଲାଗୁଛି । ଦେଖି ଚାହିଁ ଚଳୁଥିବୁ – କେତେବେଳେ କୋଉ କଥା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ତା' ଚାଲିଚଳନ ଦେଖି ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ମୋତେ ବି ସନ୍ଦେହ ଲାଗୁଥିଲା । ତାକୁ ପଚାରିବାରୁ କହିଲା ତା ଭାଇ କୋଉ ଗୋଟେ ଶାଢ଼ୀ କମ୍ପାନୀରେ କାମ କରୁଛି । ସେଇଥିପାଇଁ କମ୍ ଦାମରେ ଭଲ ଭଲ ଶାଢ଼ୀ ପାଇଯାଉଛି ।

ନିଧି : ବାହା ହେଇଛି ବୋଲି କହୁଛି, ମୁଣ୍ଡରେ ସିନ୍ଦୁର ଲଗେଇନି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଲଗେଇନି ? ସବୁଦିନ ତ ମେଞ୍ଚାଏ ମେଞ୍ଚାଏ ଲଗାଏ । କ'ଣ ହେଇଛି କେଜାଣି । ଏବେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପଚାରି ଦେଉଛି ...?

ନିଧି ନାଇଁ ସେ ସବୁ ପଚାରା ପଚାରି କରିବା କ'ଣ ଦରକାର ଅଛି । ମୁଁ ଯାଉଛି । ମୋ ବ୍ୟାଗ ପତ୍ର ଏଇଠି ରହିଲା । ଓକିଲ ଘରେ ମୁହଁ ମାରି ଆସେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ରୋଷେଇ ହେଇଗଲାଣି ରୁହନ୍ତୁ ଏକାବେଳେ ଖାଇପିଇ ଚାଲିଯିବେ । ନ ହେଲେ ମୁଁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବି ।

ନିଧି ନାଇଁ ତୋତେ ହଇରାଣ ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ତୋର କଲେଜ ସମୟ ହେଲାଣି । ତୁ ତୋର ଯିବୁ, ମୁଁ ମୋର ଯିବି । ଓକିଲ କହିଲେ ରାତିଟା ପୁଣି ଆସି ରହିଯିବି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପରମା ... ପରମା ।

(ପରମା ଆସିଛି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଯା' ବଢ଼ାବଢ଼ି କର ।

ପରମା : ବାବୁଆଣି ମ୍ୟାଡାମ୍ ବଢ଼ାବଢି କରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଆଉ ବୁଢ଼ାବାବୁ ଦି' ଜଣଯାକ ଖାଇବେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି ତାଙ୍କୁ ତୁ ଯା' ସାହାଯ୍ୟ କର ।

(ପରମା ଚାଲିଗଲା)

ଆପଣ ବି ଚାଲନ୍ତୁ ମଉସା ।

ନିଧି : ଆଚ୍ଛା, ଏଇ ପରମା ତାକୁ ବାବୁଆଣି, ମ୍ୟାଡାମ୍ , ଏମିତି କ'ଣ କହୁଛି ? ଚାକରାଣୀକୁ ଏମିତି କାହିଁକି କହୁଛି ?

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ପରମାଟା ମଫସଲି ପିଲା, ତାକୁ ସେ ଝିଅ ଡରେଇ ଦେଇଛି । ସେଇଥି ପାଇଁ ସେମିତି କହୁଛି ।

ନିଧି : ଠିକ୍ କଥା ଯେ, ତୁ ପୁଣି "ତାଙ୍କୁ" ଯାଇ ସାହାଯ୍ୟ କର ବୋଲି କହୁଛୁ । ତୋତେ ବି କ'ଣ ଡରେଇ ଦେଇଛି ?

(ହଠାତ୍ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଘାବରେଇ ଯାଇଛି)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମୁଁ – ମୁଁ ସେମିତି କହିଦେଲିନା କ'ଣ ? ଭୁଲରେ ପାଟିରୁ ଖସି ଯାଇଥିବ ।

(ବନ୍ୟା ପଶିଆସିଲା)

ବନ୍ୟା : ଆସନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ... ସେପଟେ ସବୁ ରେଡ଼ି ହୋଇଗଲାଣି ।

(ପଶି ଆସିଲେ ବାଳ ବଳରାମ)

ବାଳ : ମୋତେ ପୁଣି ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ମା' ଆଚ୍ଛା ତୁମ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦି' ଜଣଙ୍କର ଆଇଁଷ ଫାଇଁଷ ଚଳିବ ନା ? ସେଇକଥା ପଚାରିବାକୁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଏଇ କଥାକୁ ଆପଣ ପଚାରିବାକୁ ଆସିଲେ, ଆମର ସବୁ ଚଳିବ । ଆପଣ ଯା'ନ୍ତୁ ଗାଁରୁ ମୋର ନିଧି ମଉସା ଆସିଛନ୍ତି । ଖାଇପିଇ କଚେରୀ ଯିବେ ।

ବାଳ : ହଁ ହଁ ମୋର ତାଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ଯାଆନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା ଖିଆପିଆ କରନ୍ତୁ ।

(ବାଳ ବଳରାମ ଚାଲିଗଲେ)

ବନ୍ୟା : ଆସନ୍ତୁ ସେପଟେ ସବୁ ପୁଣି ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଚାଲନ୍ତୁ ... ।

ନିଧି : ମୋର ସବୁ କେମିତି ଗୋଳମାଳିଆ ହୋଇଯାଉଛି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି ।

(ବସି ପଡ଼ିଲେ ସୋଫାରେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କେତେ ରାତିରୁ ଘରୁ ଅଖିଆ ଅପିଆ ବାହାରିଥିବେ । ବସରେ ଧକଡ଼ ଚକଡ଼ ହେଲେ ଆମମାନଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ସେମିତି ଚକର ଖାଇଯାଏ । ଆପଣ ସହଜେ ବୁଢ଼ାଲୋକ ... ।

ବନ୍ୟା : ଗଣ୍ଡେ ପେଟରେ ପଡ଼ିଗଲେ ସବୁ ଭଲ ହୋଇଯିବ । ଆସନ୍ତୁ ମଉସା ।

(ବନ୍ୟା ନିଧି ମଉସାଙ୍କ ହାତଧରି ଉଠାଇବାକୁ ଯାଇଛି, ନିଧି ବିଗିଡ଼ି ଯାଇ ହାତ ଛିଞ୍ଚାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି)

ନିଧି : ଛାଡ଼, ମୋ ହାତ ଛାଡ଼ । ମୋତେ ସେମିତି ମଉସା ମଉସା ଡ଼ାକିବୁନି । ତୋତେ କୋଉଠି ମିଳିଲାନି ଆସି ମୋ ପୁତୁରାଟା ଉପରେ ଆଖି ପକେଇଛୁ ଅଲକ୍ଷଣୀ... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମଉସା ! ଆପଣ ଏ ସବୁ କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ଖାଇପିଇ କଚେ଼ରୀ ଯିବେ ପରା ।

ନିଧି : ଚୋ଼ପ୍ । ଏ ଘରେ ଜଳ ସ୍ପର୍ଶ କରିବିନି । (ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ) ଏତେ ଦିନ ପରେ ଜାଣିଲି ତୁ କାହିଁକି ବାହା ହେବାକୁ ମନା କରୁଛୁ । ଆଜି ଯାକୁ ଏଇଠୁ ବାହାର କରିବି ତ... ଖାଇବି ନ ହେଲେ ନାହିଁ ।

ବନ୍ୟା : (ହଠାତ୍ କାନ୍ଦିବାର ଅଭିନୟ କରି) ମୋର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ମୁଁ ନିରିମାଖି, ମୂରୁଖ ଗରିବ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିଏ । ଆପଣ ଯଦି କହୁଛନ୍ତି, ଏଇ ପାଙ୍ଗେ ପାଙ୍ଗେ ବାହାରି ଯାଉଛି ମଉସା, ନାଇଁ ନାଇଁ ବୁଢ଼ା ବାବୁ... ।

ନିଧି : ଛାକ୍, ଅଭି ନିକିଲ୍ । ଏଇ ଘରୁ ବାହାରି ଯା' ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଓଃ, ଆପଣ ଟିକେ ଚୁପ୍ ରୁହନ୍ତୁ ।

ନିଧି : ତୁ ଚୁପ୍ କର । ଏ ଫେସନବାଲି ଝିଅ ତୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ଖାଇ ଦେଇଛି ବୋଲି, ମୁଁ ଡରିଯିବି ?

(ବନ୍ୟା ଭିତର ଆଡ଼କୁ ଯାଉ ଯାଉ)

ସିଆଡ଼େ କୁଆଡ଼େ, ବାହାରକୁ ବାଟ ଏପଟେ ।

ବନ୍ୟା : ଘର ଭିତରେ ମୋ ଜିନିଷପତ୍ର ଗୁଡ଼ାକ ନେଇକରି ଯିବି ।

ନିଧି : ଚା଼କରାଣୀର କ'ଣ ଜିନିଷପତ୍ର, ପୁଣି ଏତେ ଦାମିକା ଦାମିକା ? ନିଶ୍ଚୟ କୋଉଠୁ ଚୋ଼ରି କରିଛୁ ।

ବନ୍ୟା : ସେମିତି କହିଲେ ବେକରେ ଦଉଡ଼ି ଦେଇଦେବି କହୁଛି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଭାରି ଯିଦିଆ ଝିଅ ମଉସା । ବେକରେ ଦଉଡ଼ି ଲଗେଇ ଦେଲେ ଆମେ ଦି' ଜଣଯାକ ବନ୍ଧାହୋଇ ଯିବା ।

ନିଧି : ଠିକ୍ଅଛି । ତୋ ଜିନିଷ ଯାହା ଅଛି ସବୁ ନେଇ ବାହାରିଯା । ତା'ପରେ ମୁଁ କଚେ଼ରୀ ଯିବି ।

ବନ୍ୟା : (ଭିତରକୁ ଯାଉ ଯାଉ ଅଟକିଯାଇ) କେତେ କଷ୍ଟରେ ରୋଷେଇ କରିଥିଲି, ଭାବିଥିଲି ଆପଣମାନେ ଖାଇସାରିଲେ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇକରି ଯିବି... ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ହଁ ମଉସା, ବିଚ୍ଛାରି କାଲିଠୁ କିଛି ଖାଇନି ବୋଲି କହୁଥିଲା, ଆମେ ଖାଇଲା ପରେ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇଦେଇ ଯାଉ ।

ନିଧି : ଦେଖ, ଆମେ ଏଇନା ଖାଇକରି କଟ୍ଟେଗୀ ଯିବୁ । ଫେରିଲା ବେଳକୁ ତୋ ମୁହଁ ଯଦି ଏଇ ଅଂଚଳରେ ଦେଖିଛି, ମୋତେ ସେତେବେଳେ ଚିହ୍ନିବୁ ।

ବନ୍ୟା : ହଁ ।

(ବନ୍ୟା ଓ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି । ବାଳ ବଳରାମ ବାହାରୁ ଆସନ୍ତି)

ବାଳ : ହେଇ ଆପଣ ଅଛନ୍ତି । ମୋ ଅଭଦ୍ରାମି ପାଇଁ ମୋତେ କ୍ଷମା ଦେବେ ବୁଢ଼ାବାବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ସେତେବେଳଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି ।

ନିଧି : ମାନେ ?

ବାଳ : ମାନେ ଶୁଭେନ୍ଦୁବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଜି ଆମଘରେ ଖାଇବେ । ଆପଣ ବି ପୁତୁରା ଆଉ ପୁତୁରା ବୋହୂ ସହିତ ଆମ ଘରେ ଖାଇବେ ।

ନିଧି : (ହଠାତ୍ ନଥ୍ କରି ବସି ପଡ଼ିଲେ)

ବାଳ : କ'ଣ ହେଲା ବୁଢ଼ାବାବୁ ? ହଠାତ୍ ଏମିତି ବସି ପଡ଼ିଲେ କାହିଁକି ?

ନିଧି : ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର କଣ ହେବି କହିଲେ ?

ବାଳ : ମାନେ ?

ନିଧି ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ମୋ ବୟସ ନିଶ୍ଚୟ ତି' ଚାରି ବର୍ଷ ବେଶୀ ହେବ । ମୋ ସହିତ ଥଟ୍ଟା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କରି ପାରୁନାହାଁନ୍ତି ।

ବାଳ : ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଥଟ୍ଟା କରିବାକୁ ଯିବି କାହିଁକି? କ'ଣ ଆପଣ କହିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ?

ନିଧି : ମୋ ପୁତୁରା ସହିତ ସେ ଝିଅଟାକୁ ଯୋଡୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ସେ ଛୋଟ ଲୋକର ଝିଅଟା ଶୁଭେନ୍ଦୁ ସହିତ ସମାନ୍ ?

ବାଳ : (ହସି) ବାହାଘର ପୂର୍ବରୁ ଯାହାଥିଲେ ଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ବାହାହେଲା ପରେ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ ଛୋଟ ବଡ଼ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ସମାନ୍ ।

ନିଧି : ପୁଣି ସେଇ କଥା କହିଲେ । ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ କିଏ ?

ବାଳ : ଏଇ ପ୍ରଫେସର ବାବୁ ଆଉ ସେ ଝିଅ ।

ନିଧି : ଆପଣ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ତି' ଜଣ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ?

ବାଳ : ଆରେ ବୁଢ଼ାବାବୁ, ସେମାନେ ମୋ ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଜାଣିବିନି ।

ନିଧି : ଏ ସବୁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଏ କହିଲା ?

ବାଳ : କହିବ ଆଉ କିଏ । ଏ ପ୍ରଫେସର ବାବୁ ଆଉ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁ ଭବାନୀ ବାବୁ ।

ନିଧି : ଏଁ ! ଭବାନୀ ବି ଜାଣିଛି ଏଇ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଭିତରେ ଭିତରେ ବାହାହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ! ମୋ ମୁଣ୍ଡ କ'ଣ ହେଇଯାଉଛି । (ପୁଣି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ବସିପଡି)

ବାଳ : କିଛି ନ ବୁଝି ନ ସୁଝି ପାଟି ତୁଣ୍ଡ କଲେ ସେମିତି ହବ ।

ନିଧି : (ହଠାତ୍ ରାଗିଯାଇ) ମୁଁ ବୁଝିପାରୁନି, ଆପଣ କ'ଣ ବୁଝିଛନ୍ତି ?

ବାଳ : ମୁଁ ଯାହା ବୁଝିବାର କଥା ଠିକ୍ ବୁଝିଛି, ଆପଣ ଅତ୍ୟଧିକ ବୁଢ଼ା ହୋଇଗଲେଣି ତ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଳମାଳିଆ ହେଇଯାଉଛି ।

ନିଧି : ଆରେ ବାବୁ ମୋ ପୁତୁରା ଏବେ ଯାଏ ବାହାହୋଇନି କି କେହି ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ନାହାଁନ୍ତି । ଏ ଚାକରାଣୀଟାକୁ ତା ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ତୁଳନା କରି ଆପଣ ତାକୁ ବଡ଼ ଅପମାନିତ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାଳ : ତା' ମାନେ ଭବାନୀ, ଶୁଭେନ୍ଦୁ ସେ ଝିଅ ସମସ୍ତେ ମିଶି ମୋତେ ଠକିଛନ୍ତି । ଗୋଟେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀକୁ ସେମାନେ ଠକିଛନ୍ତି ?

ନିଧି : ସେ ଠକନ୍ତୁ କି ନ ଠକନ୍ତୁ ଆପଣ କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କ ସଂପର୍କ ନେଇ ଯେମିତି ପ୍ରଚାର ଚଳେଇଛନ୍ତି ସେଇଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଁ ଭିତରକୁ ଯାଇ ସେ ଝିଅଟାକୁ ଏଇଠୁ ବାହାର କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ।

(ନିଧି ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ)

ବାଳ : ଆ'ରେ ବାଘ ପାଖରେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ? ଆଜି ବାଳ ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ଯଦି ତା ରୂପ ଦେଖେଇ ନ ଦେଇଛି ।

(ହଠାତ୍ ଭବାନୀ ପଶିଆସେ । ବାଳ ବଳରାମକୁ ଦେଖି ଖସିଗଲା ବେଳକୁ, ବାଳ ବଳରାମ ତାକୁ ଧରି ନିଅନ୍ତି)

ହଇଓ ଭବାନୀ ବାବୁ-କୁଆଡ଼େ ଖସି ପଳେଇ ଯାଉଛ । ଏଇ ପ୍ରଫେସର ବାବୁ ବାହା ହୋଇଛନ୍ତି ? ସତ କୁହ ?

ଭବାନୀ : ମୁଁ ଜାଣିଛି ପରା ଏକୋଇଶା ଭୋଜି ନ ଖାଇଲେ ଆପଣ ମୋତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେନି ।

ବାଳ : ଚୋପ୍ । ସେ ବାଜେକଥା କହିବନି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ, ସେ ଝିଅ ଆଉ ତୁମେ ମିଶି ମୋତେ ଭୁଡେଇ ଚାଲିଛ । ଏଇନା ତାଙ୍କ ମଉସା ନ କହିଥିଲେ ମୁଁ ମୂଳରୁ ଜାଣି ନ ଥାନ୍ତି ।

ଭବାନୀ : ଆପଣ କାହା କଥା କହୁଛନ୍ତି ?

ବାଳ : ଆରେ ବାବୁ ସେ ଦିନ କହିଲ ପ୍ରଫେସର ବାବୁ ବାହାହୋଇ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଶଶୁର ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଜି ଦେଖେ ତ ଝିଅଟେ ଆସି ମୋତେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେଇଛି । ଏଇନା ବୁଢ଼ାବାବୁ କହୁଛନ୍ତି ... ।

ଭବାନୀ : କୋଉ ବୁଢ଼ାବାବୁ କହୁଛନ୍ତି ଚାଲିଲେ ଦେଖିବା... ।

ବାଳ : ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁଙ୍କ ମଉସା, କ'ଣଟା ନାଁ । ତ... ନିଧି ମଉସା ।

ଭବାନୀ : ନିଧି ମଉସା ଆସି ଏଠି ପହଁଚି ଗଲେଣି ? କାହାଁନ୍ତି ସିଏ ?

ବାଳ : ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଭବାନୀ : ଗଲା- ସବୁ ଗଲା (ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ବସିପଡ଼ି)

ବାଳ : କ'ଣ ଗଲା ? ପୁଣି ଗୋଟେ ଫନ୍ଦି ହବ? ନାଇଁ ମୋତେ କ'ଣ ଭାବିଛ ଛୋଟ ପିଲା ? କିଛି ବୁଝିପାରିବନି ?

ଭବାନୀ : (ହଠାତ୍ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ବାଳ ବଳରାମଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଧରି ନେଇ) ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଧରୁଛି । ଆପଣ ଏଇ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦି'ଟାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତୁ? ଆପଣ ହିଁ ପାରିବେ । କାରଣ ଆପଣ ଥିଲେ ଜଣେ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର । ଆଇନ୍ କାନୁନ୍ ବିଷୟରେ ବହୁତ୍ ଅଭିଜ୍ଞତା ଅଛି ।

ବାଳ ମୋ ଗୋଡ଼ ଛାଡ଼ ହେ ! ସେ ଅଭିନୟ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ଦେଖେଇବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଉ ତୁମ ସାଙ୍ଗକୁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନି ନେଲିଣି ।

ଭବାନୀ : ହଁ ଆପଣ ଆମକୁ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନି ନେଇଛନ୍ତି, ହେଲେ ସେ ବାପଛେଉଣ୍ଡ ଝିଅଟାକୁ ଟିକେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ । ନ ହେଲେ ବିଚାରୀର ବୋଉ ତିନି ତିନିଟା ସାନ ଭଉଣୀ ଦାଣ୍ଡର ଭିକାରୀ ହୋଇଯିବେ ।

ବାଳ : ମାନେ ?

ଭବାନୀ : ମାନେ ଆମେ ଯାହାକୁ ଭୟ କରୁଥିଲୁ ସେ ଟାଉଟର ବୁଢ଼ା ଆସି ଏଠି ପହଁଚି ଯାଇଛି । କେମିତି ତାକୁ ଜବତ କରିବାକୁ ହେବ, ଆପଣ ବୁଦ୍ଧି ବଢେଇବେ ।

ବାଳ : ଆରେ ବାବୁ ସବୁ କଥା ଖୋଲି କହିଲେ ସିନା ବୁଦ୍ଧି ବଢେଇବି ।

ଭବାନୀ : ଏଇ ନିଧି ମଉସା ମଧ୍ୟସ୍ଥିରେ ଏଇ ଝିଅ ସହିତ ଗତବର୍ଷ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବାହାଘର ହେଲା । ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଆଉ ଏଇ ମଉସା ଠିକ୍ ବାହାଘର ପୂର୍ବଦିନ ତାଙ୍କୁ ଗୋଟେ ଫ୍ରିଜ୍, ଗୋଟେ କଲର ଟିଭି, ଗୋଟେ ହିରୋହୋଣ୍ଡା ଡିମାଣ୍ଡ କରି ବସିଲେ । ଭାଉଜଙ୍କ ମା' ବିଚାରୀ ଘର ଡ଼ିହ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବନ୍ଧା ପକେଇ

ଫ୍ରିଜ୍ ଆଉ କଲର୍ ଟିଭି ଦେଲେ । କହିଲେ ପରବର୍ଷ ହିରୋହୋଣ୍ଡା ଦେବେ । ଗରିବ ଲୋକ, ଏଇ ବର୍ଷ ଯୁରିବାକୁ ବସିଲାଣି ଦେଇନାହାଁନ୍ତି ।

ବାଳ : ସେଇଠୁ କ'ଣ ହେଲା?

ଭବାନୀ : ହବ ଆଉ କ'ଣ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଆଉ ଏ ବୁଢା ବାବୁ ଦି'ଜଣ ଯାକ ଏ ଝିଅକୁ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଆଉ ଘରକୁ ଆଣିବାକୁ ଚାହୁଁ ନାହାଁନ୍ତି ?

ବାଳ : ଯଦି କଥା ଦେଇଥିଲେ ଏମାନେ କାହିଁକି ସେ ହିରୋହୋଣ୍ଡାଟା ଦେଇ ଦଉ ନାହାଁନ୍ତି ?

ଭବାନୀ : କିଏ ଦବ ? ବାପା ନାହିଁ ଭାଇ ନାହିଁ କେବଳ ବିଧବା ବୁଢ଼ୀ ମା'ଟା । ମେସିନ୍ ଖଣ୍ଡେ ଧରି ସିଲେଇପତ୍ର କରି ଭାଉଜ ଆଉ ତାଙ୍କର ୩ଟା ସାନ ଭଉଣୀକୁ ମଣିଷ କରିଛନ୍ତି । କ'ଣ ଅଛି ଯେ ଦେବେ? ଏମାନେ ତ ଯିଦି ଧରିଛନ୍ତି ହିରୋହୋଣ୍ଡା ଆସିବ ତ ବୋହୂ ଫେରିବ ।

ବାଳ : ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁ ତାଙ୍କ ବୋଉକୁ ବୁଝେଇ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି ?

ଭବାନୀ : ବୋଉ ବୁଝିଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଏଇ ବୁଢ଼ା ମଝିରେ ମଝିରେ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ପରା ଖରାପ୍ କରିଦେଉଛି । ଏ ବୁଢ଼ା ଆମ ଗାଁରେ ସେ ଦିନ ହଲପ୍ କରି କହିଛନ୍ତି- ହିରୋହୋଣ୍ଡା ଆଣିବତ ସେ ଘରେ ବୋହୂ ହୋଇ ରହିବ । ନ ହେଲେ ତାକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର କରେଇ ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ଗୋଟେ ନୂଆ ଝିଅ ସହିତ ବାହା କରାଇଦେବି ।

ବାଳ : ନା ନା ...ଏଇଟା ଅନ୍ୟାୟ । ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ଡ଼ାକ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବୁଝେଇ ଦେଉଛି ।

ଭବାନୀ : ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ବୁଝାଇବା କ'ଣ ଦରକାର ଅଛି, ବରଂ ଆମେ ଗୋଟେ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଛୁ । ଆପଣ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ସବୁ କଥା ମୀମାଂସା ହୋଇଯିବ ।

ବାଳ : କ'ଣ କରିବାକୁ ହେବ କହୁନାହାଁନ୍ତି ।

ଭବାନୀ : ଆମେ ବ୍ୟାଙ୍କରୁ ହିରୋହୋଣ୍ଡା ପାଇଁ ଲୋନ୍ କରୁଛୁ । ସେଇଟା ଦିନେ ଦି' ଦିନ ଭିତରେ ମିଳିଗଲେ ଭାଉଜ ସେ ଟଙ୍କାଟା ନେଇ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବୋଉକୁ ଦେଇଦେବେ । କହିବେ ଏଇଟା ମୋଟର ସାଇକେଲ୍ କିଣିବାପାଇଁ ତାଙ୍କ ବାପଘରୁ ଆଣିଛନ୍ତି ।

ବାଳ : ତା' ମାନେ ସେ ଜାଣିବେ ଯେ ଡ଼ିମାଣ୍ଡ ଅନୁସାରେ ଯୌତୁକ ମିଳିଗଲା ।

ଭବାନୀ : **Cent percent correct,** ବାସ୍ ସାପ ମରିବ ଅଥଚ଼ ବାଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିବନି ।

ବାଳ : ଠିକ୍ ଯେ - ମୋର ଏଥିରେ କ'ଣ କରିବାର ଅଛି ?

ଭବାନୀ : ଅଛି । ବହୁତ୍ କଥା କରିବାର ଅଛି । ବ୍ୟାଙ୍କରୁ ଟଙ୍କା ଉଠାଇଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଧି ମଉସାଙ୍କୁ ଦିନେ ଦି' ଦିନ କୋଉଠି ହେଲେ ଅଟକେଇ ରଖିବାର ଅଛି ।

ବାଳ : କାହିଁକି ?

ଭବାନୀ : ଆପଣ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି - ଏ ନିଧି ମଉସା ଆଜି ଯଦି ଗାଁକୁ ଯାଆନ୍ତି, ଶୁଭେନ୍ଦୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଏଠିକି ଆସିଛି ବୋଲି ତା ବୋଉକୁ କହିଦେବେ । ତା' ବୋଉ ଏଠିକି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିଆସିବେ ।

ବାଳ : ହୁଁ ତା' ହେଲେ ବୁଢ଼ାଙ୍କୁ ଦିନେ ଦି' ଦିନ କୋଉଠି ଲୁଚେଇ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଏୟାତ ?

ଭବାନୀ : ହଁ ସେୟା । ଆମେ ଟଙ୍କାଟା ହାତରେ ଧରିବୁ ଭାଉଜ ଗାଁକୁ ଯିବେ । ନ ହେଲେ ଏମାନେ ଯେମିତି ମୋଟର ସାଇକେଲ ପାଇଁ ଅଡ଼ି ବସିଛନ୍ତି ଭାଉଜଙ୍କ ବୋଉ ଟଙ୍କା ତ ଦେଇ ପାରିବେନି ବରଂ ବେକରେ ଦଉଡି ଲଗାଇଦେବେ ।

ବାଳ : ନା ନା ... ବଳରାମ ଚୌଧୁରୀ ଥାଉ ଥାଉ ଏ ସବୁ କିଛି ହୋଇ ପାରିବନି । ମୁଁ ଆଜି ବୁଢ଼ାକୁ ଯେମିତି ହେଲେ କୋଉଠି ଲୁଚେଇ ରଖିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି । ନ ହେଲେ ପୋଲିସ୍ ହାତରେ ବନ୍ଧେଇ ଦେବି ।

(ନିଧି ଆଗେ ଆଗେ ତା ପଛେ ପଛେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ବନ୍ୟା ଓ ଶୁଭେନ୍ଦୁ । ଭବାନୀ ଖସି ଚାଲିଯାଏ)

ନିଧି : ଦେଖ - ଆମେ ଖାଇସାରିଲୁ । ତୁ ଖାଇନେବୁ ବାସ୍ ତୋ ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇ ବାହାରିଯିବୁ । ମୁଁ କଚେରୀରୁ ଫେରିବା ବେଳକୁ ଦେଖିବି ଯଦି ବାହାରି ଯାଇନୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପୋଲିସରେ ଦେବି । ଯା' ଖିଆପିଆ ସାରି ବାହାରିପଡ଼... ।

(ବନ୍ୟା ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲା)

ବାଳ : ଆପଣ ବି ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତୁ, ଆମେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ପୋଲିସ୍ ଷ୍ଟେସନ୍ ଯିବା ।

ନିଧି : କାହିଁକି?

ବାଳ : ଜାଣନ୍ତି ବାହାଘର ପରେ ଯୌତୁକ ନେଇ ବୋହୁକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଲେ କୋଉ ଦଫାରେ ବନ୍ଧା ହେବେ ?

ନିଧି : ବନ୍ଧା ହେବି ? ଆପଣ କାହାକଥା କହୁଛନ୍ତି ।

ବାଳ : ଉଁ ଯେମିତି କିଛି ଜାଣିପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ଚାଲନ୍ତୁ ... ନଚେତ୍ ଫୋନ୍ କରିବି ପୋଲିସ୍ ଆସି ହାତକଡ଼ି ପକେଇ ନେଇଯିବ ।

ନିଧି : ହେ ବାବୁ ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ୍ ହୋଇଯାଇନି ତ ?

ବାଳ : ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଠିକ୍ କରନ୍ତୁ । କିଓ ସେ ମିଆଁ ବିବି ରାଜି, ସେ ତାଙ୍କର ଘର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । ତୁମେ ବୁଢ଼ାଟିଏ ହୋଇ ସେ

ଡିମାଣ୍ଡରୁ କ'ଣ ପାଇବ ?

ନିଧି : ଆରେ ବାବୁ କ'ଣ ଯାତୁ ସାତୁ ବକି ଚାଲିଛ, ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି ।
(ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଆସିଛି)

ବାଳ : ଆପଣଙ୍କର ପୁତୁରା ବୋହୂ ମା' ହେବାକୁ ବସିଲାଣି ଏ ସମୟରେ ତାକୁ ଡାଇଭର୍ସ କରେଇବାକୁ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ।

ନିଧି : (ବସିପଡ଼ି) ଏଁ ପା. ପା. ପାଣି ।
(ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପାଣି ପାଇଁ ଚାଲିଯାଏ)

ବାଳ : ପାଣିମାନେ ?

ନିଧି : ମୋର ଗୋଟେ ପାଣି ଗ୍ଲାସ୍ ଦରକାର । ମୋ ମୁଣ୍ଡ କ'ଣ ହେଇ ଯାଉଛି ।

ବାଳ : ସେସବୁ କିଛି ଶୁଣାଯିବନି, ଚାଲନ୍ତୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଥାନାକୁ । ସେଇଠି ଯେତେ ପାଣି ପିଇବା କଥା ପିଇବେ । ଗୋଟେ ଝିଅକୁ ଆପଣମାନେ ପୂଜା ପାଠ ମନ୍ତ୍ର ହୋମ ରିତିମତ କରି ବୋହୂ କରି ଆଣିଲେ । ସେମାନେ ସୁଖରେ ଘର ସଂସାର କରିଲା ବେଳକୁ ସାମାନ୍ୟ ମୋଟର ସାଇକେଲ୍ ପାଇଁ ନବରଙ୍ଗ । ଏଥିରେ ତା'ର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥା ଠିକ୍ ରହିବ ? ଚାଲନ୍ତୁ ।
(ବାଳ ବଳରାମ ନିଧି ମଉସାଙ୍କୁ ଉଠେଇବାକୁ ଗଲାବେଳକୁ ସେ ଅଚେତ୍ ହୋଇ ଗଡ଼ିପଡ଼ନ୍ତି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ପାଣି ଧରି ଆସେ)

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : (ପ୍ରବେଶ) ଏଁ ନିଧି ମଉସା ଅଚେତ୍ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ବାଳ : ହୋଇଯାଆନ୍ତୁ ସେଥିରେ କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାରନାହିଁ । ଏଇଟା ବରଂ ଠିକ୍ ସୁଯୋଗ ତାଙ୍କୁ ଚାଲ-ଟେକି ନେଇ ମୋ ଷ୍ଟୋରରୁମରେ ରଖି କରି ଆସିବା ।
(ଭବାନୀ ଆସିଛି)

ବାଳ : ହଇହେ ଭବାନୀ ବାବୁ ମୋତେ ୟାଙ୍କୁ ଉଠେଇ ନେବାକୁ କହି କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲ । ଧର ଏ ବୁଢାବାବୁଙ୍କୁ ।

ଭବାନୀ : ୟାଙ୍କୁ ନେଇ କୋଉଁଠି ଲୁଚାଇବା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ?

ବାଳ : ମୋ ଘରକୁ ଟେକି ଟେକି ନେଇଯିବା । ସେଠି ଗୋଟେ ଘରେ ତାଲାବନ୍ଦ କରି ରଖିଦେବା ।

ଭବାନୀ : ନା, ମୁଁ ଏବେ ଦେଖିଆସିଲି ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଆସୁଛନ୍ତି । କୋଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏଠି ପହଁଚିଯିବେ । ୟାଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ନେବାବେଳେ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଗଲା ଯଦି ସବୁ ବିଭ୍ରାଟ ହୋଇଯିବ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମରିଗଲା ମଣିଷ । ମୋ ବୋଉଙ୍କୁ ତୁ କୋଉଠି ଦେଖିଲୁ ?

ଭବାନୀ : ମୁଁ ଅଫିସକୁ ଯାଇପାରିବିନି ବୋଲି ଗୋଟେ ଛୁଟି ଦରଖାସ୍ତ ଦେଇ ଫେରୁଥିଲି । ବାଟରେ ଦେଖିଲି ଜଣେ ବୁଢାବାବୁଙ୍କ ସହିତ ତୋ ବୋଉ ବସରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ଗୋଟେ ରିକ୍ସା ବୁଝୁଥିଲେ । ସେଇଠୁ ତୋତେ ଖବର ଦେବାକୁ ସିଧା ଧାଇଁଆସିଲି ।

ବାଳ : ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ହେଲେ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହୋଇଯିବ ଦେଖୁଛି ।

ଭବାନୀ : କିଛି ଗୋଳମାଳ ହେବନି । ନିଧି ମଉସାଙ୍କୁ ଆମେ ରୋଷେଇ ଘର ପାଖ ଷ୍ଟୋର ରୁମରେ ଲୁଚେଇ ଦେବା ।

ବାଳ : ଠିକ୍ ଯେ ସେ ଏବେ ସେନ୍‌ସଲେସ୍ ଅଛନ୍ତି କୋଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯଦି ସେନ୍‌ସ ଚାଲିଆସିଲା ଷ୍ଟୋର୍ ରୁମରେ ରହି ପାଟି କରି ଦେଲେ କଥା ସରିଲା ।

ଭବାନୀ : ସେ ଭୟ ନାହିଁ । (ପକେଟରୁ ଏକ ଛୋଟ ସ୍ପ୍ରେୟର ବାହାର କରି) ଏଇ ଦେଖନ୍ତୁ ଏ ସ୍ପ୍ରେୟର । ଯାହାକୁ ଯଦି ନିଧି ମଉସାଙ୍କ ନାକ ପାଖରେ ସ୍ପ୍ରେ କରିଦେବା କମସେ କମ୍ ଚାରି ପାଞ୍ଚଘଣ୍ଟା ତାଙ୍କ ଚେତା ଫେରିବନି ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ନା ନା . ସେ କଥା ତୁ କରିପାରିବୁନି । ସେମିତି କଲେ କେତେବେଳେ କ'ଣ ଘଟିଯିବ କିଏ କହିବ ?

ଭବାନୀ : ଚୁପ୍ । ବେଶୀ ବକ୍ ବକ୍ କରନି । ତୋ ବୋଉ ଆସିଗଲେ କଣ ଅବସ୍ଥା ହେବ ବୁଝୁଛଟି (ବାଳ ବଳରାମଙ୍କୁ) ଆପଣ ଧରିଲେ ମଉସା .... ଯାହାଙ୍କୁ ନେଇଯିବା । (ଭବାନୀ ନିଧି ନାକ ପାଖରେ ସ୍ପ୍ରେ କରିଦିଏ । ବାଳ ବଳରାମ ଓ ଭବାନୀ ନିଧିଙ୍କୁ ଟେକି ଟେକି ରୋଷେଇ ଘର ଦିଗକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବୋକାଙ୍କ ଭଳି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ । ପରେ ପରେ ଦୁହେଁ ଚାଲିଆସନ୍ତି ।)

ଭବାନୀ : ଗୋଟେ ବଢ଼ିଆ କାମ ହେଲା । ଷ୍ଟୋର ରୁମର ଫ୍ରିଜର କାଗଜ ଡବଲଟା ଆଢୁଆଳରେ ନିଧି ମଉସାଙ୍କୁ ଶୋଇଦେଲେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଆସି ଷ୍ଟୋର୍ ରୁମ୍ ଖୋଲିଲେ ଫ୍ରିଜ୍ ଡବଲ ଆଢୁଆଳର କ'ଣ ଅଛି ଜାଣିପାରିବେନି ।

ବାଳ : ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ହେଲେ ଏ ଝିଅ କଥା କ'ଣ କରାଯିବ ।

ଭବାନୀ : ଆପଣ ଏଇ ସଂଗେ ସଂଗେ ଭାଉଜଙ୍କୁ ଆପଣଙ୍କ ଘରକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତୁ । (ବନ୍ୟା ଆସିଛି)

ବାଳ : ତୁ ଆସ ମା, ତୋ ଶାଶୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏଇଠୁ ଚାଲିଯିବା... । (ବାଳ ବଳରାମ ବନ୍ୟା ସହିତ ବାହାରକୁ ଯିବା ବେଳକୁ ଭବାନୀ ପାଟି କରିଉଠେ ।)

ଭବାନୀ : ଭାଉଜ...ତୁମ ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ ନେଇ ଚାଲିଯାଅ । ସେପଟେ ଅଗଣାରେ ତୁମ ଶାଢ଼ି ବ୍ଲାଉଜ୍ ଶୁଖୁଛି । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବେଡ ରୁମରେ ତୁମ ସ୍ନୋ ପାଉଡ଼ର ଥୁଆ ହୋଇଛି ।

(ବନ୍ୟା ଭିତରକୁ ଯାଇ ଶାଢ଼ୀ ବ୍ଲାଉଜ୍ ନେଇଆସେ ଏବଂ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବେଡ୍ ରୁମର ଡା'ର ଆଚାଡ଼ି ଇତ୍ୟାଦି ଆଣି ସେଥିରେ ଶାଢ଼ୀ ଭାଙ୍ଗି ପୁରାଇବାକୁ ଲାଗେ । ଫ୍ରିଜ୍ କଭଲ ତଳେ ବସି ନଧି ଧିରେ ଧିରେ କଭଲ ସହ ମଂଚକୁ ଆସୁଥାଏ ।)

ବାଳ : ଉଁ ହୁଁ ସେ ସବୁ ଭଙ୍ଗା ଭଙ୍ଗି କଲାବେଳକୁ ଡେରି ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ ଦେ ମୁଁ ନେଇଯାଉଛି । ମୋ ଘରେ ଏ ସବୁ ସାଇତା ସାଇତି କରିବୁ । ଆସ ।

(ବାଳ ବଳରାମ ବନ୍ୟାର ଆଟାଚ଼ି ଶାଢ଼ି ଇତ୍ୟାଦି ଧରି ବାହାରି ଗଲା ଭିତରେ ଫ୍ରିଜ୍ କଭଲ ପଟି ଭିତରେ ରହି ନିଧି ମଞ୍ଚକୁ ଆସି ପାଟି କରିଉଠନ୍ତି ।

ନିଧି : (କଭଲ ତଳେ ରହି ମଞ୍ଚକୁ ଧିରେ ଧିରେ ଆସି) ସେଇଠି ଠିଆ ହୁଅନ୍ତୁ ।

(ବାଳ ବଳରାମ ଓ ବନ୍ୟା ଠିଆ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚ଼ାରିଆଡ଼କୁ ଚ଼ାହାନ୍ତି)

ବାଳ : ଠିଆ ହେଇଯିବାକୁ କିଏ କହିଲା ?

ନିଧି : (ସେ କଭଲ ଭିତରେ ରହି) ଆଉ କହିବ । ଯାହାକୁ ତୁମେ ଦି' ଜଣ ମିଶି ବିଷ ଶୁଙ୍ଘେଇ ମାରିବାକୁ ବସିଥିଲି ... ସେଇ ଟାଉଟର ବୁଢ଼ା... ।

(ନିଧି ପୁଣି କଭଲ ତଳେ ତଳେ ରହି ଚ଼ାଲିଲା ବେଳକୁ ବାଳ ବଳରାମ ଆସି କଭଲ ଉଠେଇ ଦିଅନ୍ତି । ତା ଭିତରୁ ନିଧି ମଉସା ଉଠି ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସିଉଠନ୍ତି)

ବାଳ : ହେଇଟି ଭବାନୀ ବାବୁ ମୁଁ କଣ କହୁଥିଲି ତୁମ ଯୋଜନା ସବୁ ଫସରଫାଟି ଗଲା... । ତୁମ ଷ୍ଟେୟର କିଛି କାମ କଲାନି ।

ନିଧି : ସେଥିପାଇଁ କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁନି । ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ ଏଠିକି ଆସିବେନି । ସେ ଯାଇ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କୁହାଯାଇଛି ।

ବାଳ : ତା ମାନେ ଆପଣ ସେନ୍‌ସଲେସ୍ ନ ହୋଇ କେବଳ ଅଭିନୟ କରୁଥିଲେ ।

ନିଧି : ଏ ଶୁଭେନ୍ଦୁଟା ଯେମିତି ବାହା ହେବନି ବୋଲି ଆଜ ଦେଖେଇ ଚ଼ାଲିଲା ସେଥିରେ ଏଇ ବୟସରେ ମୋତେ ବି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦେବେ ବାଳ ବଳରାମ ବାବୁ, ଏ ଭବାନୀ ବୋଲରେ ମୋତେ ଏଇ ଝିଅ ସହିତ ଏଇ ନାଟକରେ ଭାଗ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ବାଳ : ମାନେ ଏ ଝିଅ ବି ମୋତେ ଠକିଛି । ଓଡ଼ିଆ ଘରର ଝିଅ ହୋଇ କମ୍ ସାହସ ନୁହେଁ ତ ?

ଭବାନୀ : ପ୍ରକୃତରେ ୟାଙ୍କର ସାହସ ଯୋଗୁଁ ଆଜି ଶୁଭେନ୍ଦୁର ଏ ଝିଅ ସହିତ ଇଣ୍ଟରଭ୍ୟୁ ହୋଇପାରିଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ଭବାନୀ, ତୁ ଶେଷରେ ମୋତେ ବୋକା ବନେଇଲୁ ?

ଭବାନୀ : (ହସି) ନା, ତୋ ବୁଝିବା ଭୁଲ୍ । ମୁଁ ତୋତେ ବୋକା ବନେଇନି ବରଂ ତୁ ଯେମିତି ବୋକାଙ୍କ ଭଳିଆ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲୁ ସେଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ଏ ପଦକ୍ଷେପ ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ମାନେ ...?

ଭବାନୀ : ମାନେ ତୁ ତୋର ପ୍ରେମିକା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତାରିତ ହେଲାପରେ ଭାବିନେଲୁ ଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ଉପରେ ନ ହେଲେ ବି ତୋ ଭିତରେ ଭିତରେ ଗୋଟେ ଉଦାଶ ଭାବ ତୋ ଅନ୍ତଃର୍ମନକୁ ଜାଳିପୋଡ଼ି ଛାରଖାର କରିଦେଉଥିଲା । ସେ କଥା ତୋ ଏବେକାର କବିତା ଓ ତୋ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ଶୈଳିରୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବାରି ହୋଇପଡୁଥିଲା । ଏ କଥା ଆମେ ଏପରିକି ତୋ ଭାଇ ଭାଉଜ ବୋଉ ସମସ୍ତେ ଉପଲବ୍ଧି କରୁଥିଲେ ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : ତୁ ଏ ସବୁ କ'ଣ କହୁଛୁ ମୁଁ ତ କେବେ ସେମିତି ... ।

ଭବାନୀ : ତୁ ଆମ କଥାକୁ ସ୍ୱୀକାର କର କି ନ କର ଆମେ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଆତଙ୍କିତ ହୋଇଯାଇଥିଲୁ ଯେ ତୁ ଦିନେ ଡିପ୍ରେସନକୁ ଢ଼ାଲିଯିବୁ । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ଜୀବନର ଗୋଟେ ମାତ୍ର ବିଫଳତା ତୋ ଜୀବନର ସମସ୍ତ ସରସତାକୁ କାଢ଼ି ନେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜୀବନଟା ସେୟା ନୁହେଁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ... ସାହସର ସହିତ ସମସ୍ୟାକୁ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ପୌରୁଷତ୍ୱ ।

ବାଳ : ତୁମ ବନ୍ଧୁ ଭବାନୀ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ଶୁଭେନ୍ଦୁ । ଜୀବନ ଦୌଡ଼ର ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଯିଏ ପ୍ରଥମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଁଚେ ସେ ସଫଳ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଅଧା ବାଟରେ ପଡ଼ି ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଉଠି ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ସେ ନାୟକ ହେବାର ଗୌରବ ପାଇଥାଏ ।

ଭବାନୀ : ତୋ ମୁହଁରୁ ହଜିଯାଇଥିଲା ପ୍ରଥମ ଦିନର ସେ ହସ ଟିକକ ଫେରାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ଆମର ଏଇ ପ୍ରୟାସ । ଏକଥା ଆଜି ସଂଭବ ହୋଇଛି ଏଇ ଝିଅଟିର କେବଳ ସହଯୋଗ ଯୋଗୁଁ । ତା ପାଖରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଋଣୀ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ବାଳ : ଆଚ୍ଛା ଏ ଝିଅର ପ୍ରକୃତ ନାଁ କ'ଣ ? ତା ଘର କେଉଁଠି ?
(ପରମା ଆସେ)

ଭବାନୀ : ନାଁ, ଘର ସବୁ ତ ଜାଣିବେ କିନ୍ତୁ ତାର କୀର୍ତ୍ତି ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମେ ଶୁଣନ୍ତୁ । ସେ ହେଉଛି ଏମ୍.ଏ., ଓଡ଼ିଆ ବଉଦପୁର କଲେଜରେ ଓଡ଼ିଆ ଅଧ୍ୟାପିକା ଓ ତା'ର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଗୁଣ ହେଉଛି ସେ ଯାହା ଚାହିଁବ ତାକୁ କାମରେ ପରିଣତ କରିଦେବ ।

ବାଳ ସତେ ?

ଭବାନୀ : ପ୍ରକୃତରେ ଶୁଭେନ୍ଦୁର କବିତା ଇତ୍ୟାଦି ପଢ଼ି ସେ ମନେ ମନେ ତାକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଥିଲା । ନିଧି ମଉସା ୟାଂ' ସହିତ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ପ୍ରସ୍ତାବ ପକେଇଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ପାଇଲା କିନ୍ତୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାରମ୍ବାର କଥା ଦେଇ ମଧ୍ୟ ୟାଂ'ଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲାନି । ଏମିତି ବର୍ଷେ ଚାଲିଗଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ବରକନ୍ୟା ଦେଖିବାକୁ ନ ଯାଇ କନ୍ୟା ବର ଦେଖିବାକୁ ଚାଲିଆସିଲା ।

ନିଧି : ହଁ ଭବାନୀ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏ ସବୁ ହେଲା । ଇଏ ଝିଅ ହେଉଛି ଭବାନୀର ଶାଳୀ । ଭବାନୀ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସେ ସାହାସ କରି ଏଠିକି ଆସିବାକୁ ରାଜି ହେଲା । ମୁଁ କହିଲି ବାଃ ଝିଅଟେ ହୋଇ ସାହସ କରି ବାହାରୁଛି । ଯାତ୍ରା ପାଟିର ଓସ୍ତାଦ ହୋଇ ମୁଁ ପଛେଇ ଯିବି ।
(ନିଧି ଗୀତିନାଟ୍ୟର ଏକ ଗୀତଗାଇ ଅଭିନୟ କରି ଦେଖାଇଛି)

ବାଳ : ତଥାପି ଝିଅର ସାହାସକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେବାକୁ ହେବ । ଆସିଲୁ ମା' ତୋ ମୁହଁଟାକୁ ମୁଁ ଟିକିଏ ଦେଖିନିଏ । ମୋ ଭଳିଆ ଦୁର୍ଦ୍ଧାନ୍ତ ପୋଲିସ୍ ଅଫିସରକୁ ବି ତୁ ଚିତା କାଟି ଦେଲୁ । ତୋ ନାଁ କଣ ?

ଭବାନୀ : ମୋ ଠୁଁ ଶୁଣନ୍ତୁ । ତା ନାଁ ହେଉଛି ବନ୍ୟା । ଗୁଣ ହେଉଛି ଆଗକୁ ଆଗକୁ ମାଡ଼ି ଚାଲିବା । ସେମିତ କୂଳ, ଅଦୂରର ପାହାଡ, ବୃକ୍ଷଲତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛୁଇଁ, ଯାହାକୁ ଇଛା କରିବ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଭସେଇ ନେଇ ଆଗେଇଯିବା ।

ଶୁଭେନ୍ଦୁ : କିନ୍ତୁ ସେ କାଲି କହୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ନାଁ ବିନି ।

ଭବାନୀ : ତୁ ଗୋଟେ ବୁଦୁ । ବନ୍ୟା ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ତା ବିଷୟରେ ଡିଣ୍ଡିମା ପିଟିଥାଆନ୍ତା ? ଇଏ ରାତି ଅଧିଆ ବନ୍ୟା ଆସିଛି- ତୋତେ ଭସାଇ ନେବାକୁ । ବିନିଥିଲା ତାର ଡାକ ନାଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ସେ ଭରପୁର ବନ୍ୟା... । ବନ୍ୟା ଦାସ.... । ଖାଲି ସେତିକି ନୁହେଁ ଓଡିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ପ୍ରେମକୁ ନେଇ ପି.ଏଚ୍.ଡ଼ି

କରିଚି । ଡକ୍ଟର ବନ୍ୟା ଦାସ ।

ବାଳ : ଠିକ୍ ଅଛି । ମୁଁ ଯାଇ ଘରେ ଖବର ଦେଇଆସେ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ବାବୁଙ୍କ ବୋଉ, ଭବାନୀ, ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ନିଧି : କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ଆପଣ ବରଂ ଆମ ସହିତ ସପରିବାର ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିର ଚାଲନ୍ତୁ । ସେଠି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରସାଦ ଖାଇବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ବାଳ : କେମିତି ?

ନିଧି : ଶୁଭେନ୍ଦୁର ବୋଉ, ଆଉ ଏ ଝିଅର ବାପା ସେଠି ଆସି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗଲେ ସେଠ ନିର୍ବନ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହେବ । ଆସନ୍ତା ତିଥିରେ ପରା ବାହାଘର ସ୍ଥିର ହୋଇଛି ।

ପରମା : ଆଉ ମୁଁ ତା ହେଲେ ରାତି ପାଇଁ କାହିଁକି ରୋଷେଇ କରିବି ? ସେଇଠୁ ରାତି ଖାଇବା ନେଇଆସିଲେ କାମ ଶେଷ । ସେଠି ତ ନିଶ୍ଚୟ ଭୋଜି ଭାତର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇଥିବ ।

(ପରମା ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଏ)

ନିଧି : ହଁ ହଁ ଯା ।

ଭବାନୀ : ଆବେ ଶୁଭେନ୍ଦୁ, ଭକୁଆଙ୍କ ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଛୁ କ'ଣ ? ଶୀଘ୍ର ବାହାରି ପଡ । ଆଉ ଡକ୍ଟର ବନ୍ୟା ଦେବୀ ଆପଣ ଗତକାଲିଠୁ ଶୁଭେନ୍ଦୁର ସ୍ତ୍ରୀ ପାର୍ଟି କରି ବେଷ୍ଟ ଫିମେଲ୍ ଆକ୍ଟର ତ ହୋଇଗଲେ ଏବେ ଭାବି ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଟିକିଏ ବାହାର କରାଇ ଦିଅ । ଶୁଭେନ୍ଦୁ ତ ଗୋଟେ ଧଡଧଡ଼ିଆ ଟ୍ରେନର ବଗି । ତୁମ ଭଳିଆ ଗୋଟେ ପାୱାରଫୁଲ୍ ଇଂଜିନ୍ ନ ଲାଗିଲେ, ଇଏ କଣ ସଂସାରର ରେଳ ଲାଇନରେ ଚାଲିପାରିବ ।

(ସମସ୍ତେ ହସିଉଠନ୍ତି । ଭବାନୀ ଶୁଭେନ୍ଦୁକୁ ନେଇ ବନ୍ୟା ପଛ ପାଖରେ ଠିଆ କରାଏ ଏବଂ ବନ୍ୟା କାନ୍ଧରେ ତା ଦୁଇ ହାତକୁ ଲଗାଇଦିଏ । ତା ପଛକୁ ନିଧି ମଉସା, ବାଳ ବଳରାମ ଓ ଭବାନୀ ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ିରେ ଠିଆ ହୋଇ ଜଣଙ୍କ ପରେ ଜଣେ କାନ୍ଧରେ ହାତ ରଖି ଟ୍ରେନର ପ୍ରତିକ ତିଆରି କରନ୍ତି । ଭବାନୀ ତା ପାଟିରେ ଟ୍ରେନ୍ ହ୍ୱିସିଲ୍ ଦେଲାଭଳି ଶବଦ କରେ । ବାଳ ବଳରାମ ପକେଟରୁ ସବୁଜ ରୁମାଲ୍ ବାହାର କରି ହଲାଇବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ପରମା ଗୋଟିଏ ଟିଫିନ୍ କ୍ୟାରିୟର ଧରି ଆସେ ଓ ତାକୁ ହଲାଇବାକୁ ଲାଗେ ଠିକ୍ ରେଳଷ୍ଟେସନର ସିଗନାଲ୍ ମ୍ୟାନ୍ କାୟିଦାରେ । ଅନ୍ତରାଳରୁ ଟ୍ରେନ୍ ଚାଲିବାର ଶବ୍ଦ ଭାସିଆସେ ।

ସମସ୍ତେ ମଂଚ୍‌ରେ ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ିରେ ବୁଲିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି ।

ପରେ ପରେ ବନ୍ୟା... ମୁଁ ବନ୍ୟା ଗୀତଟି ଅନ୍ତରାଳରୁ ଶୁଣାଯାଏ । ଯେଉଁ ଗୀତଟି ଚତୁର୍ଥ ପାଦରେ ବନ୍ୟା କଣ୍ଠରୁ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା । ସମସ୍ତ ଶିଳ୍ପୀ ମଂଚ୍‌ରେ ଥାଇ ଦର୍ଶକ ମାନଙ୍କୁ ହାତ ହଲାଇ ବିଦାୟ ଦେବା ଭଙ୍ଗୀରେ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଧିରେ ଧିରେ ଅନ୍ଧକାର ହୁଏ ।)

- ସମାପ୍ତ -

କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା

(ମଧୁର ହସର ନାଟକ)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

(୧୨୯).

କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ଦେବେନ୍ଦ୍ର	-	ଶିଳ୍ପପତି
ମହି	-	ଗୃହ ସେବକ
ମନୋଜ	-	ଯୁବକ
ଫନି	-	ଯୁବକ
ହରିଶ	-	ଯୁବକ
ଶକ୍ତି	-	ଯୁବକ
ପ୍ରତାପ	-	ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର
ମହେଶ	-	ପୋଲିସ୍ ଅଫିସର
ଶ୍ରାବଣୀ	-	ଯୁବତୀ
ସ୍ମିତା	-	ଯୁବତୀ

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି -୩୦ମିନିଟ୍)

କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା

କଳାପରିଷଦ, ଢେଙ୍କାନାଳର ଯେଉଁ ଶିଳ୍ପୀମାନେ ଏ ନାଟକର
ଦୂରଦର୍ଶନପ୍ରସାରଣ ସମୟରେ ଭାଗ ନେଇଥିଲେ ।

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ଦେବେନ୍ଦ୍ର - ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ବେହେରା
ମହି - ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ସିହ୍ନା
ମନୋଜ - କିଶୋର ରାଉତ
ଫନି - ଶତ୍ରୁଘ୍ନ ମାଟି
ହରିଶ - ଇନ୍ଦ୍ରମଣି ବେହେରା
ଶକ୍ତି - ସୁରେଶ ମିଶ୍ର
ପ୍ରତାପ - ସତ୍ୟନାରାୟଣ ପଣ୍ଡା
ମହେଶ - ହିଂମାଶୁ ପଣ୍ଡା (୧)
ଶ୍ରାବଣୀ - ଶର୍ମ୍ମୀଲା ବୋଷ
ସ୍ମିତା - ଜୟଶ୍ରୀ

ସଂଗୀତ - ଅମଜାଦ
ସଂଗୀତ ସହଯୋଗ - ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ବେହେରା
ରଚନା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା - ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ବର ମହାରଣା
ଦୂରଦର୍ଶନ କଟକ ରେକଡିଂ - ତା ୨୬.୦୬.୧୯୮୪(ରାମ ନବମୀ)
ପ୍ରସାରିତ - ତା ୨୯.୦୯.୧୯୮୪
ପ୍ରଯୋଜନା - ଶରତ ମହାନ୍ତି

କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା
ପ୍ରଥମ ପାଦ

ବିଶିଷ୍ଟ ଶିଳ୍ପପତି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ରାୟଚୌଧୁରୀଙ୍କର ଗେଷ୍ଟ ରୁମ୍ । ବ୍ୟବସାୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ବାହାରୁ କେହି ଆସିଲେ ଏଇଠି ରୁହନ୍ତି । ଘରର ସାଜସଜ୍ଜା ଉନ୍ନତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ଅସଜଡା ହୋଇ ରହିଛି । ହାରମୋନିୟମ - ତାବଲା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସଂଗୀତ ଉପକରଣ, ନାଟକ ବହି ଇତ୍ୟାଦି ଦେଖିଲେ ଜଣାଯାଏ କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଏଇଠି କିଛି ଲୋକ ଚଳପ୍ରଚଳ କରିଛନ୍ତି । ବାହାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ । ଆଭିଜାତ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଚେହେରା । ବୟସ ୫୦ରୁ ୫୫ଭିତରେ । ଘରର ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ବିରକ୍ତିର ଭାବ ଫୁଟି ଉଠିଛି । ସେ ତଳେ ପଡିଥିବା ନାଟକ ବହିଟି ଉଠାଇ ଆଣନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : (ବହିଦେଖି) ନାଟକ, ଡ୍ରାମା, ଯେତେସବୁ ମିଡିଲ୍ କ୍ଲାସ ସଉକ । (ବହିଭିତରୁ ଗୋଟେ ଫଟୋ ଗ୍ରାଫ ପଡିଯାଇଛି । ତାକୁ ତଳ ଉଠାଇ ନେଇ) ଅନେକ ଅନେକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ସହ - ସ୍ମିତା । ପ୍ରେମବି ଆରମ୍ଭ ହେଇ ଗଲାଣି । ଟୋକାଟା ରସାତଳକୁ ଚାଲିଗଲାଣି । ମହି ... (ପାଟିକରି)ମହି.

ମହି : (ପ୍ରବେଶ) ବଡବାବୁ ଆପଣ ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ହୁଁ ଆପଣ । ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଯାଉଛୁ । ଏଇଟା କି ଘର ? କଂପାନିର ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍ ନା ଆଖଡା ଘର?

ମହି : ମଲା, ମୋତେ କାହିଁକି ଏତେ ଜେରା କରୁଛନ୍ତି ? ସାନ ବାବୁ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ସାଥି ମାନଙ୍କୁ ଧରି କଣ ଗୋଟେ ଡ୍ରାମା ଶିଖୁଛନ୍ତି । କୋଉ ବନ୍ୟାପାଣ୍ଠିକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବେ ଯେ ଏଇଠି ରାମ ସୀତା ଧୋବା ଧୋବଣୀ କେତେକଣ ହେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପଚାରୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଜାଣିଛି ଏ ସବୁ ସେ କୁଳାଙ୍ଗାର କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମାର କାମ । ହେଲେ ତୁ କଣ କରୁଛୁ ?

ମହି : ମୁଁ କଣ କରୁଛି ନକରୁଛି ଆପଣ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ? ମା ଛେଉଣ୍ଡ

ଗୋଟିଏ ପୁଅ ବୋଲି ତା ମୁହଁରେ ଆପଣ କିଛି କହିବେନି , ଖାଲି ମୋ ଉପରେ ରାଗିଲେ ମୁଁ କଣ କରିବି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କୁଆଡେ ଗଲା ସେ ଟୋକା - କାହିଁ ଘରେ ତ ଦେଖି ଆସିଲିନି । କୁଆଡେ ଯାଉଛି ?

ମହି : କେ ମୋତେ କଣ କହିକରି ଯାଉଛନ୍ତି ଯେ କହିବି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ହୁଁ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଇ ଘଣ୍ଟା ଖଣ୍ଡେ ଘରେ ଅଛି । କୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା ଆସିଲେ ସାହେବକୁ ମୋତେ ଦେଖାକରିବାକୁ କହିବୁ । କଂପାନି କାମରେ ମୋତେ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଅଛି । ମୋତେ ଯେମିତି ସଂଧ୍ୟା ସୁଦ୍ଧା ଦେଖାକରେ । (ଯାଉ ଯାଉ ଫେରି ଆସି) ତାକୁ କହିବୁ ନାଟକ ଫାଟକ ଧନ୍ଦା ଛାଡି ବ୍ୟବସାୟରେ ମନଦେଉ । (ଚାଲିଯାଆନ୍ତି)

ମହି : ହୁଁ ରାଗଟା ଖାଲି ମୋ ଉପରେ । ପିଲାଟାକୁ କାଖେଇ କୋଳେଇ ମଣିଷ କରିଛି ବୋଲି ଏ ଘରର ମାୟା ଛାଡିପାରୁନି । ନହେଲେ ଏ ବୁଢାବୟସରେ କିଏ ଏତେ ଖଟନ୍ତା ...।

(ମହି ଘର ସୋଫା - ହାରମୋନିୟମ ଇତ୍ୟାଦି ସଜାଡିବାକୁ ଲାଗେ ।)

ତୁମେ ଖାଲି ବାପ ହେଉଛ- ଆଉ କଣ କରିଛ । ପିଲାଟା କୁଆଡେ ଯାଉଛି କଣ ପିନ୍ଧୁଛି - ପାଠ ପଢୁଛି କି ନାହିଁ କିଛି ବୁଝୁଛ ? ଦିନରାତି ତୁମ ବ୍ୟବସାୟ, ଫାକ୍ଟ୍ରି ପଛରେ ଲାଗିବା ଛଡା ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ଆଉ କିଛି ଚିନ୍ତା ଅଛି ? ଖାଲି ମୋତେ ମାହାଳିଆ ପାଇଛନ୍ତି । ଆସୁଣୁ ଯାଉଣୁ ମୋ ଉପରେ ଖାଲି ତମ ତମ ତମ ତମ ।

(ବାହାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ଶକ୍ତି ହରିଶ, ଫନି ଓ ଶ୍ରାବଣୀ)

ଫନି
ଶକ୍ତି : (ନାଟକୀୟ ଢଙ୍ଗରେ ଏକ ସ୍ୱରରେ) ମହିକାକା ନମସ୍କାର ।
ହରିଶ

ମହି : କଣ ପଂଚୁ ପାଣ୍ଡବ ଆସିଗଲ ?

ଫନି : ସମସ୍ତେ ଆସିଛୁ କାକା- ହେଲେ ଅସଲ ନାୟକ ତୃତୀୟ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନ ଓରଫ ମନୋଜ ରାୟ ଚୌଧୁରୀ କାହିଁ ଦେଖାଯାଉନି ।

ମହି : ସାନବାବୁଙ୍କ କଥା କହୁଛ ତ ? ନାହାଁନ୍ତି ।

ଶକ୍ତି : ନାହାଁନ୍ତି ମାନେ କୁଆଡେ ଯାଇଛି । ଗୋଟାଏ ବେଳକୁ ରିହରସାଲ ହେବାକଥା- ଗୋଟେ ପଦର ହେଲାଣି ।

ମହି : ଆସିଯିବେ ଆସିଯିବେ । ତୁମେ ମାନେ ଆଗ ଖୋଳ କରତାଳ ଧରି ଆରମ୍ଭ କରିଦିଅ । ଗାହଣ ଠିକ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଯିବ ।

ଫନି : ମହି କାକା ଠିକ କହିଛନ୍ତି । ପାଲାର ପାଳିଆ ମାନେ ଆଗେ ଜମାଣ ନକଲେ କଣ ଗାୟକ ଶିରୋମଣିଙ୍କର ଆଗମନ ହେବ ?

(ମହି ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଏ)

ହରିଶ : ଠିକ୍ ଅଛି ମନୋଜ ଆସୁ ଆସୁ ଆସ ଆମେ ରିହରସାଲ ଷ୍ଟାଟ୍ କରିଦେବା ।

ଫନି : ଆରେ କାହାକୁ ନେଇ ଆରମ୍ଭ କରିବା । ହିରୋ ନାହିଁ କି ହିରୋଇନ୍ ନାହିଁ । ଦୂତ ରୋଲ କଲାବାଲାର ବି ଦେଖାନାହିଁ । କେମିତି ହେବ ?

ଶକ୍ତି : ଆରେ ପ୍ରଥମ ଦୃଶ୍ୟଟା ସିନା ହେଇପାରିବନି ହେଲେ ଧୋବା ଧୋବଣୀ ରୋଲ ଦିଟା ହେଇପାରିବ ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ହଁ ହଁ ଶକ୍ତିଭାଇ , ମୋର ସେ ଗୀତ ଗୁଡାକ ବି ହେଉନି, ତୁମେ ହାରମୋନିୟମ୍ ଧରିଲ ।

ଶକ୍ତି : ହଉ, ଆରମ୍ଭ କର ।

(ହରିଶ ତାବଲା ଓ ଶକ୍ତି ହାରମୋନିୟମ ଧରନ୍ତି)

ଫନି : ରହ ପ୍ରଥମେ Director ଆସନ୍ତୁ ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ନାଇଁ ନାଇଁ ଗୀତ ଗୁଡାକ ଆଗ ଗଡେଇ ଦେବା ।

ହରିଶ୍ : ଗୀତିନାଟ୍ୟର ଗୀତ ହେଉଛି ମେନ୍ । ସେଇଟା ଠିକ୍ ସ୍ୱଲେରେ ଗାଇ ନଜାଣିଲେ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହେଇଯିବ ।

ଫନି : (ଗଳା ସଫାକରି ଗାଏ)(ଗୀତ) ଆଲୋ ପୋଡାମୁହିଁ, ଲାଜ ତୋର ନାହିଁ, ଦେ ମୋ କଥାର ଉତ୍ତର..... ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ହେଇ ମନୋଜ ଭାଇ ଆସିଲେଣି ।

ମନୋଜ : ଆଉ ସବୁ କୁଆଡେ ଗଲେ । ରାମ ସୀତା, ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଦୂତ କାହାନ୍ତି ?

ଫନି : ସେମାନଙ୍କର କ୍ରିକେଟ ମ୍ୟାଚ୍ ଚାଲିଥିଲା । ଖେଳସାରି ଆସିବେ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ।

ମନୋଜ : ଠିକ୍ ଅଛି ତୁମେ କ'ଣ କରୁଥିଲ ।

ହରିଣ : ସେମାନେ ଆସିନାହନ୍ତି ତେଣୁ ଧୋବା ଧୋବଣୀ କଳି ଗୀତ ଗୁଡାକ ଟିକିଏ ଗଢେଇ ଦେଉଥିଲୁ ।

ମନୋଜ : କରୁଛ ଯଦି ଠିଆ ହୋଇ ଅଭିନୟସହ କର ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ଡାଇଲଗ୍ ବି କହିବୁ ?

ମନୋଜ : ସବୁ - ସବୁ । ପ୍ରବେଶଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କର । ଯା ରେଡି ହୁଅ । ମ୍ୟୁଜିକ୍ ରେଡି । ନା-ନା-ନା-ନାନା....

(ଗୀତ ନାଟ୍ୟର ସ୍ୱର ବାଜି ଉଠେ । ଫନି ଧୋବାର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ ।)

ଫନି : ଏ ଯୁଗର ମାଇକିନିଆ ଗୁଡାକ ଉପରମୁହିଁ ହେଇଗଲେଣି ହୋ । ଗିରସ୍ତକୁ ତିଳ ପ୍ରମାଣ ଖାତିରି ନକରି ଯାଇ ବାପଘରେ ରାତି କଟେଇ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଫେରିବାର ନାଁ ଧରୁନି । ଆଜି ଆଉ ତାକୁ ଯଦି ପାନେ ନଚଖେଇଛି ... ।

ଶ୍ରାବଣୀ : (ଧୋବଣୀ ଅଭିନୟକରି)ମଲା ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଏମିତି କାହିଁକି ଗରଗର ହେଉଛ ମ .. ।

ଫନି : ନାଇଁ ନାଇଁ କୁଆଡେ ଯାଇଥିଲୁ ଆଉ କୁଆଡେ ଆସିଲୁ ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ଇଏ ମା - ଇଏ କି କଥାମ । ଆଜି କଥା ତୁମର କାଲିକି ପାସୋରା ହେଉଛି । କି ତୁମକୁ କହିକି ପରା ମୋ ବାପଘରକୁ ଯାଇଥିଲି ।

ଫନି : ଯା ଚାଲିଯା .. ଯୋଉଠୁ ଆସିଛୁ ସେଇଠିକି ଚାଲିଯା । ତୋ ସହିତ ମୋର ଆଉ କିଛି ସଂପର୍କ ନାହିଁ ।

(ଗୀତ) ଆଲୋ ପୋଡ଼ାମୁହିଁ ଲାଜ ତୋର ନାହିଁ, ଦେ ମୋ କଥାର ଉତ୍ତର,
କଥା ଥିଲା ତୋର ଯିବୁ ବାପଘର, ଫେରିବୁ ସେଦିନ ସତ୍ୱର,
ହେଲେ କି କଥା କଲୁ ....
ବାପଘରେ କିଆଁ ରାତି କାଟିଲୁ ।
ତୁ କି କଥା କଲୁ ।

ଶ୍ରାବଣୀ : ମଲା ମୋର । ଏଇ କଥାକୁ ନାଁ ନାଆ ପେଲି ଦେଲି କଲିକତାକୁ ।

(ଗୀତ)ଆରେରେ ନିଲଠା ଶୁଉଣୁ ମୋ କଥା, ବାହାଦୂରୀ ଏତେ ଦେଖାନା ।

ବାପଘରେ ଝିଅ ରାତି କଟାଇଲେ ଦୋଷ ତାର ଧରା ଯାଏନା,
ମିଛେ କରୁଛୁ ଡାୟୀ ....
ଦୁନିଆରେ କ'ଣ ଧରମ ନାହିଁ ।
ତୁ କରୁଛୁ ଡାୟୀ ।

ଫନି : ଦୁନିଆରେ ଥାଉ କି ନଥାଉ ମୁଁ ତାକୁ ଖାତିର କରେନି ।
(ଗୀତ) ଧରମ କରମ ନାହିଁଲୋ, କ୍ଷମା ତୋତେ ଆଜି ନାହିଁ
କରିଛୁ ତୁ ଦୋଷ ହୋଇଛି ମୁଁ ରୋଷ
ଏ ଘରେ ତୋ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ଲୋ
ସ୍ଥାନ ତୋର ଆଉ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରାବଣୀ : (ଗୀତ)ରାମର ଘରଣୀ ସୀତା ଠାକୁରାଣୀ ଶୁଣିନୁ କି ତା'ର କଥା
ରାବଣତ ନେଲା ଲଙ୍କାରେ ରଖିଲା
ଦୋଷାରୁଣୀ ସେ ନୋହିଲାରେ, ମୋ ପାଇଁ କାହିଁ ଅନ୍ୟଥା ।

ଫନୀ : ନାଇଁ ... କିଛି ଶୁଣାଯିବନି ।
(ଗୀତ)ରାମ ରାଜା ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ମୋ ଘରେ ମୁଁ ରାଜା
ଦୋଷାରଣି ହେଲୁ ଆଜି ମୋହରି ଭାରିଯା
ନାହିଁ ନାହିଁ ଠାବଲୋ, ତୁଟିଗଲା ଆଜି ସବୁ ଭାବ ଲୋ ।

ମହି : (ପ୍ରବେଶ) ଥାଉ । ବଡବାବୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସାନବାବୁ ଆପଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତାଙ୍କର କଥା ଅଛି ।

ଫନି : ମାଇଲାରେ । ମଉସା ଆସୁଛନ୍ତି ମାନେ ମୁଁ ଚାଲିଲି ।
(ଗୀତ)ଚାଲିଲି ଚାଲିଲି ଭାଇ ଚାଲିଲି ମୁଁ ଦୂରେ
ଠିଆ ହୋଇ ନ ପାରିବି ମୌସାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ
ମୋତେ ବାଟ ଛାଡରେ,
ନ ହେଲେ ଭାଙ୍ଗିବ ମୋ ହାଡରେ ।

ମନୋଜ : ଫନି, କଣ ସେମିତି ହଉଛୁ ?

ଫନି : ନା ଭାଇ, ତୋ ବାପାଙ୍କର ସେଇ ଚକା ଚକା ଆଖି ଦିଇଟା ଦେଖିଲେ ମୋ ଛାତିଟା ଖାଲି ଉଠ ପଡ ହୁଏ । ମୁଁ ଚାଲିଲି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : (ପ୍ରବେଶ) ଗୁହ ।

ଫନି : (ଗୀତ)ଡାକନା ପଛରୁ ମୋତେ ଡାକନା ପଛରୁ ।

ମଉସା ଆସିଲେ ତୋପା ଛାଡିବ ପିଠିରୁ
ମୋତେ ବାଟ ଛାଡରେ ନ ହେଲେ, ଭାଙ୍ଗିବ ମୋର ହାତରେ ... ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ସଟ୍‌ଅପ୍ ।

ଫନି : ୟୁ ସଟାପ୍, ଏଁ ମଉସା । (ଜିଭ କାମୁଡି)ନମସ୍କାର ମଉସା ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ବସ ।

ଫନି : (ମନୋଜକୁ) ବସୁନୁ କାହିଁକି ମନୋଜ । ମଉସା ତୋତେ ପରା ବସିବାକୁ କହୁଛନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ନା ମୁଁ ତୋତେ କହୁଛି ଫନି । ହଁ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ବି ବସ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଅଛ – ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମାନରେ କଥାଟା ପରିଷ୍କାର କରିଦେବା ଭଲ ।

ଶକ୍ତି : କି କଥା ମଉସା ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଝିଅଟିଏ ମୋର ଭାରି ପସନ୍ଦ ହୋଇଛି । ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଇଛା ଯେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ଝିଅଟିକୁ ଯେମିତି ଗ୍ରହଣ କରେ ।

ଫନି : ଇସ୍ .... ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କଣ ହେଲା ?

ଫନି : ନାଇଁ ମୁଁ କଣ କହୁଥିଲି କି ମଉସା, ଆପଣ ପୁଣି ଏ ବୟସରେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ସଟ୍‌ଅପ । ଡୋଣ୍ଟ ଟକ୍ ରବିସ୍ । ମୋ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଇଛା ଆସନ୍ତା ତିଥିରେ ତାଙ୍କ ଝିଅ ସହିତ ଏଇ କୁମାର କୁଜ ଚନ୍ଦ୍ରମାର ବାହାଘର ହେଉ ।

ହରିଶ : ଖୁବ ବଢିଆ କଥା ମଉସା ।

ଶକ୍ତି : ଜମେଇକରି ପ୍ରସେସନ କରି ବରଯାତ୍ରୀ ରେ ଯିବା ଆଉ ... ।

ଦେବେନ୍ଦିର : ହିଁ ସେ ସବୁ ତ ହେବ । ତେବେ ଆସନ୍ତା ମାସ ପନ୍ଦର ତାରିଖକୁ ଏଇଠି ନିର୍ବନ୍ଧ ହେବ ବୋଲି ସ୍ଥିର ହେଇଛି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଇଛା ତା ପୂର୍ବରୁ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ଝିଅଟାକୁ ଟିକିଏ ଦେଖିଆସ ।

ମନୋଜ : ନା, ମୁଁ ଏଇନା ବାହା ହେଇ ପାରିବିନି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କାହିଁକି ? ନାଟକ ବନ୍ଦ ହେଇଯିବ । ଫୁର୍ତ୍ତି ଫାଜଲାମି ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ତୋ କଥା ମୁଁ କିଛି ଶୁଣିବିନି । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ କଥା ଦେଇଛି ତୋ ବାହାଘର ସେଠି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ଜାତକ ବି ମିଳିଯାଇଛି ।

ମନୋଜ : ଏମିତି ହଠାତ୍ ବାହାଘର ଟା ଠିକ୍ କରିବାର କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କ'ଣ ଦରକାର ଥିଲା ମୁଁ ଜାଣିଛି । ମୁଁ ଚିଠି ଲେଖି ଦେଉଛି । ଝିଅକୁ ଦେଖିବାର ଯଦି ଇଛା, ତେବେ ସେ ଚିଠି ନେଇ ରାଉରକେଲା ଚାଲିଯା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଝିଅ ତୋର ନିଶ୍ଚୟ ପସନ୍ଦ ହେବ । ହଁ ତୁମେମାନେ ବି ତା ସାଙ୍ଗରେ ଯାଇ ଘେରେ ବୁଲିଆସ । ସେ ଝିଅ ବାହାରେ ରହି ପଢୁଛି । ଏଇ ମାସ ଶେଷ ସପ୍ତାହଟା ସେ ରାଉରକେଲାରେ ରହିବ । ସେତେବେଳେ ଯିବ ଦେଖିଆସିବ ।

ଫନି : ଠିକ୍ ଅଛି ଆପଣ ଚିଠି ଲେଖନ୍ତୁ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବୁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ହଁ ମ୍ୟାନେଜରଙ୍କୁ କହି ଗୋଟେ ଗାଡିନେଇଯିବ ।

ମନୋଜ : ଆପଣ ଯେତେବେଳେ ସବୁ ସ୍ଥିର କରି ସାରିଛନ୍ତି ଆମେ ଯାଇ ପୁଣି କଣ କରିବୁ ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମୁଁ ଯାହା କରିଛି ସବୁ ଭାବିଚିନ୍ତି କରିଛି । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଝିଅଟାକୁ ଦେଖିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମେ ମାନେ ସମସ୍ତେ ରାଜି ହେଇଯିବ । ତୁମେମାନେ କେତେବେଳେ ବାହାରିବ ମୋତେ କହିବ । ମୁଁ ଆସୁଛି । (ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଚାଲିଯାଆନ୍ତି)

ଶ୍ରାବଣୀ : ତା ହେଲେ ମନୋଜ ଭାଇ ଏଥର ଭୋଜିଟା ମିଳୁଛି ।

ମନୋଜ : ନାଁ, ଏ ସବୁ ଫାର୍ସ ହେଇ ପାରିବନି ।

ଫନି : କାହିଁକି ? ବୟସ ତୋର କିଛି କମ୍ ହେଇନି ?

ମନୋଜ : ସେ ବାଜେ କଥା ଛାଡ । ଶ୍ରାବଣୀ ତୁ ଗଲୁ ମହି କାକାଙ୍କୁ କହି ଚା ଆଣିବୁ ।

(ଶ୍ରାବଣୀ ଚାଲିଯାଏ)

ଶକ୍ତି : କଣ ସ୍ଥିର କରୁଛୁ ।

ହରିଶ : ସ୍ଥିର କରିବ କଣ । ମଉସାଙ୍କ କଥା ତୁମେ ଜାଣିନ । ହିଟଲର ମାର୍କା ଲୋକ । ଯାହା ଚାହିଁବେ ସେୟା ହିଁ ହେବ ।

ଶକ୍ତି : ତା ମାନେ ବାହାଘରଟା ହେବ ହିଁ ହେବ ।

ମନୋଜ : ତୁମେ ମାନେ ସବୁ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛ ମୁଁ ସ୍ମିତାକୁ ଭଲପାଇଛି ବୋଲି ।

ଶକ୍ତି : ତା ହେଲେ ସେ କଥା ମଉସାଙ୍କୁ କହିଲୁନି ?

ମନୋଜ : କହିଥାନ୍ତି ହେଲେ ତୁମେମାନେ ସୁଯୋଗ ଦେଲ କୋଉଠି ? ବାହାଘର କଥା ପଡୁ ପଡୁ ବରଯାତ୍ରୀରେ ଯିବାକୁ ବାହାରି ପଡିଲ ।

ଫନି : ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ ମୁଁ ମଉସାଙ୍କୁ କହିଦେଉଛି ... ।

ମନୋଜ : ଏବେ କିଛି କହିଲେ ସେ କଣ ନା କଣ କାଣ୍ଡ କରି ବସିବେ ।

ହରିଶ : ତାହେଲେ ଏବେ କଣ କରାଯିବ ?

ମନୋଜ : ବାହାଘରଟା ନିର୍ବନ୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡିବ । ଫନି .. କଣ ଗୋଟେ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କଲୁ ।

ଫନି : ଉପାୟ ! ଠିକ୍ ଅଛି ଦେଖିବା । (ଚିନ୍ତାକରି) ଆଛା ତୁ ସ୍ମିତାକୁ ସିରିଅସଲି ଭଲ ପାଉଛୁ ତ ?

ମନୋଜ : ହଁ

ଫନି : ତେବେ ଗୋଟେ କାମ କରାଯାଉ । ମଉସାଙ୍କଠୁ ଚିଠି ଆଣି ସେଠିଯାଇ ପହଞ୍ଚିବା । ସେଠିଯାଇ ଏମିତି ସବୁ କାଣ୍ଡ କରିବା ଯେ ତୁ ଝିଅକୁ ପସନ୍ଦ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଝିଅ ତୋତେ ରିଜେକ୍ଟ କରିଦେବ ।

ଶକ୍ତି : ହଁ ବଢ଼ିଆ ଆଇଡିଆ । ଏଥିରେ ମନୋଜର କିଛି ଦୋଷ ରହିବନି । ସବୁ ଝିଅର ପସନ୍ଦ ଅପସନ୍ଦ ଉପରେ ଭାଙ୍ଗିଯିବ ।

ହରିଶ : ହେଲେ କ'ଣ କରାଯିବ କହ ।

ଫନି : ଆମେ ଗଲାବେଳେ ବାଟରୁ କିଛି ଦେଶୀମାଲ ପକେଇ ଦେବା ଆଉ କିଛି ଦେହସାରା ଛିଞ୍ଚିଦେବା । ତାଙ୍କ ଘର ଦରଜା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା କ୍ଷଣି ଯେମିତି ଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳ ବାସି ଉଠୁଥିବ । (ମଦୁଆଭଳି ଅଭିନୟ କରି) କହିବା ଶଶୁର ମହାଶୟ - ଆମ କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଆଣ ।

ମନୋଜ : ସେ ବାଜେ କଥା ଛାଡ । ଆମେ ଆକ୍ଟିଂ କରୁଛେ ବୋଲି ବାପା ଜାଣିଯିବେ । ପଛରେ ଯୋଉ କଥାକୁ ସେଇ କଥା ।

ଫନି : ତେବେ ?

ମନୋଜ : ଆଉ କଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ଠିକ୍ କର ?

ଫନି : ଆଛା ତୁ ସ୍ମିତାକୁ ଭଲ ପାଉଛୁ । ତୁ ତାକୁ ବାହାହେବୁ ସ୍ମିତାର ବାପା ମାଆଙ୍କ ତରଫରୁ କିଛି ଆପତ୍ତି ରହିବନି ତ ?

ମନୋଜ : ସେ କଥା କହିପାରିବିନି । ତେବେ ସ୍ମିତା ଆଉ ମୁଁ ସ୍ଥିର କରିଛୁ ସାରା ଜୀବନ ଜୀବନସାଥୀ ହୋଇ ରହିବୁ ।

ଫନି : ସ୍ମିତାର ବାପା ମାଆଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖିଛୁ ?

ମନୋଜ : ନା' ସେମାନେ ଏଇ ସହରରେ ଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ମୋର ସ୍ମିତା ସହିତ ପରିଚୟ ନଥିଲା । ତା ବାପା ଏଇଠୁ ବଦଳି ହୋଇ ଗଲାପରେ ସ୍ମିତା ତା ରିଲେଟିଭଙ୍କ ଘରେ ରହି ଏଠି ପଢ଼ିଲା । ମୋର ସେତେବେଳେ ତା ସହିତ Friendship ହେଲା ।

ଶକ୍ତି : ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ବାପା କୋଉଠି ?

ମନୋଜ : ସ୍ମିତା କହୁଥିଲା ରାଉରକେଲାରେ ସେ ଅଛନ୍ତି .

ଫନି : ତେବେ ସ୍ମିତା ପାଖରୁ ତା ବାପାଙ୍କ ଠିକଣା ନେଇ ଆସ । ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଆସେ ।

ହରିଶ : ବାଃ ଏଇଟା ଗୋଟେ ସଲିଡ ପ୍ଲାନ ।

ଶକ୍ତି : ସିଧାଯାଇ ପ୍ରସ୍ତାବଟା ପକାଯିବ, ହଁ କଲେ ଭଲକଥା ନ ହେଲେ ନାହିଁ ।

ମନୋଜ : ସେଥିରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଛି । ସ୍ମିତାର ଜଣେ ବଡ ଭଉଣୀର ଅଛି । ତାର ବାହାଘର ହେଇନି । ତା' ବାପା ସ୍ମିତା ବାହାଘର ନେଇ ରାଜି ନହୋଇ ପାରନ୍ତି ।

ଶକ୍ତି : ତା ମାନେ ସବୁଆଡେ ବାଟ ବନ୍ଦ ।

ମନୋଜ : ହଁ ସବୁଆଡୁ ।

ଫନି : ଆଇଡିଆ । ମସ୍ତ ଆଇଡିଆ ।

ହରିଶ, ଶକ୍ତି : କଣ ?

ଫନି : ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ମ୍ୟାରେଜ । ଆଜି ଯାଇ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ଅଫିସରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରାଯାଉ ।

ମନୋଜ : ସେ କଥା ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରିନି ବୋଲି ଭାବୁଛ ?

ଫନି : ଅସୁବିଧା କଣ ?

ମନୋଜ : ସ୍ମିତାକୁ ଅଠର ବର୍ଷ ହେଇନି । ସେ ମାଇନର । ଆଇନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରି ମ୍ୟାରେଜ ହେଇପାରିବନି ।

ଫନି : ହେଇ ପାରିବନି । ତୁଟା ସତରେ ଗୋଟେ କୁମାର କୁଜ ଚନ୍ଦ୍ରମା ।

ଗୋଟେ ଖିରଖିଆ ଛୁଆକୁ ଭଲପାଇ ଆମକୁ ଖାଲି ନାକେ ଦମ କରୁଛୁ ।

ମନୋଜ : ମୁଁ ଆଉ ଗୋଟେ କଥା ଭାବୁଛି । ତେବେ ବିଷୟଟା ଟିକିଏ ବିପଦଜନକ । ମାନେ ଟିକିଏ ଅସତର୍କ ହେଲେ ଧରାପଡିଯିବାର ବହୁତ ସଂଭାବନା । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମାନେ ସମସ୍ତେ ସାହାଯ୍ୟ କଲେ ।

ଫନି : ଆମେ ସମସ୍ତେ ତୋ ପଛରେ ଅଛୁ । ଯାହା କହିବା କଥା କହ ।

ଶକ୍ତି : ମରିବୁ ପଛେ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବୁ ।

ମନୋଜ : ବାପାଙ୍କୁ କହି ତାଙ୍କ ଚିଠି ନେଇ ଆମେ ରାଉରକେଲା ବାହାରି ଯିବା। କିନ୍ତୁ ରାଉରକେଲା ନଯାଇ ଆମେ ଯିବା ପୁରୀ। ସ୍ମିତାକୁ ନେଇ ସେଇଠି ବାହାହୋଇ ଫେରିଆସିବା ଏଠିକି ।

ହରିଶ : ବାସ ଗୋଟେ ଗୁଳିରେ ଦିଇଟା ଶିକାର ।

(ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନଙ୍କର ଆଲୋଚନା ମହୀ ଶୁଣି ପାରିଛି । କିଛି ସମୟପରେ ଶ୍ରାବଣୀ ଓ ମହୀ ଚା' ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ।)

ମହୀ : ତା ହେଲେ ରାଉରକେଲା ଯିବାର ଠିକ ହେଇଗଲା । କିଏ କିଏ ଯିବ ।

ଫନି : ଆମେ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବୁ ବୋଲି ଭାବିଛୁ ।

ମହୀ : ସେଇଟା ଭଲ ହେବ । ସମସ୍ତେ ମଉଜ କରି ଯିବ ଆଉ ବୁଲି ଆସିବ ।

ଶକ୍ତି : ଗୋଟେ ଛୋଟକାଟିଆ ଭ୍ରମଣ ହେବ ବୋଲି ଜାଣ ।

ମହୀ : କେମିତି ଯିବ ? ଟ୍ରେନେରେ ଯିବ ?

ଫନି : ନାଇଁ - ମହିକାକା- ଟ୍ରେନ ନୁହେଁ ?

(କାର ଷ୍ଟାଟ କଲା ଭଳି ଶବ୍ଦ କରେ ଅନ୍ୟମାନେ କାରର ବିଭିନ୍ନ ସିଟ୍‌ରେ ବସିବାର ଅଭିନୟ କରନ୍ତି)

-ଅନ୍ଧାର -

ଦ୍ୱିତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବେଶ ଉତ୍ତେଜିତ ଥିଲା ଭଳି ଜଣାପଡୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଇଛି ମହୀ ।)

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ସେ କଥା ଭାବିଲା ବେଳକୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ପିତ ଚଢି ଯାଉଛି । ଘଟଣାଟା ଏତେଦୂର ଆଗେଇ ଗଲାଣି ଅଥଚ ମୋତେ ଟିକେ ଖବର ଦେଇ ପାରିଲୁନି ।

ମହୀ : ଆପଣ ସେ ବ୍ୟବସାୟ କାମରେ ସେଦିନୁ ବାହାରକୁ ଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଜି ଫେରୁଛନ୍ତି । ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ ସିନା କହିଥାନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କୁଆଡେ ଗଲା ସେ କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା । ତାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ପାଖରେ ହାଜର କରାଅ ।

ମହୀ : ଆଜି ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ରାଉରକେଲା ଯିବାକୁ କହି କୋଉ ସାଙ୍ଗଘରେ ଯାଇ ଲୁଚିଥିବେ । ଯାହା ଶୁଣିଛି ସେ ଝିଅଟାକୁ ନେଇ ପୁରୀ ଯିବାର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରୁଥିବେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି ସେ ଟୋକା ପୁରୀ ନେଇ ସେ ଟୋକିକୁ ବାହାହେଇ ପଡେ ତାହାଲେ ସେଟାକୁ ତେଜ୍ୟପୁତ୍ର ଯଦି ନକରିଛି ମୋତେ କହିବୁ ।

ମହୀ : ଗୋଟେ ବୋଲି ପୁଅ । ସେ ରାଗ ରୁଷା ଛାଡି ଏବେ କଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତୁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଚିନ୍ତା କ'ଣ କରିବି, ନାହିଁ ସେ କୁମାର କୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା କଣ ବୋଲି ଭାବିଛି । ତାକୁ ମୁଁ ହାଜତରେ ପୁରାଇବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବି ।

ମହୀ : ହାଜତରେ ଭର୍ତ୍ତି କଲେ କ'ଣ କଥାଟା ସୁନ୍ଦର ହେବ । ଲୋକେ ଛି ଛାକର କରିବେ ନି ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଛି ଛାକର କରିବେ ଯଦି କରନ୍ତୁ । I don't care। କୋଉଠୁ ନା କୋଉଠୁ ଗୋଟେ ଝିଅକୁ ଏଇ ଘରକୁ ବୋହୁ କରି ଆଣିବ ଆଉ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ରାୟ ଚୌଧୁରୀ ତାକୁ ଫୁଲ ଚନ୍ଦନ ଦେଇ ପାଛୋଟି ଆଣିବ । Never, ଯଦି ଦରକାର ପଡେ ସେ ଦିଟା କୁ ହାତରେ ହାତକଡି ଅଣ୍ଟାରେ ଦଉଡି ଦେଇ ବିଚ ରାସ୍ତାରେ ଚଲେଇ ଚଲେଇ ନିଆଯିବ ।

ମହୀ : ରାଗ ରୁଷାରେ ଏ ସବୁ କଲେ ରାୟ ଚୌଧୁରୀ ବଂଶର ମାନ ମର୍ଯ୍ୟଦା ଦାଣ୍ଡରେ ପଡିବ । ମୋ ସାନ କୁହା ମାନି ସେ ଝିଅକୁ ଭଲ ପାଉଛି ତାକୁ ଦେଖି ତା ସହିତ ବାହା ଦେଇ ଦେବା ଭଲ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : Shut up । ସେ କଥା ମୁଁ ବଂଚିଥାଉ ଥାଉ କେବେ ହେବନି । ତୁମେ ତାକୁ ପ୍ରଶୟ ଦେଇ ଦେଇ ତା ମୁହଁ ବଢେଇ ଦେଇଛ । ଆଉ ବରଦାସ୍ତ କରି ହେବନି । ମୁଁ ଯାହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ କରୁଛି ।

(ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ମହୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଉପରେ ଗର ଗର ହୋଇ ଗପିଚାଲେ ।)

ମହି : (ଘର ସଜାଡୁ ସଜାଡୁ) ମୁଁ ବଂଚି ଥାଉ ଥାଉ କେବେ ହେବନି । ନ ହଉ ... । ମୋର କଣ ଗରଜ ପଡିଛି । ନାଇଁ ନାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତାକୁ ପ୍ରଶୟ ଦେଇ ତା ମୁହଁ ବଢେଇ ଦେଇଛି । ତୁମେ ତାର ଜନ୍ମକଲା ବାପା ତା ମୁହଁରେ ଦିନେ ପଦେ ହେଲେ କହିବନି । ଖାଲି ମିଛଟାରେ ମୋ ଉପରେ ରାଗ... । କଣ ନା ତେଜ୍ୟ ପୁତ୍ର କରିବି । କରୁନ .. କର । ଯେତେ ସବୁ କୋଠାବାଡି ଧନସଂପତ୍ତି ଭୂତ ଖାଇବେ। (କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହେଇ) କଣ ନା ହାତରେ ହାତକଡି ଅଣ୍ଟାରେ ଦଉଡି ଦେଇ ରାସ୍ତାରେ ଚଲେଇ ଚଲେଇ ନେବେ । ଇଜତଟା ମୋର ଯିବ ନା ତୁମର । ପିଲାଟି ଦିନରୁ କାଖେଇ କୋଳେଇ ମଣିଷ କରିଛି ବୋଲି ମା' ଛେଉଣ୍ଡ ପିଲାଟି ଉପରେ ମାୟା ଛାଡି ପାରୁନି । ନହେଲେ ତୁମେ କିଏ ମୁଁ କିଏ ?

(ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛେ । ମଂଚ ଅନ୍ଧାର ହୋଇଛି ।)

ତୃତୀୟ ପାଦ

(ସେଇ ଘର । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଫୋନ୍‌ରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି ।)

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ହଁ ହଁ । ମୁଁ ତ ସେୟା ଅନୁମାନ କରୁଛି । ଦୟାକରି ଚେଷ୍ଟା ଚଳାନ୍ତୁ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ପାଇଯିବେ । ହଁ ହଁ ମୁଁ କୁଆଡେ ଯାଉନି । ଯାହା ଯାହା ଖବର ମିଳିବ ମୋତେ ମୋ ମୋବାଇଲ ରେ ଜଣାଉଥିବେ । ମୋ ନମ୍ବର ହେଲା ୯୪୩୭୦୨୨୩୩୪.ରଖୁଛି । *(ଫୋନ୍ ରଖି ଦେଲେ । ପରେ ପରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ପ୍ରତାପ ସେ ପୋଲିସ D.S.P ଡ୍ରେସ୍‌ରେ)*
ତୁ ଆସିଲୁ ପ୍ରତାପ । କ'ଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଲା ।

ପ୍ରତାପ : ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଦେଇଛି । ସହରରୁ ବାହାରି ଯିବାକୁ ସବୁ ରାସ୍ତା, ବସ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ, ରେଳ ଷ୍ଟେସନ, ସବୁଠି ପୋଲିସ ସାଦା ଡ୍ରେସରେ ରହିଛନ୍ତି । ଯେତେ ଟାକ୍ସି କାର ଇତ୍ୟାଦି ଯିବ ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଚେକ୍ କରାଯିବ ବୋଲି Mr. Khan ଙ୍କୁ Instruction ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ ନିଜେ ଖାଁ ସାହେବ Head Qr. ରେ ରହି ମନିଟରିଂ କରିବେ ବୋଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଠିକ ଯେ, Mr. Khan ଜଣକ କିଏ ?

ପ୍ରତାପ : ମୋ ବହୁ ଦିନର ସାଙ୍ଗ । ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ଏକ ସଙ୍ଗରେ ପୋଲିସ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ join କରିଥିଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଏଇଠି D.S.P. ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ସେ ଟୋକା ଗୁଡାକ ଧରା ପଡିବେ ତ ପ୍ରତାପ । ନହେଲେ ମୋ ଇଜ୍ଜତ ବାଟରେ ପଡି ଘାଟରେ ଆଲୋଚନା ହେବ ।

ପ୍ରତାପ : ଦେଖ ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଡକେଇ ଭାର ଦେଇ ଦେଇଛୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆମେ Sucessful ହେବା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସିନା ରାଉରକେଲାରେ ପୋଷ୍ଟିଂ ହେଇଛି ହେଲେ ୩ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ତ ଏଇଠି ଥିଲି । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ପୋଲିସ ତା କାମରେ କୌଣସି ଡିଲା ଦେବନି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ବର୍ତ୍ତମାନ୍ ତା ହେଲେ କଣ କରିବା - ଆମେ ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନ୍ ଯାଇ ସେଠି ଅପେକ୍ଷା କରିବା ।

ପ୍ରତାପ : ନା ଆମର କୁଆଡେ ଯିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଛି ଯାହା ଯାହା Information ପାଇବେ ଏଇ ଟେଲିଫୋନକୁ ଜଣାଇବେ । ନଚେତ୍ ତୋ ମୋବାଇଲକୁ ଜଣାଇବେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଏଇଠି କି ଜଣାଇବେ ବୋଲି କହି ଦେଇଛୁ ତ ରକ୍ଷା ହେଇଛି ।

ପ୍ରତାପ : ଆଛା, ହଠାତ୍ ସେମାନେ ଏମିତି ଗୋଟେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲେ କାହିଁକି ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ସେ କୁମାର କୁଳ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଟୋକାଟାକୁ ସେ ଝିଅଟା କି କିମିଆଁ କରିଛି କେଜାଣି ମୋ ପ୍ଲାନ ସବୁ ଗୋଳମାଳ ହେଇଯାଇଛି ।

ପ୍ରତାପ : ବୁଝିଲୁ ବୁଢ଼ାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଜିକାଲି ଟୋକାଗୁଡା ବଳି ଯାଉଛନ୍ତି । (ଫୋନ୍ ରିଂ ହୁଏ । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଧରି କଥା ହୁଅନ୍ତି ।)

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : (ଫୋନ୍) ହାଲୋ... ହଁ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ରାୟ ଚୌଧୁରୀ କହୁଛି । କିଏ ? ପ୍ରତାପ ଦାସ D.S.P. ଅଛନ୍ତି । ଦେଉଛି । (ପ୍ରତାପକୁ ଫୋନ ଦେଇଛି)

ପ୍ରତାପ : (ଫୋନ୍‌ରେ) ହାଲୋ .. କିଏ Inspector ମହେଶ । କଣ ହେଲା ? ଧରା ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ସାବାସ । କେଉଁଠି କି, ଥାନାକୁ ? ନା ନା ମୁଁ ତୁମ D.S.P. ଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଉଛି ସଧା ସେମାନଙ୍କୁ ଏଠିକି ନେଇ ଆସ । ଏଇଟା ଗୋଟେ ପ୍ରେଷ୍ଟିଜ୍ ଇସୁ - ଉଇଥ ଅଲ କେୟାର । (ଫୋନ ରଖି ଦିଅନ୍ତି)

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କ'ଣ କିର୍ତ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ର ମାନଙ୍କୁ ପୋଲିସ ଧରି ନେଇଛି ।

ପ୍ରତାପ : ହଁ ସମସ୍ତେ ଧରା ପଡିଯାଇଛନ୍ତି । ପୋଲିସ Inspector ମହେଶ ତାଙ୍କୁ ଏଇଠିକି ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଭଲ ହେଲା । ଏଗୁଡାକୁ ଆଜି ଯଦି ନାକେ ଦମ ନକରିଛି .. ।

ପ୍ରତାପ : କେମିତି ଜଣାପଡିଲେ ଜାଣିଛୁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : କେମିତି ?

ପ୍ରତାପ : ଏଗୁଡାକ ସବୁ ଲୁଙ୍ଗି ଫତେଇ ପିନ୍ଧି ପଠାଣ ବେଶ ହେଇ ଯାଇଥିଲେ । ଝିଅଟାକୁ ବୁରୁଖା ପିନ୍ଧେଇ ଗୋଟେ ରିକ୍ସାରେ ଶାଢ଼ୀ ଟାଣି ନେଉଥିଲେ । ସାମନାରେ ପୋଲିସ ଗାଡି ତନଖି କରୁଥିବା ଦେଖି ଖସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ବାସ୍ .. ହେଇ ଆସିଗଲେଣି ନା କ'ଣ । ମୁଁ ଭିତରକୁ

ଯାଉଛି । (ପ୍ରତାପ ଭିତରକୁ ଯାଏ)

(ବାହାରେ ପୋଲିସ ଜିପ୍ ରହିବାର ଶବ୍ଦ । ପରେ ପରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି , ମନୋଜ, ଫନି, ହରିଶ, ଶକ୍ତି ଓ ସ୍ମିତା... ।) ସ୍ମିତା ପିନ୍ଧିଛି ବୁର୍ଖା, ଅନ୍ୟମାନେ ଲୁଙ୍ଗି ପଞ୍ଜାବୀ ଓ ଟୋପି, ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିଛନ୍ତି ମହେଶ ।)

ମହେଶ : ଆପଣମାନଙ୍କୁ କହିବା ମୁତାବକ ଏଇ ମାନଙ୍କୁ ଏଇଠି ଛାଡି ଦେଉଛି । ମୋତେ ଏମାନେ ଯାହା ନାକେ ଦମ କଲେଣି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମାନେ ?

ମହେଶ : କୌଣସି କାର ବା ଟାକ୍ସିରେ ଗଲେ ଧରାପିଡଯିବେ ସେଇଥି ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ମୁସଲିମ ବେଶ ହୋଇ ଦିଇଟା ରିକ୍ସାରେ ଯାଉଥିଲେ । ଟାଉନଟା ପାର ହେଇଗଲା ପରେ କୌଣସି ଗାଡି କରି ପୁରୀ ଚାଲିଯାଇଥାନ୍ତେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଯାହାହେଉ ଆପଣଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ପାଇଁ ମୋ ଇଜ୍ଜତ ବଂଚିଗଲା ମହେଶବାବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ମହେଶ : ଆପଣ ତ ଆମ D.S.P. ସାହେବଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ମୁଁ ଏମାନଙ୍କୁ ଏଇଠି ଛାଡି ଦେଇ ଯାଉଛି । ଯଦି କିଛି ଗୋଳମାଳ କରିବେ ମୋତେ ଖବର ଦେଲେ ଯାହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା କଥା କରିବି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଠିକ୍ ଅଛି ଏମାନେ ଯଦି କିଛି ଫାଜଲାମି କରନ୍ତି ତାହାଲେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେବି ।

(ମହେଶ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଦେବେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହଁକୁ ବିଦ୍ରୁପ କରି ଚାହନ୍ତି ।)

ହାଃ ହାଃ ହାଃ, ହେଃ ହେଃ ହେଃ, ହୁଃ ହୁଃ ହୁଃ ।

କଣ କିର୍ତ୍ତିଚନ୍ଦ୍ରମାନେ ଭାବିଥିଲ ତୁମେ ମାନେ ଖସିଯିବ । କ'ଣ ହେଲା ? ଏଁ ବାପା ମାଆଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳୀ ଦେଇ ପ୍ରେମ କରିବ ନାଇ । କ'ଣ କୁଜ ଚନ୍ଦ୍ରମା - ବର୍ତ୍ତମାନ କହ ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ଯୋଉଠି ଠିକ୍ କରିଛି ବାହା ହେବୁ ନା ... ?

ମନୋଜ : କେବେ ନୁହେଁ । ଆପଣଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ମୁଁ ଚାରି ଚାରିଟା ଜୀବନ ନଷ୍ଟ କରିପାରିବିନି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମାନେ ।

ମନୋଜ : ଆପଣଙ୍କ କଥାରେ ରାଜି ହୋଇ ରାଉରକେଲାରେ ବାହାହେଲେ ଏଇ ଝିଅର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେବ । ଆଉ ଯୋଉ ଝିଅକୁ ମୁଁ ବାହାହେବି ତା' ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେବ । ଏ ଝିଅ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବାହାହେଲେ ସେ ପୁଅର ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେବ ଆଉ ମୋ ଜୀବନଟା ନଷ୍ଟ ହେବ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଏଇଟା ତୋର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।

ମନୋଜ : ହଁ ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମୁଁ ଯଦି ଏ ଝିଅକୁ ନେଇ ତା ବାପା ପାଖରେ ହାଣ୍ଡ ଓଭର କରେ ।

ସ୍ମିତା : କିଛି ଲାଭ ହେବନି । ଆପଣ ମୋ ଶରୀରଟାକୁ ସିନା ହ୍ୟାଣ୍ଡ ଓଭର କରିବେ ହେଲେ ମନଟା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମନୋଜ ପାଖରେ ରହିଯିବ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ବାଃ ଲୈଲା ମଜନୁ ପ୍ରେମ । ଠିକ୍ ଅଛି ତୁମେ ମାନେ ଯଦି ଏତେ ବାଟ ଆଗେଇ ଯାଇଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୋଲିସ ହାଜତକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରି ପଡ ।

ମନୋଜ : ଠିକ୍ ଅଛି ଆମେ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ ।

ସ୍ମିତା : ଭଲ ପାଇବାର ସମର୍ପଣ ପାଖରେ ଜେଲ ହାଜତ କଥା ଯଦି ଦରକାର ପଡେ ଆମେ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ଏତେ ସବୁ ବାହାଦୂରି କଥା ଗୋଟେ ଦିଇଟା ପୋଲିସ ଗୋଇଠା ଖାଇଲାପରେ ସିଧା ହେଇଯିବ ଯେ ... ।

ମନୋଜ : ତୁମେ ଆସ ସ୍ମିତା - ମୋ ସଂଗରେ ଆସ । ଦେଖିବା କିଏ କଣ କରୁଛି ।

ସ୍ମିତା : ଚାଲ ... ।

(ମନୋଜ ଓ ସ୍ମିତା ଆଗେଇ ଯାଆନ୍ତି ହଠାତ୍ ବିପରୀତ ଦିଗରୁ ପ୍ରତାପର ପାଟି ଶୁଣାଯାଏ)

ପ୍ରତାପ : ସେଇଠି ଠିଆ ହୋଇ ରୁହ ନଚେତ ଗୁଳି ଚଳେଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବି ।
(ସ୍ମିତା ଓ ମନୋଜ ଅଟକି ଯାଆନ୍ତି)
ଏବାଉଟ ଟର୍ଣ୍ଣ - ସିଆଡେ କୁଆଡେ ଚାହିଁଛି । ଏ ପଟକୁ ଚାହଁ ।
(ସ୍ମିତା ପଛକୁ ଫେରିଚାହିଁବାକୁ ମନୋଜକୁ ଇସାର କରେ)

ମନୋଜ : ତୁମେ କାହା କଥା ନଶୁଣି ମୋ ସହିତ ଆସ ସ୍ମିତା । Start

ପ୍ରତାପ : (ଚିତ୍କାର କରି) Stop it. I say stop .

(ସ୍ମିତା ଫେରି ଚାହେଁ ଦେଖେ ତାର ବାପା)

ସ୍ମିତା : ବାପା ଆପଣ ? ଆପଣ ଏଠି କେମିତି ?

ପ୍ରତାପ : ଏଠି କେମିତି ? ଦି ଜଣ ଯାକ ମିଶି ଏ ସହରକୁ ଏମିତି ଉଛନ କଲଯେ ଆମେ ଦି ଜଣ ଯାକ ବୁଢ଼ା ଗାଡିରେ ଶୋଇ ପାରିଲୁନି । ଆଜି ତୁମମାନଙ୍କ ନିର୍ବନ୍ଧ ।

ସ୍ମିତା : ମାନେ ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ମାନେ ତୁମମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କଥା ଜାଣି ଆମେ ଦୁଇ ଜଣ ଠିକ୍ କରିଥିଲୁ ଯେ ତୁମମାନଙ୍କର ବାହାଘର ହେବ । ତୁମେମାନେ କେହି ଜାଣିନ ଯେ ପ୍ରତାପ ଆଉ ମୁଁ ପିଲାଦିନର ବନ୍ଧୁ ।

ମନୋଜ : ତାହାଲେ ମୋତେ ସେ କଥା ନଜଣାଇ ଝିଅ ଦେଖାଇବାକୁ ରାଉରକେଲା ପଠାଉଥିଲେ କାହିଁକି ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ପଠାଉଥିଲି ତୋତେ ଗୋଟେ ସରପ୍ରାଇଜ ଦେବାକୁ । ଭାବିଥିଲି ତୁ ମୋ ପାଖରୁ ଚିଠିଟା ନେଲାବେଳକୁ ସବୁ ଜାଣିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଦିଜଣ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଇବାରେ ଏତେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଥିଲ ଯେ ମୋ ଚିଠିଟା ଖୋଲି ଦେଖିବାକୁ ଗଲନି ।

ପ୍ରତାପ : ଅଥଚ ଆମ ବୁଢ଼ା ଦିଜଣଙ୍କୁ ହଇରାଣ କରିବାର ଯୋଜନା ବନେଇ ଏ ସବୁ କିର୍ତ୍ତି କଲ । ଆଜି ତୁମମାନଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ କରିବାକୁ ଆମେ ବାଧ୍ୟ ହେଲୁ ।

ଫନି : ତା ହେଲେ ହେଇଗଲା ... କୋଉଠି ଖିଆପିଆର ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହୋଇଛି ।

ଦେବେନ୍ଦ୍ର : ତୁମେ ମାନେ ସବୁ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ସେଇଠିକି ଆସ ।

(ସମସ୍ତେ ସେଇଆଡକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲେ)

ପ୍ରତାପ : ମନୋଜ - ସ୍ମିତା

ସ୍ମିତା : ବାପା ।

ପ୍ରତାପ : ଆରେ ତୁମେମାନେ ଏତେବଡ ଖୁସି ଖବର ପାଇଲ ସେମିତି କ'ଣ ଚାଲିଯିବ ।

ମନୋଜ	:	ମାନେ ।
ପ୍ରତାପ	:	ଆଟେନସନ୍ । ବୋଥ ଅଫ ଇଉ ... ମେକ୍ ପ୍ରଣାମ- ଅଣ୍ଡର ଦୁଇ ବୁଢ଼ାଙ୍କ ଚରଣ ।
		(ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠନ୍ତି । ମନୋଜ ଓ ସ୍ମିତା ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଓ ପ୍ରତାପଙ୍କ ପାଦ ଛୁଇଁ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି । ଅନ୍ଧାର ହୁଏ ।)

- ସମାପ୍ତ -

ଭାଇ ଭାଇ

(ହାସ୍ୟ ବ୍ୟଙ୍ଗର ନାଟକ)

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ଭାଇ ଭାଇ

ଚରିତ୍ର ଲିପି

ବାନା,

ଯୁବକ,

ବନମାଳୀ,

କାଳନ୍ଦୀ,

ସପନା,

ହରି,

ଅନ୍ଧଲୋକ,

ଝୁମ୍ପା(ଶିଶୁ),

ଯୁବତୀ

(ଗୋଟିଏ ସେଟ୍ - ସମୟ ଅବଧି ଅଧଘଣ୍ଟା)

ଢେଙ୍କାନାଳ, ସାଂସ୍କୃତିକ ମହୋତ୍ସବ ୨୦୦୫ ଅବସରରେ ନାଟିକା 'ଭାଇ ଭାଇ'ରେ ଭାଗ ନେଇଥିବା କଳାପରିଷଦ, ଢେଙ୍କାନାଳର ଶିଳ୍ପୀଗଣ ।

ଚରିତ୍ର		ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ନାମ
ବାନା	:	ପ୍ରବୀର ମହାନ୍ତି
ଯୁବକ	:	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ
ବନମାଳୀ	:	ହରମୋହନ ପଟ୍ଟନାୟକ
କାଳନ୍ଦୀ	:	ବିନୋଦ ମହାନ୍ତି
ସପନା	:	ସୁରେଶ ମହାନ୍ତି
ହରି	:	ମନୋରଞ୍ଜନ ସିଂ
ଅନ୍ଧଲୋକ	:	କିଶୋର ରାଉତ
ଯୁବତୀ	:	ବବିତାରାଣୀ ସାହୁ
ଝୁମ୍ପା	:	ଋତୁପର୍ଣ୍ଣ ରାଉତ

ପ୍ରଥମ ପରିବେଷଣ: ତା ୦୫.୦୪.୨୦୦୫

ସ୍ଥାନ : ଗଜଲକ୍ଷ୍ମୀ କଳାମଣ୍ଡପ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ମଞ୍ଚ ପରିଚାଳନା: ଜୟନ୍ତ ବର୍ମା/ ପୂର୍ଣ୍ଣଦେବତା

ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା - ଶ୍ରୀ ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ଭାଇ ଭାଇ

ଗୋଟିଏ ପାର୍କ । ସମୟ ସଂଧ୍ୟା । ପାର୍କର ଗୋଟିଏ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ସିମେଣ୍ଟ ତିଆରି ପିଣ୍ଡି (Platform) । ଏବେ ସେଇ ପିଣ୍ଡି ଉପରେ କେବେ ଗୋଟିଏ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ଥିଲା । କୌଣସି କାରଣରୁ ସେ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟି ଭାଙ୍ଗିଯାଇଚି । ସେ ପିଣ୍ଡି ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧଲୋକ ସବୁଦିନ ସଂଧ୍ୟାରେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ବେଶରେ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରୁହେ । ସାମନାରେ ପଡିଥିବା ଧୋତି ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଆଲମୁନିୟମ ଥାଳିରେ ଦେଖଣାହାରି ପଇସା ପକାନ୍ତି । ସେଇଥିରେ ତାର ଗୁଜୁରାଣ ମେଣ୍ଟାଏ । ଆଜି ବି ଲୋକଟି ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛି । ଅଳ୍ପଦୂରରରେ ତାର ୮/୧୦ ବର୍ଷର ଝିଅ ଟି ଗାର ପକାଇ ଖପରା ଡିଆଁ ଖେଳୁଛି । ଦୂରରୁ ରାମଧୁନ ଶୁଣା ଯାଉଛି । ଗୋଟିଏ ପାଖରୁ ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଆସନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଇ ପାର୍କକୁ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି ।

ଯୁବକ — କାଲିଠୁ ଆସି ଆମେ ପାଖ ଲଜିଂରେ ରହିଲେଣି ଏଠି ଗୋଟେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପାର୍କ ଅଛି ବୋଲି ଜାଣି ପାରିଲେନି ।

ଯୁବତୀ — କେମିତି ଜାଣିବା ଲଜିଂ ରୁମରୁ ପଦାକୁ ବାହାରିଲେ ସିନା ଜାଣିବା? ସତରେ ପାର୍କଟା ବହୁତ ଭଲ ହେଇଛି ।

ଯୁବକ — ବାହାରୁ ଦେଖିଲେ ମୋଟେ ଜଣା ପଡୁନି ଏଇଟା ଗୋଟେ ଏତେବଡ ପାର୍କ । ସେପଟେ ଦେଖ କେମିତି ଗୋଟେ ଜଳପ୍ରପାତ ତିଆରି ହୋଇଛି । ରଂଗ ବେରଂଗ ଆଲୋକ ପଡି ବଡ ଚମତ୍କାର ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଯୁବତୀ — ସତରେ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଯୁବକ — (ଗାନ୍ଧୀ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁକୁ ଦେଖି), ଏପଟେ ଦେଖ ଗୋଟେ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ।

ଯୁବତୀ — ଆରେ କେତେବଡ ଗୋଟେ ମୂର୍ତ୍ତୀ ଏଇ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛି ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁନଥିଲି ।

ଯୁବକ — ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟା ବେଶ ଜୀବନ୍ତ ହେଇଛି ନା ?

ଯୁବତୀ — ଅରଜିନାଲ ମଣିଷ ବୋଲି ଲାଗୁଛି । ଧନ୍ୟ କହିବ ସେ ଶିଳ୍ପୀକୁ... ।

ଯୁବକ — ଏ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟା କାହାର କହିଲ?

ଯୁବତୀ — ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟା କାହାର ମାନେ ? ଏଇ ପାର୍କଟା ଯାହାର ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟା ତାଙ୍କର ।

ଯୁବକ — ଧେତ୍ ତେରି । ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁର ମାଲିକ କିଏ ବୋଲି ପଚାରୁଛି ?

ଯୁବତୀ — ଆଉ ତାହେଲେ କ'ଣ ପଚାରୁଛ ?

ଯୁବକ — ଏ ଯେଉଁ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟି ଏଠି ତିଆରି ହୋଇଛି ଏଇଟା ନିଶ୍ଚୟ ଜଣେ ମହାପୁରୁଷଙ୍କର ନା ନାହିଁ ? ସେ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ନାଁ କଣ ?

ଯୁବତୀ — (ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁକୁ ନିରିକ୍ଷଣ କରି) କାହାର କହିଲ ? ମୋ ଜିଭ ଆଗରେ ଅଛି - ହେଲେ ମନେ ପଡୁନି ।

ଯୁବକ — ଏଇଟା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କର ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁବୋଲି ଜାଣିପାରୁନ ?

ଯୁବତୀ — ହଁ ହଁ ମନେ ପଡିଲା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କର ।

ଯୁବକ — ହଉ ଯଦି ତୁମର ମନେ ପଡିଲା ବୋଲି କହୁଚ ତାହେଲେ ତାଙ୍କର ପୁରା ନାଁ ଟା କୁହ ?

ଯୁବତୀ — ଟିକିଏ ବୁଲାବୁଲି କରିବାକୁ ଘରଛାଡି ବାହାରକୁ ଆସିଚେ । ଏଠି କଣ ମୋତେ ତୁମେ ଆଣିଛ ମୋ ପାଠ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ।

ଯୁବକ — ଦେଖ ସେମିତି କଥା କହି ତୁମେ ଅସଲ ପ୍ରଶ୍ନଟା ଏଡାଇ ଦିଅନି । ଯଦି ଜଣାଅଛି କୁହ- ନହେଲେ ନାହିଁ କରିଦିଅ ଯେ ତୁମେ ଜାଣିନ ।

ଯୁବତୀ — ହଉ ଥାଉ - ସେପଟକୁ ଆସ ସେ ପାଣି ପାଖକୁ ଯିବା ।

ଯୁବକ — ଯିବାତ - ହେଲେ ମୋହନଦାସ କରମଚାନ୍ଦ ଗାନ୍ଧୀ କିଏ କୁହ?

ଯୁବତୀ — ସୋନିଆ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ବାପା । ହେଲା... ।

ଯୁବକ — ବାଃ, ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୁମେ କହିପାରିବନି ।

ଯୁବତୀ — ଏଥର ହାର ମାନିଲ ତ ?

ଯୁବକ — ଏଥର କାହିଁକି ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ ହାର ମାନିଗଲି । ସତରେ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଜିନିୟସ୍ ।

ଯୁବତୀ — ମାନେ?

ଯୁବକ — ମାନେ ଆମର ଆଗାମୀ କାଲିକୁ ମୁଁ ଦେଖିପାରୁଛି ଯେ ଆମର ଭବିଷ୍ୟତ ବେଶ ସମ୍ଭାବନାମୟ ହେବ ।

ଯୁବତୀ — କ'ଣ ଯାହା ତା ସିଆଡୁ ସବୁ କହିଚାଲିଛ?

ଯୁବକ ବୁଝିପାରୁନ - ହେଇ ଦେଖ ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ଆଡକୁ ଆମର ନିଶ୍ଚୟ ଗୋଟେ ପିଲା ହେବ । ମୁଁ ଦେଖିପାରୁଛି ଯେ ତୁମ ଭଳି ଗୋଟେ ବେଶ ବ୍ରିଲିଆଣ୍ଟ ପିଲାହେବ ।

ଯୁବତୀ ସେମିତି ଥଟ୍ଟା କଲେ ମୁଁ ରାଗିଯିବି କହୁଛି ।

(ଯୁବତୀ ଅଭିମାନରେ ଚାଲିଯାଏ)

ଯୁବକ ହେଇ ଶୁଣ....., ଶୁଣ..... ।

(ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଯିବା ଦିଗକୁ ଚାଲିଯାଏ

ଯୁବକ ଯୁବତୀ ଚାଲିଗଲା ପରେ ବନମାଳୀ ବାବୁ ଆସନ୍ତି । ସେ ଆସି ଅନ୍ଧଲୋକ ସାମନାରେ ଥିବା ଥାଳିରେ ଟଙ୍କାଟିଏ ପକାନ୍ତି । ବିପରିତ ଦିଗରୁ ଜଗିଂ କରି କରି ଜଣେ ଲୋକ ଆସନ୍ତି । ସେ ଆସି ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁର ଅଳ୍ପଦୂରରେ ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟାୟାମ କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନାଁ କାଳନ୍ଦୀ ବାବୁ ।)

ବନମାଳୀ (କାଳନ୍ଦୀ ବାବୁଙ୍କୁ) ଆରେ କାଳନ୍ଦୀ ବାବୁ ନା ?

କାଳନ୍ଦୀ ହଁ, ହେଲେ ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିପାରୁନି ?

ବନମାଳୀ କଣ ମ ମୋତେ ଚିହ୍ନିପାରୁନା.... ମୁଁ କଣ ଏମିତି ବଦଳୀ ଗଲିଣି?

କାଳନ୍ଦୀ ଆରେ ଆରେ ବନମାଳୀ ବାବୁ ସତରେ ମୁଁ ଚିହ୍ନି ପାରିନିନି ।

ବନମାଳୀ ବହୁତ ଦିନ ପରେ ଦେଖା- ପ୍ରାୟ ସାତ ଆଠ ବର୍ଷ ହେବ ।

କାଳନ୍ଦୀ ସତରେ ୟା ଭିତରେ ଆପଣ ବହୁତ ବୁଢା ଦେଖାଗଲେଣି । ସେ ପୁରୁଣା ଚେହେରା କାହିଁ ?

ବନମାଳୀ ଭାଇ ଆସି ରିଟାୟାଡ କଲିଣି । ଦିନକୁ ଦିନ ରୋଗ ବୈରାଗ ମାଡିବସୁଛି । ଚେହେରା ରହିବ କୁଆଡୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ କୋଉଠି?

କାଳନ୍ଦୀ ବଲାଙ୍ଗିରରେ ଆଠବର୍ଷ ରହିଲା ପରେ ବଡକଷ୍ଟରେ ଏଠିକ ବଦଳି ହେଇ ଆସିଛି । ଏଇଠି ଭାବୁଛି ରିଟାୟାଡ ହେଲାଯାଏ ରହିବି । ଆଉ ଦେଢ ବର୍ଷ ଅଛି ।

ବନମାଳୀ ଭଲ ହେଲା । ସବୁଦିନ ଏଇ ପାର୍କକୁ ବୁଲି ଆସୁଛନ୍ତି ନା ?

କାଳନ୍ଦୀ ନାଇଁ ସବୁଦିନ କାହିଁ ଆସି ହେଉଛି । ଆଜି ପ୍ରଥମକରି ଆସୁଛି ।

ବନମାଳୀ ଏଥର ତାହେଲେ ସବୁଦିନ ଦେଖାହେବ ।

କାଳନ୍ଦୀ ଆଛା ଏଠି ଯେଉଁ ଗାନ୍ଧୀ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁଟା ଥିଲା ସେଟା ଗଲାଥର ଇଲେକସନ୍

ବେଳକୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା - ଏଇ ନୂଆ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ କେବେଠୁ ବସାଗଲାଣି ।

ବନମାଳୀ (ହସି) ଏଇଟା ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ନୁହେଁ କାଳନ୍ଦୀ ବାବୁ । ଇଏ ହେଉଛି ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ମ୍ୟାନ୍ ।

କାଳନ୍ଦୀ ମାନେ?

ବନମାଲୀ ମୂର୍ତ୍ତୀ ମଣିଷ । ବଜାର ଛକ ପାଖରେ ଦେଖିଥିବେ ଅନ୍ଧଲୋକଟିଏ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇ ଠିଆ ହୁଏ । ସେଇ ଲୋକଟି କିଛି ଦିନ ହେଲା ଏଇଠି ଠିଆ ହେଉଛି ।

କାଳନ୍ଦୀ ଓଃ ହୋ ମନେପଡିଲା । ସେ ଅନ୍ଧ ଲୋକଟି କୋଉଦିନ ବିବେକାନନ୍ଦ ତ କୋଉଦିନ ସୁବାସ ବୋଷ ହୋଇ ଠିଆ ହୁଏ । ସେ ଲୋକଟି ତାହେଲେ........ ଆରେ ହିଁ ତ ଏଇଠି ପଇସା ପଡିଛି ।

(କାଳନ୍ଦୀ ପକେଟରୁ ପଇସା କାଢି ଥାଳିରେ ପକାନ୍ତି । ପଇସାଟି ଥାଳିରୁ ଛିଟିକି ଦୂରରେ ପଡେ । ପାଖରେ ଖପରା ଡିଆଁ ଖେଳୁଥିବା ପିଲାଟି ଗୋଟେଇ ଆଣି ଥାଳିରେ ପକାଇଦିଏ ।)

କାଳନ୍ଦୀ ଏ ପିଲାଟି ?

ବନମାଳୀ ଅନ୍ଧଲୋକର ଝିଅ କି ନାତୁଣୀ ହେବ ନା କଣ ।

(ହଠାତ୍ ଦୂରରୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ହୋ ହଲା ଶୁଣାଯାଏ । ତା ଭିତରୁ ଶୁଣାଯାଏ - "ହେଇ ସେପଟେ ଦୌଡି ପଳାଉଛି । ଧର - ଧର - ହେଇ ପାର୍କ ଆଡକୁ ଧାଉଁଛି । ଧର .....ପକେଟ କାଟି ପଳାଉଛି ।")

କାଳନ୍ଦୀ ବଜାର ଆଡୁ କଣ ସବୁ ପାଟି ତୁଣ୍ଡ ଶୁଣାଯାଉଛି ?

ବନମାଳୀ କଣ ହେଇଥିବ । ଆଜି କାଲିତ ଟିକିଏ ଟିକିଏ କଥାରେ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହୋ ହଲ୍ଲା ।

(ଦୁଇଜଣ ପୋଲିସ କନେଷ୍ଟବଳ ଆସନ୍ତି । ସେମାନେ ଯେମିତି କାହାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଜଣାଯାଏ. ସେମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ସପନା ହାବିଲଦାର ଓ କନେଷ୍ଟବଳ ହରି ସିଂ । ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଆସି ପାର୍କ ଭିତରକୁ ଯାଆନ୍ତି ପରେ ପରେ ଫେରି ଆସନ୍ତି ।)

ସପନା କୁଆଡେ ଗଲା କାହିଁ କେଉଁଠି ଦେଖାଯାଉନି । ତୁ ବୋଧେ ଠିକ୍ ଦେଖିନୁ ହରି ।

ହରି — ମୁଁ ଠିକ୍ ଦେଖିଛି ସେ ଲୋକଟା ବଜାର ଛକ ପାଖରେ ପକେଟ କାଟି ଏଇ ପାର୍କ ଆଡେ ଧାଇଁଲା । ବଦମାସଟା ନିଶ୍ଚୟ ଏଇ ପାର୍କ ଭିତରେ ଲୁଚିଛି ।

ସପନା — ନାଁ ତୁ ଭୁଲ କହୁଛୁ । ପାର୍କ ଦରୱାନ କୁ ପଚାରିଲି ପାର୍କ ଗେଟ ଦେଇ କେହି ଭିତରକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି ।

ହରି — ସେ ଭାଡୁଆ ବାନା ଯେମିତି ସେ ଲୋକଟାର ପକେଟ କାଟିଲା ସେ ଲୋକଟା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ହଲା କଲା । ମୁଁ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଛକ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଇଥିଲି ପାର୍କ ଗେଟ୍ ଦେଇ ନହେଲେ ବି ସେଇଟା ପାଚେରୀ ଡେଇଁ ପଶିଥିବ ।

ସପନା — (ପୋଟିକରି)ହଇରେ ହାରାମି ବାନା, ତୋ ଭଲ ମଙ୍ଗଳ ଅଛି ଯଦି ବାହାରି ଆ କହୁଛି । ନହେଲେ ପୁଅ ଆଜି ଦେଖିବୁ ।

ହରି — ଆରେ ତୁ ଆମକୁ ବଳିଯିବୁନି ମ । ଆବେ ହେ ବାନାବର କୋଉଠି ଲୁଚିଛୁ ସାମନାକୁ ଆସେ କହୁଛି । ବାନା... ।

ସପନା — ଆଛା ତୁ ଏ ପଟକୁ ଗଲୁ ଏ ପାଖଟା ଟିକିଏ ଦେଖି ଆସ । ମୁଁ ସେପାଖଟା ଦେଖୁଛି । (ହରି ଚାଲିଯାଏ)

ସପନା — (କାଳନ୍ଦୀ ଓ ବନମାଳୀଙ୍କୁ) ଆଛା ଆପଣମାନେ ଏପଟେ କିଏ ଗୋଟେ ଦୌଡାଦୌଡି କରି ଆସିବାର ଦେଖିଛନ୍ତି କି ?

ବନମାଳୀ — ନାଁ ଆମେତ ସଂଧ୍ୟାବେଳୁ ଅଛୁ । କଣ ହେଇଛି କି ?

ସପନା — ବଜାର ଛକ ପାଖରୁ କିଏ ଗୋଟେ ପକେଟ କାଟି ଜଣେ ବାବୁଙ୍କର ମନିପର୍ସଟା ଧରି ଚଂପଟ କରିଛି । ସେ ଆସି ଏଇଠି ଏଇ ପାର୍କ କାଛ ଡେଇଁ କୋଉଠି ଲୁଚିଯାଇଛି ।

କାଳନ୍ଦୀ — ସେକଥା ତ ବୁଝି ହେଉଛି ହେଲେ ବାନା ବାନା ବୋଲି ଡାକ ପକେଇଛ ଯେ ସିଏ କିଏ ?

ସପନା — (ହସି) ବାନାବର ନାଏକ ଏବେ କିଛି ଦିନ ହେଲା ଜେଲରୁ ଖଲାସ ହେଇଛି । ଆମର ସନ୍ଦେହ ହେଉଛି ଏଇଟା ତାରି କାମ ।

(ସପନା ହରି ସିଂହ ଯାଇଥିବା ବିପରିତ ଦିଗକୁ ଚାଲିଯାଏ । ଦୂର ଘଣ୍ଟାରେ ନ'ଟା ବାଜିବାର ଶବ୍ଦ ହୁଏ । ଅନ୍ଧଲୋକଟି କଥାବାର୍ତ୍ତା ଆରମ୍ଭ କରେ ।)

ଅନ୍ଧ	ଆଲୋ ମା ଝୁମ୍ପା, ନଅଟା ବାଜିଲା ବାହାର ଏଥର ଯିବା ।
	(ଅନ୍ଧଟି ତା ପିଣ୍ଡିରୁ ଓହ୍ଲେଇ ବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ସେ କାଳେ ପଡିଯିବ ବନମାଳୀ ବାବୁ ଯାଇ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ସେ ତଳକୁ ଆସି ତାର ଗାମୁଛା ପଇସା ଗୋଟାଇବାକୁ ଲାଗେ । ପିଲାଟି ଆସି ତା ହାତଧରି ନିଏ ।)
ଝୁମ୍ପା	ଚାଲ ବା, ଯିବା ।
ବନମାଳୀ	ଏବେ କଣ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ ?
ଅନ୍ଧ	ହଁ ବାବୁ, ନଅଟା ବାଜିଲାଣି ନହେଲେ ଦରୱାନ ପାଟି କରିବ ।
ବନମାଳୀ	ଦେଖୁଛି ଏଇଠି ତୁମର ପଇସା କମ ହେଉଛି । ଏଇ ଯାଗା ଛାଡି ବଜାର ଉପରେ ଠିଆ ହେଲେ ଭଲ ପଇସା ମିଳନ୍ତା ।
ଅନ୍ଧ	ସେଠି ଭଲ ପଇସା ମିଳୁଥିଲା ବାବୁ ହେଲେ ସେଠି ଆଉ ମୁଁ ଠିଆ ହେବିନି । ଏଇଠି ଯାହା ମିଳୁଛି ସେତିକିରେ ଚଳିବାକୁ ପଡିବ ।
କାଳନ୍ଦୀ	କାହିଁକି ତୁମର କଣ ବେଶି ପଇସା ଦରକାର ନାହିଁ ।
ଅନ୍ଧ	ପଇସାକୁ କିଏ ମୁରୁଛି ପାରେ ବାବୁ । ସମସ୍ତଙ୍କର ପଇସା ଦରକାର । ହେଲେ ପଇସା ପାଇଁ ଅଶାନ୍ତି ପାଇଲେ ମନ ଭଲ ରହିବନି । ତେଣୁ ଯେତିକି ହେଲା ସେତିକି ଭଗବାନଙ୍କ ବରାଦ ବୋଲି ଭାବିବାକୁ ହେବ ।
ବନମାଳୀ	ମାନେ?
ଅନ୍ଧ	ସେଠି ବଜାର ଛକରେ ଠିଆ ହେଉଥିଲି । ଭଲ ଦି ପଇସା ହେଉଥିଲା । ହେଲେ ଟ୍ରାଫିକ୍ ପୋଲିସ ରଖେଇ ଦେଲାନି । କହିଲା ତୁ ଏଠି ଠିଆ ହେଲେ ଲୋକ ଭିଡ କରୁଛନ୍ତି । ଟ୍ରାଫିକ ଯାମ ହେଉଛି । ଏ ଯାଗାରେ ଠିଆ ହୋଇପରିବୁନି । ବହୁତ ନେହୁରା ହୋଇ କହିଲି ବାବୁ ହେଲେ କିଛି ଶୁଣିଲେନି । ବରଂ ଭାଗ ମାଗିଲେ ।
କାଳନ୍ଦୀ	ଭାଗ ମାଗିଲେ?
ଅନ୍ଧ	କାହାକୁ କହିବେନି ବାବୁ ନହେଲେ ମୋ ଉପରେ ପାହାର ବସିବ । (ଧିର ଗଳାରେ) ଟ୍ରାଫିକ ବାଲା କହିଲେ ବଜାର ଭିତରେ ଠିଆ ହେଲେ ଯାହା ରୋଜଗାର ହେବ ସେଥିରୁ ଭାଗ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ନହେଲେ ଠିଆ ହେଇ ପାରିବୁନି ।
ବନମାଳୀ	ତୁମଠୁ ସେମାନେ ଭାଗ ମାଗିଲେ?

ଅନ୍ଧ ଖାଲି ଭାଗ ନୁହେଁ ବାବୁ । କହିଲେ ଟଙ୍କାକେ ପଚାଶ ପଇସା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ଛାଡିଦେଲି ଆଜ୍ଞା । ଗତ ଜନ୍ମରେ କଣ ସବୁ ପାପ କରିଥିଲି ଯେ ଏ ଜନ୍ମରେ ଅନ୍ଧ ହେଇଛି । ସେଥିରେ ପୁଣି ଏଠି ଲୋକଙ୍କ ପଇସାରେ ସେ ଯକ୍ଷ ଗୁଡିକୁ ପୋଷିବି- ନାଇ ବାବୁ ଏଇଠି କମ ମିଳୁଛି ସତ ହେଲେ ମୁଁ ସେଥିରେ ଶାନ୍ତିରେ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇପାରୁଛି । (ଝୁମ୍ପାକୁ) ଆରେ ମା ପଇସା ଗୁଡାକ ସବୁ ଗୋଟେଇବୁ ତ, ଦେଖ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ କୁଆଡେ ଗଡି ଯାଇଥିବ ।

ଝୁମ୍ପା ଗୋଟାଇଛି ।

ବନମାଳୀ ହଁ ସେ ଠିକ୍ ଗୋଟେଇଛି ।

ଅନ୍ଧ ଯାଉଛି ବାବୁ । ଗଲେ ପୁଣି ସେ ପାଖରୁ ଚାଉଳ ଗଣ୍ଡେ କିଣିବାକୁ ପଡିବ ।

ଝୁମ୍ପା ମୋ ଲାଗି ଗୋଟେ ଆଇସ୍କ୍ରିମ କିଣିଦେବ ।

ବନମାଳୀ ଚାଲ ଆମେ ବି ଯାଉଛୁ । ଆଛା ତୁମେ ତ ଆଗରୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବେଶ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି କୋଉଦିନ ନେହେରୁ କୋଉଦିନ ଶିବାଜୀ- ବେଶ ହୋଇ ଠିଆ ହେଉଥିଲ । ଏବେ କେବଳ ଗାନ୍ଧୀ ହୋଇ ଠିଆ ହେଉଛ? ସେମିତି ବେଶ ବଦଳାଇ ଠିଆ ହେଲେ ଏଠି ବି ଲୋକ ପ୍ରତିଦିନ ଜମା ହୁଅନ୍ତେ ଆଉ ପଇସା ଦିଅନ୍ତେ ।

ଅନ୍ଧ ଭାଗ୍ୟ ଖରାପ ବାବୁ । ଗାନ୍ଧୀ ମହାତ୍ମା ବଂଚିଥିଲା ବେଳେ ଯେମିତି ଗରିବମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ସେ ମରିଗଲା ପରେ ବି ସେମିତି ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

ବନମାଳୀ କିଛି ବୁଝି ହେଲାନି?

ଅନ୍ଧ ଗତ ସନ ଘରପୋଡିରେ ଯାହା ସବୁ ପୋଷାକ ଥିଲା ସବୁ ପୋଡିଗଲା ବାବୁ । ଆଉ ପଇସା ପାଇଲିନି ନୂଆ ବେଶ ପୋଷାକ କିଣିବାକୁ । ସେଇଥିପାଇଁ ଖାଲି ଗାନ୍ଧୀ ବୁଢା ବେଶ ବାଛିନେଲି । ଗାନ୍ଧୀ ମହାତ୍ମା ମଣିଷ ନଥିଲେ ବାବୁ ଦେବତା ଥିଲେ । ଗରିବ ମାନଙ୍କର ଦେବତା । ସେ ଯେମିତି ସରଳିଆ ଲୋକଥିଲେ ସେମିତି ସରଳିଆ ଥିଲା ତାଙ୍କ ବେଶପୋଷାକ । (ଶୁନ୍ୟକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି) ତାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ମଣିଷ ଚଳିଯାଉଛି ।

(ଅନ୍ଧକୁ ନେଇ ଛୋଟ ପିଲା ବନମାଳୀ ଓ କାଳନ୍ଦୀବାବୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି । ଭିତରୁ ହରି ସିଂର ପାଟି ଶୁଣାଯାଏ ।)

ହରି ସିଂ (ଭିତରୁ) ଏଇ ପାର୍କ ଭିତରେ ଅଛି । ଆଜ୍ଞା ସେ ପାଖଟା ଦେଖନ୍ତୁ ।

(ଯୁବକ ଓ ଯୁବତୀ ଆସନ୍ତି)

ଯୁବତୀ ଆଉ ଏଠି ବସିବା ଅପେକ୍ଷା ହୋଟେଲକୁ ପଳାଇବା ଭଲ ।

ଯୁବକ ବାହାର ଯାଗା, ଆଉ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ସପନା (ଭିତରୁ) ସେଠି କିଏ? କିଏ ସେଠି । (ପ୍ରବେଶ) କଣ ତୁମ ଦି ଜଣଙ୍କୁ ଶୁଣା ଯାଉନି । ପଚାରୁଛି ତୁମେ ଦି ଜଣ ଏଠି କଣ କରୁଥିଲ ।

ଯୁବକ କରିବୁ କଣ । ସଂଧ୍ୟାରେ ଖୋଲାପବନ ପାଇବାକୁ ପାର୍କ ଆଡେ ବୁଲି ଆସିଥିଲୁ ।

ସପନା ରାତି ଆସି ନଅଟା ପାର ହେଇଗଲାଣି ତୁମ ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ସଂଧ୍ୟା ହୋଇଛି । ନଅଟା ପରେ ଏଠି କେହି ରହିପାରିବେନି । ଏକଥା ତୁମକୁ ମାଲମୁ ନାହିଁ । ଚାଲ ଚାଲ ଥାନାକୁ ଚାଲ ।

ଯୁବକ ଆମେ ବାହାରର ଲୋକ । କାଲି ଏଇ ସହରକୁ ନୂଆ କରି ଆସିଛୁ । ରାତି ନଅଟାପରେ ଏଠି ରହିବାକୁ ମନା ବୋଲି ଆମେ ଜାଣି ନିଥିଲୁ । ଏ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆମେ ଚାଲି ଯାଉଛୁ ।

ସପନା ଯିବ କୁଆଡେ ..... ଥାନାକୁ ଯିବ ପରା... ।

ହରି ସିଂ (ଭିତରୁ) ଗଲା – ଗଲା ଆଜ୍ଞା । ସେ ଲଟି ଭିତରକୁ ଗଲା ।

ସପନା କୁଆଡେ ଗଲା କିରେ । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ କୋଉଠୁ ଲୁଚି ଯାଉଛି । (ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କୁ) ତୁମେ ମାନେ ଏ ପାର୍କଛାଡି କୁଆଡେ ଯାଇପାରିବନି । ଏଇଠି ଠିଆ ହୋଇଥାଅ ମୁଁ ଆସୁଛି । (ସପନା ଚାଲିଯାଏ)

ଯୁବତୀ ମୁଁ ମନାକରୁଥିଲି ବେଶି ସମୟ ଏଇଠି ବସିବାନି । ଏବେ ଥାନାକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ ।

ଯୁବକ ଥାନାକୁ କାହିଁକି ଯିବୁ- ଆମେ ଚୋରି ନା ଡକାୟତି କରିଛୁ ।

ସପନା (ଭିତରୁ) ହରି ... ହରି ଆରେ କୋଉ ଆଡକୁ ଗଲା କିରେ ଏପଟ ଲଟି ଭିତରେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି ।

(ଠେଙ୍ଗିଣିରେ ଲଟା ବୁଦା ତଥା ତଳକୁ ବାଡାଇବାର ଶବ୍ଦ

ହୁଏ । ସେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଲୋକ ମୁହଁକୁ ଗାମୁଛା କାନିରେ ଲୁଚାଇ ପାଦ ଚାପି ଚାପି ମଂଚ ଭିତରକୁ ଆସେ । ସେ ଆସି ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ପାଇଁ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ପିଣ୍ଡି ପଛପାଖରେ ଲୁଚିଯାଏ । ପରେ ପରେ ଦୁଇ ବିପରିତ ଦିଗରୁ ଚୋରକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ସପନା ଓ ହରିସିଂ ଆସନ୍ତି । ଚୋର ମଉକା ଦେଖି ସେ ପିଣ୍ଡି ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇ ପୂର୍ବର ଅନ୍ଧଭଳି ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଷ୍ଟାଚୁ ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଯାଏ । ହାତରେ ତାର ଠେଙ୍ଗା । ଯୁବକ ଯୁବତୀ, ଚୋରଟିଏ ଏ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିପାରନ୍ତିନି । ଆସନ୍ତି ସପନା ଓ ହରି)

ସପନା — ତୁ ହରି ହେବୁନି । ସେ ପକେଟମାରୁ 'ବାନା' କାହିଁ କେଉଠି ?

ହରି — ସେ ପାଖ ବଉଳ ଗଛ ଲିଟକୁ ଯେମିତି ଦି ପାହାର ଲଗାଇ ଦେଇଛି ଶଳାଟି ଏଇ ଆଡକୁ ଭୁସ ଭୁସ କରି ମାଡି ଆସିଲା ।

ସପନା — ଚୋପ୍ । ଭୁସ୍ ଭୁସ୍ କରି ବାହାରି ଆସିଲା କୁଆଡେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ହୋଇଗଲା । ଯା - ତାକୁ ତା ଘର ଆଡେ ଦେଖିବୁ । ପାଇଲେ ହାତରେ ହାତକଡି ଲଗାଇ ନେଇ ଆସିବୁ ।

ହରି — ଯଦି ଏଇଠୁ ଖସି ପଳେଇଥିବ ତେବେ ଘରକୁ ଫେରିନିଥିବ । ନିଶ୍ଚୟ କୋଉ ଭାଟିକୁ ପିଆ ପିଇ କରିବାକୁ ଚାଲିଯାଇଥିବ । ପକେଟ କାଟିଛି-ମାନେ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ମାଲ ମିଳିଥିବ.. କୋଉ ଭାଟିରେ ଥିବ ।

ସପନା — ଭାଟିରେ ଥାଉ କି ପାର୍ଟିରେ ଥାଉ ତାକୁ ଦି ପାହାର ଲଗେଇ ଧରି ଆଣିବୁ । ଗୋଟେ ସପ୍ତାହହେଲା ଦେଖାନାହିଁ କି ଥାନାର ପିସିଟା ଦେଇନି ।

ହରି — ମୋତେ ଆଜି ଯେଉଁ ନାକେଦମ କଲାଣି.... । ଯଦି ଏଥର ବାତେଇ ବାତେଇ ନାକେଦମ ନକରି ଦେଇଛି ମୁଁ ଶଳା କି କନେଷ୍ଟବଳ ହୋଇଛି ।

ସପନା — ହଉ ଯା... ମୁଁ ଏଇଠି ଅଛି । ତୋ ପାଖରେ (ହାତରେ ଅଭିନୟକରି) ... ଅଛି କିରେ ?

ହରି — ମୋଦକ କଥା କହୁଛନ୍ତି? ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ପରା ଏକ ସମୟରେ ଦୁଇଟା ପକାଇଥିଲେ ।

ସପନା — ବାଜେ ଜିନିଷ ଗୁଡାକ, କାହିଁକିଛି କାମ କରୁନି । ଥିଲେ ଆଉ ଗୋଟେ ଦେ ।

ହରି — କହୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଦେଉଛି । ନହେଲେ ଏତେଗୁଡେ ମୋଦକ ଏକାବେଳେ ନବାଟା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।

(ହରି ମୋଦକ ଦିଏ, ସପନା ତାକୁ ବିନା ପାଣିରେ ଗିଳି ପକାଏ । ହରି ଚାଲିଯାଏ ।)

ସପନା — ଏଥର ତୁମେ ଦି ଜଣ ଥାନାକୁ ବାହାରିପଡ ।

ଯୁବକ — ଆମେ ବାହାରର ଲୋକ ନିୟମ ନଜାଣି ଏଇଠି ଅଟକି ଯାଇଥିଲୁ । ଥାନାକୁ ଯିବୁ କାହିଁକି ? ଆମେ ଏମିତି କଣ ଭୁଲ କରିଛୁ କି ?

ସପନା — ହେଇ ବାବୁ- ସପନା ହାବିଲଦାର ଆଗରେ ବାହାଦୁରି ଦେଖେଇବନି କହି ଦେଉଛି । ଏ ଝିଅ କିଏ ?

ଯୁବକ — ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଜ୍ଞା ।

ସପନା — ସ୍ତ୍ରୀ, ମୋତେ ଟାଉଟରି ମାରୁଛୁ? ଚାଲ ଥାନାକୁ ଚାଲ ।

ଯୁବତୀ — ଥାନାକୁ ଯିବୁ ? ଆମେ କଣ ଏମିତି ଦୋଷ କରୁଛୁ କି ?

ଯୁବକ — ଓଃ(ଯୁବତୀକୁ) ତୁମେ ଟିକିଏ ଚୁପ ରୁହ ।

ସପନା — ସତ କୁହ ଏ ଝିଅ କିଏ ? ମୁଁ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଇ କହିବି ଏ ଝିଅକୁ ତୁମେ ପଟା ପଟି କରି ନେଇ ଆସିଛ । ହ୍ୟା ପୋ, ସ୍ୱାମୀସ୍ତ୍ରୀ ହେଇ କିଏ ରାତି ଦଶଟା ଯାଏ ପାର୍କରେ ରହିବ ।

ଯୁବକ — ଆଜ୍ଞା ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ - ଇଏ ମୋ ବିବାହିତ ସ୍ତ୍ରୀ ।

ସପନା — ଖାଲି କଥାରେ କହିଦେଲେ ମୁଁ ମାନିନେବି ? ପ୍ରମାଣ ?

ଯୁବକ — ପ୍ରମାଣ....?

ସପନା — ହଁ ପ୍ରମାଣ ? ତୁମେ ତାକୁ ବାହାହେଉଛ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡିବ ।

ଯୁବକ — ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ ମଥାରେ ସିନ୍ଦୁର, ହାତରେ ଶଙ୍ଖାଚୁଡି ଅଛି ।

ସପନା — ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇବାକୁ ଏ ଗୁଡାକ ଲଗାଯାଇଛି । ଏ ସବୁକୁ ଦେଖେଇ ମୋତେ ଠକି ପାରିବନି ।

ଯୁବତୀ — କଣ ଆପଣ ସବୁ କହିଚାଲିଛନ୍ତି । ମୋ ନା ପଦ୍ମା ମହାନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ମୋ ସ୍ୱାମୀ ଅଶୋକ ମହାନ୍ତି । ଆମେ ଆସି ନିଳାଚଳ ଲଜ୍‌ରେ କାଲିଠୁ ରହିଛୁ । ଚାଲନ୍ତୁ ସେ ଲଜିଂ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ଦେଖିବେ । ଆମ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାଁ ଲେଖାହେଇଛି ।

ଯୁବକ	ହଁ, ଆମ ନାଁ ଘର, ଠିକଣା ସବୁକଥା ଲେଖା ହୋଇଛି ।
ସପନା	ଆରେ ବାବୁ ନଇତି ଗଣ୍ଡା ଗଣ୍ଡା ଯୁବକ ଯୁବତୀ ମିଛରେ ନିଜକୁ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ କହି ଲଜିଂରେ ରହୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧି ଶିଖେଇବ । ଆଉ ଯଦି କିଛି ପ୍ରମାଣ ଅଛି କୁହ ନହେଲେ ଥାନାକୁ ଚାଲ ।
ଯୁବକ	ଠାକୁରଙ୍କ ରାଣ ଖାଇ କହୁଛି ଇଏ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ । ଆପଣ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନାହାଁନ୍ତି କାହିଁକି ?
ସପନା	ସପନା ହାବିଲଦାର ଏ ପୋଲିସ ଡିପାଟମେଣ୍ଟରେ ୨୫ବର୍ଷ ଚାକିରୀ କଲାଣି । କିଏ ଅସଲି ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ କିଏ ନକଲି ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କହିଦେଇ ପାରିବ । ପ୍ରମାଣ ଦିଅ ନ ହେଲେ ସିଧା ଥାନାକୁ ଚାଲ ।
	(ପଦ୍ମା ନିଜର ମଙ୍ଗଳ ସୁତ୍ରକୁ ଦେଖାଏ ।)
ଯୁବକ	ଦେଇ ଦେଖନ୍ତୁ ଆଜ୍ଞା, - ତା' ବେକକୁ ଦେଖନ୍ତୁ ତା ବେକରେ ମଙ୍ଗଳ ସୁତ୍ର ଅଛି ।
ଯୁବତୀ	ଦି ମାସ ତଳେ ଆମର ବାହାଘର ହେଇଛି । ବିବାହିତ ସ୍ତ୍ରୀ ବିନା କିଏ ବେକରେ ମଙ୍ଗଳ ସୁତ୍ର ଲଗେଇବ ?
ସପନା	ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ଧୂଳିଦେଇ ଘରୁ ପଳାଇ ଆସିବେ, ବଜାରରୁ ଗୋଟେ ମଙ୍ଗଳସୁତ୍ର କିଣି ଆଣିବାରେ କଣ ଅସୁବିଧା ଅଛି?
ଯୁବକ	ହେ ଭଗବାନ, କେମିତି ଆଉ ବୁଝେଇବି ଯେ ଇଏ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ।
ସପନା	କିଛି ବୁଝେଇବା ଦରକାର ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣ ଦେଇ ଦେବ ନହେଲେ ସୁନାପିଲା ଭଳି ଥାନାକୁ ଚାଲିଯିବ । ଚାଲ- ଚାଲ ଥାନାକୁ ଚାଲ.... । ହୁଁ ... ।
ପଦ୍ମା	ଠିକ୍ ଅଛି । ଚାଲ- ଆମେ ଥାନାକୁ ଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । ଚାଲନ୍ତୁ ।
ଯୁବକ	ରୁହ ପଦ୍ମା । ପ୍ରମାଣ ମିଳିଯାଇଛି ।
ସପନା	କଣ ପ୍ରମାଣ ମିଳିଗଲା .... ଦେଖି ଦେଖି ।
ଯୁବକ	ଆମ ଦି ଜଣଙ୍କର ବିବାହ ବେଦିର ଫଟୋ ଅଛି । ଆମର ହାତଗଣ୍ଠି ପଡିଛି । ଫଟୋ ଉଠା ହେଇଛି । ସେ ଫଟୋ ଦେଖିଲେ ଛାଡି ଦେବେତ ।
ସପନା	ପ୍ରଥମେ ଫଟୋଟା ଦେଖେ, ତା ପରେ କହିବି ନା.... ?
ଯୁବକ	ହେଇ ଦେଖନ୍ତୁ ମୋ ମନି ପର୍ସରେ ସେ ଫଟୋଅଛି ।
ସପନା	(ଯୁବକଠାରୁ ମନିପର୍ସ ନେଇ ଦେଖେ) ହିଁ... ଉ... ।

(ସେ ଯୁବକ ମୁହଁକୁ ଏବଂ ଯୁବତୀ ମୁହଁକୁ ଦେଖେ) ହିଁ ବାହାଘର ବେଳର ଫଟୋ ଭଳି ଲାଗୁଛି । ଦୁହେଁ ବିବାହ ବେଦୀ ଉପରେ ବସିଛନ୍ତି । ଗୋଟେ ପାଣି କଳସ ଉପରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ହାତ ରଖିଛନ୍ତି । ଠିକ୍ କଥା... ।

ଯୁବକ — ଏଥର ଅସଲ ପ୍ରମାଣ ପାଇଗଲେ ତ ?

ସପନା — ଧେତ୍ ତେରି.... । ଏଇଟା କି ପ୍ରମାଣ ? ଏଇଟା ପ୍ରମାଣ... ଉହୁଁ... ମନକୁ ପାଉଛି ପୁଣି ପାଉନି । ପାଉଛି ପୁଣି ପାଉନି । କାହିଁ ମୋ ମନକୁ ତ... ମାନେ ପୁରାପୁରି ପାଉନି । (ମନିପର୍ସରୁ ଗୋଟେ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କିଆ ଖଡଖଡିଆ ନୋଟ ଟାଣି ଆଣି)ହାଁ. ହାଁ ଏଇଟା ହେଉଛି ଅସଲ ପ୍ରମାଣ । ଖାଲି ଅସଲି ନୁହେଁ ତ ଅକାଟ୍ୟ ପ୍ରମାଣ । ଏଇ ପ୍ରମାଣଟା ମୁଁ ରଖିନେଉଛି ।

(ଟଙ୍କା ନେଇ ସପନା ନିଜ ପକେଟରେ ପୁରାଇଲା)

ଯୁବକ ଯୁବତୀ :ଏଁ...?

ସପନା — ମୋ ମୁହଁକୁ ଏମିତି ବଡ ବଡ ଆଖି କରି କଣ ଚାହିଁ ରହିଛ । ମୁଁ ପ୍ରମାଣଟା ରଖି ନେଉଛି ଏଥର ତୁମେ ମାନେ ଯାଅ । ଆରେ, ତୁମେ ଦି ଜଣଙ୍କୁ କଣ ଶୁଣାଯଉନି । ଯେତେ ଚଂଚଳ ପାର ଏଇ ପାର୍କ ଛାଡି ପଳାଅ । ଥାନାକୁ ଧରି ନେଇ ବଡବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଲେ ଏ ପ୍ରମାଣଠୁ ଆହୁରି ବଡ ବଡ ପ୍ରମାଣ ଖୋଜିବେ । ଯାଅ ... ।

(ପତ୍ନୀ ଓ ଯୁବକ ସପନା ଆଡକୁ ଘୃଣା ଚକ୍ଷୁରେ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ସପନା ମନ ଆନନ୍ଦରେ ପୁରି ଉଠେ । ସେ ଚାରିଆଡକୁ ଥରେ ଆଖି ବୁଲେଇ ଦେଇ ବଡ ସନ୍ତର୍ପଣରେ ସେ ନୋଟ ଖଣ୍ଡକ ବାହାର କରି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗେ ।)

ସପନା — ପ୍ରମାଣଟା ପ୍ରମାଣ ଭଳି ହେଇଛି ଆଉ । ବେଶ ଖଡ ଖଡିଆ ମଜଭୁତିଆ ପ୍ରମାଣ ନୁହେଁ ଆଉ କଣ ।

(ନୋଟ ଖଣ୍ଡକୁ ମୁଣ୍ଡରେ ଲଗେଇ ଠାକୁରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଛି ଏବଂ ନୋଟ୍‌ଟା ଦେଖିଛି ।)

ଏଇଟା ଅସଲି କି ନକଲି ଟିକିଏ ଦେଖି ନେବାକୁ ପଡିବ ଆଜିକାଲି ଟୋକା ଟୋକିଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । (ଦେଖିଛି ଏବଂ ନୋଟଟାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଛି)

ନା ଠିକ୍ ଅଛି । ଅସଲି ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ କେବେ ନକଲି ପ୍ରମାଣ

ଧରି ବୁଲିବେନି । ହଣ୍ଡ୍ରେଡ୍ ପରସେଣ୍ଟ ଅସଲି ପ୍ରମାଣ ।

ବାନା (ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇ ଠିଆ ହେଇଥିବା ଚୋରଟି ଡାପାଗଳାରେ କୁହେ) ଜାଲ ନୋଟ୍ ।

(ସପନା ହଠାତ୍ ବୁଝିପାରେନି କିଏ ଜାଲ ନୋଟ ବୋଲି କହିଲା । ସେ ପୁଣି ନୋଟ ଖଣ୍ଡକୁ ଦେଖିବାରେ ଲାଗେ)

ବାନା ଜାଲ୍ ନୋଟ୍ । (ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ବଡ ପାଟିରେ)

ସପନା (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହେଁ) କିଏ, ଜାଲ ନୋଟ ବୋଲି କିଏ କହୁଛି । (ବଡ ପାଟିରେ) କିଏ ବେ ? (ପୁଣି ନୋଟକୁ ଚାହିଁ ସାଧାରଣ କଣ୍ଠରେ) ନା ନା କେହି ନୁହେଁ ମୋ ଛଡା ଏଠି ତ କେହି ନାହାଁନ୍ତି କହିବ କିଏ । (ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ବାଡେଇ) ଶଳା ମୋଦକ ନିଶାଟା ଧରି ନେଇଛି କି କଣ ।

ବାନା (ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବଡ ପାଟିରେ) ଜାଲ ନୋଟ ।

ସପନା କିଏ- କିଏ ବେ ।

(ଚାରି ଆଡକୁ ଚାହୁଁଛି କାହାକୁ ନଦେଖି ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ବାଡେଇଛି । ଯାଇ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇଥିବା ଲୋକ ଗୋଡ ପାଖରେ ବସିଛି ।)

ବାନା ଜାଲ ନୋଟ ।

(ଧରିଥିବା ଠେଙ୍ଗାରେ ସପନା ମୁଣ୍ଡକୁ ଧିରେ ବାଡେଇ ଦେଇଛି)

ସପନା ଆରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ କିଏ ବାଡେଇଲା ... । କିଏ ବେ । (ସପନା ଠିଆ ହୋଇ ଚାହିଁଲା .. ଦେଖିଲା.. ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ) ଆରେ ଏଇଟା କେବେଠୁ ଏଠି ଲଗାହେଲାଣି । ଆଗରୁ ଯୋଉଟା ଥିଲା ସେଇଟା ତ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିଲା। ତା ହେଲେ ନୂଆ ଗୋଟେ ଆଣି ଲଗା ହୋଇ ଗଲାଣି । (ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ କୁ ନମସ୍କାର କରି) ପ୍ରମାଣ ହଜୁର । ଆପଣ ଗାନ୍ଧୀ ମହାପୁରୁ ଏଇଠି ଆସି ରହିଗଲେଣି ଜାଣିନଥିଲି । ଏଇ ଥରକ ମାଫ୍ କରିଦିଅନ୍ତୁ ହଜୁର । ଏଇଥରକ ଆପଣଙ୍କ ସମାନାରେ ପ୍ରମାଣଟା ଅସୁଲ କରିଦେଇଛି । ସେ ଦୋଷ ପାଇଁ ମାଫି ମାଗି ନେଉଛି । ଏଇ ଥର ଟା ଛାଡି ଦିଅନ୍ତୁ । କଣ କରିବି, ବଡ ପରିବାର । ପାଞ୍ଚୋଟି କନ୍ୟା ରତ୍ନକୁ ଚାରୋଟି ପୁତ୍ରମଣି । ଆମେ ଦୁଇପ୍ରାଣୀ । ସେଥିରେ ପୁଣି ରୋଗଣା ବୁଢା ବାପା ... । ଏତେ ବଡ ପିରବାର । ଏଇ ୨୪ ଘଣ୍ଟିଆ ପୋଲିସ ଚାକିରୀରେ ଯାହା ଦରମା ମିଳୁଛି - ଆପଣଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଜଣା... । ମଝିରେ ମଝିରେ ଏମିତି

ଟିକିଏ ଟିକିଏ ନକଲେ ଚୁଲି ଜଳୁନି ।

ବାନା — ହୁଁ ସତକଥା - ଡିଉଟିରୁ ଫେରି ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳେ ଖାଲି ହାତରେ ଶ୍ରୀମତୀଙ୍କୁ କଣ ମୁହଁ ଦେଖେଇ ହେବ ।

ସପନା — ହୁଁ ପରା କିଛି ଉପରି ନ ନେଲେ ଘରେ ପଶୁଞ୍ଜୁ ପଶୁଞ୍ଜୁ ପଚାରିବ ତୁମେ କିଏ ? ଆରେ ବାବୁ ମୁଁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଯେତେ ବୁଝେଇଲେ ମାନିବାକୁ ନାରାଜ ପୁଣି ପଚାରିବ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି କହୁଛ ପ୍ରମାଣ... ଦେଖାଅ.. ପ୍ରମାଣ । ସେଇଥିପାଇଁ .. ।

ବାନା — ସେଇଥି ପାଇଁ ପ୍ରମାଣ ଧରି ଫେରିବାକୁ ପଡୁଛି । ହେଲେ ଏଇ ଜାଲନୋଟ ନକଲି ପ୍ରମାଣ ଦେଖିଲେ ଆଜି ତ ସେ ଘରେ ପୁରେଇବନି... ।

(ସପନା ନିଶା ଭୋଳରେ ବାନା ସହିତ କଥା ହେଉଛି ବୋଲି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣି ପାରେନି । ହଠାତ୍ ଜାଲ ନୋଟ ଶବଦ ଶୁଣି ଚମକି ଚାରି ଆଡକୁ ଚାହିଁଛି ।)

ସପନା — ପୁଣି କିଏ ଜାଲ ନୋଟ କଥା କହିଲା ।

ବାନା — କେହି ନୁହେଁ ଏକା ଥରକେ ତିନି ତିନିଟା ମୋଦକ ଖାଇଲେ ଏମିତି ହୁଏ । ତୋତେ ନଶା ଧରିଛି .... ।

ସପନା — ଏଁ ମୋତେ ନିଶା ଧରିଛି ? ଯାଏ ଏଠି ଆଉ ବସିହବନି । ଶଳା ଏଇ ମଦାନାନନ୍ଦ ମୋଦକ ତ ଭଲ ନିଶା ଦେଖେଉଛି ।

ବାନା — ସେଇଥି ପାଇଁ ନିଶା ଭୋଳରେ 'ଜାଲନୋଟ'ଟା କୁ ନେଇ ଘରକୁ ଯିବ। ପରେ ପୁରେଇବତ ? ଜାଲ ନୋଟ ।

ସପନା — କିଏ ବେ (ପୁଣି ନୋଟ ଟି କାଢି ଦେଖିଛି) ଠିକ୍ ଅଛିତ ।
କିଏ ବେ ? କିଏ?
କିଏ- ବେ । ମୋ ସାମନାକୁ ଆସତ ଦେଖି ।

ବାନା — ସାମନାରେ ପରା ଠିଆ ହେଇଛି ।

ସପନା — ସାମନାରେ ଠିଆ ହେଇଛି ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁନି । ଆରେ କିଏ ଅଛୁରେ ମୋ ସାମନାକୁ ଆସ କହୁଛି । ଶଳାର ଚମଡା ଯଦି ଛଡେଇ ନଦେଇଛି ।

ବାନା — ଆଜି କେତେ ପ୍ରମାଣ ଯୋଗାଡ ହେଇଛି ଆଗ କୁହ ତା ପରେ ସାମନାକୁ ଆସିବି ।

ସପନା — କଣ ଆଉ ହେଇଛି - ଏ ଖଣ୍ଡକ । ଶଳା ବାନା ପକେଟମାର- ବଜାର

ଛକରୁ ଜଣଙ୍କର ପକେଟ କାଟି ଚମ୍ପଟ ମାରିଛି । ତା'ପାଖରୁ କିଛି ମିଳିବା କଥା- ହେଲେ ସେଇଟା ଆଜି ଆମ ହାବୁଡରୁ ଖସି ପଳାଇ ଯାଇଛି । ଆଉ କଣ ତା ପାଖରୁ ମିଳିବ । ଥରେ ଗଲା ମାନେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଗଲା ।

ବାନା — ତୁମେ ମାନେ ସେ ପକେଟମାରଠୁ ଭାଗ ନେଉଛ ?

ସପନା — ଥାନା ବଡ ବାବୁ ବଡ ବଡ ଚୋରା ବେପାରିଙ୍କ ପାଖରୁ ନେଉଛି । ତା ତଳବାବୁ ଡକାୟତ ମାନଙ୍କଠାରୁ ନେଉଛି । SP ଆରମ୍ଭ କରି DG ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଏ ନେଉନି ଯେ ମୁଁ ଏଇ ଖଚୁରା ଚୋରମାନଙ୍କଠୁ ନେଲି ବୋଲି ଦୋଷ ହେଇ ଯାଉଛି ।

ବାନା — କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏ ଦେଶର ଟଙ୍କା ଜଣଙ୍କ ପାଖରୁ ଆଉ ଜଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ଦେଶ ବାହାରକୁ ତ ଯାଉନି । ଦୋଷ କଣ .. ।

ସପନା — ଠିକ୍ କଥା । ଖାଣ୍ଟି କଥା ପଦଟେ କହିଲେ ଏକା । (ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ପାଦ ତଳେ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି) ଆପଣ ଗରିବ ଗୁରୁବାଙ୍କ ବାପାମାଆ । ଆମେ କେମିତି ଦୁଃଖରେ ଚଳୁଛୁ ଆପଣ ଠିକ୍ ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ବାନା — (ସପନା ମୁଣ୍ଡକୁ ସେ ଠେଙ୍ଗାରେ ଠୁକୁରେଇ ଦିଏ)

ସପନା — କିଏ ରେ । ଶଳା ମଝିରେ ମଝିରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡକୁ ବାଡେଇ ଦେଉଛି । କିଏ ରେ ତୁ... ? ସାମନାକୁ ଆସୁନୁ କାହିଁକି ।

ବାନା — ସାମନାରେ ପରା ଅଛି ।

ସପନା — ସାମନାରେ ତ ଆମ ଜାତିର ପିତା - ଗାନ୍ଧୀ ମହାତ୍ମା ଆଉ କେହିତ ଦେଖାଯାଉନି । କିଏ ତୁ ? (ସପନା ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ଚାରିପାଖେ ଖୋଜେ)

ବାନା — (ବାନା ହଠାତ୍ ସେ ପିଣ୍ଡି ଉପରୁ ସପନା ସାମନାକୁ ଡେଇଁ ପଡେ) ଚିହ୍ନିଲୁ ଏଥର ।

ସପନା — ଆବେ ଭାତୁଆ ବାନା... ତୁ.. । ଶଳା ଏଠି ଷ୍ଟାଚ୍ୟୁ ହୋଇ ମୋତେ ଧପେଇ ଚାଲିଛୁ ।

ବାନା — କଣ କରିବି । ସେ ଲୋକଟାର ପକେଟ କାଟିଛି- ଲୋକ ଗୋଡେଇଲେ । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଯାଇ କୋଇଲା ଗୋଦାମରେ ଲୁଚିଲି । ସେଠି ବାଗ ନପାଇ ପାର୍କ ଆଡେ ଆସିଲା ବେଳକୁ ତୁମେ ଦି ଜଣଯାକ ଗୋଡେଇଲ । ଭାବିଲି ମୋତେ ଧରି ନେବ । ହେଲେ ଅନ୍ଧାର ରାତିକୁ ମୋ ଦେହରେ

ଲାଗଥିବା କୋଇଲା ଗୁଣ୍ଡ ଯୋଗୁ ରକ୍ଷା ପାଇଗଲି - ସେଇଠି ସେଇ ଝଙ୍କାଳିଆ ବୁଦା ଭିତରେ ତୁମେ ପାଖେ ପାଖେ ଅଛି-ହେଲେ ତୁମେ ଟେର ପାଇଲନି । ଖସି ପଳେଇଯିବାକୁ ବସିଛି- ଗେଟ ପାଖରେ ଥାନା ବାବୁ ଠିଆ ହେଇଥିବାର ଦେଖିଲି । ଏଇଠି ଆସି ଗାନ୍ଧୀ ହେଇ ଠିଆ ହେଇ ତୁମେ ସେ ଟୋକା ଟୋକିଙ୍କଠାରୁ ଯେମିତି ଢଙ୍ଗରେ ପକେଟ କାଟିଲ ସେଇ ନାଟକ ଦେଖୁଛି.. ଆଉ ।

ସପନା ହେଉ ହେଉ ବେଶୀ ବକ ବକ ନକରି ଦେ... ଆଜିର ଭାଗଟା ଦେ ।

ବାନା ଆଜି ତୁମେ ମୋତେ ଭାଗ ଦେବ ଭାଇ । ମୋଟା ଦେଖି ଯେଉଁ ମନିପର୍ସଟା ପକେଟକାଟି ପାଇଥିଲି ସେଇଟାରେ କେବଳ ବିଡାଏ ପ୍ରେମଚିଠି ଛଡା ଫଟା ପାହୁଲାଟାଏ ନାହିଁ ।

ସପନା ସେଇଥି ପାଇଁ ତୁ ପୋଲିସ ପାଖରୁ ଭାଗ ନେବୁ ।

ବାନା କାହିଁକି ନେବିନି । ଆମ ବିପଦବେଳେ ତୁମେ ସାହାହେବ ତୁମ ବିପଦ ବେଳେ ଆମେ ସାହା ହେବୁ । ସଭିଏତ କହୁଛନ୍ତି ଚୋର-ପୋଲିସ ଭାଇ ଭାଇ । ଏକା ମାଆର ଛୁଆ ।

ସପନା ଚୋପ୍ ଭାଡୁଆ । ସମସ୍ତେ ଚୋପାଟା କହୁଛନ୍ତି । ପୋଲିସ୍ ହେଉଛି ଗିରିଧ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଉଁସ ଖାଇବ । ତା ମାଉଁସ କାହାର ଖାଇବାର ପାୱାର ନାହିଁ ।

ବାନା ଠିକ୍ କଥା ଯେ.... ତୁମେ କଣ ସେଇ ଜାଲ ନୋଟଟାକୁ ଚଳେଇ ପାରିବ... ତୁମେ ପରା ପୋଲିସ । ଧରାପଡିଲେ ତୁମ ଚାକିରୀ ରହବ ?

ସପନା ଆବେ ସେଇଟା ଜାଲ ନୋଟ ବୋଲି କେମିତି ଜାଣିଲୁ ।

ବାନା ଯୋଉ ଟୋକା ପାଖରୁ ସେଇଟା ମାରି ଆଣିଛ ମୁଁ ତାକୁ ଜାଣିଛି ..। ତା ବେପାର ହେଉଛି ଜାଲ ନୋଟ... ଭଲ କରି ଦେଖୁନ ସେଥିରେ ଗାନ୍ଧୀ ବୁଢା ପଅଟ୍ ନଥିବ ।

ସପନା ସତେନା ... କଣ .. ?

ବାନା ଥରେ ପରୀକ୍ଷାକରି ଦେଖ । ପୋଲିସ ଲୋକ ୟା'କୁ ଯଦି ନେଇ ଚଳେଇ ପାରିବ ନିଅ ।

(ସପନା- ନୋଟ ଟା ବାହାର କରି ଟିକିଏ ଦୂରକୁ ଯାଇ ଦେଖିଛି)

ବାନା ଭଲ କରି ଦେଖ । ସେ ଧଳା କାଗଜ ଭିତରେ ଗାନ୍ଧୀ ବୁଢ଼ାର ଝଲଝଲିଟା ନଥିବ ।

ସପନା (ଦେଖି) ଶଳା ଏ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ତ କିଛି ଜଣାଯାଉନି ।

ବାନା ଦିଅ ମୁଁ କହିଦେଉଛି । (ବାନା ଯାଇ ସପନା ପାଖରୁ ସେ ନୋଟଟା ଟାଣି ଆଣିଛି ଏବଂ ଦୌଡ଼ିଛି । ତା ପଛେ ପଛେ ସପନା ।) ଆବେ ବାନା ହାରାମି, ଦେ କହୁଛି ସେଇଟା ଦେ କହୁଛି । ବାନା ।

ବାନା ଭାଇ ଭାଗଟା ଭାଇ ନେଇ ଯାଉଛି । ଏତେ ଟଣା ଉଟାରା କାହିଁକି । ଚାଲିଲି ଭାଇ... ।

(ବାନା ଆଗେ ଆଗେ ପଛେ ପଛେ ସପନା ଦୌଡ଼ିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଛି ହରି ସିଂ ।)

ସପନା ତାକୁ ମାଡ଼ି ବସ ହରି । ଶଳା ବାନା ମୋତେ ଭୁଲେଇ ମୋ ଟଙ୍କାଟା ନେଇ ଯାଉଛି । (ହରିସିଂ ଓ ସପନା ବାନାକୁ ଧରି ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ତା ହାତରୁ ନୋଟଟା ଛଡେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ।) ଦେ ଦେ ମୋ ଟଙ୍କାଟା ଦେ କହୁଛି । ନ ହେଲେ ପିଟି ପିଟି ତୋ ହାଡ ମାଉଁସ କିମା କରିଦେବି ।

ବାନା ତୁମେ ଟଙ୍କା ତୁମକୁ ସୁଝିଦେବି ଭାଇ । ହେଲେ ଆଜି ଦିନଟା ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କର ।

ସପନା ଚୋପ- ସେମିତି ନଖାରାମି କରିବୁ ତ ସିଧା ନେଇ ହାଜତରେ ପୁରାଇ ଦେବି ।

(ତାକୁ ଧରି ଦିଅନ୍ତି)

ବାନା ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ଏ ଟଙ୍କା ଛାଡ଼ିବିନି ଭାଇ । ମୋର ଟଙ୍କାଟା ଆଜି ନିହାତି ଦରକାର ।

ସପନା ତୋର ଦରକାର ବୋଲି ପୋଲିସର ପକେଟ କାଟିବୁ ।

ବାନା ହଁ କାଟିବି । ତୁମେମାନେ ପୋଲିସ ନୁହେଁତ ମାର୍କାମରା ସରକାରୀ ପକେଟମାର । ପବ୍ଲିକ ପଇସାରୁ ଦରମା ପାଉଛ ପୁଣି ଲୋକଙ୍କୁ ଶୋଷଣ କରି ଖାଉଛ । ମୋ ଝିଅ ଆଜି ଶକତ ବେମାର । ଚାରିଦିନ ହେଲା ଜରରେ ପଡ଼ି ପାଣିଟିକିଏ ବି ଛୁଇଁନି । ତା' ପାଇଁ ଔଷଧ ଦରକାର- ପଥି ଦରକାର । ଆଜି ଦିନଟା ମୋତେ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଏଇ ଟଙ୍କାରେ ଝିଅର ଔଷଧ କିଣିବି ।

ହରି ଏଇଟାକୁ ଏମିତି ପାରିହବନି ଆଜ୍ଞା । ମୁଁ ପାଖରୁ ରସିଟେ ନେଇ ଆସେ - ଗୋଡହାତ ବାନ୍ଧି ନପକାଇଲେ .. ପାରିବାନି ।

ସପନା : ନା– ଧର ତାକୁ ... ।

(ଦୁହେଁ ମିଶି ଟଙ୍କା ଛଡାଇବାକୁ ମାଡି ବସିଛନ୍ତି । ବାନା ଟଙ୍କାଟା କୋଚା ମୋଚା କରି ପାଟିରେ ପୁରାଇ ଦେଇଛି ।)

ହରି ହେଇ ନୋଟ ଟା ପାଟିରେ ପୁରେଇ ଦେଲା ଆଜ୍ଞା ।

ସପନା ଆବେ ପାଁଶହ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟଟାକୁ ପାଟିରେ ପୁରେଇ ଦେଲୁ ଶଳା । (ଦୁହେଁ ତା ପାଟିକୁ ଆଁ କରାଇବାକୁ ଲାଗନ୍ତି । ଜଣେ ତା ଗାଲକୁ ଜଣେ ତା ବେକକୁ ଧରି ନିଅନ୍ତି) ଆବେ ସେଇଟା ନଷ୍ଟ ହେଇଯିବ । ବାହାର କର କହୁଛି ବାହାର କର ।

(ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ବାନା ନାଇଁ ନାଇଁ କରୁଛି । ସେ ବାହାର କରିବିନି । ଶେଷରେ ସେଇଟାକୁ ଗିଳି ଦେଇଛି ।)

ହରି ଆଜ୍ଞା ନୋଟଟା ଗିଳିଦେଲା ଆଜ୍ଞା ।

ସପନା ଭାଡୁଆ ସେଇଟା ତଣ୍ଡିରେ ଲାଗିଗଲେ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯିବ– ବାହାର କରିଦେ.... ଆଁ ଆଁ କରି ବାହାର କରିଦେ.. ।

(ବାନା ଅଣନିଶ୍ୱାସି ହୋଇ ଚେଷ୍ଟା ଚଳାଇଛି । ନୋଟାଟା ବାହାର କରିବାକୁ । ସେ ଆ.. ଆ... ହେଇ ଚେଷ୍ଟା ଚଳାଇଛି । ତା ଆଖି ଡିମା ଡିମା ହୋଇଯାଇଛି. ସତେ ଯେମିତି ତା ଜୀବନ ଚାଲିଯିବ ।)

ହରି ଆଜ୍ଞା. ଏଇଟାର ଜୀବନ ଚାଲିଯିବ କି କଣ ।

(ହରି ଯାଇ ବାନାର ପିଠି ଆଉଁଶେଇ ଦେଉଛି । ବାନା ଛଟ ପଟ ହେଉଛି ।)

ସପନା ଚାଲ ହରି । ତା ସାଙ୍ଗରେ କାହିଁ ଲାଗୁଛୁ । କଣ ଯଦି ହେଇଯାଏ ଆମ ଚାକିରୀ ବାଏଁ ବାଏଁ ଉଡିଯିବ । ଚାଲିଆ । ଆମେ ଏ ଜାଗା ଛାଡି ଚାଲିଯିବା । ଜଲଦି ।

(ହରି ଓ ସପନା ବାନାକୁ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ପଛେଇ ପଛେଇ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ବାନା ଜୀବନ ବିକଳରେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଇସାରା କରୁଥାଏ । ସେଇ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ତଳେ ପଡିଯାଏ । ସପନା ହରି ପଳାଇ ପାଆନ୍ତି । ମଂଚ ନିରବ ହୋଇଯାଏ । କିଛି ସମୟପରେ ବାନା ଉଠି ଚାହେଁ ଯେ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସେ ପାଞ୍ଚଶହ ଟଙ୍କିଆ କୋଚା କୋଚା ନୋଟ ଖଣ୍ଡକ ତା' ଅଣ୍ଟାରୁ ବାହାର କରି ଦେଖେ । ତା ମୁହଁରେ ହସ ଉକୁଟି ଉଠେ ।)

– ସମାପ୍ତ –

ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣାଙ୍କ

ପ୍ରକାଶିତ ନାଟକ

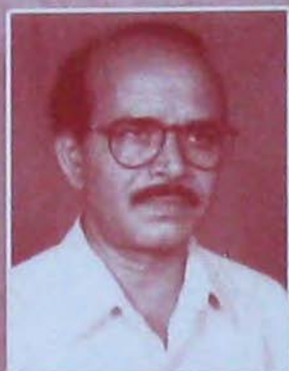
ଉତ୍ତର ପୁରୁଷ — ଚକେଗଲେ ବାରହାତ
ଭୋଳାନାଥ ଦାସ ହାଜର ହେ — ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରାଗ
ବାର୍ତ୍ତା — ସୁଅ
ନ୍ୟାୟ — ତତ୍‌କାଳ ସମାଧାନ
ଆସନ୍ନ ପ୍ରଳୟ — ଭାଇ ଭାଇ
ବାଉଁଶ ଠେଙ୍ଗାରେ ସ୍ୱାଧୀନତା — କୁମାର କୁଳଚନ୍ଦ୍ରମା
ଭଲ ପାଇବାର ରଙ୍ଗ — ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଇଁବାର ବେଳ
ଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର — ଏ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀର ତାନ
ଆପଣ ସାକ୍ଷୀରହିଲେ ହଜୁର — ଅସମାପ୍ତ

ପ୍ରକାଶ ଅପେକ୍ଷାରେ

ବୁମେରାଂ — ଶେଷ ଠିକଣା
ବାରମଜା — ଅର୍ପିତା
ମନ୍ତ୍ର — ମୋହିନୀ
ଗୁରୁ ମହିମା — ବେଲୁନ୍
ଆମ୍ରପଲ୍ଲୀ — କିଛି ଅନୁବାଦ ନାଟକ

ଶ୍ରୀ ଦିଲ୍ଲୀଶ୍ୱର ମହାରଣା

ଜନ୍ମ : ନଭେମ୍ବର ୫, ୧୯୪୭, ଗ୍ରାମ-ଗୋଡିଡିହି, ଢେଙ୍କାନାଳ

ଚିତ୍ର ଆଙ୍କୁଆଙ୍କୁ କବିତା ଲେଖା, ସେମିତି ଅଭିନୟ କରୁ କରୁ ନାଟ୍ୟନିର୍ଦ୍ଦେଶନା ଆଉ ନାଟ୍ୟରଚନା ଓ ଢେଙ୍କାନାଳ କଳାପରିଷଦ ଗଠନକରି ତା'ର ଶିଳ୍ପୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ କିସମ କିସମ ଶୈଳୀର ନାଟକ ମଂଚନ କରି ଅନେକବାର ରାଜ୍ୟଭିତରେ ଓ ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ପୁରସ୍କୃତ ହୋଇଥିବା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମହାରଣା ନାଟ୍ୟମହଲରେ 'ଦିଲୁ ଭାଇ'ରୂପେ ବେଶ ଲୋକପ୍ରିୟ ।

ନାଟ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଜୀବନ ସାଧନା ଓ ଅସମାନ୍ୟ ଅବଦାନ ନିମନ୍ତେ "ଓଡିଶା ସଙ୍ଗୀତ ନାଟକ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର-୨୦୦୨ ଓ ନାଟ୍ୟପୁସ୍ତକ "ବାର୍ତ୍ତା" ପାଇଁ ଓଡିଶା ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର-୨୦୦୪ ଦ୍ୱାରା ସେ ସମ୍ମାନୀତ ।

ଏଇ ସଂକଳନର ତାଙ୍କ ନାଟ୍ୟଗୁଡିକୁ ଆପଣ ପଢ଼ିଲେ କିମ୍ବା ଦେଖିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲପାଇ ବସିବେ ।

-ପ୍ରକାଶିକା-